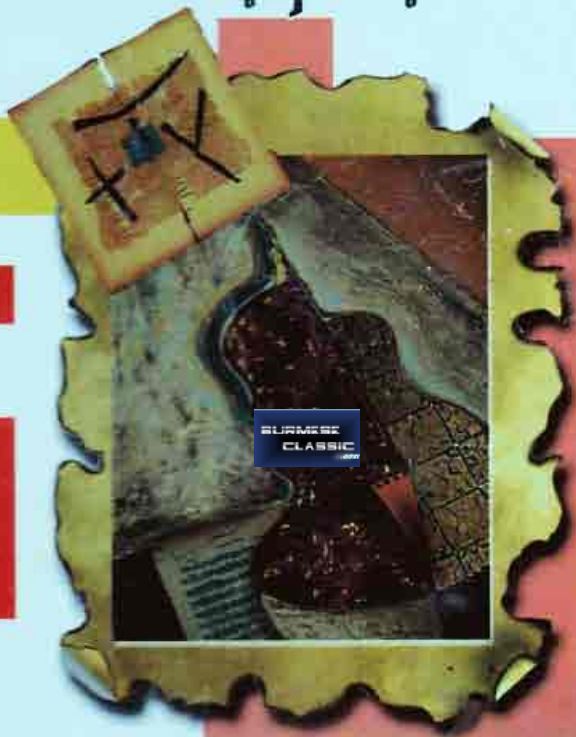

လရောင်တူပျံးရင့်

ဒဲဒဲမုာ် စဲဒဲတၢ

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- ထုတ်ဝေသူ - ဦးကျော်ထွေး (၀၁၄၉၀)
ရွှေဘယ်လင်းစာပေ၊ ၃၉/၄၄လမ်း၊
ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
  - အတွင်း/အစိုးရပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်နွဲ့နွဲ့ရီ (၀၀၇၁၁)
ရွှေရောင်လင်းပုံနှိပ်တိုက်
အမှတ်(၆၆)၊ ပြည်တော်အလမ်း၊
လေးထောင့်ကန်ရပ်ကွက်၊ သင်္ဃန်းကျွန်း၊
ရန်ကုန်မြို့။
  - အကြိမ် - ပထမအကြိမ်
၂၀၁၅ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ
  - အုပ်စု - ၅၀၀
  - တန်ဖိုး - ၁၅၀/-
- “ထုတ်ဝေဆည့်စာအုပ် ကတ်စာလက်အညွှန်း” (CIP)

လရောင်ကျူးရင့် ၈၉၅-၈၃
အဲဒီမှာ စဲတော/ လရောင်ကျူးရင့်၊
ရန်ကုန်၊ ရွှေဘယ်လင်းစာပေ၊ ၂၀၁၅။
၃၂၀ စာ၊ ၁၅ စင်တီ x ၁၈ စင်တီ ။
(၁) အဲဒီမှာ စဲတော

အခန်း (၁)

“မောင်ကောင်းစားတော့ နမ မီးဖိုချောင်တဲ့ ..”
“လာပြန်ပြီ အမေရာ ..”
“ဟဲ့ကောင် .. နင် ငါစကားပြောရင် လက်ခါခြေခါနဲ့ ‘အမေရာ’
တော့ကိုပြင်စမ်း ..”
“ဒါပဲ ..”
“အဲဒီ ဒါပဲဆိုတာရောပဲ ..”
ဒေါ်ကြင်ကြင် က ဒေါသထွက်တာနှင့် ကြိမ်လုံးကိုလက်ကရောက်
ထား ..။
“နောက်တစ်ခါ ငါ့စကားကို ဖြတ်ပြောကြည့် .. ဟွန်း ..”
‘ဟွန်း’ ဆိုတဲ့ အသံကိုလိုက်တုပြီး မျက်နှာကိုငုံချ၍မဲ့သည်။
က မမြင်ပေမယ့် ရာရာ က မြင်သည်။ ထို့ကြောင့် မောင်မောင်ဦး
တံတောင်နဲ့လှမ်းတို့၍ မျက်ရိပ်ပြ၏။
မောင်နှမနှစ်ယောက်ကို ထမင်းကျွေးပြီးဆို အမေက သယ်တော့မှ

ဝင်မစားပေ။ ထမင်းပွဲဆားမှာထိုင်၍ တစ်နေ့ကုန်စုဆောင်းခံစားမိခဲ့တာ တွေကိုပြောမည်။

နားမထောင်ဘူးထင်ရင်လည်း မကြိုက် ... နားထောင်အာရုံစိုက်မိ လို့ ထမင်းစားတဲ့နေရာမှာ နှေးကွေးသွားရင်လည်း မကြိုက်ချင် ...။

“စားလည်းစား နားလည်းထောင်လေ .. ဘာလဲ .. ဘာတွေစားထား လို့လဲ ...။ ငါ ချက်တာ မကောင်းလို့လား ..”

စသဖြင့်သော မေးခွန်းတွေကို အပိုဖြေရှင်းနေရတာလည်းရှိ၏။ တကယ်တော့ အမေ့ကို ရာရာ တို့မောင်နှမ ဂရုစိုက်အလိုလိုက်နေခဲ့ကြ တာ အမေ့ ရောဂါကြောင့်ပါ။

ရောဂါဆိုတာလည်း ဆရာဝန်ဆီပြေးပြလို့ ချက်ချင်းသက်သာ သွားနိုင်သည့်ရောဂါမျိုးမဟုတ် ...။

အဖေ တက္ကစီမောင်းရင်း ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်ပြီး ဆုံးသွားခဲ့သည်။ အဖေ့အလောင်းကိုမြင်တော့ အမေက သွေးနုသားနုဖြစ်၏။

ရာရာ အောက် ညီမလေးကို မွေးဖွားပြီးစ သုံးရက်ပဲရှိသေးသည်။ ဒါပေမယ့် ကလေးကလည်း အပြင်မှာ အသက်တစ်ရက်ပဲရှင်သည်။

ကလေးကလည်းဆုံး၊ အဖေ့အလောင်းကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသဖြင့် အမေ့ စိတ်တွေ ဟိုအရင်ကဆို တော်တော်ကို ကသောင်းကနင်းဖြစ်နေခဲ့သည်။

ဆွေမျိုးသားချင်းတွေက ဝိုင်းဝန်းဖေးမပြီး ဆေးကုပေးကြ ဂရုစိုက် ကြည့် တဖြည်းဖြည်းတည်ငြိမ်လာခဲ့ပေမယ့် ဒီနေ့ ဒီပုံစံလေးအတိုင်း နှုတ် မှန်တာလေးတော့ သိသာစွာကျန်ရစ်ခဲ့၏။

- “ရာရာ ..”
- “ရှင် .. အမေ ..”
- “ညည်းလည်း ဒါပဲ ..”
- “ဟင် ..”

တေးနေတုန်းမို့ ခေါ်လိုက်တာကို ကမန်းကတမ်းပြန်ထူးလိုက်တာ

လည်း အပြစ် ...။

“ခေါ်လိုက်ရင် .. ‘ရှင် .. အမေ’ ..”

“ပြန်ထူးတာပဲကို အမေကလည်း ..”

“အေးလေ .. ထူးတာပဲ။ ဘေးလူကြားရင်တော့ ဒီကောင်မလေး ညက်ညောလိုက်တာ။ ယဉ်ကျေးပြေပြစ်လိုက်တာပေါ့ ..”

ရာရာ မျက်နှာလေး မသိမသာမဲ့သွားတော့ မောင်မောင်ဦး က ထမင်းဝါးနေသည့် မျက်နှာကိုငဲ့ချပြီး တခွီခွီရယ်၏။

“ဟိုကောင် ဘာဖြစ်တာလဲ .. ထမင်းနင်သွားပြီ။ ကျောကုန်းကိုထု ခေးလိုက်စမ်း ..”

“ဟာ .. ဟိုး .. ဟိုး ..”

ထမင်းဝါးလက်စနဲ့ စကားမပြောနိုင်ဘဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘေးတိမ်း လိုက်ပြီး လက်ကံာသည်။ ပြီးတော့ မျက်နှာက ရယ်ချင်ပက်ကျိနှင့် ...။

“မလုပ်နဲ့ ..”

“အမေ့သားကြီး ထမင်းနင်နေတာမဟုတ်ဘူး ..”

ရာရာ က မျက်စောင်းလေးရွယ်ပြီးတိုင်သည်။

“ရာရာ အဆူခံရလို့ အားရနေတာပါ ..”

“ဟုတ်သလား ..”

“အေး .. ငါပြောချင်တာ အဲဒါပဲ ..”

သတိတွေဘယ်လောက်မကောင်းပါစေ သူပြောချင်တာကို ညက နှေးထေးထေးလျှင် စာနဲ့ရေးမှတ်ထားပြီး မနက်ကျပြောဖြစ်အောင်ပြောသည်။

တစ်ထိုင်တည်းပြောလက်စ စကားဆိုလျှင်တော့ ဒီစကားပြတ်သွား အောင် ဘယ်လိုအာရုံလွှဲပစ်ဖို့ကြိုးစားကြိုးစား အလကား ...။

“ညီမလုပ်သူကတော့ .. သူ့အစ်ကိုကို ရိုက်နေရင် အတင်းမပြု ခက်တယ်။ မရိုက်ပါနဲ့လို့ တောင်းပန်ပေးတယ်။ အစ်ကိုကတော့ ညီမ အဆူ ခံရတာကို ကျေနပ်နေလိုက်တာ ..”

လရောင်ကျူးရင့်

“ဟာ .. အမေရာ ..”

“ကြည့် .. ပြောပြန်ပြီ ..”

“မပြောတော့ဘူး ..”

“မပြောတော့ဘူး ပြန်ပြောလိုက်တာ မလေးစားတာပဲ ..”

နောက်ထပ် စကားထပ်ပြောမိလျှင် နောက်ထပ်အပြစ်ထောက်ဦးမှာ နှိ နောက်ဆုံးထမင်းတစ်လုတ်စာကို ပါးစပ်ထဲထိုးသိပ်ထည့်ပြီး လက်ဆေးလိုက်သည်။

“အံ့မာ .. ဒါက ဘာစတိုင်လ်နဲ့လဲ ..”

“စားလို့ပြီးပြီလေ ..”

“ခါတိုင်းဆို ထပ်ထည့်နေကျ ..”

“ဒီနေ့ ဝသွားလို့ပါ .. နေ့တိုင်း ပုံမှန်ကြီး နှစ်ခါထည့်နေတာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ ..”

“အေး .. ဝသွားလည်း လက်သုတ်ပြီး ထမသွားနဲ့ .. ငါပြောတာကို နားထောင်ဦး ..”

“ငါတွေနဲ့ စားထားတာ .. ဆပ်ပြာမွှေးနဲ့ သွားဆေးဦးမှပေါ့ ..”

“သွားဆေးပြီး ချက်ချင်းပြန်လာ .. ငါပြောတာကို နားထောင်ရမယ် ..”

သေပြီ ..!

မောင်မောင်ဦး မျက်နှာလွှဲပြီးမှ မဲ့သွားသည်။ ကိုယ့်ကို ဆွဲခံထိမှာ သိသိကြီးနဲ့ ပြန်လာပြီး နားထောင်ရဦးမည်။ အခန့်မသင့်လျှင် ကြိမ်ဒဏ် သင့်ဖို့ကလည်း ရှိသေး၏။

“ဟဲ့ .. ဒီမှာ ရာရာ ..”

“ဟုတ် ..”

“ညည်းကရော ဆပ်ပြာမွှေးနဲ့ သွားဆေးချင်သေးလား ..”

“မဆေးပါဘူး .. ရာရာ က လက်မှာစားထိထားလို့ ဇွန်းနဲ့စားနေ

အိမ်မှာ မေ့တာ

တာကို ..”

“အေး .. ဒါဆို ငါပြောတာကို နားထောင်စမ်း၊ ညည်းလင်ယူတော့ ..”

ရာရာ အသံလေးတိတ်နေကာ မျက်နှာလည်း မငဲ့တော့၊ ဒေါ်ကြင်ကြင်က ထိုမျက်နှာကို သေချာပြုမူပြီးလိုက်ကြည့်၏။

“ဟဲ့ .. တစ်ခုခုပြောလေ ..”

“ပြောရင်လည်း အမေက ‘ညည်းပြောလိုက်ရင် ဒါပဲ’ လို့ပြောဦးမှာ ..”

“ဒါပဲ မပြောနဲ့ပေါ့အေ .. ငါ မကြားဖူးတာတစ်ခုခုပြောပေါ့၊ ညည်းတို့မောင်နှမမှာ ငါ စိတ်ဝင်စားလောက်စရာ စကားလုံးဆန်းဆန်း မရှိတော့ဘူးလား ..”

‘အမေက ဒါပဲပြောနေတော့ သမီးလည်း ဒါပဲပြောရတာပေါ့’ လို့ စိတ်ထဲကပြောလိုက်မိပေမယ့် ..!

“သမီးကခုမှ အငယ်လေးရှိတာကို အမေက ယောက်ျားယူဖို့ပဲ ..”

“ဘာ ငယ်တာလဲ ..! ဘယ်မှာ ငယ်တာလဲ ပြစမ်းပါ ..”

“ဟာ .. အမေကလည်း ..”

အမေ အသံကြီးကို သူများကြားသွားမှာစိုးကာ ရာရာ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာထဖြစ်၏။ ထိုအခါ ရယ်သံသဲ့သဲ့နှင့် မောင်မောင်ဦး ရောက်လာခဲ့ပြီး ..!

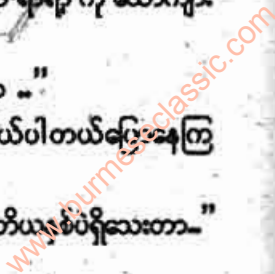
“ကဲ .. ရပြီ အမေ .. အမေသားကိုလည်း ပြောလိုရပြီ ..”

“အေး .. စတနေဦး၊ ငါပြောချင်တဲ့အဓိကက ရာရာ ကို ယောက်ျားရှာပေးဖို့ ..”

“ညီမလေးက ငယ်ပါသေးတယ် အမေရာ ..”

“လာပြန်ပြီ ငယ်ပါသေးတယ်၊ ဘာကိုငယ်ပါတယ်ပြောနေကြတာလဲ ..”

“အသက်ငယ်တာလေ .. ခုမှ အမေ သမီး ဒုတိယဖွဲ့ပုံရှိသေးတာ ..”

လရောင်ကျူးရင့်

“တတိယနှစ်ရောက်တော့ရော အသက်တစ်နှစ်ပိုကြီးသွားတာနဲ့ လူက တစ်ထွာလောက် ရှည်ထွက်လာမှာလား ..”

“ဒါကတော့ ..”

“မလိုချင်ဘူး .. မြီးကောင်ပေါက်ဆိုတဲ့အရွယ်တွေတောင် လင် နောက်လိုက်ပြေးနေကြတာ၊ ယောက်ျားပဉ္စင်း မိန်းမပုခက်တွင်းတဲ့ ..”

စကားပုံတွေ မှတ်မိနေလိုက်တာများ ခုချက်ချင်း အလွတ်ကျက် ပြီး စာပြန်ပြနေတဲ့ အတိုင်း ..

“ဘူးသီးနုနု မခူးရဆိုတာလည်း ဒီအရွယ်မဟုတ်ဘူး၊ နောက်ပြီး တော့ .. ဘာလဲ တပေါင်ရှိတဲ့ ဟိုဥစ္စာ .. 'ဒန့်ကျွဲပင် သားလွဲ' ..”

အမေ ဘာတွေရွတ်နေတာလဲ ဘာတွေရွတ်ဖတ်ဖို့ကျန်သေးလဲ ..။

ဗျက်နှာလည်းမပျက်ရဲတဲ့ မောင်မောင်ဦး မသိမသာခေါင်းကုတ်မိ၏။

“မိန်းကလေး ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်လေးတွေနဲ့ ယောက်ျားရမယ်၊ ကလေးမွေးမယ်ဆိုတာလေ၊ ကောသလအိပ်မက်တစ်ဆယ့်ခြောက်ချက် ထဲမှာ ..”

တစ်ဆယ့်ခြောက်ချက်စလုံး ရွတ်ပြနေရင်တော့ သေပြီ ..။

“နင့်ညီမကို ငါ သေသေချာချာ ကြည့်ထားပြီးပြီ - မငယ်တာဘူး -”

“ဟမ်!..”

“ဒုက္ခပါပဲ အမေကတော့ ..”

“ဟဲ့ - ဒုက္ခဆိုတာ တမ်းတရေရွတ်နေလို့ကောင်းတဲ့အရာ မှတ်နေ သလား၊ ယောက်ျားယူရပြီဆိုတာ မင်္ဂလာစကား ..”

“ဟုတ်ပါပြီ .. အဖေအသံ နည်းနည်းလေးတိုးပြောပါ၊ သူများတွေ ကြားကုန်ရင် တော်ကြာ ..”

“ကြားကြားပေါ့အေ .. ငါတို့က မိုးရာပါပစ္စည်းတွေ ခွဲတမ်းချ နေတာမှ မဟုတ်ဘဲ ..”

“မဟုတ်ပေမယ့် .. ဒီစကားမျိုးတွေကို မိန်းကလေးရှင်က ..”

အဲဒီမှာ ဆွဲတာ

“ရွပ်နေတာပဲ ရာရာ .. ငါအခု ပြောချင်တာက ညည်းလေးကို ယောက်ျားလိုက်တောင်းပေးမလို့မဟုတ်ဘူး၊ မိန်းကလေးရှင်ဘက်က တော့၊ ယောက်ျားရှင်ဘက်ကတော့ လာပြောမနေနဲ့ ..။ ညည်းတို့မောင်နှမ ငါ မသေခင် အိမ်ထောင်တွေပြုရမယ် ..”

“အမေက ခုမှ အလတ်ကြီးရှိပါသေးတယ် အမေရာ ..။ ခုမှ လေး ဆယ့်ခြောက်နှစ်ပဲရှိသေးတယ်၊ မသေသေးပါဘူး ..”

“ဟဲ့ .. သေခြင်းတရားဆိုတာ ကွေးသောလက် မဆန့်မီ၊ ဆန့်သော လက် ..”

“ကွေးသောလက် မဆန့်မီပဲ .. ဆန့်သောလက် ပြန်ကွေးတာ မပါ ဘူး၊ သေချင်ရင် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် ဆန့်နေကွေးနေတာကိုလည်း သေမင်း က မစောင့်ဘူး ..”

“မောင်မောင်ဦး ..”

“ဗျာ ..”

“မင်းက ငါ့အဖေလား ..”

“အမေက ကျွန်တော့်အမေပါ .. အမေ အစအဆုံးပြောမနေရအောင် ပြောပြတာ ..”

“မပြောနဲ့ ..”

“မပြောတော့ဘူး ..”

“ဒီတစ်ခါ ထပ်ပြောကြည့်လိုက် ..”

ကြမ်းပေါ်ကို ဖျန်းခနဲရိုက်ချလိုက်သည့် ကြိမ်တုတ်သံကြောင့် မောင်မောင်ဦး ပခုံးကျုံ့သွား၏။ ပြီးတော့ ဒီတစ်ခါ ကိုယ့်ပါးစပ်ကို ကို မဖွင့်မိဖို့ သတိချပ်လိုက်မိသည်။

“မင်းတို့လို အစ်ကိုတွေ၊ မောင်တွေက မိဘအရိပ်အောက်မှာနေ ရင်တော့ ဒီအစ်မ နှမကို ချစ်လိုက်တာ .. ဂရုစိုက်လိုက်တာမှ - ဟွန်း - မိန်းမလည်းရသွားရော .. တစ်မျက်နှာကလွဲပြီး ဘာမှမမြင်တော့ဘူး ..”

“အမေက လုပ်ပြီ ..”

“မောင်ကောင်းစားတော့ နမ မီးဖိုချောင်ဆိုတာ ဘယ်တုန်းကမှ မလွဲခဲ့တဲ့ ရှေးစကား ..”

အစက စကားကို အမိအရပြန်ကောက်ပြီး ပြောနေကျစကားကိုပဲ မရောက်ရောက်အောင်သွားကာ ..

“မင်းက ရုပ်ဆိုးပေမယ့် ဒုရဲအုပ်ဆိုတဲ့ရာထူးရာခံနဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်တော့ ဘယ်ကနိုက်ယူယူရတယ် ..”

“အမေ ..”

“ဘာလဲ ..”

“မိန်းမလား .. ငှက်သိုက်လား ..”

“နိုက်ချင်တာနိုက် .. ယောက်ျားဆိုတာ ယောက်ျားနဲ့တူဖို့ပဲလိုတာ ..”

“အမေ လွဲနေပြီ ..”

မောင်မောင်ဦး က ခေါင်းခါပြီး မဲ့နေ၏။ ပြီးတော့ ..

“ခုခေတ်မှာ ယောက်ျားနဲ့တူတာ သိပ်မရှိတော့ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ယောက်ျားနဲ့တူတာတွေထက် သူတို့က ပိုထောတယ်၊ ယောက်ျားနဲ့တူပြီး ယောက်ျားမဟုတ်တာတွေရော ..”

“ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ .. ချုပ်နေတာပဲ၊ ငါပြောတာကို နားထောင် ..”

“ဖျန်း ..”

“အား .. အမေ ..”

တင်ပလွင်တွေထိုင်နေသည့် ပေါင်တစ်ဖက်မှာ ကြိမ်ဒဏ်က ဖြန့်နေကျ၏။ ဒုရဲအုပ်ကြီးဖြစ်နေပေမယ့် ခုချိန်ထိ ရိုက်ခံထိနေရတဲ့ ကိုယ့်အဖြစ်ပါလား။

“တိတ်တိတ်နေဆိုတာ မှတ်မထားဘူး ..”

“အမေ စကားပြောလို့ကောင်းအောင် စကားထောက်လုပ်ပေးတာ ..”

“မလိုဘူး ..”

“ပြီးရော ..”

“ဘာ ..”

“ဟား .. အမေ ..”

လက်နှစ်ဖက်နဲ့ တစ်ကိုယ်လုံးပြည့်အောင် လျှောက်ကာနေသဖြင့် ဒေါကြင်ကြင် ကြိမ်လုံးတမြောက်မြောက်နှင့်ပဲ အဆုံးသတ်သွားခဲ့လျက်။

“ငါက သေရတော့မှာ ..”

“အမေရယ် .. အမေကို သမီးက ပြုစုလို့တောင်မဝသေးဘူး၊ အမေက သေစကားတွေ ပြောနေတယ်၊ အမေ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး .. သမီးကို အိမ်ထောင်မပြုခိုင်းပါနဲ့ဦး .. နော် အမေ .. နော်၊ သမီး ခုလိုပဲနေချင်သေးတယ် ..”

“ခုလိုဆိုတာ ဘယ်လိုလဲ .. နင့်အစ်ကိုရဲ့လစာလေးနဲ့ အိမ်ဆိုင်ပိစိညှောင့်တောက်က ဖယောင်းတိုင်ငါးဆယ်တန်လေးရောင်းလိုက်၊ ကော်ဖီမစ် တစ်ရာတန်လေးရောင်းလိုက်နဲ့လား ..”

“ဝင်ငွေနှစ်ရပ်ရှိနေတာပဲ အမေရော ..”

ပေါင်းကိုပွတ်နေတာ မရပ်သေးပေမယ့် ညီမလေးကိုတော့ အိမ်ထောင်မပြုစေချင်သေးတာမို့ မောင်မောင်ဦး က ဝင်ပြောသည်။

အမေက ထင်သလိုပြော၊ ထင်သလိုတွေးနေတတ်ပေမယ့် ‘နင်တို့တူမကို အိမ်ထောင်ချပေးချင်တယ်’၊ ‘နင်ညီမအတွက် အိမ်ထောင်ဖက်ကောင်းရှာပေး’ စသည့် တစ်ခုခု လောဆော်လိုက်တာနှင့် အမေကို ‘ရစိုက်ကြသည့် ဆွေမျိုးအုပ်စုက အပီအပြင်ကြီးစားကြတော့မှာ’ ငြိမ်သည်။

ပြီးတော့ အမေမှာ ဝမ်းကွဲမောင်နမ ညီအစ်မတွေမှာသလောက် တူမတွေ တူတွေဆိုတာ များမှများ ..

လေးလို နုနုဖက်ဖက် ချောချောလှလှလေးအတွက် လက်တွဲ

ဖော်ရှာကြမယ်ဆိုရင် သိပ်ခဲယဉ်းမှာမဟုတ် ..။

“ဝင်ငွေနှစ်ရပ်ပဲရှိရှိ .. သုံးလေးငါးရပ်ပဲရှိရှိ .. အခု မအေရှိနေတဲ့ အချိန်ကိုပြောတာမဟုတ်ဘူး၊ ငါသေသွားရင် မင်းက မိန်းမယူမယ်၊ ညီမလေးကတော့ ငယ်ပါသေးတယ်ဆိုပြီး စောင့်ရှောက်ထားမယ်၊ ကြည့်ရှုထားမယ်ဆိုတဲ့ စေတနာတွေက ငါ့သမီး မီးဖိုချောင်ထဲက ထွက် ရမှာမဟုတ်မယ့် အပေါက်တွေ ..”

“အမေက တစ်ခုခုဆို အသေစွဲထားတာပဲ အမေရာ .. မိသားစု အပေါ် သိတတ်ပြီး တကယ်တာဝန်ကျေကြတဲ့ သားလိမ္မာတွေမရှိလို့ လား ..”

“တစ်ယောက်တစ်လေ ရှိကောင်း၏ ..”

ကဗျာဆိုသလို စာလိုလိုနှင့် ဒေါ်ကြင်ကြင် က ရွံ့သည်။

“အဲဒီတစ်ယောက်တစ်လေက အမှေ့သား မဖြစ်နိုင်ဘူးလား ..ကဲ..”

“ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်လို့ပြောနေတာပေါ့ မောင်မောင်ဦး ရယ် ..”

“ကျွတ် ..”

စုတ်သပ်မိတာတောင် မကြားအောင် တိုးတိုးလေးကို မျက်နှာလှဲ ထားရတာက အဆစ် ..။

ဒေါ်ကြင်ကြင် ကတော့ မဖြစ်နိုင်တာတွေ ဆက်လက်ဖော်ပြဖို့ ကျန် ရှိနေသေးကာ ..။

“နှမကြင်ရှိတယ် မောင်ကြင်မရှိဘူး၊ ကြင်နာပြီဆိုရင် နှမကသာ..”

“အဲဒါက တစ်ဆုံးပြောထားတဲ့ စကားကြီးပါ၊ အစ်ကိုကိုမ နှမက မကောင်းကြံစည်တာတွေမှ စခန်းမှာ အများကြီးပဲ၊ မောင်ကို အစ်မက မလိမ္မာတစ်ပတ်လုပ်ပြီး အမွေတွေ ခွစီးထားတာတွေရော ..။ သက်မှုဖြတ် မှုတွေတောင် ပါသေးတယ်၊ အမှေ့သား ကိုယ်တိုင် အဲဒီလို အမှုတွေ လိုက် ခဲ့ရတာ ..”

“စကားရှည်မနေနဲ့ ..။ အကြောင်းပြစရာတွေ မလိုချင်ဘူး၊ တစ်

လောကလုံးမှာ ဘာတွေရှိရှိ ငါလိုချင်တာ မောင်ကြင်နာတယ်ဆိုတာ မရှိဘူး .. ဒါပဲ ..”

“ပြောပြတာပါ .. သုဝဏ္ဏသာမဇာတ်တော်ထဲမှာလည်း သားကပဲ မိဘကို ..”

“ဟဲ့ .. အဲဒါ ဘယ်သူမို့လို့လဲ .. သုဝဏ္ဏသာမက ဘုရားအလောင်း လေ ..။ မိထွေးမကောင်းဘူးဆိုရင်လည်း မိထွေးတော် ဂေါတမီက မပါ မပြီး၊ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေက ဘဝအဆက်ဆက်ဖြည့်ခဲ့ကြတဲ့ အထုံပါရမီ တွေနဲ့ ထူးမြတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ..။ မသေခင်တည်းက နိဗ္ဗာန်မဂ်လမ်းကြီး ဖွင့်နေကြတာ၊ သူလိုငါလို ပုထုဇဉ်တွေထဲမှာ ဒီလိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုးတွေမရှာနဲ့- ဘယ်တော့မှ တွေ့မှာမဟုတ်ဘူး ..”

သူများတွေ ဒေါသထွက်ပြီဆို စကားများကြသည်။ အမေကတော့ ဒေါသတွေထွက်လေ စကားလုံးတွေ စက်သေနတ်ပစ်သလို ထွက်လာ တတ်လေ ..။

ငေးဝိုင်းဆွေးငေးနေပြီဆိုလည်း သတိလွတ်နေပြီမထင်လေနှင့် ..။ ဟိုးငယ်ငယ်က ရှေးဟောင်းနှောင်းနှောင်းဖြစ်ကအစ သူများမမှတ်မိတာတွေ လည်း သူ မှတ်မိသည်။

ဖြစ်ရပ်၊ နေရာ၊ စကားလုံးတွေကအစ ဘယ်သူက ဘာအရောင် ဝတ်ပြီး ဆံပင်ဘယ်လိုချည်ထားတာအဆုံး ..။

“ရာရာ ရယ် .. ညည်း အမေပြောတာကို နားထောင်စမ်းပါ၊ အစ်ကို တွေ မောင်တွေ ဘယ်လိုရက်စက်ပြီး ဘယ်လောက်ထိ နေစိမ့်တယ်ဆို တာ ကိုထွန်း တို့ ချစ်စရာ တို့ ညီအစ်တွေပဲကြည့် ..။ ပြီးတော့ အံ့ဖောင်း တို့ မောင်နှမရေပဲ .. ညည်းဦးလေးတွေကအစ သူ့မယားဘက်က တစ် ဆွေလုံးတစ်မျိုးလုံးကို အိတ်လိုက်သူနဲ့ချပေးတယ်၊ ညည်းအမေ ကျွတ် ကိုတော့ သယ်တန်းမှာ ဝုတ်ထူးတွေနဲ့ အောင်တာတောင် ဆုံချတာ သုံး ထေ ..။ နဲ့ ဘောလ်ပင်နံတစ်ချောင်းတဲ့ ..”

“အဲဒီတုန်းက ဦးဆိုး တို့က သိပ်မပြေလည်လို့ ပြောတယ်လေ..”
ဒေါ်ကြင်ကြင် ဒေါသတွေက မောင်မောင်ဦး ဆီ တစ်ပတ်ပြန်
လည်၏။

“ကားနှစ်စီး တက္ကစီပေးမောင်းထားတဲ့ သူကလား ..”

“မဟုတ်ဘူးလေ .. အန်ကယ်လ်မြင့် တို့ပြောတာ ..”

“အဲဒီ အန်ကယ်လ်မြင့် ဆိုတဲ့သတ္တဝါက ငါ ဘွဲ့ယူတော့ ခြောက်
ထောင်တန် အပြောင်သား ထမီလေးပို့ပေးလိုက်တယ်လေ၊ ကိုယ့်မှာမှ
မပြည့်စုံတာ သူများတွေ လိုက်ကြည့်ပြီး မပြိုင်နဲ့တဲ့၊ သူတို့မှာ ကုန်ခြောက်
ပွဲရုံကြီးမှ ဟီးထလိုလေ ..”

“စိတ်ထိန်းပါ အမေရာ .. သူများမှာရှိတိုင်း ကိုယ် သုံးထိုက်နေ
တာမှ မဟုတ်တာ ..”

“ဘာ .. အဲမာ .. ဘာပြောလိုက်တယ် နင်က ..”

တုတ်ကိုကိုလိုက်တာနှင့် မောင်မောင်ဦး ထိုင်လျက်ကနေ နောက်
ကို ဈေ့ခနဲ ရောက်သွားသည်။

“ငါက သူများချမ်းသာနေတာကို မက်မောနေတယ်များ ထင်လို့
လား ..”

“မဟုတ်ပါဘူး အမေကလည်း ..”

“သူများရှိတာကို မစားရဝခမန်း မတော်လောတာတွေနဲ့ အကုသိုလ်
တက်ခံပြီး နေ့ရှိသမျှ ထိုင်တမ်းတနေတယ်ပေါ့ ..”

မမောဘူးလား အမေလို့ မေးတော့မလိုဖြစ်နေသည့် ကိုကြီးရဲ့ပေါင်
ကို ရာရာ ဒီတိုင်းပဲလှည့်ထုပေးလိုက်သည်။ အမေကလည်း မြင်နေတာပဲ
မို့လို့ မတတ်နိုင် ..။

ဒီနေ့ ထထမ်းစားပွဲက ပို၍ပိုပြည်သွားခဲ့သည်။ အမေ့ကို ရေချိုးသနပ်ခါး
သွေးပေးပြီး အိပ်တဲ့အဆင့်ရောက်ဖို့ကို ရာရာ တော်တော်လေး အားထုတ်
လိုက်ရသည်။

“ကိုကြီးတို့ကလည်း မပြောချင်တော့ဘူး ..”

“ဘယ်သူက မေးနေလို့လဲ ..”

ခေါင်းဖြိုးပြင်ဆင်နေရင်း မောင်မောင်ဦး က ရာရာ ကို မှန်ထဲကနေ
ထွမ်းကြည့်ကာ ..။

“တစ်ဆိတ်ရှိ ကိုကြီးကလည်း မပြောပါနဲ့ ..။ ကိုကြီးနော် .. နင်..
ဒါပဲတတ်တယ် ..”

“ဒါပဲတတ်နေရတာက ကိုကြီးကလည်း အမေ့ကိုပဲ ကလေးစသလို
နေတာကို ..”

“အဲဒီ ကလေးဆိုးကြီးက ရိုက်ပြီဆို အရှုံးရာထင်အောင်ရိုက်တာ
နင်မှ မခံဘူးတာ ..”

“ခဲဖူးပါတယ် ကိုကြီးရာ .. အမေ့လက်က အငယ်ဆုံးဆိုပြီးရှောင်
တာကျနေတာပဲ ..”

“ဟုတ်တယ် .. မရှောင်ဘူး၊ ခုလည်း နင်က အငယ်ပေမယ့် နင့်ကို
ထည်း ယောက်ျားပေးစားမှာပဲ ..”

“အဲ့ဒါ ကိုကြီးကြောင့်လေ ..”

“ဘာ ..”

“ကိုကြီးပဲ ..။ .. သူ့မှမရရင်လေ ဆွဲကြီးချသေမယ်၊ အဆိပ်သောက်
ပြီး သေမယ် ..။ .. နဲ့ဖြစ်နေတာ ..”

“ဟား .. ဟား .. ဟား ..”

ဘီးကိုင်ထားရင်း ရယ်ကာ ရာရာ ဘက်ကို သေချာလှည့်လာ၍..။
“လုပ်ပါ .. ဆက်ဆိုပါဦး၊ ခုနလို တစ်ကိုယ်လုံး စပရင်တွန့်လေး
..”

ရာရာ က မျက်စောင်းလေးရွယ်ပြီး ချာခနဲလှည့်ထွက်သွားသည်။
ပင်လာသည် အင်္ကျီတွေကို မီးပူတိုက်ဖို့ ခြင်းထဲထည့်လိုက်ပြီးမှ ပြန်လှည့်
ကြည့်၍ ..။

“ကိုကြီး ရယ်မနေနဲ့နော် .. အမေ့ကိုလည်း စကားပြောရင် လေးစား သမုမရှိဘူး၊ ကလေးစသလို ထိုင်စနေတာ ..”

“ချစ်လို့ပါဟာ .. အမေ ရိုက်တာခံပြီး စနေတာ ..၊ ဘယ်လောက် နာတယ်မှတ်လို့လဲ ..”

“ကိုကြီးကလည်း .. အမေက ဝေဒနာသည်လေ၊ ကိုကြီးက ချစ်လို့ စပေမယ့် သူ့ကို မလေးစားဘူးထင်ပြီး ဝမ်းနည်းသွားရင် ဘယ်လိုလုပ် မလဲ ..”

“မနည်းပါဘူး .. သူ ရိုက်တာခံလိုက်ရင်ပြီးပြီ ..”

“မိန်းမယူမယ်လို့ပြောလိုက်တာကရော ..”

“ဒါကတော့ စနောက်စရာလား ..”

“အမေ့ကို ပြောသလို ကိုကြီးက တကယ်ကို သူ့မှမရရင် ဆေးလောက် အောင် စွဲလမ်းနေတာပေါ့ ..”

“ဟား .. ဟား .. ဟား ..”

“ဘာရယ်တာလဲ ..”

“ကိုယ် စွဲလမ်းနေတိုင်းပဲ လိုချင်ဘိုင်းရတတ်လို့လား ..”

“ဟင် ..”

ဒီစကားကို ရာရာ နားလည်သွားသလိုဖြစ်ကာ မောင်မောင်ဦး မျက်နှာကိုလိုက်ကြည့်နေမိ၏။ မောင်မောင်ဦး က ပြီးပြီးသားခေါင်းပေါ် ဘီးနဲ့ နှစ်ချက်သုံးချက်ထပ်သပ်ကာ မှန်တင်ခုံပေါ် ပြန်တင်လိုက်သည် ပြီးတော့ တည်ကြည်သွားသည့်မျက်နှာနှင့် သက်ပြင်းရှည်ကြီး ချကာ ..

“သူနဲ့ ငါနဲ့ အဆင့်အတန်းချင်းက ကွာပါတယ် ညီမလေးရော ..”

“ဟင် .. သူ့မိဘတွေကပါ ကိုကြီးကို ရင်းနှီးကြတယ်ဆို ..”

“ဒါကတော့ ကိုကြီးက လူတောတိုးနိုင်တဲ့ ပညာအဆင့်အတန်း လေးတော့ ရှိလို့ဖြစ်မှာပေါ့ ..”

“သူနဲ့ ကိုကြီးက ချစ်သူတွေမဟုတ်ဘူးလား ..”

“မဟုတ်ပါဘူး .. ဒါပေမယ့် ..”

“သူကတော့ ကိုကြီးကို သဘောကျတဲ့ပုံပြတယ်ပေါ့ ..”

“ခင်တာပဲနေမှာပါ ..”

ကိုကြီးပုံစံက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဖြေသိမ့်ယူနေရတဲ့ပုံစံမျိုးပါလား။ အခြေအနေအဆင့်အတန်းကွာခြားနေတဲ့အတွက် တော်တော်မျှသိပ်ခံစား နေရတာမျိုး ..။

“ကိုကြီးကလည်း .. သူက နားလည်ရင်လည်မှာပေါ့၊ ဖွင့်ပြော ကြည့်လိုက်ပါလား ..”

“ရာရာ ..”

“ဟင် ..”

“ခုနကတော့ .. ငါက အဲဒီလို ဖျပ်ဖျပ်လူးနေပါတယ်လို့ နင်ပဲ ကဲ့ရဲ့ နေတာ ..”

“ဟုတ်တယ်လေ ..”

“အင်း ..”

“ဒါပေမယ့် ကိုကြီးက မဟုတ်ဘူးဆိုတော့ ..”

“ဟုတ်စေချင် သွားပြန်ရောလား ..”

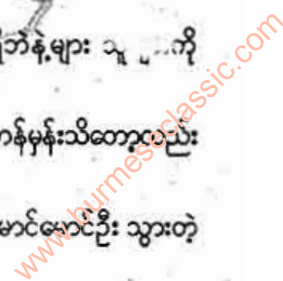
“ကိုကြီး ရင်ကွဲပက်လက်ဖြစ်နေတာဆိုရင် ..”

“ဘာမှ မပက်လက်ဘူး၊ အိပ်တာတောင် မောက်ခံပဲအိပ်တတ် တာ ..”

“ကိုကြီးရယ် .. ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ ဘာမှမရှိဘဲနဲ့များ သူ့ကို ကွဲပေးရလား ..”

“စိတ်ထဲမှာ မရှိဘဲတော့ နေမလားဟာ .. မတူတန်မှန်းသိတော့လည်း ဒီလိုပဲဖြေရတာပေါ့ ..”

စကားပြောရင်း လှုပ်ရှားနေသမျှ ရာရာ က မောင်မောင်ဦး သွားတဲ့

အတိုင်း ဆေးကတကောက်ကောက်လိုက်နေလျက် ...

“ဒါဆိုလည်း ကျွန်တော် မိန်းမမယူပါဘူး၊ ညီမလေးကို မပေးစား ပါနဲ့လို့ ပြန်ပြောပေးလေ ကိုကြီးရဲ့ ..”

“ညီမလေးကို မပေးစားပါနဲ့လို့ ကိုကြီး ပြောနေတာပဲ ..”

“ကိုကြီးက မိန်းမ မယူပါဘူးလို့မှ မပြောတာ ..”

“ဘာလို့ပြောရမှာလဲ .. ကြိုက်တာတွေ့ရင်တော့ ယူမှာပဲဟာ ..”

“တွေ့လား ..”

ရာရာ နှုတ်ခမ်းစုသွားတော့ မောင်မောင်ဦး က လှည့်ကြည့်ပြီး ရယ်ကာ ..

“ရာရာ ရယ် .. အမေကလည်း အခုတွေ နောက်မှတွေ ခွဲခြားပြော နေတာမှမဟုတ်တာ .. ငါ မိန်းမယူဖို့ စကားဟလိုက်တာနဲ့ နင့်ရဲ့ နောင် ရေးအတွက် သတိပေးလိုက်သလိုဖြစ်သွားပြီး ခုလိုတွေ ထဖြစ်လာတာ ပဲ .. ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် .. အခု နင် ငယ်သေးပေမယ့် နင် ကျန်ခဲ့ရင်လည်း ငါ နောက်ဆံတင်းနေမှာပဲ .. အိမ်ထောင်ပြုသင့်တာတော့ အမှန်ပဲလေ ..”

“ကိုကြီးက ရာရာ ကို အိမ်မှာခေါ်မထားဘူးပေါ့ ..”

“အဲဒါပဲ .. အမေ အသည်းအသန်ထဖြစ်နေတာ အဲဒါ .. ငါ မိန်းမ ယူပြီး နင်လိုက်နေရင် ငါ့အိမ်မှာ နင့်ဘဝ ဘာညာတွေတွေ့ပြီး ..”

“ဒါကတော့ အမေပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဒါမျိုးတွေပဲရှိခဲ့တာကိုး .. စိတ်ကယောက်ကယက်ဖြစ်လာတော့ ဒါက အစွဲအလမ်းကြီးတစ်ခုဖြစ် နေခဲ့တာပါ။ ရာရာ ကတော့ ကိုယ့်အစ်ကိုအိမ်မှာလောက် လုံခြုံတာ ဘယ်မှာမှ မရှိဘူးလို့ထင်တာပဲ ..”

“အမေကတော့ ကိုယ့်ရဲ့ဘဝလက်တွဲဖော်လောက် ဘယ်သူကမှ မစောင့်ရှောက်နိုင်ဘူးလို့ထင်တာကိုး၊ သူ့စိတ်ထဲမှာ မိန်းကလေးတစ် ယောက်ရဲ့ဘဝ လုံခြုံတာ၊ မလုံခြုံတာတွေမပါဘူး ညီမလေး .. သူ စွဲနေ တာတစ်ခုကိုပဲ သိနေတာ၊ နင့်ကို ငါက ဂရုမစိုက်မှာ၊ ယောက်မက

မှာ နှိမ်ချမှာ ဒါတွေပဲ ..”

ရာရာ က မောင်မောင်ဦး အိပ်ရာဘေးမှာ နောက်ပြန်လေးထိုင်ချ လိုက်ကာ ..

“အမေ စိုးရိမ်နေတာကိုလည်း သိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် စိတ်ညစ် တယ် ..”

“ညစ်မနေနဲ့ .. ဒီလိုပဲ လှည့်ပတ်ရှောင်ထွက်နေလိုက် ..”

“ကိုကြီးက မိန်းမယူမယ့်စကားတွေ ချစ်တာကြိုက်တာတွေ နောက် မစနဲ့တော့လေ ..”

“အဟွန်း ..”

မောင်မောင်ဦး က ပြုံးလိုက်ပြီး ဆိုင်ကယ်လ်သော့ကို ဖြုတ်ယူ လိုက်၏။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် .. နင့်ကို အိမ်ထောင်မရှိဘဲ အစ်ကိုအိမ်မှာ လိုက် ကပ်နေရတဲ့ ညီမတစ်ယောက်မဖြစ်အောင် အမေက အစွမ်းကုန်ကြိုးစား တော့မှာ ..”

“ဟုတ်ပါတယ် .. ညီမကို နှစ်သိမ့်ချင်တော့ အဲလိုစိတ်ချမ်းသာ စရာလေးတွေပြောပေးပေါ့ ..”

“ဟား .. ဟား .. ဟား ..”

“ကိုကြီး ..”

သူမ မောင်မောင်ဦး လက်ကို လိုက်ဆွဲထားကာ ..

“ကိုကြီးက နယ်ကိုခရီးထွက်ရဦးမှာဆို ..”

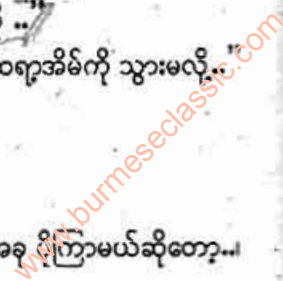
“ဟုတ်တယ် .. အခု အဲဒီကိစ္စအတွက် ဆရာအိမ်ကို သွားမလို့ ..”

“သွားရင်ကြာမှာလား ..”

“ဟိုတစ်ခါထက်တော့ ကြာမှာပဲ ..”

“ဟင်!...”

ဟိုတစ်ခါ နှစ်လတောင်ကြာတာကို .. အခု ကြာမယ်ဆိုတော့..။

“ကိုကြီးနော် .. အိမ်မှာ ရာရာ နဲ့ အမေ နှစ်ယောက်တည်း ..”

“အေးပါ .. လူစားလွှတ်လို့ရတဲ့ကိစ္စဆိုရင် ကိုကြီး မသွားရအောင် ကြိုးစားကြည့်ပါမယ် ..”

မောင်မောင်ဦး က ရာရာ ခေါင်းလေးပွတ်၍ ချောသည်။ တစ်ခါ တစ်ခါမှာ အစ်ကိုကြီးတစ်ယောက်လို အလိုလိုက်ယုယပေမယ့် တစ်ခါ တစ်ခါကျတော့ မောင်မောင်ဦး က ရာရာ ကို သူ့ရဲ့ ကစားဖော်လိုမျိုး..။

“ရာရာ ..”

“ရှင် .. ကိုကြီး ..”

“ဒီလ .. ပိုက်ဆံလောက်ရဲ့လား ..”

“လောက်တော့ လောက်ပါတယ် ..”

“မလောက်ဘူးလား ..”

“ဖြစ်ပါတယ် ဘာမှမဟုတ်တော့ဘူး ..”

ရာရာ ဘာမှမဟုတ်သလိုပဲ ညာပစ်လိုက်သည်။ ဒီလသုံးယောက် အတွက် ကိုကြီးရဲ့ လစာလေးက အိမ်စရိတ်လောက်ရုံပဲရှိသည်။

သူမအတွက် ကျောင်းစရိတ်ကို ဆွေမျိုးတွေထဲက အဆင်ပြေသလို ထောက်ပံ့နေကြတာဖြစ်သည်။ တစ်ချို့ကတော့ ကြည်ကြည်နူးနူးပဲဖြစ် ကာ တစ်ချို့ကျတော့ ..။

“ခုခေတ်မှာ ဘွဲ့ရတာနဲ့ ပညာတတ်ပြီလို့ ပြောလို့မရဘူး ရာရာ၊ သင်တန်းတွေဘာတွေတက်နိုင်မှ စားလောက်သောက်လောက် အလုပ် အကိုင်လေးရတာ၊ ကိုယ်လည်းဘာမှ လက်လှမ်းမမီဘဲနဲ့တော့ လုပ်မနေ ပါနဲ့လား ..။ ဘွဲ့ရဖို့ကြိုးစားနေမယ့်အစား ကိုယ် ကျွမ်းကျင်တာလေး တစ်ခုခု အလုပ်ရှာပြီး ဝင်ငွေရအောင်လုပ်ပေါ့ ..”

“ရာရာ ရယ် .. နင့်အစ်ကိုကဖြင့်ပြောတော့ စကားလုံးက မိုးပေါ် မှာ၊ ကိုယ့်ညီမတစ်ယောက်ကိုတောင် ကျောင်းမထားပေးနိုင်ဘဲနဲ့ .. ငါတို့ က အန်တီကြင့် ရောဂါကို စာနာလို့ ကူညီနေကြတာ ..” ဆိုတာတွေလည်း

ပြောကြသေးသည်။

တကယ်တော့ ကိုကြီးခမျာလည်း လူပျိုလူလွတ်တစ်ယောက်ရယ် လို့ ဘာမှလည်း မသုံးစွဲရရှာပါ။ သူမမှာလည်း ကိုကြီး ပေးသလောက်နဲ့ ဘယ်လိုမှ လောက်အောင်မသုံးနိုင်သလို ဆွေမျိုးတွေနဲ့လည်း မကင်းနိုင်..။

ကိုကြီးကတော့ ရာရာ မကင်းနိုင်တာကို သေချာမသိဘဲ ဆွေမျိုး တွေနဲ့ စကားအနှောင့်အသွားမလွတ်ပြောဆိုမိကြတဲ့အခါ စိတ်တွေတိုနေ တတ်ကာ ..။

“အန်ကယ်လ်မြင့် တို့က ဘာတွေလဲ၊ စကားပြောပုံက ငါတို့တစ် အိမ်လုံးရဲ့စရိတ်စကအဝဝကို သူတို့ပဲ တာဝန်ယူထားရသလိုလို ..”

နားမလည်နိုင်စွာ ရေရွတ်ရင်းခေါင်းတခါခါနှင့် ..။

“အမေ့ကို ဝိုင်းကြည့်ပေးကြလို့ ကျေးဇူးတင်နေတာတွေတောင် ခေတနာပျက်ချင်လာပြီ၊ ညီမလေးနော် .. နင် အဲဒီအိမ်မှာ ချေးသေးကအစ သွားပြီး လက်ဖြန့်မတောင်းနဲ့၊ ငါတို့က ကလေးတွေမဟုတ်တော့ဘူး၊ ကိုယ့်တာဝန်ကိုယ်ယူရမှာဖြစ်တဲ့အပြင် အမေ့တာဝန်ကိုလည်း ထမ်းရ မှာပဲ .. တတ်နိုင်သမျှ ကင်းကင်းနေ ..” တဲ့ ..။

ရာရာ တစ်ယောက်တည်း မီးပူတိုက်ဖို့ပြင်ရင်း စိတ်တွေလေးနေ မိသည်။ ခုလည်း အန်တီဖြူ ကို အိမ်လာလည်ဖို့ အမေက ခေါ်နေပြန်ပြီ။

သူမအတွက် မင်္ဂလာကိစ္စတွေဘာတွေ ပြောလိုက်ရင်တော့ သွား ပါပြီ။

နေ့စဉ် စိတ်ညစ်စရာတွေနဲ့ လုံးထွေးနေရသည့် ဒုက္ခက လွတ်မြောက် ချင်ပါ၏။

အခန်း (၂)

“ဒီတစ်နှစ်ဆို ပြီးပြီပဲဟာ .. ဘာဖြစ်လို့ မတက်တော့တာလဲ ..”

သူငယ်ချင်းတွေက ဖုန်းဆက်မေးကြသည်။ သူမ ဘာတစ်ခုမှ ရှာရုံ ရာရာမဖြေခဲ့ပေ။ ဒေးတက်နေပေမယ့် အစစအရာရာ ချို့တဲ့နေရသည့် အဖြစ်နဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သိမ်ငယ်ရခြင်းတွေကို မခံစားချင်တော့ပေ။

ဖုန်းတော့ ဝယ်ပေးထားပေမယ့် ပိုက်ဆံကုန်တိုင်း မထည့်နိုင်လို့ ပြောရင်း လိုင်းကျသွားတဲ့အခါတိုင်း သူမ ဘယ်တုန်းကမှ ပြန်ခေါ်နိုင်ခဲ့တယ်ဆိုတာမရှိ ..။

ဒါတွေကြာလာတော့ သူငယ်ချင်းတွေကလည်း သိလာကြသည်။ စရင်းနောက်ရင်း ထည့်ပြောလာကြ၏။ ရာရာ တို့က တိုက်ခံပျဉ်ထောင် အိမ်လေးနဲ့တော့ နေနိုင်တာမို့ အမြဲတမ်းပိုက်ဆံမရှိဘဲ ဖြစ်နေသည့် ဖုန်းရဲ့အဖြစ်ကို တစ်ချို့က မယုံ ..။

“ရာရာ က တမင်တင်စီးတာပါဟာ .. ဖုန်းတောင်ကိုင်ထားတာ

မှတော့ အမြဲတမ်းကြီးမရှိနေတာ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား ..” လို့ပြောတဲ့သူကပြော။

“နင်တို့ကလည်း သူ့မှာ စိတ်မနှံ့တဲ့ အမေတစ်ဖက်နဲ့ အိမ်မှာ စီးပွားရေးလည်း ဘာမှမရှိဘူးဥစ္စာ .. ဒီလောက်ဆင်းရဲတာဖြစ်နိုင်ပါတယ်ဟာ ..”

စာနာတဲ့ သူက စာနာစကားပြောသည်။ ဒါပေမယ့် ဒီစကားတွေကို သူမ မကြားချင်တော့ပေ။ ခုကျမှ အဝေးသင်ပြောင်းယူဖို့လုပ်ဦး။ ပြန်တက်ဦးနဲ့လည်း မကြိုးစားချင်တော့ပါ။

သူမ ဒီနှစ်မဖြေတော့ဘူးဆိုတာ ကိုကြီး သိရင်တော့ ဒေါသူပုန်ထမှာပင် ..။

“ရာရာ နော် .. သူတို့ပြောသလိုအဖြစ်မခံနဲ့၊ ဘွဲ့တစ်ခုခုရလို့ သုံးစားမဖြစ်ဘူးဆိုတာ အဲဒီလိုလူတွေပါးစပ်ထဲက စဖြစ်လာတာပဲ။ ငါတို့ ပညာသင်နေကြတာ အသိပညာကြွယ်ဝဖို့လည်းပါတယ်။ ဘွဲ့လက်မှတ်ကို ကိုက်ဖြတ်စားဖို့မဟုတ်ဘူး ..” တဲ့ ..။

ဆွေမျိုးတွေစကားကိုကြားပြီး ကိုကြီး ပြောခဲ့ဖူးသည်။ ခုတော့ ဘာအတွက်နဲ့မှ သူမ ဖက်တွယ်ထားလို့မရတော့ပေ။ အသိပညာအတွက် ဖြစ်ဖြစ် ဘဝဝမ်းစာအတွက်ပဲပြောပြော ပညာရေးကို သူမ စွန့်လွှတ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီဖြစ်၏။

အလုပ်ရှာဖို့ စိတ်ကူးတွေနဲ့ မနက်တည်းက ထွက်လာခဲ့ပေမယ့် ဘယ်အလုပ်ဖြစ်ဖြစ် ခေါ်လိုက်တဲ့နေရာတွေက ကိုယ့်ပညာအရည်အချင်း လောက်လေးနဲ့ ဝင်တိုးဖို့မလွယ် ..။

ကျညီနိုင်ချေရှိသော သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ဆီ ဖုန်းဆက်ခဲ့မိမိ ကျတော့လည်း ဖုန်းထဲမှာပိုက်ဆံက ခြောက်ရှာငါးဆယ်ပဲကျန်တော့သည်။

ပိုက်ဆံ ဒီလောက်ပဲ ကျန်တော့ပြီဆို သေရေးရှင်ရေးဆိုသည့် မဖြစ်မနေကိစ္စများအတွက် ချန်ထားရဖို့ သတိချပ်ရင်း ဖုန်းခေါ်သည့်အလုပ်ကို

သူမ ရှောင်ခဲ့ရ၏။

ဒါဆို ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ..။

ကြီးသိုင်းအိတ်ရှည်လေးထဲက ပိုက်ဆံအိတ်ကို အားကိုးတကြီး ဖွင့်ကြည့်တော့လည်း သုံးထောင့်တစ်ရာပဲကျန်တော့သည်။

ဒါက အမေ့အတွက် သစ်သီးတစ်ခုခုနဲ့ မနက်ဖြန်အတွက် ဟင်း ချက်စရာဝယ်သွားရမယ့် ပိုက်ဆံ ..။

စိတ်မကြည်မသာနှင့် စိမ်းလန်းစိုပြည်ဥယျာဉ်ထဲ လှည့်ဝင်လာမိသည်။

အလုပ်တစ်ခုခုရှာရမည်။ ဒါပေမယ့် ဘယ်လိုလုပ်ရှာမလဲ ..။

ပေးမာန် ကတော့ သူ့အစ်မရဲ့ ဘွဲ့ရလက်မှတ်ယူပြီး အလုပ်လျှောက် ဖို့ ကူညီမည်လိုပြောသည်။

“မမကျော် က နင်နဲ့အရမ်းတူတာ၊ ဆံပင်ဂုတ်ပဲလေးနဲ့ မျက်နှာ သွယ်တာရော၊ အသားဖြူတာရော ဓာတ်ပုံမြင်ရုံလောက်နဲ့ ရုတ်တရက် ဘယ်လိုမှ ခွဲခြားလို့မရနိုင်ဘူး .. နင် အဆင်ပြေမှာပါ ..” တဲ့ ..။

ဒါပေမယ့် အဲ့ဒါမျိုးတွေလုပ်ဖို့ သူမရဲ့အသိစိတ်က ဘယ်လိုမှ တွန်းအားမပေးခဲ့ပေ ..။

အလုပ်ရဖို့ကိစ္စက သူမအတွက် ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်တော့သည့် ကိစ္စဖြစ်နေပြီလား ..။

“ဟိတ် .. ရာရာ ..”

တစ်ယောက်တည်း ဘယ်နေရာမှာထိုင်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေတုန်း နောက်ကခေါ်သံကြောင့် လှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။

“ဇော်ရဲ ..”

“အေး .. နင်တစ်ယောက်တည်းလား၊ ဘာလဲ .. အဘန်းလစ်လာ တာလား ..”

“မဟုတ်ပါဘူးဟာ .. ငါ ..”

ရာရာ ကိုယ့်အဖြစ်ကို သိပ်တော့ မပြောချင်ပေမယ့် ..။

“ငါ ကျောင်းမတက်တော့ဘူး ..”

“ဟင်!... တကယ်ကြီးလား .. ငါက ချော တို့ပြောတာမယ့်ဘူး..”

“အင်း .. ကိုကြီးက ခရီးထွက်သွားပြီလေ၊ အမေက ကျန်းမာရေး မကောင်းဘူး၊ ငါ ဒေးတက်နေလို့မရတော့ဘူး ..”

“အေးလေ .. အဝေးသင်နဲ့ပဲ ..”

“ဘာမှ မယူတော့ဘူး ..”

“ဟင်!...”

“နင်ရော .. မန္တလေးပြောင်းသွားတာ ဟိုမှာအဆင်ပြေလား ..”

“ပြေပါတယ် .. သူငယ်ချင်းဟောင်းတွေကို သတိရပေမယ့် နီးစပ် လာကြုံတော့လည်း ရင်းနှီးသွားကြတာပဲလေ၊ ငါ အခု ငါ့အစ်ကိုမင်္ဂလာ ဆောင်မှာမို့လို့လာတာ ..”

“ဒါ့ကြည့် ..”

“ငါ့လေးဟာ .. ငါ့ဦးလေး ပန်းချီခန်းထဲ ဝင်ထိုင်ပါလား၊ နင်လည်း ဝါသနာပါတာပဲဟာ ..”

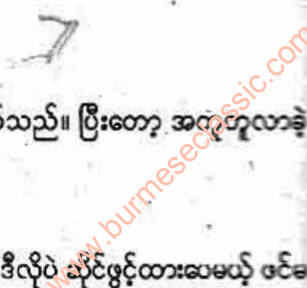
“ဟင် .. ဟိုမှာ ရုပ်ပြောင်ပန်းချီဆိုတာ နင့် ဦးလေးဖွင့်ထားတာ လား ..”

“အေး ..”

ဇော်ရဲ က ခေါင်းညိတ်ရင်း ရယ်သည်။ ပြီးတော့ အတူတူလာခဲ့ ကြရင်း အထဲမှာထိုင်မိကြပြီး ...

“နင့် ဦးလေးရော ..”

“အပြင်ငွှက်သွားတယ် .. သူက ဒီလိုပဲ ဆိုင်ဖွင့်ထားပေမယ့် ဖင်မ

မြဘူး၊ လူပျိုကြီးဆိုတော့ ဝါသနာပါလို့လုပ်နေတာလေ၊ သူ့အတွက်က ပိုက်ဆံလည်း ကုန်းကျူးရှာစရာမှ မလိုတာ ..”

သူတို့နှစ်ယောက်ထိုင်မိစာယပ်ပဲရှိသေးသည်။ အသက်လေးဆယ် ကျော်အရွယ် စုံတွဲတစ်တွဲဝင်လာကြ၏။

“ပန်းချီဆရာက ဘယ်သူလဲကွဲ့ ..”

အမျိုးသမီးကြီးက နှစ်ယောက်စလုံးကိုကြည့်ပြီးမေး၏။ ရုပ်ပြောင် ပန်းချီဆိုတော့ လူငယ်တွေပဲဆွဲကြသည်လို့ ထင်သလားမသိ၊ ဇော်ရဲ က ရယ်၍ ..

“ကျွန်တော်တို့မဟုတ်ဘူး အန်တီ .. ပန်းချီဆရာ အပြင်ထွက်သွား လို့ ..”

“ကျွတ် ..”

“ဟုတ်တယ်ကွာ .. အချိန်မပေးနိုင်ပါဘူးဆိုမှ ..”

“ဒါပေမယ့် သူ ဆွဲနိုင်ပါ့မလား မသေချာပဲနဲ့ရှင် ..”

“အေးလေ .. ဆွဲနိုင်တယ်ဆိုလို့ ထိုင်စောင့်နေရရင် အဓိပ္ပာယ်ရှိ သေးတာပေါ့ ..”

“ဆွဲနိုင်ပါတယ်ဗျာ .. အန်ကယ်လ်တို့က စုံတွဲပုံလား ..”

ဇော်ရဲ က မေးတော့ လူကြီးက ခေါင်းခါ၍ ...

“ဟုတ်ပေမယ့် မဟုတ်ဘူး ..”

“ဗျာ!...”

“စုံတွဲပုံလိုချင်တာ ဟုတ်တယ် .. ရုပ်ပြောင်မဟုတ်ဘူး ..”

“ပုံတူပန်းချီလား .. ဒါဆိုရင်တော့ ..”

“သူ မဆွဲနိုင်ဘူးလား ..”

“ခဏ .. ခဏလေးနော် .. ကျွန်တော် ဖုန်းဆက်မေးကြည့်ပေးမယ်..”

ဇော်ရဲ က ဖုန်းခေါ်ပြီ ထထွက်သွား၏။ သူတို့က ရာရာ ကို လှမ်း ကြည့်ပြီးမှ စားပွဲရှေ့က ခုံတွေမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ကြပြီး ..

“ကျွန်မတို့ကလည်း လာလိုက်ရင် သမီးလေးနဲ့တစ်ခါမှ အေးအေး ချမ်းချမ်းနေရတယ်မရှိဘူး၊ ကလေးက မိဘကို မခင်တာလည်းမပြောနဲ့ ..”

“သူ့အတွက်ဆိုတာ နောက်တော့သိလာမှာပါကွာ .. မင့်အမေက လည်း အလိုလိုက်လွန်းလို့ပါ။ ဆုံးမတန်တာဆုံးမပြီး ပြောပြတန်တာ ပြောပြထားရင် သမီးက ဒီလိုပုံစံဖြစ်နေပါ့မလား ..”

“ရှင်ကလည်း သမက်ပီသလိုက်တာ တကယ်ပဲ ..”

“အဲမှာ ..”

“ဟုတ်တယ်လေ .. မေမေ့ကိုဆို အကောင်းမှမမြင်တာ ..”

“အကောင်းမမြင်တာ မဟုတ်ဘူးလေ .. အခု ..”

စကားပြောနေကြတုန်း ဇော်ရဲ ပြန်ရောက်လာကာ ..

“ဆွဲပေးလို့ရတယ် .. ဒါပေမယ့် ဦးလေးက ဒီနားနီးနီးမှာမရှိဘူး၊ လောလောဆယ်လည်း မလာနိုင်သေးလို့တဲ့ ..”

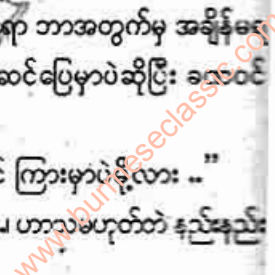
လင်မယားနှစ်ယောက် ဟစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ကြ၏။

“ဒီလိုလုပ်ပါလား .. ပန်းချီဆွဲတဲ့ စတူဒီယိုတစ်ခု ကျွန်တော်သိတယ်၊ အဲဒီမှာ ပုံတူ ..”

“မဖြစ်ဘူး .. နောက်ထပ်တစ်နေရာသွားဖို့ရော .. အဲဒီလို ငုတ်တုတ် ထိုင် အချိန်ပေးနေရမယ့် ပုံတူဆွဲနည်းတွေရော ဘာအတွက်မှ အချိန်မပေး တော့လို့ ဒီလို ပန်းချီလေးဆိုရင်တော့ အဆင်ပြေမှာပဲဆိုပြီး ခလုတ်ဝင် ထိုင်တာ ..”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် .. ပုံတူသီးသန့်ဆိုရင် ကြားမှာပဲနို့လား ..”

“ဒါက မကြာတဲ့ ဟာသပန်းချီလေကွာ .. ဟာသမဟုတ်ဘဲ နည်းနည်း

လေး အခန့်လှိုင်းဖော်ပေးရုံပဲကို ..”

“ဒီမှာ အန်ကယ်လ် .. ခဏ ..”

ရာရာ က လည်ချောင်းတစ်ချက်ရှင်းလိုက်ပြီး လှည့်ကြည့်သည့် မျက်နှာတွေကို ပြုံးပြကာ ..

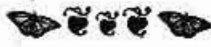
“အန်ကယ်လ်တို့ ပုံတူ သမီးဆွဲပေးမယ်လေ ..”

“ဆွဲတတ်လို့လား ..”

“အကောင်းဆုံးမဟုတ်ရင်တောင် အတတ်နိုင်ဆုံးတူပေးရမယ် ..”

“ဟာ .. ဟုတ်သားပဲ၊ သူလည်း ပန်းချီသမားပဲ၊ အဆင်ပြေနိုင်တယ် အန်ကယ်လ် ..”

ဇော်ရဲ က ထောက်ခံပေးလိုက်သည်နှင့် တစ်နေရာတစ်ခုမှာ နှစ်ဦးနှစ်ဖက်အဆင်ပြေသွားခဲ့၏။ ထို့ပြင် ရာရာ အတွက်လည်း အကိုင်နေရာလေးတစ်ခု အံဝင်ဝင်ကျအဆင်ပြေသွားခဲ့ပြီ ..။

အခန်း (၃)

“ဘယ်လိုဖေဖေ .. ဧက နဲ့ တူတူ ဟုတ်လား ..”

“ .. ”

“ဘယ်တုန်းက ပေါ်လာတဲ့ သူငယ်ချင်းသမီးလဲ၊ တောကလား၊ အိမ်မှာလာနေမှာလား ..”

“ .. ”

“ဘယ်လိုကြီးလဲ ..”

ဧက ဖုန်းပြောနေတာကို ဘေးမှာ ဘူးသီးကြော်စားနေကြသည့် သူငယ်ချင်းတွေက နားစွဲပြီး စိတ်ဝင်စားနေကြ၏။

“ဧက သင်တန်းတက်သမျှ လိုက်တယ်မယ် ..”

“ .. ”

“ဟာ .. သူ့ဟာသူ တက်ပါလား၊ ဘာလုပ် ..”

“ .. ”

“အာ .. ကျွတ် ..”

ဖုန်းချပြီးတဲ့အထိ အောင့်အည်းစောင့်နေကြရသည့် ခက်ခက် တို့က ပြောလိုရသည်နှင့် အလှအယက် ..

“ဟဲ့ .. ဘာတဲ့လဲ .. ဘယ်သူလဲ .. ကောင်လေးလား ..”

“ချောချောလေးလား .. အိမ်မှာလာနေမှာဆိုတော့ နင့်အတွက် ရွေးချယ်လိုက်တဲ့ ဖူးစာရှင်ပဲထင်တယ် ..”

“ဪ .. သမီးပါဆိုမှ နင်တို့က တစ်မျိုး ..”

ဧက သိမ်းကျုံးအော်ပစ်လိုက်မိကာ မျက်နှာကလည်း ခွဲနေတာ အသားကုန် ..

“ဘာဖြစ်လို့လဲ .. ပြောပြလေဟာ ..”

“ဖေဖေတို့က .. သူတို့ရဲ့ သူငယ်ချင်းရဲ့ သမီးတဲ့ ..”

“အင်း ..”

“စောင့်ရှောက်ရမယ့် ဝတ္တရားရှိလို့ စောင့်ရှောက်ပေးရမယ်တဲ့..”

“နင့်ဆီ လာနေမှာလား ..”

“အဲလိုလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ငါနဲ့အတူတူ သင်တန်းတွေလိုက်တက် မှာ၊ ငါသွားသမျှသူပါမှာ ..”

“ဟင်!...”

“ငါပြန်ရင် သူလည်းပြန်မှာပေါ့ ..”

“ဘယ်လိုလဲဟ ..”

“အဲလိုပဲ ..”

“ငါသိပြီ...”

အသေးလေး က မိန်းမလျာလေးပီပီ ကနွဲ့ကလျာဝင်ပြော၍ ...

“နင့် ဘိုးတော်ကြီး နင့်ကို ကျပ်ပေးလိုက်တာ ..”

“အေးဟ .. ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဒီတစ်ခေါက် နင့်ကို အလိုလိုက်တယ် အလျှော့ပေးတယ်ပြောပြီး နင့်အဘွားနဲ့ ကိုင်တက်သွားတယ်ဆို ..”

ဧက က ခေါင်းညိတ်လိုက်ရင်း နှုတ်ခမ်းတွေမဲ့ကာ ..

“ငါသဘောပေါက်ပြီ ငါ့ကိုလည်း အပြင်ချည်းပဲ ထွက်နေလို့ဆို ပြီး တော်တော်ကိုပွားသွားတာ ..”

“သေချာတာပေါ့ .. နင့်ကို အဲဒီတစ်ယောက် စပိုင်လုပ်လိမ့်မယ်..”

“ဟွန်း ..”

“ဒါဆို ပူမနေပါနဲ့ ဧက ရယ် .. စပိုင်ဖြစ်ဖြစ် ဆော်ဒီကတ်ဒ်ဖြစ်ဖြစ် ဆိုယ့်ခိုင်းဘက်ပဲ .. နင် မသိသလိုနေပြီး ပါးပါးလေးပုတ်ပေးလိုက်၊ သူဟာသူ လွင့်သွားလိမ့်မယ် ..”

“ကြည့်နေစမ်းပါ .. ဧက ဘာလုပ်မလဲဆိုတာ သိသွားမှာပေါ့..”

“ဘယ်တော့ လာမှာတဲ့လဲ ..”

“ခု ..”

“ဟင်!...! အခု လာမှာ ..”

သူတို့ပြောနေတုန်းမှာ စားပွဲပေါ်မှာ ချထားသည့် ဧက ရဲ့ ဖုန်းက ခုတ်ခနဲပွင့်သွား၏။ ကြည့်လိုက်တော့ မသိတဲ့ နံပါတ်ဖြစ်နေ၏။

“ဘယ်သူလဲ မသိဘူး ..”

ဧက က ကောက်ကိုင်လိုက်ပြီး ..

“ဟလို ..”

“ဟလို .. မဧက လားဟင် ..”

“ဟုတ်တယ် .. ခုပြောနေတာ ဘယ်သူလဲ ..”

“ကြင်ရာတော် ပါ .. အန်ကယ်လ်ဦးအောင်ထက် က မဧက ကို ပြောထားမယ်လို့ပြောတယ် ..”

“ကြင်ရာတော် ..”

ဧက သံယောင်လိုက်ရွတ်လိုက်မှ ခက်ခက် တို့ မျက်လုံးချင်းဆုံ တာ မျက်ခုံးတွေ ပြိုင်တူမြင့်တက်သွားကြ၏။ ပြီးတော့ ဆက်လက်နားစွဲကြလေသည်။

“ပြောထားတော့ အခု ဘာလုပ်မလို့လဲ ..”

“ရာရာ က သင်တန်းရှေ့မှာရောက်နေပြီ .. မခက ဘယ်မှာလဲ
ဟင် ..”

“ဪ .. တွေ့ချင်ရင်လည်း ရှာဖွေပြီး လာခဲ့ပေါ့ဟယ် ..”

“ဟို .. ရာရာ က မခက ကို မမြင်ဖူးလို့ ..”

ထင်သားပဲ ..

ခက မျက်နှာ ဝင်းထိန်ရွန်းလက်သွား၏။ ပြီးတော့ အသေးလေး
ကို လှမ်းကြည့်ပြီး လက်မထောင်ပြလိုက်ကာ ..

“အခု တို့က အင်ယားကန်ပေါင်မှာ သင်တန်းမတက်ဘဲ လစ်နေ
တာလေ ..”

“ဟင် .. လစ်နေတာ ..”

“ဟုတ်တယ် .. နင် ငါနဲ့တွေ့ချင်ရင် လိုက်ခဲ့ပေါ့ ..”

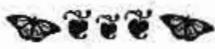
ဖုန်းချလိုက်ပြီး မျက်နှာမော့ရယ်ပစ်လိုက်တာ ဝါးလုံးကွဲ ..

“ဟဲ့ .. ဖြည်းဖြည်းရယ် .. သူများတွေကြည့်ကုန်ပြီ ကောင်မ ..”

အသေးလေး က ကနွဲ့ကလျလှမ်းရိုက်ပြီးတားဆီးနေကာ သူလည်း
ရယ်နေခဲ့၏။

တွေ့မယ် .. ကြင်ရာတော် ..

နင်က ငါ့အတွက်တော့ ရုံရွှေဖော်ပဲ ..

အခန်း (၄)

“လာနေပြီဟ .. ဟုတ်တယ် .. အသေးလေး တို့ ဝိုင်းကိုသွားနေပြီ ..”
ခက်ခက် က သတင်းပေး၏။ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ကော်လံပါ
သည့် တီရှပ်ပန်းရောင်လက်ပြတ်လေးနှင့် စကတ်ရှည်ပွပွလေးကို ဝတ်
ထားသည်။

ဆံပင်က ပခုံးသာသာလေးပဲဖြစ်ကာ၊ လုံးဝနက်မွေးနေလျက် သေသပ်
နုနည်းသော ခပ်အုပ်အုပ်၊ ဟဲစတိုင်လ် ဘာမှလုပ်မထားတာသိသာသည်။

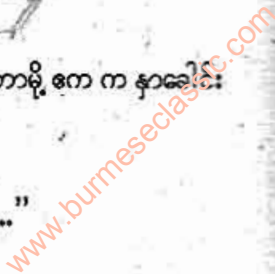
ထို့ပြင် အသားဖြူဖြူလေးပေမယ့် နှုတ်ခမ်းမှာ အရောင်မရှိ၊ မျက်
နှာလေးက ခပ်ဖျော့ဖျော့ ..။

တကယ့် ရော်ဘာလိုင်းပဲဖြစ်၏။

နှစ်ယောက်စလုံး သေချာအကဲခတ်နေကြတာမို့ ခက က နှာခေါင်း
ခုံ၏။

“စုတ်ပြတ်နေတာပဲ ..”

“ဟုတ်တယ် .. တကယ့် ရော်ဘာလိုင်း ..”

ခက်ခက် က စိတ်ထဲမှာကောက်ချက်ချလိုက်တာကို ထုတ်ပြောပြီး အလားတူ မဲ့ရွဲ့နေလျက် ..

“ဒီပုံစံက စပိုင်လုပ်နိုင်မယ့်ပုံ မရှိပါဘူး ဧက ရယ်၊ အချောမဟုတ် အကြမ်းမဟုတ်နဲ့ .. ကြည့်ပါဦး၊ စကတ်စကို ‘မ’ ထားရသေးတယ် အချိန်မရွေး ခလုတ်တိုက်လဲမယ့်ပုံ ..”

“ဘာပုံစံဖြစ်ဖြစ် ဂရုမစိုက်ဘူး၊ ဆင်းရဲမွဲတောနေလို့ ခိုကပ်နေဖို့ လာတာ .. တွေ့မှာ .. ဟွန်း ..”

“အေး .. ဟိုမှာတွေ့နေပြီ၊ ဖုန်းခေါ်ပြီး အသေးလေး နဲ့ ချိတ်မိသွားပြီ..” သူမတို့တွေ နှစ်ပိုင်းခွဲပြီး အစီအစဉ်သစ်တွေနဲ့ စောင့်နေတာကို ရာရာ က ဘာမှမသိ၊ တုတ်ထိုးဆိုင်ဘေးကို ရောက်လာတော့ ဖုန်းထောင် ပြပြီး ခေါ်သူက ထိုင်ဖို့မေးဆတ်ပြသည်။

ကြည့်လိုက်တာနှင့် ထိုသူက မိန်းမလျှာမှန်း ရာရာ သိလိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် ဟိုဘက်ဘေးက ဖြူဖြူသွယ်သွယ်တစ်ယောက်ကို လှမ်း ကြည့်ရင်း ကော်ခုံလေးတစ်လုံးဆွဲပြီး ထိုင်လိုက်ကာ ..

“ဟိုဘက်က မဧက ထင်တယ် .. ဟုတ်လားဟင် ..”

“ဟင် .. ဒို့လား ..”

သူမက ဟုတ်တယ် မဟုတ်ဘူးပြောဖို့ကို ခေါင်းညိတ်ခေါင်းခါ လုပ်ဖို့တောင် အချိန်မရနိုင်ဘဲ တုတ်ထိုးတွေ အချဉ်ရည်ထဲ နှစ်လိုက်၊ ပါးစပ်ထဲထည့်လိုက်နှင့် ဇယ်ဆက်သလိုလုပ်နေ၏။

ပါးစပ်တစ်လုံးကြီးရပြီဆိုမှ ဝါးမျိုခြင်းကိုလုပ်ရင်း လက်ကနား သည်။ ဒါပေမယ့် ရာရာ ကို ပြန်ဖြေဖို့ ပါးစပ်က မအားပြ ကာ၊ ပါးစပ် ကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး ခဏနေဖို့လက်ကာပြ၏။

ဘေးကတစ်ယောက် ကလည်း အပြိုင်အဆိုင်သွပ်သွင်းနေရင်း ခဏအတွင်းမှာ တုတ်တွေပုံထပ်နေတော့သည်။ ပြီးတော့ ..

“ရှေ့ .. လုပ် ..”

အသည်းချောင်းတွေယူပြီး ရာရာ လက်ထဲထည့်ပေးသည်။ စားဖို့ ကို စကားတစ်ခွန်းနှစ်ခွန်းနှင့် လက်ကပဲ အမူအရာနဲ့ တိုက်တွန်းရင်း..

“စား ..”

“မစားတော့ဘူး .. ရာရာ က ..”

“စား .. စားဆိုမှ ..”

ဟိုဘက်က ဧက ကလည်း စားဖို့မေးဆတ်ပြနေသဖြင့် တစ်ချောင်း နှစ်ချောင်းတော့ ယူစားလိုက်ရင်း ကိုယ်ခေါ်သည့်ဖုန်းက ဒီမှပဲမို့ ဧက နဲ့တွေ့နေပြီပုံမှတ်ကာ စိတ်အေးသွားတာလည်းဖြစ်သည်။

“သမီးရဲ့ ဓာတ်ပုံတော့ မပါလာဘူး၊ အန်ကယ်လ်တို့မှာ သမီး အတွက် ဘာမှကိုစီစဉ်ပေးခဲ့ချိန်မရတော့ဘူးကွ ..၊ ညည်း ဆွဲပေးထား တဲ့ပုံတူလေးပြလိုက်ပါ၊ ဒါဆို ပြီးပြီ ..” တဲ့ ..။

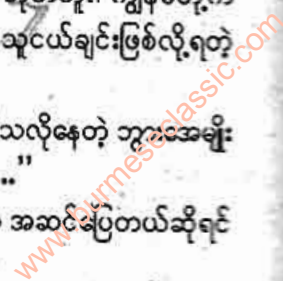
ပုံတူဆွဲပေးရင်း ဧက ဆိုသည့်တစ်ယောက်အကြောင်းကို ကိုယ့် ရှေ့မှာပဲ ပြောနေကြတာကြားလိုက်ရသည်။

“မင့်သမီးအတွက် အနီးကပ်စောင့်ရှောက်ဖို့ အဖော်တစ်ယောက် လိုတယ်၊ အဲဒါလည်း ဘော်ဒီဂတ်(ဒ်)လိုထားရင် မင့်သမီးအမျိုးမျိုးနဲ့ မဖြစ်ဘူး၊ သူငယ်ချင်းလိုမျိုး သူနဲ့ သင့်တင့်မျှတစွာပေါင်းနိုင်တဲ့ မိန်း ကလေးမှ အဆင်ပြေမှာ ..”

“ဪ .. စာမတတ်ပေမတတ် ဆင်းရဲမွဲတောနေတဲ့ မိန်းကလေး တွေကိုတောင် အိမ်ဖော်ခေါ်ခိုင်းဖို့လွယ်တာမဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မတို့က ဒီညနေပဲ မြဝတီကို ပြန်ဆင်းကြမှာ၊ သမီးနဲ့ သူငယ်ချင်းဖြစ်လို့ရတဲ့ မိန်းကလေးမျိုး ဘယ်မှာသွားရှာရမှာလဲ ..”

“ပြောပြတာလေ .. မင့်အမေလို နေတတ်သလိုနေတဲ့ ဘူးအမျိုး နဲ့ ဒီတိုင်းဆက်ထားရင် မင့်သမီး မလွယ်ဘူး ..”

“ကျွန်မသိပါတယ် .. ရှင်ပြောသလိုသာ အဆင်ပြေတယ်ဆိုရင် ပိုက်ဆံဘယ်လောက်ပဲ ပုံပေးရပေးရပါ ..”

လင်မယားနှစ်ယောက် ပုံတူဆွဲခံရင်း အပြိုင်အဆိုင်ညည်းတွားနေကြတာတွေကို ကြားလိုက်သဖြင့် လိုအပ်နေကြသူချင်း အပေးအယူဖြစ်သွားခဲ့ကြသည်။

သူမ ဧက ရဲ့သားမှာ အမြဲအတူရှိနေပြီး သူမ ဘာတွေလုပ်နေနေကောင်းရာကောင်းကြောင်းလေး နည်းနည်းပါးပါးဖြောင့်မတ်ပေးရုံ၊ မိဘတွေဆီ၊ ဘွားအဖြစ်သူထံ သတင်းပို့ပေးရုံနှင့် ကိုယ်လည်း သင်တန်းတွေတက်ရမည့်အပြင် တစ်လကို ရှစ်သောင်းတောင်ရခါးမည်။

လောလောဆယ် ပေးသွားတာက သင်တန်းကြေးနဲ့ မုန့်ဖိုး ..

“အဟွတ် .. အဟွတ် .. အဟွတ် ..”

အတင်းနင်းကန်စားနေရင်း ဧက က ချောင်းတွေထဆိုး၏။

“မဧက .. ခဏလေး ..”

အတွေးနယ်ချဲ့နေရာက ချက်ချင်းထရပ်ကာ ဧကဆီ သွား၍ ကျောကုန်လေးကို ဖိပေးမိ၏။

“ရေသောက်မလားဟင် ..”

“သောက်မှာပေါ့ .. ရေသန့်ဘူးသွားဝယ်လိုက် ..”

မိန်းမလျာနဲ့တူသူက လမ်းညွှန်နေသည်။ ရာရာ ခေါင်းညိတ်ပြီး ကဗျာကယာပြေးဝယ်လိုက်၏။ မျက်နှာချင်းဆိုင်လေးမှာပေးမယ့် ပြေးလွှားဝယ်ခြမ်းနေရတာမို့ ခလုတ်တွေတိုက်၊ ပြန်အမ်းလိုက်သည့်ပိုက်ဆံလွှတ်ကျလို့ ပြန်ကောက် ..

“အောင်မယ်လေးဟယ် .. ဒီမှာ သီးနေတဲ့လူက သူ့ကိုစောင့်နေတယ်။ ဒီပုံစံနဲ့များ ရောက်လာတော့ ဘော်ဒီဂတ်(ဒ်)လိုလို ဘာလိုလို-

ရေသန့်ဘူးကို ခပ်ဆောင့်ဆောင့်ဆွဲယူ၍ ပြောပုံက နွဲ့တဲ့ပုံပါ။

ဒါပေမယ့် ယောက်ျားသံခပ်သြသြမို့ အသံက တိုးတိုးသက်သာမဟုတ်-

ရာရာ နည်းနည်းတော့ အောင့်သက်သက်ဖြစ်သွားမိသည်။ ဒါပေမယ့်

ဧက ရှိနေသဖြင့် ..

“အဟမ်း .. အဟမ်း .. ရေသောက်လိုက်မှပဲ အစပ်ပြောတော့တယ်..”

သူမကတော့ လည်ချောင်းတွေဘာတွေရှင်းနေလျက် အေးဆေးဖြစ်သွားမှ ရာရာ ကို ကြည့်ကာ ..

“မှတ်ထား .. သူက အသေးလေး တဲ့၊ နာမည်ရင်းရှိပေမယ့် ငါတို့ တဒီတိုင်းပဲခေါ်တာ .. ငါက ဒီဇင်ဘာ ..”

“ဟင်!..”

ရာရာ မျက်ခုံးတွေ စုကျုံ့သွားကာ ..

“မဧက မဟုတ်ဘူးလား ..”

“ဪ .. ဒီဇင်ဘာ လို့ဆိုမှ .. ငါ့ကို ဇင် လို့ပဲခေါ်ကြတာ ..”

“မဧက မဟုတ်ဘဲနဲ့ ..”

“ဧက က နင်လာမယ်ဆိုလို့ စောင့်နေတာပဲ .. ဒါပေမယ့် သူ့ဘဲက အဲလို နှင့်ရှေ့လေးတင်ထသွားတာ၊ ဒီမှာ ဖုန်းတောင်မေ့ကျန်ခဲ့တယ်

ကြည့်ပါလား ..”

ရာရာ ဟင်ခနဲဖြစ်သွားလေသည်။ ရည်းစားနဲ့ သွားချိန်းတွေတာ

သွား ..

“ဒါဆို .. ရာရာ နဲ့ တွေ့လို့မရတော့ဘူးပေါ့ ..”

“ရည်းစားကို ပစ်ထားပြီး နင့်ကိုပဲ စောင့်နေစေချင်တာလား မေး ..”

“မဟုတ်ပါဘူး .. ချစ် .. ချစ်သူနဲ့ တွေ့တာဆိုတော့ ကြာမှာလားလို့..”

“ကြာကြာ မကြာကြာ နင် စောင့်ရမှာပေါ့၊ ငါတို့ကတော့ သူ ဂျူတီ နဲ့လို့ နင့်ကိုငုတ်တုတ်ထိုင်စောင့်နေရတာ နာရီဝက်ကျော်တယ်..”

နာရီဝက်ကျော်တယ်ဆိုတော့ စားထားတဲ့ တုတ်ချောင်းတွေဆီ ရာရာ လှမ်းကြည့်ဖြစ်၏။ ဒီလောက်ထိစားထားတာဆိုတော့ နာရီဝက်

အောင်နေရတယ်ဆိုတာ ဖြစ်နိုင်သည်။ ဒါပေမယ့် သူမ ရောက်လာတာ မှ စားသောက်နေတဲ့ပုံကတော့ ခုမှ ရောက်လာပြီး သာလွန်းလို့ စားနေ

တဲ့ပုံစံပါလား ..။

“အား!... ကျွတ်ကျွတ် ..”

“ဟဲ့ .. ဘာဖြစ်တာလဲ ဇင် ..”

“ဗိုက်!...”

“ငါထင်တယ် .. မနက်ကလည်း မြီးရှည်တွေစားတာ ငရပ်ဆီ တွေမှ ရဲချိတ်နေတာပဲ။ ခုနက မုန့်တီ၊ အခု တုတ်ထိုး ..”

“ကဲပါ .. ငါ ဗိုက်အရမ်းနာနေပြီ .. ရော့ ..”

သူမရဲ့ အိတ်ကိုပါ ပေါင်ပေါ်တင်ပေးခဲ့ပြီး ဇင် က နေရာမှသွားတာ အပြေးတစ်ပိုင်း၊ အသေးလေး က ဈေးသည်ကို ရယ်ပြကာ ..။

“ခဏလေးနော် .. ထပ်တော့ မစားနိုင်တော့ဘူး၊ သူများတို့ အများ ကြီးစားထားတာ ခဏထိုင်နေလို့ရသေးတယ်မို့လား ..”

“အဟွန်း .. နောက်လူမလာသေးရင် ကြိုက်သလောက်ထိုင်ပါ .. ရပါတယ် ..”

“တွေ့လား .. စားနေကျဖောက်သည်တွေတောင်မှ ဆက်ဆံရေး ကျတာ၊ ဒီမှာ ဆုံကြဖို့ ချိန်းထားလို့ပါ .. ခဏပဲ ..”

ပြောပြီး ဖုန်းထုတ်ဆော့နေ၏။ ထိုစဉ် ဖုန်းသံမြည်လာကာ ..။

“ဟလို .. ပြော .. မယ်ဇင် ..”

“.....”

“ဟော့တော့ .. ဝမ်းထုပ်ဟုတ်လား၊ ဘယ်လိုလုပ် ငါ့မှာ ဝမ်းထုပ် ပါမှာလဲ ..”

ပြောချလိုက်တာ အကျယ်ကြီးမို့ ရာရာ မျက်နှာလေး ရဲခနဲဖြစ်သွား ၏။ ဘေးလူတစ်ချို့က လှမ်းကြည့်ကာ ဈေးသည်က ရယ်၏။

ဒါကိုတောင်းတဲ့လူကလည်း မိန်းမလျာလေးဆီမှာမှ တောင်းလား ..။

“နေပါဦး .. ဘာရယ် .. ဪ .. အေး နင့်အိတ်ထဲမှာလား၊ နေဦး

နေဦး ငါ လာပေးမယ် ..”

နှစ်ယောက်တည်း အလုပ်ရှုပ်နေကြကာ အသေးလေး က အိတ်ကို ဖွင့်နှိုက်ရင်း ကမန်းကတန်း ထထွက်သွား၏။

ပြန်လာနီးနဲ့ ဈာန်ကြည့်နေမိပေမယ့် တစ်ယောက်မှ ပေါ်မလာခဲ့ဘဲ ..။

“တုတ်ထိုးစားရအောင် ..”

“ဝက်သားတုတ်ထိုးနော် ..”

“ဟုတ်ပါတယ် .. ဝက်သားတွေ ဟိုမှာမမြင်ဘူးလား၊ မင်း ပါးနှစ်ဖက်နဲ့ တစ်ပုံတည်းပဲ ..”

“ခွေးကောင် ..”

“ဟား .. ဟား .. ဟား ..”

ယောက်ျားလေးသုံးယောက် ဆိုင်ထဲဝင်လာကြတော့ ရာရာ ဆေးအစွန်ကို ကပ်ပေးလိုက်သည်။

“ဟာ .. ဒီတုတ်ချောင်းတွေက သိမ်းပါဦး ဆရာသမားရဲ့ ညစ်ပတ်နေတာပဲ ..”

“ဆောရီး .. ဆောရီး .. ဒါတွေ ပိုက်ဆံမရှင်းရသေးလို့ မသိမ်းသေးတာ ..”

ဈေးသည်က တုတ်တွေကို စုသိမ်းယူလိုက်ပြီး ထောင့်မှာ ကပ်ပေးထားလိုက်၏။ ထိုအခါ ရာရာ ထိုင်နေသည့်ရှေ့မှာဖြစ်လျက် ..။

“ဟား .. တစ်ဆွဲက များလှချေလား ..”

တုတ်တံတွေနဲ့ ရာရာ ကို တွဲစပ်ကြည့်ပြီး ဝတုတ်တုတ် ပါးစောင်းစောင်းနှင့် လူရွယ်က ရယ်၏။

“အေးလေ .. ငါတို့ဖို့ ကျန်နေသေးတာ ကျေးဇူးတင်ရဦးမယ် ..”

“ဒီလိုဆို မစဉ်းစားဘူးနော် .. ဝက်သားတုတ်ထိုးဖို့နဲ့တွက်ရင် ..”

“ဟေ့ကောင် တော်တော့ ..”

“တော်ပါပြီ ..”

“ဂလ ..”

သုံးယောက်စလုံး လူကိုတည့်တည့်ကြည့်ပြီး စနေကြသဖြင့် မျက်နှာကို ဘယ်ကိုလွှဲနေနေ ဒေါသက လွှဲလို့မရအောင်ဖြစ်လာခဲ့၏။ ထိုစဉ် ဧက ရဲ့ ဖုန်းကမြည်လာ၏။

ရာရာ အဖြစ်ကိုသေချာကြည့်နေပြီးမှ လှမ်းခေါ်လိုက်တာမို့ ဧကနဲ့ ခက်ခက် တို့ မျက်နှာချင်းကပ်ပြီး အသံမထွက်အောင် ကြိတ်ရယ်နေကြတာ ..။

“တိတ်တိတ်နေ .. ပြောမလို့ ..”

ခက်ခက် ကို တံတောင်နဲ့တွတ်လိုက်ပြီး သတိပေးကာ ဧကက ချောင်းတစ်ချက်ဟန်၍ ..။

“ကြင်ရာတော် ဆိုတဲ့တစ်ယောက်လာပြီလားဟင် ..”

“ကျွန်မက ..”

“ဟလို ကြားလား .. ဘာမှလည်း ကောင်းကောင်း ပြန်မပြောဘူး။ ဧင် .. ငါပြောတာကြားလား၊ နင်နော် .. နင့်ကောင် ဖုန်းဆက်ခေါ်တာနဲ့ ပြေးသွားဖို့ စိတ်မကူးနဲ့၊ အဲ့တစ်ယောက်ကို ဗြဲကျွန်းသာကန်ပေါင်ကို ခေါ်လာခဲ့၊ ငါပြန်မလာချင်တော့လို့ ..”

“ဟလို .. မဧက လားဟင် .. ခုပြောနေတာ မဧက လား ..”

“အေး .. ငါရယ်လေ .. ဧင် နင့် ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ၊ ဟင် .. ဘာ .. ဘာပြောလိုက်တာလဲ၊ ပြောနေတာလား .. မပြောဘူးလား၊ မကြားရဘူးလား ဘာမှ .. ကျယ်ကျယ်ပြောစမ်းပါ ..”

သဘာဝကျအောင် ဒေါကန်ပြလိုက်ပြီး ဖုန်းကိုပိတ်၍ ခေါင်းချင်း ဆိုင်ရယ်ကြသည်။ ပြီးတော့ ရာရာ ဆီကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး အသံကို ပြန်ထိန်း၍ ..။

“ငါပြောတာတော့ နင် ကြားရတယ်မို့လား ..။ ဟဲ့ .. ကြားလား

လို့၊ ကြားရင်လည်း ချလိုက်တော့ဟာ .. တကယ်ပဲ .. စိတ်ပျက်လိုက်တာ .. တောက် ..”

“ဟား .. ဟား .. ဟား ..”

တက်ခေါက်သံလေးပါ ထည့်ပေးလိုက်ပြီး ဖုန်းချလိုက်သည်နှင့် ခက်ခက် က ခွက်ထိုးခွက်လန်ရယ်၏။ ပြီးတော့ လက်ဝါးချင်းရိုက်ကာ အပျော်ကြီးပျော်နေကြလေသည်။

နေရာချင်းက သိပ်မဝေးဘူးလို့ပြောလိုရသလို၊ နီးလည်းမနီးပေ။ သူမတို့က ရာရာ ကို ရှင်းလင်းစွာမြင်နေရကာ လူများနေတဲ့ ဆိုင်ထဲက သူမတို့ကိုတော့ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးခဲ့သည့် ရာရာ က ဘယ်လိုမှ သိနိုင်မှာမဟုတ် ..။

ဖုန်းကိုင်ထားရင်း ပြန်ခေါ်ရတော့မလိုလို၊ ထလိုက်သွားလို့လည်း မဖြစ်သောအခြေအနေနှင့် ခေါင်းနားပန်းကြီးနေခဲ့သော ရာရာ အဖြစ်ကလည်း ဘယ်ကိုလှည့်ကြည့်လို့မှလည်း ဧင် တို့ရဲ့ အရိပ်အယောင်ကို မမြင် ..။

ဒီမှာ စားထားတာတွေနဲ့ ငါ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ..။

ကိုယ်ပြောနေတာတွေလည်း ဟိုက ဘာမှမကြား ..။ ဘာမှလည်း ပြောခွင့်မရလိုက်ဘဲ သူချည်းပဲပြောချင်တာတွေပြောသွားသည်။

ဘုရား .. ဘုရား ..။

ဧက ပြောသွားသလို ဧင် တို့ တစ်ယောက်ယောက်ဖုန်းဆက်ခေါ်လို့ ချက်ချင်းထွက်သွားကြရတာမျိုး မဖြစ်ပါစေနဲ့ ..။ ဒီတိုင်းဖြစ်နိုင်ခဲ့ များနေတာကို ခံစားမိနေပေမယ့် ဘုရားတရင်း ဆုတောင်းနေမိသည်။ ထိုစဉ် ..

“မစားပါနဲ့တော့ သားရယ် .. ထိုင်စရာဖြင့်မရှိဘဲနဲ့ ..”

“ဟင်အင်း .. စားမှာပဲ၊ မာမိပဲ ဝက်သားတုတ်သိုးကျွေးမယ်ပြောထားပြီးတော့ ..”

လရောင်ကျူးရင့်

“ကဲပါ ခင်ရယ် .. မင်းတို့သားအမိ ဝင်စားလိုက်ပါ။ မင်းမစား ချင်လည်း သားစားပါစေ .. တစ်ခါတစ်လေ လမ်းလျှောက်ထွက်လာတာ အေးဆေးပေါ့ ..”

“မအေးဆေးလို့ပြောနေတာမဟုတ်ပါဘူး၊ ဟိုမှာ ထိုင်စရာမှမရှိ တာ ..”

“ဪ .. လာပါရင့် .. ထိုင်ပါရင့် ..”

မိသားစုသုံးယောက်၏ စကားတွေကို ကြားလိုက်ကာ ရာရာ ပျာပျာ သလဲထပယ်ပေးလိုက်သည်။ ကိုယ်က မစားသောက်ဘဲ ဒီတိုင်းကြီးထိုင် နေတာမို့ စာနာစိတ်နဲ့ပါ။ သို့သော် ..

“ဟာ .. ဟေ့ .. ဒီမှာ ခင်ဗျား လစ်တော့မပြေးနဲ့နော် .. ဒီမှာ စားထားတာတွေက နည်းတာမဟုတ်ဘူး ..”

ဆိုင်ရှင်က ဘယ်တုန်းတည်းက ပြောချင်နေသည်မသိ ..။ ရာရာ ထရပ်လိုက်တာနှင့် လူကိုလက်ညှိုးပါထိုးလိုက်သေးသည်။

“ခင်ဗျားလူတွေက ပြန်လာကြမှာမဟုတ်တော့ဘူး၊ ဒီလိုအထာ တွေက ရိုးနေပြီ ..”

“သူတို့က ဒီနားတင်သွားကြတာပါ။ ရှင်စကားပြောတာ မရင့်သီး ပါနဲ့ ..”

“မရင့်သီးစေချင်ရင်လည်း ခင်ဗျားပဲ ရှင်းခဲ့လိုက်ပေါ့ဗျာ .. တစ် ပတ်ရိုက်သွားတာ အသိသာကြီး ..”

သူများတွေကတောင် သိသာနေတယ်ဆိုရင် သူမ ဘာလို့မသိခဲ့ရ တာလဲ ..။ တကယ်ပဲ ဧင် တို့ ပြန်မလာကြတော့ဘူးလား။ ပတ်ဝန်းကျင် က လူတွေ ဝိုင်းကြည့်ကုန်ပြီမို့ ရာရာ မျက်နှာလေး သွေးတွေဆုတ်ဖြူ ဖျော့ကာ လက်ဖျားတွေပါ အေးစက်လာခဲ့၏။

ချို့တဲ့ခဲ့တဲ့ ဘဝပေမယ့် သက်တမ်းတစ်လျှောက်မှာ သူမ ဤသို့ သောအဖြစ်မျိုးနှင့် တစ်ခါမှ အရှက်မကွဲခဲ့ဘူးပေ။ ဝက်သားတုတ်ထိုး

က တစ်ချောင်းဘယ်လောက်လဲ၊ ဒီတုတ်ချောင်းတွေကိုတွက်လိုက်ရင် ဘယ်လောက်ဖိုးလောက်ရှိနိုင်သလဲ၊ ကိုယ့်မှာပါရဲ့လား ..။

ရှက်လွန်းသဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်က ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့လျက် မျက်လုံး ထဲမှာ ပုံရိပ်တွေအပြင် ဖြူတာ၊ဝါတာ ဘာမှ ခွဲခြားမသိတော့ပေ။

“ဟေ့ ဒီမှာ စားထားကြတာတွေက တစ်သောင်းခွဲ ..”

“ဟင်! ...”

“စောစောက တုတ်လေးတွေနဲ့ပဲ ပါဆယ်ပေးပါဆိုပြီး ထုပ်ယူသွား တာတွေက ရှစ်ထောင် ..”

“ဘာ! ... ဘယ်လို ..”

ရာရာ နားထဲမှာ သံပူရည်တွေအလုံးလိုက် စီးဝင်သွားသလိုပင်။ ကိုယ့်နားကိုယ် မယုံနိုင် ..။

“ရာရာ စားတာ နှစ်ချောင်းတည်း ..”

“နှစ်ချောင်းသုံးချောင်းတွေ မသိဘူးလေဗျာ .. အဲဒီ အမျိုးသမီးတွေ လာကြတုန်းက တစ်အုပ်ကြီးပဲ၊ ခင်ဗျား မလာခင်လေးကမှ ခွဲထွက်သွား ကြတာ .. ဘာလဲ ခင်ဗျား မယုံဘူးလား၊ ခုန သူတို့နဲ့ ဖုန်းပြောနေတာပဲ၊ ခု ချက်ချင်း ဆက်မေးလိုက်ဗျာ ..။ တောက် .. ဈေးရောင်းရတာ မနိုင်နင်း ရတဲ့အထဲ ..”

ဈေးသည်က လှီးချွတ်နေတာတွေကိုပါ အသံမြည်အောင်ဖိတ်ကြိတ် လှီးချပြီး တက်ပါခေါက်၏။

“သူတို့ထားခဲ့လို့ ခင်ဗျားနေခဲ့တာပဲ .. ခင်ဗျား တာဝန်ယူရမှာပေါ့၊ ကျွန်တော့်ပိုက်ဆံ မပေးဘဲနဲ့တော့ လစ်ထွက်သွားဖို့ စိတ်မကူးနဲ့ ..”

“ဟဲ .. ဟဲ .. ငါ့ညီကလည်း ဒေါသချည်းပဲ .. သူ ပေးမလို့ပါ ..”

စောစောက စနောက်နေကြသည့် သုံးယောက်ထဲက မထိဘထိ အသံထွက်လာ၏။

“ဟုတ်ရဲ့လား .. မျက်နှာကိုသေချာကြည့်ပါဦး၊ ပိုက်ဆံမပါလို့

အင်ယားကန်ထဲ ပြေးခုန်ချတော့မယ့်ပုံ ပေါက်နေသလားလို့ ..”

“မင်းနော် .. ဟောကောင် သူ့ကို မစော်ကားနဲ့ .. ငါမခံဘူး ..”

“အဲမာ ..”

“သူဟာသူ ခံလိမ့်မယ်လို့ ..”

“ခို .. ခို ..”

“ဟား .. ဟား ..”

ခပ်ကြိတ်ကြိတ်ပြောပြီး ပါးစပ်ပိတ်ရယ်ကြ၏။ ရာရာ တစ်ကိုယ်လုံး ပုရွက်ဆိတ်တွေ ဝိုင်းကိုက်ခံနေရသလို ခံစားနေရလျက် အကြိတ်၍ ကိုယ့်စိတ်ကိုတင်းသည်။

မရှင်းလို့မရတော့သည့်အဖြစ်ကို ဒီတိုင်းနေနေလေ သူမသာ အဖြစ်ဆိုးလေ ရှိရတော့မှာကို နားလည်ကာ လွယ်အိတ်ကိုဖွင့်လိုက်သည်။

“ဟော .. ဟော .. တွေ့လား၊ ငါပြောသားပဲ .. သူပေးမှာပါဆို..”

နားထဲမှာ စနောက်သံတွေက ကြီးစိုးနေကာ တိတ်ဆိတ်စွာစိုက်ကြည့်နေသည့် မျက်ဝန်းတစ်စုံကို သူမ သတိမထားမိ။ ထို့ပြင် စာနာစွာ တီးတိုးပြောသံတွေကိုရော ကဲ့ရယ်သံတွေကိုပါ ဘာဆိုဘာမှ ဂရုမထားနိုင်ခဲ့ ..။

“စားထားတာတွေက မနည်းဘူးနော် ..”

“ချောက်တွန်းခံရတာနေမှာ ..”

“ဒီလောက်နဲ့တော့ သနားစရာမရှိပါဘူး ..”

စသဖြင့်သော စကားသံတွေက အနီးအနားကလိုလို ဟိုအပေးကြီးက လိုလို ..။

“ဒီမှာ .. ရာရာ .. ကျွန်မမှာ နှစ်သောင်းပဲပါတယ်၊ အဲဒါကိုမရရင်..”

“ရတယ်လုပ်လိုက်ပါကွာ .. ငါ့ညီက လျှော့လိုက်ပါ၊ နှစ်သောင်း

ဖိုးတောင် စားထားတာပဲ ..”

“ရတယ် .. ထားခဲ့ .. ပေး ..”

ဈေးသည်လူရွယ်က မျက်နှာကတော့ မှန်တောတောရှိဆဲနှင့် ..။

“သုံးထောင်တောင်မှ လျှော့လိုက်ရတာ မြတ်တာကုန်ပြီပေါ့ ..။

စားသွားကြတာ မျက်လုံးတွေ အသည်းတွေ .. တကယ်ဗျာ .. လုံးဝ မခိုက်ဘူး ..”

ပိုက်ဆံကိုဆောင့်အောင့်ဆွဲယူသွားကာ ..။

“ရပြီ .. ခင်ဗျားသွားလို့ရပြီ ..”

ဘယ်လိုပဲ မျှီသိပ်အားတင်းထားပေမယ့် ပိုက်ဆံကို ဆောင့်ဆွဲယူလိုက်သည်နှင့် မျက်ရည်တွေဝေခနဲ ပြေးတက်လာသည်။

‘သွားတော့’ လို့ ခွင့်ပြုခြင်းအစား ခွေးတစ်ကောင်မောင်းထုတ်ခံရသလို ရင်ထဲမှာ စူးအောင့်သွားခြင်းက မျက်ရည်တွေမျက်ဝန်းအိမ်ကို ပုန်ကန်စွန့်ခွာကြဖို့ အင်ပြည့်အားပြည့် ဖြစ်စေခဲ့လျက် ..။

“မသွားသေးဘဲနဲ့ ဘာလုပ် .. အဲ့ .. ငိုနေတာလားမသိဘူး ..”

မိန်းကလေးသံလေး တစ်သံ ..။

ရာရာ ကိုယ့်အဖြစ်ကို ထိန်းချုပ်ဖို့ သတိရသွားသည်။ နေရာမှ ကမန်းကတန်းလှည့်ထွက်ခဲ့ပေမယ့် တုန်ယင်နှမ်းခွေနေသည့် ခြေထောက်တွေက ကျောက်ဖုလေးတွေ မညီမညာနှင့် လမ်းပေါ်ကျမှ ဒေါက်ဖိနပ်ပေါ်ကနေ ချော်ထွက်ကျခဲ့လျက် ..။

“အား ..”

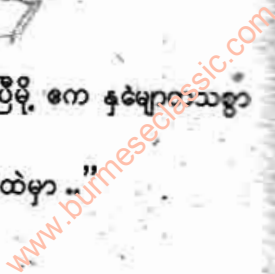
ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ထိန်းဖို့ ဘယ်လိုမှ အချိန်မရလိုက်မီ လူက နောက်ပြန်လဲကျသွားလေသည်။

“ဟယ် .. ဟို .. ဟိုမှာကုန်ပါပြီ ..”

ယိုအဖြစ်ကတော့ သူမတို့နဲ့ ပိုနီးနေပြီမို့ စက နှင်မျှော့သစ္စာအော်မိရင်း ..။

“ကြည့်စမ်း .. သင်းက ပြာသို့ ရင်ခွင်ထဲမှာ ..”

“ဟင်!.. ပြာသို့ ရယ်တော့ ..”

ခက်ခက် ပါးစပ်အဟောင်းနှင့် လိုက်ငေး၏။ ရာရာ ကတော့ သူမ ဘယ်သူ့ရင်ခွင်ထဲ ဘယ်လိုပြုလဲသွားခဲ့ကယ်ဆိုတာ သတိမထားနိုင် ..။

သူမ မြေပြင်ပေါ်ထိကျပြီး အဖြစ်ဆိုးမသွားခဲ့ဘဲ တစ်စုံတစ်ယောက် နဲ့ တိုက်မိပြီး အရှိန်တန်သွားခဲ့သည်။ ဒါပေမယ့် အားလုံးပဲ သူမ သွား လေရာကို လိုက်ကြည့်ပြီးရယ်နေကြ၏။

စိတ်သည် ရှက်နေခြင်းမှတစ်ပါး ဘာမှမသိခဲ့ဘဲ ကျောနဲ့ကပ်မိခဲ့ သည့် ထိုရင်ခွင်ကို လက်ပြန်တွန်းဖယ်၍ နေရာမှ ခွာဖို့သာ အသည်းအသန် ကြိုးစားမိသည်။

ခုလောက်ဆို လူတွေ သူမကို မျောက်ပွဲကြည့်သလို သဘောတွေ ကျပြီး လက်တို့ရယ်နေကြပြီးလား။ အင်းယားကန်ပေါင်မှာ လူမစည်တဲ့ အချိန်ဆိုတာမရှိ ..။

ဆိုင်တွေတန်းစီပြီး စားသောက်စရာမျိုးစုံရနိုင်သလောက် နေရာ ကျဉ်းကျဉ်းလေးမှာ ဆိုင်တွေက ကပ်ထပ်နေကြတာဖြစ်သည်။

ထူးခြားမှုတစ်ခုခုဆို မသိလိုက်။ မမြင်လိုက်တဲ့လူ ရှိမည်မထင် ..။ လူတွေကွယ်ရာရောက်လျှင် ငိုချလိုက်ဖို့ ဘယ်လိုပဲ အပြေးတစ်ပိုင်း လျှောက်မိပေမယ့် လူတွေကွယ်တဲ့နေရာကလည်း မရောက်နိုင် ..။

မျက်ရည်ကလည်း အလိုက်ကမ်းဆိုးမသိ ..။
“ဟ .. ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲ ..”

ခပ်ဝဲဝဲ စကတ်စလေးကို တစ်ဖက်စ ‘မ’၍ အပြေးတစ်ပိုင်းထွက် သွားသည့် ကျောပြင်လေးက ပြာသို တို့အဖွဲ့ကို ထူးဆန်းအံ့ဖွယ်မြင်ကွင်း တစ်ခုလိုဖြစ်စေခဲ့လျက် ..။

“ပြာသို .. မင်းတော့ ရာဇဝင်ပျက်ပြီ ..”

“အဟွန်း ..”

“ဘာရယ်တာလဲ .. မင်းရဲ့ ရင်ခွင်နန်းတော်ကြီးကို ဖြိုခွင်းခြေကန် ထွက်သွားတာနော် ..”

“သူဟာသူ တစ်ခုခုကြောင့် ဟိ(ထ်)တက်သွားတာပါ ..”

“အံ့မာ .. လာသေးတယ် ..”

“ပြန်သွားပြီ .. အစအနတောင် မရှိတော့ဘူး ..”

“ဟား .. ဟား .. ဟား .. ခံလိုက်ရပြီ ပြာသို ..”

ဖြူဝင်းချောမွန်နေသည့် မျက်နှာက ရယ်နေလေ ကြည့်ကောင်းလေ..။ သွားလေသူ၏ ကျောပြင်ဆီ လှမ်းကြည့်နေတာသိပေမယ့် ရယ်နေ တာကိုပဲ ဧက နီးကပ်စွာလိုက်ငေးနေမိသည်။

“ဟဲ့ .. ဧက ..”

“အသာနေစမ်းပါ ..”

ခက်ခက် က သတိပေးသည်။ လာတို့သည့်လက်ကို ဧက က ပုတ် ထုတ်ပစ်၏။

“နင် အဲဒီလို အနေမတတ်တာတွေကြောင့် ဟိုက အထင်မကြီးတာ..”

“ဘာ ..”

“ခုရော ဒီနားက ဖြတ်သွားပြီး နင့်ကို ငဲ့တောင်ကြည့်သွားလို့ လား ..”

“သူတို့က ဟိုတစ်ယောက်နဲ့ တိုက်မိတာတွေပြောနေတာကြတာ ဆိုး .. ငါ့ကိုမှ မမြင်တာ ..”

“မြင်ရင်လည်း အရင်အတိုင်းပဲနေမှာ၊ ဘာမှ ထူးခြားမှာမဟုတ်ဘူး..”

ခက်ခက် က ကဲ့ရယ်တာတော့ မဟုတ်ပေ။ ဒါပေမယ့် စိတ်မရှည် တာနဲ့ ပြောမရတာနဲ့ ရောပေါင်းစိတ်တိုကာ ဒီတိုင်းပဲ ပြောပစ်လိုက်၏။

ဧက ကလည်း မျက်နှာညိုသွားပြီးမှ ခပ်မဲ့မလေးပြီးလိုက်ကာ ..။

“လက်ရှိ သူမှာ ရည်းစားရှိတယ်လေ၊ သူကလည်း ရည်းစားများ

ပေမယ့် ဒီလောက်လေးနဲ့တော့ နောက်တစ်ယောက်ပြောင်းမှာ မဟုတ် သေးဘူး၊ ငါလည်း ကြောင်တောင်လုယူသလိုကြီးတော့ မဖြစ်ရူးလို့ပါ..”

“လုယူလည်း ရမှာကျလို့ ..”

“ခက် နော် .. ငါ တင်းလာပြီ ..”

“ကဲ .. တင်းမနေကြနဲ့၊ ဒီမှာ ဟန်ဆောင်စိုက်နာပြုရင်းနဲ့ တကယ် ရစ်လာလို့ ဘယ်လောက်ဒုက္ခသွားလဲသိလား ..”

“မသိဘူး ..”

“ဘုန်း ..”

ဧင် က လူမလာခင်တည်းက အသံကိုအရင်ပို့လွှတ်၏။ ပြီးတော့ သူမရဲ့အိတ်ကို စားပွဲပေါ်အသံမြည်အောင်ချလိုက်သည်။

“မသိဘူးလို့ပြောလိုက်တာ ဘယ်သူလဲ ..”

“ငါ ..”

ခက်ခက် က လည်ပင်းရှည်ပြပြီး ပေါ်တင်မဲ့ရွဲ့ကာ ..

“ဒီလိုပဲ ဧက ရဲ့ .. အက်တာလုပ်နေကျ၊ ခုမှ .. ညည်းနေလည်း ဘာမှ ပိုမစားရဘူး ..”

“အေးလေ .. ငါ့ကောင်းမှုအကြောင်းပြုပြီး အခု ဝက်သားတုတ်ထိုး တွေ တဝတစ်ပြီစားခဲ့ရတယ်မို့လား၊ အဲ့ဒါကြောင့် စိုက်နာတာမှန်းသိ ရင် ငြိမ်ငြိမ်လေးနေလိုက်တော့ ..”

“ဟယ် .. ဇော်ကားတယ်ကြည့်စမ်း၊ အခု မြကျန်းသားကို ဦးအောင် ပြေးသွားပြီး ဘယ်သူစောင့်ရမှာလဲပြော ..”

“ဘယ်သူမှ စောင့်ဖို့မလိုဘူး၊ ထားလိုက် ..”

“ဟင်!...”

“ဧက .. တကယ်လား ..”

“နင်ကလည်း ကိုယ်ခိုင်းဖို့တောင် လူပိုရသေးတယ်ဟ .. ဘာဖြစ် လဲ အခု တမင်လုပ်တာမှန်းမသိအောင် ပြောနည်းပါးပါးပြီးပြန်ယိုက် ရင် ရပြီဥစ္စာ၊ မတွေ့ရသေးဘူး ရန်မချားချင်စမ်းပါနဲ့ ..”

သူငယ်ချင်းတွေ ဘာပြောပြော ဧက ရင်ထဲမှာတော့ လှမ်းမြင်လိုက် တော့လည်း ခင်မင်နှစ်လိုဖွယ်ခံစားချက်မျိုးမဖြစ် ...။

ကိုယ်က ဒုက္ခပေးလိုက်နိုင်ပေမယ့်လည်း ကရုဏာစိတ်အလျင် မရှိခဲ့ဘဲ ...။

“ငါမှ မခင်ချင်တာ ..”

ထူပြည့်သည့် နှုတ်ခမ်းတို့ကို မဲ့ပြီးခေါင်းခါ၏။

“ခင်ဖို့မှမဟုတ်ဘဲ နောက်ဆုံး အဲဒီလိုမျိုး ကိုယ်လိုသလိုသုံးနေရင် ဘာင် ငါတို့ အပျင်းပြေတယ်လေဟာ ..”

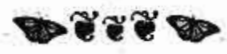
“အေးလေ .. အဲ .. ဒါပေမယ့် ခုကိစ္စကြီးက သိသာတယ်နော်၊ ဧက က နောက်ထပ်ဇာတ်လမ်းမဆက်တော့ဘူးဆိုပြီး တစ်ဆုံးလုပ်လိုက် ဘာကြီးရယ် ..”

“ဟုတ်တယ် .. သူ့ပုံစံက နုနုငယ်ငယ်ပုံလေးတော့ပေါက်တယ်၊ ခင်နဲ့တုံ့ပုံတော့မရှိဘူး ..”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူက ဧက ကို တည့်အောင်ပေါင်းရမယ့်လူပဲ၊ ဒါတို့ပြောပြလိုက်ရင် မယုံဘူးဆိုပြီး ခေါင်းမခါရဲပါဘူး၊ စိတ်ချလက်ချ မကြာ ငါ ကြည့်လုပ်လိုက်မယ်၊ စီစဉ်သူ မခက်ခက်ပေ .. ဟဲ .. ဟဲ..”

ခက်ခက် ပုံစံကိုကြည့်၍ ဧက က ရယ်၏။

သူတို့ပြုနိုင်ရယ်နိုင်ရှိနေကြပေမယ့် ရာရာ ကတော့ ခြေလှမ်းတိုင်းမှာ စိတ်ရည်တွေနဲ့ ...။

အခန်း (၅)

“နင်ကလည်း ငိုလည်းငိုနေသေးတယ်၊ တရားနဲ့ ဖြေနိုင်သေးတယ် နော်၊ ဒီလောက် ပုတ်ထုတ်ပစ်လိုက်တာ သိသာနေတာကိုး ..”

“မဟုတ်ပါဘူး .. ငါ ဘယ်မှာ ငိုလို့လဲ ..”

“ရော .. ပြန်စမ်းကြည့်ဦး ..”

ဇော်ရဲ က ရာရာ လက်တစ်ဖက်ကိုဆွဲ၍ မျက်လုံးအိမ်နဲ့ ထိကပ် ပေးလိုက်ပြီး ..

“တွေ့ပြီလား .. ကိုယ့်မျက်လုံးမှာ မျက်ရည်တွေပြည့်နေတာတောင် ဘာလဲ .. ဝိုးဝိုးပေါက်ပေါက် မကျသေးလို့လား ..”

“နင်ကလည်း ..”

ရာရာ တစ်ရှူးထုတ်ပြီး ကုန်စင်အောင်သုတ်ပစ်နေရင်း ရှုယာရယ် ရယ်၏။ ဇော်ရဲ က မျက်စောင်းမထိုးတတ်ထိုးတတ်နှင့် မဲ့ရွဲ့ပစ်ကာ-

“ဟန်လုပ်ရယ်မနေနဲ့ .. ကြည့်ရအိုးတယ် ..”

ဖြစ်ပျက်သမျှကို ပြောပြထားသဖြင့် ဇော်ရဲ က ဒေါသထွက်နေသည်။

“နင်တို့အိမ်မှာ အခက်အခဲတွေ ဘယ်လောက်ဖြစ်နေသလဲတော့ ငါမသိပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် တစ်သက်လုံးတည်းက ဒီလိုပဲနေလာတာမဟုတ် ဘူးလား .. နင် ကျောင်းမပြီးသေးဘူးဆိုပေမယ့် အလုပ်တစ်ခုခုကတော့..”

“ဘယ်အလုပ်မှ မရဘူး ဇော်ရဲ .. ခုခေတ်မှာ အနည်းဆုံးကွန်ပျူတာ ဆွဲဆစ်လောက်တော့တတ်မှ ..”

“ဒါဆိုလည်း နှစ်လလောက်ပဲ အချိန်ပေးရမှာ သွားတက်ပေါ့ဟ..”

“ငါ့လိုအပ်ချက်တွေက နှစ်လလောက်မစောင့်နိုင်ဘူးလေ ..၊ ဇော်ရဲ ရယ် .. နင်က ငါ့ရဲ့သူငယ်ချင်းလည်းမဟုတ်ပေမယ့် ဟောမာန် တို့ ချော တို့လိုပဲ ငါ နှင့်ကိုခင်ပါတယ်၊ ရှက်လည်းမရှက်တော့ပါဘူး၊ ငါ့မိသားစုမှာ တောင့်တင်းတဲ့ အခြေခံစီးပွားရေး ဘာမှမရှိခဲ့ဘူး ..”

“လူတိုင်း တောင့်တင်းနေကြတာလည်း မဟုတ်ပါဘူးဟာ ..”

“မတောင့်တင်းတဲ့လူတိုင်းထက် ငါ့အဖြစ်က ပိုဆိုးတာပေါ့ ..”

အိမ်မှာ အမေ အခြေအနေနဲ့ ကိုကြီး တစ်လုပ်စာတည်းရှိနေရတဲ့ အခြေအနေကို ပြောပြလိုက်မိသည်။ တကယ်ဆို ဇော်ရဲ က သူ့ကျောင်း ပြောင်းတော့မယ်ဆိုမှ မသွားခင်မှာ သူ့မတို့နဲ့ ခင်မင်ရင်းနှီးသွားခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

ပြောရမယ်ဆို ဇော်ရဲ နဲ့ ရာရာ တို့ ခင်မင်ခဲ့ကြတာ သုံးလလောက် ပဲရှိသည်။ ဒါပေမယ့် တော်တော်လေးခင်မင်တွယ်တာခဲ့ကြသည်။ ထို အထဲမှာမှ ဇော်ရဲ က သူ့မကို ပိုရင်းနှီးခဲ့သူ ..

ထို့ကြောင့် ပြန်ဆုံလိုက်တာနှင့် ငယ်ပေါင်းကြီးဖော်တွေ ကွဲကွာ သွားပြီးမှ ပြန်တွေ့ကြသလို နွေးထွေးလှိုက်လှဲ့ခဲ့ကြ၏။

ဧက တို့နဲ့ ဆုံခဲ့သည့် အဖြစ်တွေသာ မရှိခဲ့ပါလျှင် ချော တို့ ဟောမာန် တို့ကိုပါ ချိန်းလိုက်ပြီး သူငယ်ချင်းတွေ ခဏပြန်ဆုံကြတာ ပျော်စရာ အတိနဲ့ ရှိနေမှာဖြစ်သော်လည်း ..

“ငါ့အိမ်အခြေအနေကို ငါသိတယ် ဇော်ရဲ ..၊ ငါ ဒီတိုင်းထိုင်နေ

လို့ ဘယ်လိုမှမရတော့ဘူး၊ ကိုကြီးက အမေ့ကိုချစ်ပါတယ်၊ ဘာမှ အပိုဖြုန်းတီးတာမရှိဘဲနဲ့ အိမ်ကို သူ ရသမျှပြန်ပေးတယ်၊ ဒါပေမယ့် လောက်လား မလောက်ဘူးလား သူ မသိဘူး၊ ကိုကြီးက အရမ်းအေးတာ သူက တော်ပေမယ့် အိမ်မှာ မပြည့်စုံဘူးဆိုတော့ ..”

“ပြဿနာပဲဟာ .. ငါဖြင့် နင့်ပုံစံကိုကြည့်ပြီး ဒီလောက်ပူပင်သောက များတတ်လိမ့်မယ်လို့ လုံးဝမထင်ခဲ့ဘူး ..”

“အေးလေ .. ငါတို့က ကျောင်းသူအရွယ်တွေကို၊ ဒါပေမယ့် ငါက တော့ အဖေမရှိတော့တဲ့အပြင် အမေက ရောဂါသည်ဆိုတော့ ..”

“ကဲပါ .. မညည်းပါနဲ့တော့ .. နင်အခု ဧက တွေ စတုရန်းတွေနဲ့ ဆက်လုပ်မှာပဲပေါ့ ..”

“လုပ်မှာပဲလေ .. သူတို့ကလည်း စတွေ့ကာစမို့လို့ စိတ်စမ်းကြ တာလည်းဖြစ်နိုင်ပါတယ် ..”

“လာပြန်ပြီ ..”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် .. ဒီပိုက်ဆံလောက်ကတော့ အိတ်ထဲမှာပါမှာပဲလို့ ထင်လို့နေမှာပေါ့ ..”

“ထင်စရာလားဟ .. ဘတ်စ်ကားခလေးအိတ်ထဲထည့်ပြီး အိမ်က ထွက်လာရတဲ့ လူတွေမရှိလို့လား ..”

“ဒါပေမယ့် မဆင်းရဲဘူးတဲ့ လူတွေက ဆင်းရဲတဲ့လူတွေဘဝကို မသိကြဘူးဟ ..”

“ဟား .. နင်ကလည်း အထင်တွေစွတ်ကြီးနေပြန်ပြီ၊ ငါတို့ဆီမှာ ပန်းချီလာဆွဲခံတဲ့လူတွေက ဒီလောက်လည်း ..”

“သူတို့က မြဝတီနဲ့ မဲဆောက်မှာ ကုန်ရောင်းကုန်ဝယ်တွေလုပ် နေကြတာ ..”

“အဲ့ဒီတော့ တော်တော်ချမ်းသာတယ်ပေါ့ ..”

စိမ်းလန်းစိုပြည်ထဲက မြက်ခင်းပြင်တစ်နေရာမှာ အတူတူထိုင်နေ

ကြရင်း စကားပြောရတာ အဆင်ပြေပြေဖြစ်သွားလိုက်၊ ငြင်းရုန်ရတော့ ဖြစ်လိုက် ..

“မဟုတ်ဘူး .. ငါ အဲဒီအန်တီတို့နဲ့ တစ်နေ့ကုန်နီးပါးပြောလိုက် ရတာ ..”

“ဘာတွေလဲ .. ဘယ်လောက်ချမ်းသာတယ်ဆိုတာတွေပဲ စွတ်တင် သွားတာလား ..”

“နင်ကလည်း ငါပြောတာချည်းပဲ ခဏနားထောင်စမ်းပါ၊ တိတ်တိတ် လေး ခဏလောက်နေ ..”

“ဘုရားထူးရလောက်အောင် ဒါမှမဟုတ် သခင်မခေါ်ရလောက် အောင် ချမ်းသာနေလို့ ထုထောင်းနှိပ်စက်ခံပြီး ကျွန်ုပ်လုပ်နေရတာတောင် ပြစရာရှိသေးတယ် ..”

“ခုဟာက .. သူ့အိမ်မှာ အိမ်ဖော်သွားလုပ်ရမှာမှ မဟုတ်ဘဲ ..”

“နင့်ကို အဲ့ဒီလို ခိုင်းလိုက်တာပဲ ရာရာ၊ သူ့အိမ်မှာ သွားမနေရ ပေမယ့် သူ့ဘေးမှာ သွားသမျှ နင် လိုက်ရမှာ၊ သူ့နားမှာနေရမှတော့ သူ့ခိုင်းသမျှလည်း နင်လုပ်ရမှာပဲ၊ ကြည့်ရတာ ဒီမိန်းမ စိတ်ကောင်းလည်း ရှိပုံမပေါ်ပါဘူး ..”

“ငါတောင် မမြင်ဖူးသေးဘူး၊ ရမ်းသမ်းဝေဖန်နေပြန်ပြီ ..”

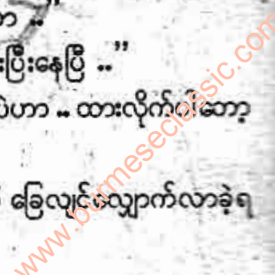
“ဒါ တမင်ယုတ်မာတာဆိုရင် အသိသာကြီးပဲဟာ ..”

“ယုတ်မာတယ်လို့လည်း အတပ်ပြောလို့မရပါဘူးဟာ .. သူ့သူငယ် ချင်းတွေက ငါတို့ချင်း မတွေ့ဖူးသေးတာကို သိပြီးတမင်ဒုက္ခပေးတာ နေမှာပါ၊ ကျောင်းသူကျောင်းသားတွေဆိုတာ ..”

“ကျောင်းသူမဟုတ်တော့ဘူး ကျောင်းပြီးနေပြီ ..”

“သင်တန်းတက်နေတာလည်း အတူတူပဲဟာ .. ထားလိုက်ပါအော့ ဟာ .. ငါလည်း ..”

ဘတ်စ်ကားခတောင်မရှိတော့လို့ ဒီထိ ခြေလျင်လျှောက်လာခဲ့ရ

တာ ခုထိ ဒူးတွေချောင်နေတုန်း...။

ဒါပေမယ့်...။

“ငါလည်း ဒါမျိုးမကြုံဖူးတော့ အရမ်းရှက်သွားလို့ ငိုမိတာပါ။ တကယ်တော့ ကျောင်းသားကျောင်းသူဘဝ ငါတို့အရွယ်တွေမှာ ဒီလို စနောက်မှုတွေက အနာဂတ်မှာ ပြန်ပြောဖြစ်ရင် ရယ်စရာဟာသတွေပဲ...”

“ဪ... အေး ငါ့ကို ပြန်တရားပြပါ...”

ရာရာ က ရယ်ပြီး သူ့လက်မောင်းကို လှမ်းထုသည်။ နှုတ်ခမ်းလေးတွေချည်းပဲ သိသာအောင် လှသလောက် ရယ်လိုက်တိုင်း ညီညာလှပသော သွားတန်းလေးတွေနဲ့ ချစ်စဖွယ်ဖြစ်သွားတတ်သည့် မျက်နှာလေးကို ဇော်ရဲ စိုက်ကြည့်ရင်းက ကရုဏာစိတ်တွေဖြစ်နေမိ၏။

ခင်မင်ခဲ့ကြပေမယ့် တွေ့ကြသည့် သက်တမ်းကတော့ သိပ်မကြာရှည်ခဲ့ပါ။ ဒါပေမယ့် သူမလေးကို သူ စိတ်ဝင်စားခဲ့သည်။

စကားပြောလျှင် တိုးတိုးမပြောတတ်...။ လူတစ်ယောက်ကို တည့်တည့်ကြည့်တာထက် မျက်စောင်းထိုးလောက်အကွာကျမှ မျက်နှာငဲ့ပြီး မျက်လွှာပင့်ကြည့်တတ်တဲ့ ကောင်မလေး...။

သူများတွေကတော့ မာယာများတယ်လို့ထင်ကြမှာပါ။ ဒါပေမယ့် သူမကို သတိထားကြည့်မိတာနဲ့ သိသွားမှာဖြစ်၏။ သူများစိတ်ဝင်စားလောက်သည့် တစ်စုံတစ်ရာကို သူမက အမြဲတမ်းအမှတ်တမဲ့ဖြစ်နေတတ်ကာ၊ သူများလက်တို့ပြောမှ ဘယ်မှာလဲ၊ ဘယ်သူလဲဆိုပြီး နောက်ကျစွာ စိတ်ဝင်စားတတ်ခြင်းက သူမရဲ့ မျက်ဝန်းလေးတွေ ဤသို့ကြည့်လာခြင်းကို ဖြစ်စေခဲ့၏။

သူမကို သတိထားမိတာနှင့် စိတ်ဝင်စားခြင်းနဲ့ သဘောကျစိတ်က ဒွန်တွဲဖြစ်ခဲ့သည်။ သူမကို ခင်ချင်တာကြောင့်ပဲ အားလုံးနဲ့ ရင်းနှီးဖို့ ကြိုးစားခဲ့ရ၏။

ဒါပေမယ့် သူကပဲစပြီး နှုတ်ဆက်ထွက်ခွာခဲ့ရသည်။ ခုချိန်ထိလည်း

သူမကို မရိုးမသားဆက်ဆံပြောဆိုဖို့ဆန္ဒတွေ သူ့မှာ မဖြစ်မိတော့ပါ။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုလျှင် .. သူမဘက်က ရိုးသားမှုတွေ ဗုံးပေါလအော သွန်ချပေးနေသည့်ကြားထဲမှာ ပြန်လည်နီးစပ်နိုင်ဖွယ်မရှိကြသည့် အဖြစ်တွေကို သူ လက်ခံထားလိုက်ခြင်းကြောင့်...။

“ဇော်ရဲ ..”

“ဟင် ..”

“ဘာဖြစ်သွားတာလဲ ..”

“စဉ်းစားနေတာ ..”

“ငါပြောတာတွေကိုလား ..”

“မဟုတ်ပါဘူး .. နင့်ရဲ့ စတုရန်းဧကကို ငါ စိတ်မဝင်စားပါဘူး...”

“ဒါဆို ဘာလဲ ..”

“နင့်ကို ဘယ်လိုကူညီနိုင်ရင် ကောင်းမလဲလို့ ..”

“တော်သေးတာပေါ့ ..”

ရာရာ က စိတ်သက်သာရာရသွားသလို ရယ်လိုက်ရင်း...။

“နင် ငါ့ကို စိတ်တိုသွားတာလားလို့ ..”

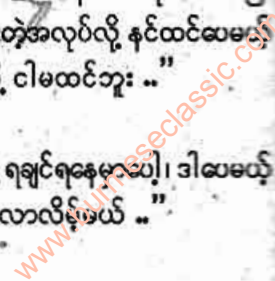
“စိတ်တိုတာက နင့်ကို သနားလို့ပါ။ ပြီးတော့ အံ့လည်းအံ့သြတယ်၊ ထားလိုက်ပါတော့ဟာ .. ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ ပြောချင်သေးတယ် ..”

“ပြောလေ ..”

“နင် မျှော်လင့်ထားသလို၊ သူနဲ့အတူ သင်တန်းလေးလိုက်တက်ပြီး ပညာလည်းရ လစာလည်းရ အရမ်းကောင်းတဲ့အလုပ်လို့ နင်ထင်ပေမယ့် နင် သင်တန်းဖြောင့်ဖြောင့်တက်ရမယ်လို့ ငါမထင်ဘူး ..”

“ဟင် ..”

“လစာကတော့ နင် ဒဏ်ခံနိုင်သရွေ့ ရချင်ရနေမှာပေါ့။ ဒါပေမယ့် အဲဒီဒဏ်ကို ခံနေရင်း နင် လူလုံးမလှဖြစ်လာလိမ့်မယ် ..”

“ဘယ်လို .. နင် ဘာတွေပြောနေတာလဲ ..”

“ငါ ဘာတွေပြောနေတယ်ဆိုတာ နင် သိလာမှာပါ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ နင်က ဆက်လုပ်မှာပဲလေ ..။ နင် သတိထားဖို့က နင့်ကို လစာပေးခိုင်းတဲ့လူတွေက တခြားမှာနော် ..။ နင့်ကို ဒုက္ခပေးမယ် သူက တော့ နင့်နားမှာ ..”

“သူ ဒုက္ခပေးလောက်ပါဘူး၊ ပေးဖို့ စိတ်တွေရှိခဲ့ရင်လည်း ငါ့ကို သူ ကြည့်မရစရာတွေ ငါ မဖန်တီးဘူးဆိုရင် အဆင်ပြေသွားမှာပါ..”

ဇော်ရဲ ခပ်မဲ့မဲ့မျက်နှာနှင့် ခေါင်းညိတ်သည်။ သူ့စိတ်က ထင်နေတာနဲ့ ရာရာ စိတ်ထဲကယုံကြည်နေတာ ဘာဖြစ်လို့ မတူညီဖြစ်နေရတာလဲဆိုတာကတော့ ..။

အခန်း (၆)

“ဘာ!...”

ခြံရှေ့မှာ ရောက်နေပြီဆိုတော့ ဒေါသထွက်သွားကာ၊ နေရာမှ ထပြီး ပြတင်းပေါက်ကနေ လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။ ခြံရှေ့က အုတ်ဘောင်နားမှာ မတ်တတ်လေးရပ်နေတာ ကြင်ရာတော် ..။

“နင့်ကို ဘယ်သူလာခိုင်းလို့လဲ ..”

“အန်တီကပါ .. မဇက သင်တန်းမှာမရှိရင် ပြီးတော့ .. သင်တန်း မတက်ရင် ..”

“တော်ပြီ .. တော်ပြီ .. အဲဒီမှာပဲစောင့် .. ငါလာခဲ့မယ် ..”

ဖုန်းပြောပြီး တက်ခေါက်လိုက်မိသေးသည်။ ဒီနေ့ သင်တန်းသွားဖို့ စိတ်ကူးမရှိခဲ့ပေမယ့် သင်းနဲ့ ရှင်းရဖို့ကိုတော့ သွားရဦးမှာဖြစ်မိ ..။

“ဘယ်သူဖုန်းလဲ ..”

“ဟင်!...”

ဒီဘက်ကို ဆတ်ခနဲလှည့်လိုက်တော့ သူမရှေ့မှာ ဘွားဘွား ..။

“သူငယ်ချင်းဆီကပါ..”

www.burmeseclassic.com

“သူငယ်ချင်းတွေကို ဒီလိုလေသံနဲ့ ငါ့ခြေမီး မပြောဖူးပါဘူး။ မှန်မှန် ပြောစမ်း ကြင်ရာတော် ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးမို့လား ..”

“ဘွားဘွားကလည်း ရှည်ရှည်ဝေးဝေးတွေ ရှင်းမပြေချင်တော့လို့ လွှဲပြောတာလည်း မရဘူး။ ကြင်ရာတော် ဟုတ်တော့ ဘာဖြစ်လို့လဲ ..”

“ရှည်ရှည်ဝေးဝေးတွေ ညည်းက ရှင်းမပြေရပါဘူး။ ဘွားကို ညည်း အမေ အားလုံးပြောပြထားပြီးသား။ မိဘက ကိုယ့်အတွက် အနီးကပ် မိန်းကလေးအဖော် ထားပေးထားတာ ဝမ်းတောင်သာရဦးမှာ။ ညည်းလေး က ဘွားကို ဘာဖြစ်လို့ ပြောပြဖော်တောင် .. ရှေ့ကလဲ ..”

“အိမ်မှာခေါ်ထားမယ့် လူမှမဟုတ်တာ။ ဘွားသိတော့ ဘာလုပ်မှာ လဲလို့ ..”

ဖုန်းကို မွေ့ရာပေါ်ပစ်ချလိုက်ကာ ဧက က နှုတ်ခမ်းကိုစုထောင် ထား၏။ ဒီဘွားအေကိုတော့ သူမ ဆိုးနေကျမို့ စိတ်တိုင်းမကျဖြစ်လာ ပြီဆို မလေးစားရာရောက်တာတွေဘာတွေမသိ ..။

“မေမေတို့ကလည်း အိုဗာတွေ သိပ်လုပ်တာပဲ။ ဘော်ဒီဂတ်(ဒ်) ထားတာများ ကိုယ် လခပေးခိုင်းတာပဲ လူမြင်ရင်ရှိန်သွားလောက်တဲ့ ဂိုက်ဆိုဒ်နဲ့ ရုပ်ဆိုးဆိုးယောက်ျားကြီးတစ်ယောက်ဆို တော်သေးတယ်။ ခုတော့ ဆင်းရဲမွဲတေစုတ်ပြတ်သပ်နေတဲ့ အူကြောင်ကျားလေးကိုများ ..”

“ဟဲ့ ..”

“အသက်ကလည်း ဧက ထက်တောင်ငယ်သေးတယ်။ အဲ့ဒါလေး ကို ဘာလုပ်ရမှာလဲ။ ကိုယ်ကတောင် သူ့ကို ပြန်စောင့်ရှောက်ရဦးမယ့် ကိန်း ..”

“သူများတကာကို မှဲ့ရွဲ့ကဲ့ရယ်နေလိုက်တာ ငါ့ခြေမီးရယ်..။ ညည်း ကဲ့ရယ်နေတာက ဒီမိန်းကလေးကိုပေမယ့် ဒီကိစ္စကို စိစဉ်ပေးလိုက်တဲ့ မိဘကို ကဲ့ရယ်နေတာနဲ့ အတူတူပဲ ..”

ဧက က ဘွားအေမမြင်အောင် နှုတ်ခမ်းမဲ့ပြီး အပြင်ထွက်ဖို့ အင်္ကျီ လဲနေ၏။ အဝတ်စီရိုနစ်ဖက်စလုံးကို ယောလောဖွင့်ပစ်ကာ ကိုင်ကြည့် ဖြန့်ကြည့်ပြီးတော့ မှန်ရှေ့မှာပဲ ကိုယ်နဲ့ကပ်ကြည့်ပြီး ပစ်ချ၏။

စွပ်ချလိုက်ပြီးမှ ပြန်ဆွဲချွတ်ပြီး ပစ်ချတာလည်းရှိကာ ပစ်တာက တော့ မွေ့ရာပေါ်ကိုပေမယ့် အင်္ကျီစကတ်တွေက မွေ့ရာပေါ်မှာ တစ်ချို့ ကြမ်းပေါ်မှာ တစ်ချို့ ..။

တစ်ထည်တစ်လေက မွေ့ရာပေါ်ကနေ ဇောက်ထိုးလျှောဆင်းဖို့ ကြိုးစားရင်း အထက်မကျအောင်မကျနှင့် တန်းလန်း ..။

“ညည်းရဲ့ အနေအထိုင် ပြောပုံဆိုပုံတွေကို ဘွား တော်တော်ပြုပြင် ရဦးမှာ ဧက။ ညည်းလေး ဒီလောက်ထိဆိုးနေတာ ..”

“ဟာ .. ဘွားကလည်း ဧက ကို ရပ်ကြည့်ပြီး ပြောနေတာပဲ ..”

“ရပ်ကြည့်မနေလည်း ညည်း ထွက်သွားတာနဲ့ ဖြူပြာ အခန်းထဲ ဝင်ရှင်းရတာ အနည်းဆုံး တစ်နာရီပဲ ..”

“ရှင်းပေါ့ .. သူတို့အလုပ်ပဲဟာ ..”

“ဖြူပြာ ကို ဘွားကိစ္စတွေရော တခြားနေရာတွေမှာပါ ခိုင်းနေရ တာလေ။ တစ်ခါတစ်လေ မိလုံးခင် ချက်တာတွေမကြိုက်ပါဘူးဆိုပြီး ဖြူပြာ ကို မီးဖိုချောင်ထဲ ခေါ်ခိုင်းသေးတယ် ..”

စိတ်ကြိုက်တွေသည့်အင်္ကျီကို အကျအနုဝတ်နေရင်း ဧက က ဒေါသို့ ဘက်ကို လှည့်လာသည်။ ပြီးတော့ ..

“အဲဒါတွေ လူများမှ ပွဲစည်မှာ ဘွားရဲ့ ..။ ကြင်ရာတော် ဆိုတဲ့ မတန်မရာမှာမည်မှည့်ထားတဲ့ အဲ့တစ်ယောက်ကို အိမ်မှာခိုင်းဖို့ခေါ်လိုက် လေ .. ဧက အတွက်မှမလိုတာ ..”

“သူက အိမ်ဖော်လုပ်ဖို့လာတာမှမဟုတ်ဘဲ .. ဘာဖြစ်လို့ လူတစ် ယောက်ကို ချိုးချိုးဖဲ့ဖဲ့ပြောချင်နေတာလဲ ..။ မြေးနော် .. စကားပြောတာ သိပ်ကြမ်းတာပဲ။ နှုတ်ကြမ်းလာတာက စိတ်ဓာတ်ကြမ်းတမ်းတာကို ဖော်ပြတယ်။ စိတ်ကြမ်းတော့ကိုယ်ကြမ်း (ပမ်း)တယ်တဲ့ ..။ ရှိနေတဲ့ ရုပ်လေး လှတပတက ရုန်းရင်းကြမ်းတမ်းတဲ့ပုံကြီးဖြစ်လာလိမ့်မလဲ ..”

ဧက က အသံထွက်အောင်ရယ်ပြီး ဖိနပ်ထုတ်စီးသည်။ ထို့ပြင် ဘွားအေကို လှောင်ပြောင်စရာပုံစံနှင့် ပြန်မော့ကြည့်ရှု ..။

“ခုခေတ်မှာ မလှတဲ့လူမရှိတော့ဘူး ဘွားရဲ့ ..။ လူတိုင်းလှလို့ရ

တယ်၊ ဆေးဝါးအကူတွေ အလှပြင်ပစ္စည်းတွေမှ ပေါ့မှပေါ့ပဲ ..။ ဘွားတို့ ခေတ်လို မဟုတ်တော့ဘူး ..

“အတုတွေ အပြိုင်အဆိုင်ပေါများလာတာကို ဂုဏ်ယူနေတာလား..”

“မဟုတ်ပါဘူး ဘွားရဲ့ လိုတရဖန်တီးနိုင်လာတဲ့ခေတ်ကို ပြောပြ တာပါ။ တိုးတက်လာတာတွေကတော့ ဂုဏ်ယူထိုက်တာပဲဟာ ..”

“ဘယ်လောက်တိုးတက်နေတဲ့ နိုင်ငံဖြစ်ဖြစ် လူတွေ မအို၊ မနာ၊ မသေအောင် ဖန်တီးနိုင်တဲ့ နည်းပညာမျိုးရှိလို့လား ..”

“ဘွားက ရစ်ပြီ ..”

“ဘာ .. ဘွားအေက ရစ်တယ် .. ဟုတ်လား ..”

“မဟုတ်ပါဘူး .. အဟွန် .. သွားတော့မယ် ဘွားရာ၊ ဟိုဟာမလေး ဘောင့်နေလိမ့်မယ် ..”

သူများ ဘာပြောနေနေ အထူးသဖြင့် ဘွားအေထံက ဆုံးမစကား နှင့်တူတာ စလာပြီဆို ဧက တို့က ရုတ်ခနဲ ထပြေးဖို့လည်း ဝန်မလေး..။

“တော်ပါတော့ ဘွားရာ ..” လို့ ခေါင်းကိုစုံကုတ်ပြီး ပိတ်ပင်တား ဆီးဖို့လည်း အဆင်သင့် ..။

ဒေါ်သီ ကလည်း ဒီတိုင်းပဲ ကျန်ခဲ့နေကျမို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် တရား နဲ့တော့ ဖြေတတ်နေပါပြီ။

သို့သော် ဒီနေ့ကတော့ သမက်ထံမှ ကဲ့ရယ်စကားတွေကို ထပ်မံ မကြားလိုသည့်အတွက် မြေးဖြစ်သူကို သေသေချာချာဖျောင်းဖျဖို့ ဆုံး ဖြတ်ခဲ့မိ၏။ ဒါပေမယ့် ..။

ဒီလိုထွက်ပြေးသွားအောင်ပဲ ပြောလိုက်မိတော့ ကိုယ့်အပြစ် ..။ အပြောအဆိုတတ်အောင် ကြိုးစားရပါဦးမည် ..။

အခန်း (၇)

“ကန်ပေါင်ကို သူလိုက်လာတယ်၊ ငါက အတွေ့မခံဘူး၊ အိမ်ရှေ့ ထိရောက်လာတယ်၊ ငါက ဆေးတံခါးကနေ ရှောင်ထွက်လာခဲ့တယ်၊ ဟွန်း .. သင်းကို ငါမလိုလားမှန်း ခုလောက်ဆိုသိသွားပြီပေါ့ ..”

“အေးနော် .. ပြီးတာပဲ၊ ငါတို့အုပ်စုထဲမှာ နောက်ထပ်လူပိုကြီး မလိုပါဘူး ..”

“ကဲ .. အားလုံးပြီးသွားပြီဆိုရင်လည်း ဗိုက်တွေဆာနေပြီ၊ ဘယ်တို့ ရွေ့မှာလဲပြောဦး ..”

“ကြိုက်တဲ့ဆီကိုရွေ့ကြ .. သင်တန်းမတက်ရရင်ပြီးတာပဲ ..”

“အဲ့ဒီလိုကြိုးစားနေတာ ဧက တို့ ..”

“ဟား .. ဟား .. ဟား ..”

အနားမှာနေမယ့် တစ်ယောက်ယောက်ကို မလိုချင်တာ ဒါတွေ ကြောင့်ပဲဖြစ်သည်။ သင်တန်းသွားများများတက်နေလေ အပြင်မှာ လွတ်လပ် ခွာနေဖို့ အခွင့်အရေးတွေပိုရလေ ..။

ပြီးတော့ သင်တန်းတက်တယ်ဆိုတာလည်း ကိုယ်တက်ချင်မှ ဖြစ်တာ၊ သင်တန်းကြေးတွေ နှစ်ဆသုံးဆတောင်းပြီး မုန့်ဖိုးဆိုတာ အလျှံပယ် ..။

ဖေဖေတို့က အနားမှာမရှိသလို ဘွားဘွားက အပြင်ကို တစ်လတစ်ခါ တောင် ထွက်ခဲတဲ့သူ ..။

ဒီလောက်ထိ လွတ်လပ်ရေးတွေရနေတဲ့ ကိုယ့်ဘဝကို ဘာဖြစ်လို့ ခြေထိပ်ခတ်ခံရမှာလဲ ..။ မေမေတို့ ဘယ်လိုစီစဉ်လိုက်တယ်ဆိုတာ ဧက သိနေသည်။

သိလို့ပဲ တမင်ပညာပြနေတာပါ ..။

“ကဲ .. သွားမယ်ဆိုရင်လာကြ .. ငါပဲ ဦးဆောင်မယ် ..”

“ဒါရိုက်ရှင်က ..”

“စိမ်းလန်းစိုပြည် ..”

“ဟင် ..”

နှစ်ယောက် ရှုံ့မဲ့ကုန်ကာ မရှုံ့မဲ့တာ ဧက တစ်ယောက်ပဲကျန်၏။

ခက်ခက် က ခါးထောက်လိုက်ပြီး ..။

“ဒါက ဘာတွေဖြစ်နေကြတာလဲ ..”

“စိမ်းလန်းစိုပြည်က မုန့်တွေ ဈေးကြီးတယ် ..”

“ကန်ပေါင်က ဆိုင်တွေကရော ..”

“မသက်သာဘူး ..”

“ကန်တော်ကြီးကို သွားမလား ဒါဆို ..”

“ပိုဆိုးသွားပြီ ..”

“ဒါဆိုလည်း .. ငါတို့လျှောက်ပတ်ရင်း ဗိုက်ဆာလာတာနဲ့ ကန်ထဲ ခိုင်ဗင်ထိုးချပြီး ရေတစ်ဝမျိုးမှ ပြန်တက်မယ်လေ အဆင်ပြေလား..”

“ပြေတယ် .. ပြေတယ် ..”

“အဲဒီ အကြံမဆိုးဘူး ..”

“ဟား .. ဟား .. ဟား ..”

“ဟင် !..”

လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးရယ်ရင်း မျက်လုံးက ဂိတ်တံခါးဆီရောက်သွားလျှင် ဧက မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

ရယ်လက်စ မျက်နှာက ဟိုမရောက်ဒီမရောက်နှင့် ရပ်တန့်စေလျက် ..။

“ကြင်ရာတော် ..”

“ဟင် .. ဘယ်မှာလဲ ..”

ကားတံခါးကို ဖွင့်အံ့ဆဲဆဲလက်တို့ ပြုတ်ကျကုန်ကာ ခက်ခက်တို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ကြ၏။ စိမ်းပြာရောင်ပေါ်မှာ ရှားရင့်အခက်လေးတွေပါသော ခါးရှုံ့နှင့် ဂါဝန်ရှည်လေးကိုဝတ်ထား၏။

ပြီးတော့ အပေါ်ထပ် ဂျင်းအင်္ကျီက တမင်လှအောင်ဝတ်ထားတာ မဟုတ်မှန်း သိသာစွာ လက်ရှည်ခါးရှည်ပွပွဖားဖားကြီး ..။

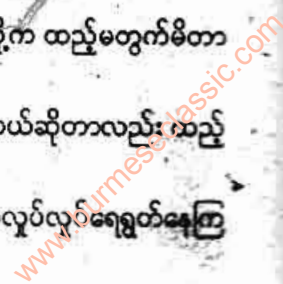
မျက်နှာလေးကတော့ လှပေမယ့် ဆံပင်ကလည်း သေသပ်စွာဖြိုးထားတာဖြစ်သော်ငြား ပါးကွက်လေးနှစ်ဖက်နဲ့ အနက်ရောင်ဆံပင် ခပ်ပွပွက သူမကို ဘာပုံပေါက်နေစေလဲဆိုတာ သိရဲ့လား ..။

ကြင်ရာတော် ကို သူတို့လေးယောက်စလုံး အသံတိတ်ငေးကြည့်နေကြကာ ခေါင်းတွေခါ၍ သက်ပြင်းတွေလည်း ကိုယ်စီချမိ၏။ ဘယ်လိုမှ ရောက်လာနိုင်ဖွယ်မရှိတော့ဘူးလို့ တွက်ထားပြီးမှ မြင်လိုက်ရပေမယ့် အံ့ဩသွားတာ ခဏပဲဖြစ်လျက် ..။

“ဒီလိုလည်း ရှိလာနိုင်တယ်ဆိုတာ ငါတို့က ထည့်မတွက်မိတာကိုး ..”

“ဒီထက် မျက်နှာပြောင်နိုင်ဖွယ်ရှိသေးတယ်ဆိုတာလည်း ထည့်တွက်ထားဦးမှ ..”

ကိုယ့်မျက်နှာကိုကြည့်၍ နှုတ်ခမ်းတွေတလှုပ်လှုပ် ရေရွတ်နေကြ

တာကိုမြင်နေရသည်။ ကောင်းရောင်းကောင်းဝယ်ပြောနေကြတာ မဖြစ်နိုင်မှန်းလည်းသိပေမယ့် လိုက်ရှာနေတာကိုက မကျေနပ်ရင် ပြန်လှည့်သွားဖို့မဟုတ် ...။

ထို့ကြောင့် ရာရာ အားလုံးကို ပြေပြေပြစ်ပြစ်လေးကြည့်၍ လျှောက်လာခဲ့ရင်း ဒီထဲမှာ သူမ မမြင်ဘူးသေးတာ နှစ်ယောက်ရှိနေသည်။ ဘယ်သူက ဧက လဲဆိုတာ ...။

“ရာရာ က ကြင်ရာထော် ပါ ...”

ခက်ခက် နဲ့ ဧက ရှေ့မှာ သွားရပ်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ထပ်၍ မိတ်ဆက်ကာ ...။

“မဧက က ဘယ်သူလဲ မသိဘူး ...”

“ငါပဲ ...”

ဧက က လွယ်အိတ်ကို ပခုံးပေါ်ထပ်ဆွဲတင်လိုက်ပြီး တင်းမာနေသည့် မျက်နှာနှင့် ရှေ့တိုးလိုက်၏။ ပြီးတော့ ရာရာ ကို စူးရှပြင်းထန်သော အကြည့်တွေနှင့် ခပ်မဲ့မဲ့ စုန်ချီဆန်ချီကြည့်၍ ...။

“နင်က ငါ့နောက်ကိုလိုက်ကပ်နေမှ စားရသောက်ရမှာလား၊ ဒါမှမဟုတ် မေမေတို့က လစာတွေ နှင့်လောက်အောင်ပေးထားလို့လား...”

“လစာကို ရာရာ မက်ပေမယ့် နှင့်လောက်အောင်တော့ မဟုတ်ပါဘူး ...”

“နှင့်လောက်အောင် လိုချင်သေးတဲ့ပုံပဲ ...”

“မဟုတ်ပါဘူး ... ရာရာ ကို ပေးထားတဲ့အတိုင်း တာဝန်ကျေအောင် ပြန်လုပ်ပေးချင်တာပါ ...”

“စိတ်ပျက်စရာကောင်းတဲ့ တော့ဂ်ကီတွေ နားစမ်းပါ။ ဒီမှာ ကြင်ရာထော် မေမေတို့ကို နင် ငါ့အကြောင်းတွေ သတင်းပို့ပေးနိုင်ရင် နှင့်စွမ်းဆောင်နိုင်သလောက် လစာတွေမြင့်လာနိုင်သေးတယ်။ ဒါပေမယ့် နင် ငါ့အကြောင်း ဘာမှသိရမှာမဟုတ်ဘူး၊ ငါ ဘာလုပ်လုပ်သိရအောင်

နင်ကြီးစားလေ ဒုက္ခရောက်လေ .. အဲဒါ သနားလို့ကြိုပြောထားတာ...”

လက်ညှိုးထိုးထားသည့် ထိုလက်ချောင်းလေးမှာ စိန်လက်စွပ်က ပြီးပြန်လက်နေသည်။ ကွေးထားသည့် တခြားသောလက်တွေမှာလည်း ထိုနည်းတူ ...။

လည်တိုင်မှာ ကပ်ဆွဲထားသည့် ပလက်တီနမ်ကြိုးပြားကြီးကလည်း စိန်လော့ကတ်လေးတလှုပ်လှုပ်နှင့် ဝင့်ထည်နေ၏။ ဧက ဆိုသောသူမက လှပထည်ဝါခြင်းကိုနှစ်သက်သူဖြစ်သလို စိန်ကိုတော်တော်ကြိုက်မှန်းလည်းသိသာ၏။

နဖူးဝိုင်းပုံ မေးဖျားရှည်၍ နှုတ်ခမ်းထူပုံကအစ သူမ မျက်နှာတစ်ခုလုံး၏ ပုံသဏ္ဍာန်က ဘဲဥပုံခပ်လုံးလုံး၊ ပြီးတော့ နှာတံပေါ်ပေမယ့် အဖျားနားကျမှ ခပ်ပွပွဘေးကားသလိုရှိကာ နှာတံပေါ်တာထက် နှာခေါင်းကြီးသည့်ဘက်ကို ပိုများနေသည်။ မိတ်ကပ်ထူထူအောက်မှာ ဝက်ခြံဖုတစ်ချို့ကို မြင်နေရပေမယ့် သူမအလှကိုတော့ သိသာစွာ ပျက်စေတာမျိုးမဖြစ်ပေ။

“ဘာကြည့်နေတာလဲ .. ငါပြောတာ ကြားရဲ့လား ...”

“ကြားပါတယ် ...”

“အဲဒီတော့ နင်က သတ္တိဘယ်လောက်ရှိလို့ ငါ့နားမှာနေချင်ရတာလဲ ...”

ရာရာ က ခေါင်းလေးခါပြပြီး ဆံပင်တစ်ဖက်ကို နားနောက်မှာ သိမ်းညှပ်လိုက်ကာ ...။

“အဲလိုမဟုတ်ပါဘူး၊ မဧက ဘေးမှာသွားအတူလာအတူ ရှိနေလေး ဒီဒီအလုပ်ကို လက်ခံခဲ့တာမို့လို့ပါ ...”

“ငါ့ကို မဧက လို့မခေါ်နဲ့ .. ကျွတ် .. နားကြားပြင်းကပ်လို့တာတာ ...”

“ဟုတ်တယ်လေ .. နင်က သူ့အလုပ်သမားပဲ နာမည်ကိုခေါ်စရာ

လား ..”

“ဟုတ်တယ် .. မမလေး လို့ခေါ် ..”

အိမ်ရှင်နဲ့ အိမ်ဖော်လို နေရာချထားပေးလိုက်တာမှန်း ရာရာ သိလိုက်သည်။ ဒါပေမယ့် သူမ ဒီအလုပ်ကို လုပ်ခွင့်ရဖို့သာအဓိကမို့ ..

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ..”

အားလုံး၏ မျက်နှာတွေမှာ မဲပြုံးတွေ စွန်းထင်းသွားကြ၏။ ဧကက ခေါင်းညိတ်၍ ..

“အေး .. နင်က ငါ ဒီလောက် မလိုလားတာတွေပြထားတာတောင် ရှေ့တိုးလာတယ်ဆိုတော့ နင်က ငါးဖယ်ဆိုရင် ငါက နာနာထောင်းပေးရမယ့်သူပဲ ..”

သူမက ခပ်မိန့်မိန့်လက်ပိုက်ပြီး ကားနောက်မှာ ပြန်မီ၍ ..

“အဲ့ဒီတော့ နင်လိုက်နာရမှာတွေ ငါပြောပြမယ်၊ နံပါတ်တစ် ငါတို့အုပ်စုနဲ့ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာနေရမယ်၊ နံပါတ်နှစ် မခေါ်ဘဲ မလာရဘူး၊ ခေါ်လိုက်တာနဲ့ ချက်ချင်း ငါ့ရှေ့ရောက်လာရမယ်၊ နံပါတ်သုံးက အရေးကြီးတယ်၊ နင် ငါ့ရဲ့မျက်နှာသာပေးမှုကို လိုချင်တယ်ဆိုရင် ငါ ခိုင်းသမျှလုပ်၊ ငါ မကြိုက်တာ ဘာမှမလုပ်နဲ့ ..၊ ဥပမာ မေမေတို့က မေးသမျှ ဘယ်လိုဖြေရမယ်ဆိုတာ နင် သိတတ်ဖို့ ..”

ရာရာ က သူမမျက်နှာကို စိုက်ကြည့်ငေးနေခဲ့ပြီး သူမ စကားဆုံးသွားမှ ...

“ကောင်းပါပြီ ..”

“အိုခေ .. အခုလောလောဆယ် ဒီထဲက အခင်းယူသွား၊ စိမ်းလန်းစိုပြည်ထဲမှာ ကန်ရေပြင်နဲ့ နီးနီး အလှဆုံး အသန့်ဆုံးနေရာကို ဦးပေးထား ..”

“ဟင် .. နေရာဦးရမယ် ..”

“ဟုတ်တယ် .. စုံတွဲတွေနဲ့ ဝေးဝေး၊ မြက်ခင်းစိမ်းစိမ်း ရေပြင်ကို

ရှင်းရှင်းမြင်ရမယ့်နေရာ ..”

ဧက ပြောလိုက်တာနှင့် အသေးလေး က ကားနောက်ဖုံးထဲက ခေါက်ထားသည့် ကော်စောကိုထုတ်ယူပြီးဖြစ်ကာ ...

“ရှေ့ ..”

ရာရာ လက်နားရောက်အောင် လှမ်းထိုးပေး၏။ ရာရာ က ကြောင်တောင်တောင်လေးယူလိုက်ကာ ..

“စုံတွဲတွေနဲ့ဝေးဝေး၊ မြက်ခင်းစိမ်းစိမ်း ရေပြင်ကို ရှင်းရှင်းမြင်နေရမယ် ..”

ဧက ပြောသွားတာကို တိုးတိုးလေးသံယောင်လိုက်ရွတ်ရင်း လှည့်ထွက်သွား၏။

“ဟုတ်တယ် .. တစ်ခုခုမှားသွားလို့မရဘူး .. သေချာရွတ်သွားနော် ..”

“နင့်ကိုပြောနေတာ ..”

ပြောလိုက်တာကို ပြန်လှည့်ကြည့်နေသေးသည်။ အသေးလေး က ညွတ်ကော့နေသည့်လက်ညှိုးကို ထပ်ပြီး ကနဲ့ကလှထောင်ပြကာ စိတ်ရှည်စွာထပ်ပြော၏။

ပြီးတော့ စိတ်မရှည်သလို မျက်စောင်းထိုးသည်။

ပြီးတော့ အားပါးတရ ရယ်ကြလေသည်။

ပြီးတော့ ..

“ကောင်းတယ်ဟေ့ .. ဒီနေ့ကစပြီး ဆားမဲ့တစ်ယောက်ကောက်ရလိုက်တော့ အဆင်ပြေပြီ ..”

အခန်း (၈)

စိမ်းလန်းစိုပြည်ထဲမှာ ဘယ်ကိုကြည့်ကြည့် စုံတွဲတွေကင်းရှင်းနေတဲ့ နေရာဆိုတာမရှိ၊ လှပတဲ့ ကန်စပ်လေးတွေမှာ ထိုင်ခုံရှိတဲ့နေရာတိုင်းမှာ ပြီးတော့ မြက်ခင်းစိမ်းစိမ်းနဲ့ ဒန်းတွေရှိသမျှ ..

ဘယ်နေရာမှာဖြစ်ဖြစ်၊ စုံတွဲတွေသာမက မိသားစုတွေ အေးချမ်းစွာ နေနေကြတာလည်းရှိ၏။ ကိုင်ထားသည့် ကော်ဇောကိုပိုက်ထားရင်း ဆံပင်တွေမျက်နှာပေါ်ကျလာတာကို ခါထုတ်လိုက်၊ လက်နဲ့သိမ်းလိုက် နှင့် ကော်ဇောကို ဟိုဘက်လက် ဒီဘက်လက်ပြောင်းကိုင်နေသေးသည်။

“ဘာလုပ်နေတာလဲ ရာရာ .. ခိုးရာပါပစ္စည်းတွေဝှက်ထားချင်လို့ နေရာရှာနေတာလား ..”

ထိုအသံကိုကြားလိုက်တော့ ရာရာ ဝမ်းသာသွားကာ ချာခနဲနောက် လှည့်မိကာ ..

“ဇော်ရဲ နှင့် မပြန်ဖြစ်ဘူးလား ..”

“ဟုတ်တယ် .. ငါ့အစ်ကိုစုံတွဲကလည်း ဟိုကိုလိုက်လည်မလို့လေ

သူတို့ကိုပြန်စောင့်နေတာ .. ငါကတော့ ဦးလေးဆီမှာပဲ အချိန်ပြည့်လာ ထိုင်နေတာ ..”

“ဘာလဲ .. မန္တလေးကိုလွမ်းပြီး မနေတတ်တာလို့လား ..”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ နှင့် ရောက်လာမှာသိလို့ တမင်လာစောင့်နေတာ..”
ဟင် ..

ဘာလိုလိုစကားကြောင့် ရာရာ ကြောင်သွားသည်။ ဒါပေမယ့် ဇော်ရဲ မျက်နှာက မရိုးသားမှုလို့ စွပ်စွဲလောက်စရာ အရိပ်အယောင်ဘာမှ မထင် ..။

“ကော်ဇောနဲ့ ဘာလုပ်မလို့လဲ .. ပွဲဈေးတန်းမှာ နေရာဦးမလို့ ပြေးလာတာကျနေတာပဲ ..”

“ငါ့ကို နှိုင်းစရာဘာကျန်သေးလဲ ဇော်ရဲ .. ခုနကပြောတော့ ခိုးရာ ပါဖြစ် ပစ္စည်းတွေ ဝှက်ဖို့ နေရာရှာနေတာဆို ..”

“ဟုတ်တယ် .. ပါးကွက်နှစ်လုံးပြူးတူးပြုတ်နဲ့ ..”

“မပြူးတူးပြုတ်ပါဘူး နှင့်ကလည်း ပါးပါးလေးပါ ..”

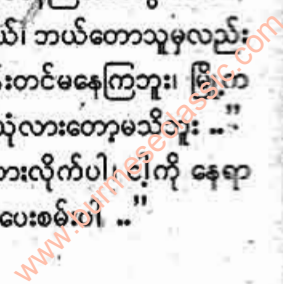
ရာရာ ကိုယ့်ပါးလေးကို ပြန်စမ်းပြီးပြောတော့ ဇော်ရဲ ဓာ ရယ်သည်။

“ငါ့ကို တောသူများမှတ်နေလို့လား၊ ဒီလောက် မတုံးသေးဘူး..”

ပြောပြီး ဟိုဒီလည်ပင်းရှည်ကြည့်နေပြန်သည်။ ဇော်ရဲ က ပို၍ကျယ် အောင် ရယ်ချလိုက်ပြီး ..

“တောသူတွေ တုံးတယ်လို့ နင့်ကိုဘယ်သူပြောလဲ ရာရာ .. ရန်ကုန် မှာ သင်တန်းလာတက်နေကြတာ၊ အလုပ်လုပ်နေကြတာတွေ တောက မိန်းကလေးတွေက သုံးပုံနှစ်ပုံလောက်ရှိတယ်၊ ဘယ်တောသူမှလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် တောပုံပေါက်အောင် ဖန်းတင်မနေကြဘူး၊ မြို့က မိန်းကလေးတွေတောင် ရှုံးသွားကြမယ် .. ယုံလားတော့မသိဘူး ..”

“အေးပါ .. ကဲပါ .. ငါ တုံးတယ်ပဲထားလိုက်ပါ၊ ငါ့ကို နေရာ ကောင်းကောင်းလေးတစ်နေရာလောက် ရှာပေးစမ်းပါ ..”

“ဘာ!...”

“နေရာဦးပေးစမ်းပါလို့ ..”

“ဘယ်လို ..”

“ဇော်ရဲ ရယ် ..”

သင်းကပဲ ခေါင်းတွေဘာတွေကုတ်လို့ ..!

ဇော်ရဲ ခေါင်းတခါခါနှင့် ကြည့်နေမိ၏။ ရာရာ က စိတ်ပျက်ခြင်း

တွေနှင့် အကြာကြီး ရွံ့မဲ့သွားပြီးမှ ဧက နဲ့ သဘောတူခဲ့တာတွေကို ပြောပြလိုက်လျှင် ..!

“ဘာ!...”

“လန့်လိုက်တာဟယ် .. ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ .. တဘာတာနဲ့..”

“ရာရာ ..”

“ဘာလဲ ..”

“လူလူချင်း နင် ဒီလောက်လုပ်ပေးပြီးပေါင်းရအောင် နင် ရူးနေလား ..”

“ဟာ .. ရှင်းပြထားသားနဲ့လည်း ..”

“ရှင်းပြပြ မပြပြ .. နင် ဒါကို ဒီလောက်ဖက်တွယ်မက်မောနေရအောင်၊ ဒါမှမလုပ်ရရင် ငတ်သေသွားနိုင်သလား ..”

“မဟုတ်ဘူးလေ .. ငတ်လို့မသေနိုင်ပေမယ့် ရှက်လို့သေသွားနိုင်တဲ့အဖြစ်မျိုးနဲ့ ငါ ကြုံခဲ့ရတာ၊ ငါ့အမေအတွက် ငါ့မိသားစုအခြေအနေအတွက် ငါဘာမှမလုပ်နိုင်ပါလားဆိုတဲ့ ကြေကွဲစိတ်နဲ့ အလုပ်ရှာရင်း မရရင်းနဲ့ ငါ ဘယ်လောက်ခံစားခဲ့ရလဲ နင်သိလား ..”

“မသိဘူးလေ .. ဒါပေမယ့် လူတိုင်းမှာသောကရှိကြတယ်၊ နင် ခံစားရတာလည်း အဲဒီလိုသောကမျိုးထက် ဘာမှမဆိုးဝါးသေးဘူး။ နင်ကိုက စိတ်ပျော့တာ .. စိတ်ပျော့တော့လည်း ပျော့ချင်တဲ့နေရာမှာ ပျော့နေပြီး စုကျတော့ မာလိုက်တဲ့ခေါင်း၊ တားနေရင်းနဲ့ ဒါပဲဆက်လုပ်

နေတယ် ..”

“ငါ သူများပိုက်ဆံတွေ သုံးပြီးနေပြီ ..”

“ဘယ်လောက်တောင်မို့လို့လဲ ..”

“နင် စိုက်ပေးမယ်များပြောမလို့လား .. နင်နဲ့ ငါ သူငယ်ချင်းစာရင်း ပါ ဖြတ်သွားမယ်နော် ..”

“ရာရာ ..”

“ငါ့အလုပ်ကို ငါ ပြီးအောင်လုပ်မယ် ဇော်ရဲ၊ မိန်းကလေးချင်း အောက်ကျမယခေါင်းနေရလို့ ငါ့ကို ဘယ်သူအထင်သေးသေး၊ ကိုယ်မှန်တယ်ထင်လို့ စခဲ့ပြီးပြီ ..”

“အခု မှားနေတယ်မို့လား ရာရာ .. နင့်ရဲ့ ဧက က နင့်အတွက် ပုံမှန်အလုပ်ရှင်မဟုတ်ဘူး ..”

“ဘာဖြစ်ဖြစ် .. ဒီသင်တန်းပြီးဆုံးတဲ့အထိ ငါ ရဲရဲဝင့်ဝင့်ဆက်လုပ်မယ်၊ ခုမြင် ခုတွေ့ပြီး ငါ့ကို ဒါလေးလုပ်ပေးပါလို့ ငွေတွေယုံယုံကြည်ကြည် ပေးသွားခဲ့တာ ..”

“ငွေချေးစာချုပ်နဲ့ မဟုတ်ဘူးလား ..”

“ဘာဖြစ်ဖြစ် ငါ ပြန်ဆပ်ရမှာပဲ .. ဘယ်လိုအပေးအယူနဲ့ဖြစ်ဖြစ် ငါ ကိုယ်တိုင်သဘောတူခဲ့တဲ့ကိစ္စ ..”

“ခု အိတ်(ဂ်)စ်ဆဲလ် ရောတက်နေပြီလား ..”

သူပဲ အလျှော့ပေး၍ မေးခွန်းတစ်ခုထုတ်ရင်း လေပြည်ထိုးရတော့သည်။ ရာရာ မျက်နှာလေး ချက်ချင်းပြေပြေဖြစ်ဖြစ် ပြန်ဖြစ်သွားသည်။ ပြုံးပြရင်း ခေါင်းလေးညိတ်တာ ..!

“အဲဒီ သင်တန်းက အစ်မက ငါ့ကိုခင်တယ်၊ သင်တန်းချိန်သုံးချိန်မှာ ငါ အဆင်ပြေသလိုဝင်တက်ခွင့်ပြုတယ် ..”

“ဒီလိုလူရှိလို့လည်း တော်သေးတာ ..”

တမင်ငေါ့လိုက်မှန်းသိပေမယ့် ရာရာ က ဘာမှမဖြစ်သလိုရယ်

ကာ ..။

“လာပါ .. ငါ့ကိုကူညီပါဟာ နော် ..”

“အေးပေါ့ .. ခိုင်းပါ။ ဒီက လုပ်ပေးချင်လွန်းလို့ ပန်းခြံထဲကနေ ခင်ဗျားအလာကို ထိုင်စောင့်နေတာဆိုတော့ ..”

ဘယ်သူတွေဘယ်လို ဒုက္ခများနေနေ စက နဲ့ သူငယ်ချင်းတွေက အေးဆေးသော ခြေလှမ်းတို့နှင့် ကားသော့လေးတယမ်းယမ်း၊ ရယ်သံ တွေ တလွင်လွင်နှင့် ..။

“ဟဲ့ .. ဟိုတစ်ယောက် ဘယ်မှာလဲ မသိဘူး ..”

“ဖုန်းခေါ်လိုက် ..”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ..”

စက အမိန့်ပေးတာကို ခက်ခက် က ခပ်ရွံ့ရွံ့ပြောပြီး ခိုင်းတဲ့အတိုင်း

ပဲ လုပ်နေရတာ ..။

“ဟလို ..”

“ရာရာ နင်ဘယ်မှာလဲ ..”

“ရာရာ က .... နားမှာ”

“အိုခေ .. လာကြည့်မယ် ..”

ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ် အပြစ်ရှာဖို့ စိတ်ကူးတွေက အစီအစဉ်တကျရှိနေ ခဲ့ကြပေမယ့် ..။

“ဘယ်လိုလဲ စက ..”

ကန်စပ်စပ် မြက်ခင်းစိမ်းလေးမှာ အေးမြနေသည်။ နေပူတယ်ပြော ဖို့ မော့ကြည့်လိုက်တော့လည်း မပြောနိုင်။ ညစ်ပတ်သေးတယ်ပြောဖို့ လည်းမရှိ ..။

ဘယ်ကိုကြည့်ကြည့် မြင်ကွင်းက ရှင်းလင်းစိုပြည်နေလေသည်။ သို့သော် ...

“ဟိုမှာ မြင်နေရတဲ့ခုံ တွေလား ..”

စက လက်ညှိုးထိုးလိုက်သည်နှင့် ရာရာ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ ညွှန်ပြလိုက်သည့် စက ကိုယ်တိုင် ကိုယ့်လက်ညှိုးညွှန်ရာစားပွဲမှာ ထိုင် နေတဲ့သူကို မြင်လိုက်ပြီး မျက်လုံးဝိုင်းသွား၏။

ပြာသို့ ..

“ဟယ် .. ပြာသို့ မို့လား .. အဲဒါ ..”

“ဟုတ်တယ် .. အသာနေ ..”

ဇင် က ကပ်မေးတော့ စက က လက်ကိုအသာဖိဆွဲပြီး ခေါင်းခါ

ပြကာ ..။

“အဲဒီခုံမှာ ငါတို့ထိုင်ချင်တယ် ..”

“မစက .. အဲ .. မမလေး အဲဒါ ခုံတန်းမှမဟုတ်တာ၊ စားသောက် ဆိုင်က စားပွဲလေ ..”

“အဲဒါကြောင့် ပြောတာလေ .. နင့်ကို ငါ ပြောခဲ့တာပဲ ဘယ်ကို ကြည့်ကြည့် ငါ့ဘေးအနီးအနားမှာ ..”

“မမလေး ပြောတာ စုံတွဲတွေ မတွေ့ချင်ဘူးပဲပြောတာ၊ ပြီးတော့ ခုံတန်းတွေဆိုတော့ ..”

“အဲဒီလောက်ကို ငါသိတယ်၊ သူ အဲဒီမှာ ရည်းစားနဲ့ ချိန်းပြီး ထိုင်စောင့်နေတာ ..”

အဲဒါ သူ့ကိစ္စပဲ မဟုတ်ဘူးလား ..။

ရာရာ မျက်နှာလေးငယ်လျက်၊ ရှုပ်အင်္ကျီအဝါနုနှင့် သုံးချိုးတစ်ချိုး ပုံစံကို လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။ ခုနေ့ ဇော်ရဲ သာ တစ်နေရာကနေ ကြည့်နေမည်ဆို သူမ ဘာလုပ်ဖို့ရှိနေသေးတာကို မြင်သွားမှာပဲဖြစ်၏။

ဒါပေမယ့် သူ့အိမ်ကဖုန်းဆက်၍ ဇော်ရဲ က ပြန်သွားပါပြီ။

ရာရာ ခြေလှမ်းကိုနှေးနှေးနင်းနင်း ကြည့်နေကာ ထိုစားပွဲဝိုင်းနားကို လျှောက် လာခဲ့သည်။ ပန်းခြံလှလှ၊ ထိုင်ခုံလှလှလေးတွေနဲ့ ရေစက်မှာ သူများတကာ သာသာယာယာထိုင်နေတဲ့ဟာ ..။

ရှေ့တိုးလာရင်း စိတ်ညစ်ရင်းနှင့် သူ့နောက်နားကိုရောက်မှ ဒေါက်ဖီနပ်ကညပ်ပြီး လူက လေးဘက်ထောက်လျက်သားကျ၏။

“အား!...”

ပြာသို ဆတ်ခနဲလှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ဘယ်နှယ် သူ့နောက်ကို မိန်းကလေးတစ်ယောက်က တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် ...

“ဘာဖြစ်သွားတာလဲ ..”

မြေပြင်မှာ ဂါဝန်စလေးကပုံနေသည်။ ဘာငဲ့လုပ်နေမှန်းမသိသော မျက်နှာလေးက ဆံပင်တွေအောက်မှာ ပျောက်နေ၏။

“ခလုတ်တိုက်တာလား ..”

“ဟင့်အင်း .. ဖိနပ်ညပ်နေတာ ..”

“ဆွဲကြည့်လို့မရရင် ဇွတ်ဆွဲမနေနဲ့လေ ..”

ပြာသို မနေနိုင်မထိုင်နိုင် ဝင်ပါလိုက်မိကာ၊ သူမဘေးမှာ ငုတ်တုတ် ထိုင်လိုက်မိတဲ့အထိ ဘယ်လိုဘာညာထင်ဖို့ကို အာရုံမရောက်ခဲ့ ...

“မင်း လက်ဖယ် ..”

အသားရောင် ဒေါက်မြင့်ဖိနပ်လေးက ကြီးလေးတွေတောင် အနားစလေးတွေ ပွန်းနေပြီဖြစ်၏။ ထိုဖိနပ်လေးကို ဝင်ကိုင်လိုက်တဲ့အထိ သူမ

ဒီနားကို ဘာလာလုပ်တာလဲ မတွေးမိ ...

“ရပြီ ..”

ရာရာ ကိုယ်တိုင် ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ရှေ့ကျမှ ခလုတ်တိုက်လဲရတဲ့အဖြစ်ကို ရှက်ရှက်နှင့် ခေါင်းငုံ့နေမိကာ .. ပြီးပြီဆိုမှ ဒီ

မျက်နှာကို ဆက်လက်ငဲ့ကွယ်ထားလို့လည်း မရတော့ရာ ...

“ကျေးဇူးပဲနော် ..”

မော့လိုက်ကာမှ ထိုလူကိုယ်က နှစ်သက်ဖွယ်ကောင်းသော ရေမွှေးနံ့ကို တစ်လုံးတစ်ဝကြီး ရှူရှိုက်မိလိုက်၏။ လူချင်းဒီလောက်နီးကပ်

နေတာကိုလည်း မျက်လုံးချင်းဆုံမှ သတိထားမိကာ ထိုင်လျက်လေး

ကနေ နောက်ကို ခြေထောက်ရွှေ့ဆုတ်၍ ...

“ဟို .. ဒါပေမယ့်လေ ..”

ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဆိုပြီး ဒါပေမယ့်လို့ ပြောလာကာမှ သူမ ဒီနားကိုရောက်လာရသည့်အကြောင်းက သူ့နဲ့သာ တိုက်ရိုက်သက်ဆိုင်

နေမှန်းတွေးမိသွား၏။

နှစ်ယောက်စလုံး ပြိုင်တူ ထရပ်လိုက်ကြပြီး ...

“မင်းက ဒီကိုဘာလာလုပ်တာလဲ ..”

“ဟုတ် .. ရှင့်ဆီကိုပဲ ..”

ပြာသို မျက်ခုံးတန်းတွေ မသိမသာမြင့်တက်သွားသည်။ ပြီးတော့ ပါးကွက်ပါးလေးနှစ်ဖက်နဲ့ မျက်နှာကို သေချာစိုက်ကြည့်မိ၏။

သူ့ဘေးကို မိန်းကလေးတွေ ဤသို့သောအကြောင်းပြချက်အမျိုးမျိုးနှင့် ချဉ်းကပ်ရောက်ရှိလာကြတာတွေ အများကြီးပဲကို ဘာလို့မတွေးမိ

ရတာလဲ .. ငတုံး ...

နှုတ်ခမ်းမှာ မွဲပြုံးတစ်ချက်ထင်သွားကာ ...

“ဒါပေမယ့် မင်းနောက်ကျသွားပြီ .. မင်းရှေ့မှာ စီနီယာတွေရှိ တယ် ..”

“ဟင်!...”

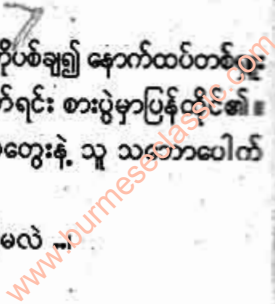
ရာရာ မျက်နှာလေး ကွက်ခနဲပျက်သွားသည်။ ကိုယ့်ကို ဘယ်လို ထင်သွားပြီလဲ ...

“ဟွန်း ..”

ပြာသို က ပြုံးလိုက်ပြီး တစ်ရှူးစလေးကိုပစ်ချ၍ နောက်ထပ်တစ်လှည့် တစ်စတုတ်သည်။ လက်ကိုထပ်၍ပွတ်သုတ်ရင်း စားပွဲမှာပြန်ထိုင်၏။

ရာရာ မျက်နှာပျက်သွားတာလေးကို သူ့အတွေးနဲ့ သူ သဘောပေါက် လိုက်ကာ ...

မင်းလို ပုံစံမျိုးနဲ့ ဘယ်လိုလုပ်ရင်ခုန်မလဲ ...

တော်တော်ကြောင်တဲ့ ကောင်မလေး ..။

“ရှင်ထင်သလိုမဟုတ်ဘူး ..”

သူ့အကြည့်တွေ အပြုံးတွေကို မိန်းကလေးတို့တတ်အပ်သော ပညာဖြင့် နားလည်လိုက်ကာ၊ ရာရာ ကမန်းကတန်း ခေါင်းခါ၏။

“ရာရာ ပြောတာက ရှင့်ကို တောင်းပန်စရာရှိလို့ ဒီထိလာခဲ့တာကို ပြောချင်တာ ..”

“ဘာ!...”

“ဟိုလေ .. ဒီ .. ဒီခိုင်းကနေ ရှင်ဖယ်ပေးလို့ရမလားဟင် ..”

“ဘယ်လို .. ဘယ်လို .. ကိုယ် နားကြားမှားသွားတာလား ..”

စိတ်တိုသွားပုံပေါ်သည့် မျက်နှာကြောင့် ရာရာ သူ့ရှေ့ထိတိုးသွားလိုက်ပြီး နဖူးကဆံပင်တွေကို လက်တစ်ဖက်နဲ့ ဖိသပ်သိမ်း၍ ..။

“ဒီ .. ဒီလိုပါ .. ဟိုလေ ..”

“အင်း .. ဘယ်လိုလဲ ..”

“ဒီနေ့က .. ဒီနေ့က ..”

ပြောချလိုက်စမ်း ..။

ဒီလိုလူမျိုးကို တော်ရုံအကြောင်းပြချက်လောက်နဲ့ ဖယ်ပေးပါ သွားခိုင်းလို့ ဘယ်တော့မှ မရဘူး ..။ ပြောဖို့စိတ်ကူးမိတဲ့အတိုင်းပြောလိုက်တော့ ..။

တံတွေးတစ်ချက်မျိုးရင်း ရာရာ မျက်နှာမော့၍ စိတ်တင်းလိုက်သည်။

“ဒီနေ့ ကျွန်မချစ်သူဆုံးသွားတာ တစ်နှစ်ပြည့်သွားပြီ ..”

“အဲ့ဒီတော့ မင်း ဒီနေ့ရာကနေ ကန်ထဲခုန်ချတော့မလား ..”

“မခုန်ချပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူနဲ့ ရာရာ ဒီမှာထိုင်နေကျ ..”

“ထိုင်နေကျတော့ ..”

“သူ ဒီမှာပဲ ဟတ်(တ်)အတဲ့(ခ်)ရပြီး ဆုံးသွားတာ ..”

“ဘာ!...”

“အဲ့ဒီလို ထိုင်နေတုန်းမှာ ..”

“ဟေ့ .. လျှောက်မပြောနဲ့၊ ဒီခုံထပ်တိုးလိုက်တာ တစ်နှစ်မပြည့်သေးဘူး၊ ငါ ဒီကိုလာနေကျ ..”

ရာရာ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ ဒါပေမယ့် ပြောမိလက်စကို အခွံးမပေးနိုင် ..။

“ဒါပေမယ့် ဒီနားမှာ ခဲ့တွေရှိတယ်လေ၊ အလှအပတွေနဲ့ ပြင်ဆင်မထားရသေးပေမယ့် ဒီဝင်းထဲမှာ နေရာတိုင်းက လှနေတာပဲဟာ ..။ ရှင့်ကို ရာရာ တောင်းပန်နေတာပါ၊ ဒီနေ့ရောက်တိုင်း ဒီမှာ ရာရာ လာထိုင်နေကျ .. ပြီးတော့ သူ့အတွက်ပါ စားစရာတွေမှာပြီး သူနဲ့အတူ ထိုင်နေရသလို စကားတွေပြောနေကျ .. တစ်နာရီလောက်ဖြစ်ဖြစ် ဖယ်ပေးပါနော် ..”

ပြာသို စိတ်တိုသွားသည်။ ဘာအကြောင်းနဲ့ ငြင်းလို့မှမကောင်းတော့အောင် ဒီလောက်တောင်းပန်နေတာ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ..။

ယောက်ျားမတန်မယ့် နေရာလှနေတယ်လို့လည်း အပြောမခံချင်တော့သည်မို့ သူမတစ်ကိုယ်လုံးကို စေ့စေ့ကြည့်၍ ..။

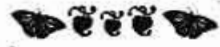
“ငါက တစ်ပိုင်းစာမှာထားပြီးသား၊ အဲ့ဒီတော့ မင်းရှင်းလိုက်တော့..”

ဟင် ..။

ရာရာ မျက်လုံးလေးတွေ ပြူးထွက်လာချိန်မှာ သူက ထွက်သွားပြီဖြစ်၏။

ဘယ်နေရာရောက်ရောက် ပိုက်ဆံကုန်ရပါလို့၏ လို့လည်း သူမ ဆုမတောင်းခဲ့ဖူးပါ။

ဒါပေမယ့် တစ်ခါပြီးတစ်ခါ .. သူမ ..။

အခန်း (၉)

“ရှင်!...”

“ဘာအကြောင်းနဲ့မှ နောက်ဆုတ်ဖို့မစဉ်းစားပါနဲ့ သမီးရယ်၊ သမီးက ဆိုးတာကိုသိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သည်းခံပါ .. အဲဒီအတွက် မင်းကိုထပ်ပေးမယ်၊ မင်းအခု မထင်မှတ်ဘဲ ထုတ်ကုန်နေရတဲ့ ပိုက်ဆံ ငွေလည်း အန်တီ ထပ်ဖြည့်ပေးပါမယ် .. နောက်ဆိုရင် အကျိုးအကြောင်း ရှိရင် အခုပေးထားတဲ့ ဖုန်းနံပါတ်ကို ဆက်လိုက်နော် .. အဲဒါက သမီး ဧက နေတဲ့အိမ်က ဖုန်းနံပါတ် ..”

“အန်တီ .. ရာရာ ပြောတာက ..”

“ဟုတ်ပါတယ် .. သမီး ပြောချင်တာကိုသိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီအလုပ်ကို ပြောတဲ့အတိုင်း အနည်းဆုံးခြောက်လလောက်တော့ ဆက် လုပ်ပေးပါ၊ အန်တီတို့ ဖုန်းခေါ်မှ သမီးပြောလိုရသလိုဖြစ်နေလို့ သမီး အတွက် အဆင်ပြေအောင် ရန်ကုန်က အိမ်ဖုန်းကို ပေးထားတာ ..”

“အန်တီ .. အခု ရာရာ ပိုက်ဆံကုန်နေတာကို ရှိပါစေတော့ ..”

“အလုပ်ကို လက်ခံခဲ့တာလည်း ..”

“သမီးရယ် .. အန်တီ သမီးကို တစ်လနှစ်သိန်းပေးပါ့မယ် ..”

“ဟင်!...”

“ဒီကြားထဲမှာ သမီးဧက ကြောင့် စိုက်ထုတ်ကုန်ရတာရှိရင်လည်း အန်တီပြန်ထည့်ပေးမှာပါ၊ ဒါပဲနော် သမီး .. အန်တီအချိန်မရလို့ ..”

သူမဘာသာပြောပြီး ဖုန်းချသွားသည်။

ပိုက်ဆံကုန်တာကို စိတ်ပျက်လို့ပြောလိုက်မိတာက အမှန်ပါ။ ဒါပေမယ့် အစားပြန်လိုချင်လို့တော့မဟုတ်ပေ။ ဒီအလုပ်ကို မလုပ်ချင်တော့တာ ခြင်္ခါ။

ကိုယ့်ကို ဒုက္ခပေးချင်တာသက်သက်ကြီးနဲ့ နေ့စဉ်ဆုံဆည်းနေရရင် နောက်ထပ်-ဘယ်လိုဇယားတွေခင်းပြီး ချောက်ချဦးမယ်ဆိုတာ မသိနိုင်။

သို့သော် ...

“ရာရာ ရေ ..”

“ရှင် .. အမေ ..”

“အမေ့ကို အသာထား .. လူ့အရင်လာခဲ့ ..”

“ဟုတ် အမေ .. လာပြီ ..”

ရာရာ ဖုန်းကိုအပေါ်အင်္ကျီအိတ်ထဲထည့်ကာ အိမ်နောက်ထဲပြေးဝင် သွားသည်။

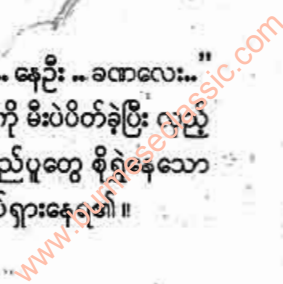
“ဟင် .. အမေ .. အမေ ဘာလုပ်နေတာလဲ ..”

“ထမင်းအိုးထဲနှိုက်လိုက်တာ ..”

ဘုရား .. ဘုရား ..

“အမေ .. အမေ့လက်ကို ရေထဲမနှစ်လိုက်နဲ့ .. နေဦး .. ခဏလေး...”

မီးဖိုခေါ်မှာ ပွက်ပွက်ဆူနေသော ထမင်းအိုးကို မီးပဲပိတ်ခဲ့ပြီး လှည့် ကြည့်အားပေး။ လက်ကောက်ဝတ်ထိ ထမင်းရည်ပူတွေ စိုရွဲနေသော အမေ့လက်ကို ဆေးပြာလိမ်းပေးဖို့ ပြေးလွှားလှုပ်ရှားနေရအံ့။

“အမေရယ် .. ဘာလုပ်လိုက်တာလဲ ..”

“ထမင်းအိုးက ဝေကျလာတာကိုးအေ့ ..”

“အဲဒါကို ယောင်းမနဲ့ မမွှေဘဲနဲ့ ..”

“ငါ မေ့သွားတာ ..”

အမေက မျက်နှာတော့မဲ့သွားပေမယ့် တစ်ချက်မှ မအော်ပေ။ ဒီလောက် အပူထဲကို နှစ်မွှေပြီး လှမ်းခေါ်တော့လည်း ပူလှလောင်လှချေရဲ့လို့ အော်ခေါ်တာမျိုးမဟုတ် ..။

“မပူဘူးလား အမေရယ် .. ဆူနေတဲ့အိုးထဲကို လက်နှစ်ရင် ပူမယ်ဆိုတာတော့ သိရမှာပေါ့ ..”

ကရုဏာဒေါသနှင့် ပြောရင်း ရာရာ မျက်ရည်တွေကျလာခဲ့သည်။ အမေ့ရောဂါအခြေအနေ တစ်စထက်တစ်စ ဆိုးလာပြီကို တွေးမိကာ ရှိုက်ငိုမိတဲ့အထိ ရင်ထဲမှာ နင့်နေကာ ..။

“နောက်ကို အမေ ဘာမှမချက်နဲ့တော့ .. ရာရာ အကုန်လုံးချက်ပြီးမှ အပြင်ထွက်မယ် ..”

“အိုအေ .. ငါက အိမ်ရှင်မပဲဥစ္စာ၊ ညည်းက အလုပ်သွားတယ်၊ ငါက ထမင်းချက်တယ် .. အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ ..”

“အမေမှ နေမကောင်းတာ ..”

“ကောင်းပါတယ် ..”

“အမေ အေးဆေးနားပါ။ သားသမီးဆိုတာ မိဘကို ရှာဖွေကျွေးရုံ အပြင် ပြုစုစောင့်ရှောက်ရမယ့်ဝတ္တရားလည်းရှိတယ်။ ရာရာ အမေ့ကို ပြုစုရင် ကုသိုလ်လည်းရတယ်လေ .. အမေ ဘာမှ မချက်နဲ့တော့နော်..”

“အဲဒါလေးပြောတာ ဘာကိစ္စမျက်ရည်ကျရတာတုံး .. ကျက်သေမရှိလိုက်တာ ..”

လက်တစ်ချောင်းလုံး ရဲညှိလာတာကို ပါးစပ်လေးနဲ့ ကပ်မှုတ်ပေးရင်း ရာရာ ရှိုက်သံမထွက်အောင် ထိန်းနေရသည်။ အပူလောင်ကြီးသူ

ကြောင့် ဒဏ်ရာအရှိန်က ညဘက်ထိတောင် မရောက်လိုက်ပေ ..။

“ရာရာ .. ရာရာ ..”

“ရှင် .. အမေ ..”

သင်တန်းကစာတွေကြည့်နေတုန်း မှေးခနဲအိပ်ပျော်သွားမိစဉ် အမေက သူမဘေးမှာ အိပ်နေရင်းကနေ လက်ကိုကိုင်လှုပ်မှ နိုးလာ၏။

“အမေ့လက်တွေ ပူခြစ်လို့ပါလား .. အမေ .. အမေ ဘာဖြစ်တာလဲ ..”

“မသိဘူး .. ငါတို့အိမ်ကြီးကို တစ်ယောက်ယောက်ကိုင်လှုပ်နေတယ်၊ ထွက်ကြည့်စမ်း .. ထွက်ကြည့်စမ်း ..”

နေ့ခင်းကြောင်တောင်ကြီး ပုံမှန်အတိုင်းရှိနေသည့် ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ကိုယ့်အိမ်လည်း ဘာမှမဖြစ် ..။

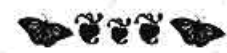
“ဟဲ့ .. ငါပြောနေတာကြားလား .. ငါ့ကိုယ်ကြီး ယိမ်းထိုးနေတယ်၊ ငါလဲတော့မယ် .. အိမ်ကိုမလှုပ်ကြနဲ့လို့ .. ဟဲ့ .. သွားကြည့်ပြီးပြော..”

“အမေ .. အမေ ..”

ဒေါ်ကြင်ကြင် လက်ထောက်ပြီး ထထိုင်မလိုကြိုးစားနေရင်း ပုံခနဲထဲကျသွား၏။

“အမေရေ ..”

စိုးရိမ်ထိတ်လန့်ရခြင်းတွေ ကြုံလာတိုင်း မျက်ရည်ကသာ သစ္စာကြီးစွာပြေးရောက်လာတတ်ခဲ့ပေမယ့် သူမဘေးမှာ တွဲမည့်ကူမည့်သူတယ်သူမှမရှိ ..။

အခန်း (၁၀)

“အာရုံကြောတွေ ချို့ယွင်းမှု ပိုပိုဆိုးလာတာပဲ ..”
“ဟင်!...”

ဆရာဝန်ပြောသည့်စကားကို ကြားလိုက်ရမှ လူက ဗုန်းဗုန်းလဲချင် သွားသည်။ မျက်လုံးအကြောင်သားနှင့် ဟိုကြည့်ဒီကြည့် ချာချာလည်နေ သည့် အမေ့မျက်နှာလေးကို မကြည့်ရက်အောင်ဖြစ်ရကာ ..

“ဆရာ .. အမေက စိတ်ဝေဒနာသည်ပါ။ အဲဒါ အာရုံကြောထိခိုက် ခဲ့တာပဲ မဟုတ်ဘူးလားဟင် ..”

ဆရာဝန်က ရာရာ မေးခွန်းကြောင့် ကရုဏာသက်သည့် အပြုံးနှင့် ခေါင်းညိတ်သည်။ ပြီးမှ ...

“အာရုံကြောဆိုတာ ဦးနှောက်အာရုံကြောတစ်ခုပဲမဟုတ်ဘူး သိရဲ့ .. လူတစ်ကိုယ်လုံးမှာ အာရုံကြောတွေကပဲ ထိန်းချုပ်ထားတာ - သမီးရဲ့အမေ ဒီဝေဒနာဖြစ်ခဲ့တာလည်း အက်ဆီးဒင့်တစ်ခုခုကြောင့် မဟုတ်ခဲ့ဘူးလေ .. သွေးနုတဲ့အချိန်ဟာ လူတစ်ကိုယ်လုံးက အသက်

အတိုင်းပြန်တည်ဆောက်နေတဲ့ကာလပဲ .. အဲဒီအခါမျိုးမှာ မိန်းမတစ် ယောက်အတွက် သိပ်ကို ဂရုစိုက်ရမယ့်အချိန် ..”

ဒီဆရာဝန်ကြီးက သူမတို့မိသားစုနဲ့ မစိမ်းသက်ပေ။ ဒါကြောင့် အမေ့ရောဂါအခြေအနေကို အခြေခံကစပြီး သိနေခဲ့တာဖြစ်၏။ ထို့ ပြင် ...

‘ရောဂါသိရင်ဆေး’ ရှိပေမယ့် လူနာကိုထိရောက်တဲ့ ကုသမှု မပေး နိုင်ခဲ့တာတွေကိုလည်း သိနေတဲ့သူဖြစ်သည်။

“အခု အမေက သူ့လက်တွေပူတာအေးတာ ဘာမှမသိတော့ဘူး ပေါ့နော် ..”

“အဲဒီလိုဖြစ်နိုင်တယ် .. ထမင်းအိုးဆူနေတဲ့ထဲကို လက်နဲ့မွှေပြီး သမီးကို ခေါ်တာ ပြန်စဉ်းစားလေ ..”

“ဟုတ်တယ် .. ပူလို့အော်တာမဟုတ်ဘဲနဲ့ .. ပူတာကိုဘယ်လိုကြီး မုန်းမသိဘူးဆိုပြီး ခေါ်တာ၊ ဒါပေမယ့် ပူမှန်းသိလို့သာ သူ ရာရာ ကို ခေါ်တာ မဟုတ်ဘူးလားဟင် ..”

“ဒါတော့ ပြောရခက်မယ်ထင်တယ်။ ခန့်မှန်းကြည့်ရရင်တော့ လူ(စ်) ဖြစ်တာမျိုးပေါ့ .. တစ်ချက်တစ်ချက် လွတ်သွားတာလေ .. အဲဒီ အချိန်မှာ ပူတာမပူတာ၊ နာတာကျင်တာ သူ လုံးဝမခံစားမိတော့ဘူး။ ထိလို့ထိမှန်းမသိတဲ့အချိန်မျိုး .. ဒါကို ကြာကြာ ဒီတိုင်းထားလို့ မကောင်း ဘူး သမီး၊ ဦးနှောက်အာရုံကြောအထူးကုသမားတော်ကြီးတွေနဲ့ ပြကြည့် သင့်တယ် ..”

“ရာရာ တို့ ပြတော့ပြဖူးပါတယ် ဆရာရယ် .. ဒါပေမယ့် ထိထိ ဆရာတော်ရောက်ကုဖို့ကျတော့ ..”

သူမ ဆက်မပြောတော့ပေမယ့် ဆရာဝန်က နားလည်သည့်မျက်နှာ နှင့် ခေါင်းညိတ်နေ၏။

“အေးလေ .. ဆရာ နားလည်ပါတယ်။ သမီးတို့မောင်နှမ အဆင်

ပြေတဲ့အခါ လူနာအတွက် လိုအပ်တာရှိရင် ဆရာကိုပြောလေ .. နော် ဟိုမှာ သမီးအမေ သမီးကိုရှာနေပြီ .. သွားတော့ .. သွားတော့ .."

ဆရာဝန်က သူ့ ကားဆီကိုထွက်သွားလျှင် ..

"ဆရာ .. အမေ့လက်က အပူလောင်ဖုတွေ လက်တစ်ပြင်လုံးထွက် လာမှာလားဟင် .."

ရာရာ နောက်က လိုက်မေးတော့ ဆရာဝန်က ပြန်လှည့်ကြည့်ပြီး ရှင်ပြု၏။

"ထပ်မထွက်ဘူး သမီး .. အဲ့ဒါ အဖုတွေကိုတော့ ဖောက်မပစ်နေနဲ့၊ သမီးက ဆေးပြာလိမ်းထားလိုက်တော့ တစ်ပြင်လုံးတော့ အပူဖုမထွက် တော့ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဒဏ်ရာပြင်းတော့ လူက ဒဏ်မခံနိုင်ဘူးလေ၊ အပူ ဝင်ပြီး ဖျားတာပေါ့၊ အထူးသဖြင့် သူ့ကို အရမ်းကြောက်အောင် မလုပ်မိစေနဲ့ .. ဒေါသအရမ်းထွက်ရတာမျိုးတွေလည်းရှောင်၊ သူ့စိတ်ဒီထက် ဆိုးသွားရင် သမီးတို့ထိန်းရခက်လိမ့်မယ် .."

ကြားရတာ နားဝမှာ မချမ်းသာပေ .. ဒါပေမယ့် သူမ ဒေါသီတာသိဖို့ ကို သတိရသွားမိကာ ..

"ဆရာ .. အထူးကုသမားတော်ကြီးတွေနဲ့ပြရင် ပိုက်ဆံဘယ် လောက်လောက် ကုန်နိုင်လဲဟင် .."

"တစ်ခါတည်း အော်ပရေးရှင်းဝင်လိုက်ရမှာမျိုးမှမဟုတ်ဘဲ သန့် ရဲ့ .. လူနာကိုစမ်းသပ်တယ် .. ရောဂါရှာဖွေမယ် .. တစ်ဆင့်ချင်းပေါ့၊ သိပ်လည်းစိုးရိမ်မနေပါနဲ့ .. သမားတော်ကြီးနဲ့ပြကြည့်ဖို့ ဆရာ ကူညီပါ့မယ် .."

"ဟုတ်ကဲ့ပါဆရာ .. ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ရာရာ အဆင်အောင် ကြိုးစားကြည့်ပါ့မယ် .."

တက္ကစီပေါ်ပြန်ရောက်လာတော့ အမေက ရာရာ ဝင်ထိုင်လိုက်တာ တွေ့မှ ကူရှင်မှာ စိတ်ချလက်ချလေးမှီနေလိုက်ကာ ..

"ယောက်ျားတွေကို မယုံနဲ့အေး .. ဘာဖြစ်လို့ လူတွေကြားထဲမှာ စကားရပ်ပြောနေရတာလဲ .."

"အဲ့ဒါ ဆရာဝန်ပါ အမေရဲ့ .. အမေ့ကို လက်ကဒဏ်ရာ ကုပေး တာလေ .."

"ဆရာဝန်က နာမဘူးပါဘူးလို့ ဘယ်သူပြောလဲ၊ ခုနက ငါ့ကို ဒီလိုဒီလို စမ်းသပ်နေတာကြည့်ပါဦး .."

ဒေါ်ကြင်ကြင် က ကိုယ့်ရင်ဘတ်ပေါ်မှာ နာကျပ်ထောက်သလို ပြန်ထောက်ပြရင်း ရှုံ့မဲ့လျက် ..

"နားကျပ်ကိုင်တာများ ဆီမီးခွက် မငွေလှိုင် ကနေတာကျနေတာ ဝဲ၊ လက်ငါးချောင်းစလုံးပါရတယ်လို့ မကြားဖူးဘူး .."

"အမေရယ် .. ကျွတ် .."

"ဘာကျွတ်တာလဲ .. ညည်း သတိထားဖို့ပြောပြနေတာ .. ငါက ညည်းအမေ့လို့နော် .. ညည်း အဲ့ဒီဆရာဝန်နဲ့ပြရင် အစမ်းမခံနဲ့၊ ဆရာ နားထောင် သမီးဘာသာ လိုက်ထောက်ပေးမယ်' လို့ပြောပြီး ကိုယ့် လက်နဲ့ကိုယ်လုပ် .."

"အမေ့ .."

"ဟား .. ဟား .. ဟား .."

တက္ကစီအောင်းတဲ့လူကရယ်တော့ ရာရာ စိတ်ညစ်သွားမိ၏။ တကယ် တော့ အမေ့ မျက်လုံးတွေ မှိတ်ကျနေပါပြီ။ လက်က ဒဏ်ရာကို တခြား လက်နဲ့ပြန်ကိုင်ထားပြီး ကိုယ်တွေ့ပူနေတာကို ကိုယ်ကိုယ်ကိုယ် ဘာဖြစ် နေမှန်းလည်းမသိရှာ ..

"သူတို့က ရယ်နေသေးတယ်၊ ငါ မပြောလိုက်ချင်ဘူး .."

မကျေနပ်တာတွေ ရေရွတ်နေရင်း အမေ အိပ်ပျော်သွားရှာ၏။ အပူမလောင်သည့် လက်ဖဝါးကို ထွေးဆုပ်ထားရင်း ရာရာ ဘာဆက် လုပ်ရမည်ကို စဉ်းစားနေမိ၏။

ကိုကြီးကို လှမ်းပြောနေလည်း ဟိုမှာစိတ်ညစ် ဦးနှောက်ခြောက် ရတာပဲရှိမှာပါ။ သူ့အလုပ်သူလုပ်ပြီး လစာထုတ်မှ ပိုက်ဆံကိုင်ပြီး ပြန် လာတတ်တဲ့ ကိုကြီးခေါင်းထဲမှာ ဒီကြားထဲမှာ မလောက်တော့တွေကို ဘယ်လိုဖြေရှင်းမလဲဆိုတာ ဦးနှောက်ခြောက်ခံနိုင်မည်မထင် ...။

အိမ်ပြန်ရောက်တော့ အိမ်နီးချင်းတစ်ယောက်အကူအညီနှင့် အဖေ ကို အိပ်ရာထဲမှာ သက်တောင့်သက်သာလှနေစေပြီး ...။

“ဟလို ..”

ဖုန်းခေါ်လိုက်တာနှင့် အသက်ကြီးကြီး အမျိုးသမီးအသံကို ကြား လိုက်ရကာ ရာရာ ဝမ်းသာသွား၏။

“ဟလို .. ဟုတ်ကဲ့ .. ဘွားဘွားဒေါ်သီသီ လား ရှင့် ..”

“အေး .. ဘယ်သူလဲ ..”

“သမီးက .. ကြင်ရာတော် ပါ ..”

“ဪ .. အေး .. ပြော ..”

“ဟိုလေ .. အန်တီက သမီးကို လစာနှစ်သိန်းပေးမယ်ပြောထား လို့ပါ။ အဲဒါ ဘွားဘွားကိုလည်း ပြောပြထားတယ်လို့ပြောလို့လေ ..”

“အေး .. မင်းအကြောင်းပြောတယ်၊ လစာနှစ်သိန်းဆိုတာတော့ မသိဘူး .. အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်လို့လဲ ..”

ဖုန်းထဲက ခပ်မာမာပြတ်တောက်သည့် လေသံကြောင့် ရာရာ ဆက် ပြောဖို့ ခွန်အားမဲ့သွားခဲ့၏။ ဒေါ်သီတာသိမ့် နဲ့ပြောပြီးတာ မကြာသေး ဘူးဆိုတော့ ဒီအဘွားကို ပြောမထားရသေးတာလည်းဖြစ်နိုင်သည်။

ဧက အတွက် သူငယ်ချင်းထားပေးဖို့ စီစဉ်သည့်ကိစ္စကို အဘွား ကတော့ သဘောမကျတာလည်းဖြစ်နိုင်နေကာ သူမ ငွေကိစ္စပြောဖို့ အခက်တွေ့နေတော့သည်။

“ဟလို .. ကြင်ရာတော် မင်း ကိုင်ထားသေးလား၊ တစ်ခုခုပြော နေတာလား ..”

“ရှင် .. ဟုတ်ကဲ့ .. ရာရာ ကိုင်ထားပါတယ်၊ ဒီလိုပါ ဘွားဘွား ရယ် .. အခုလေ ရာရာ အမေ နေမကောင်းဖြစ်နေလို့ လစာ .. လစာ ကို ကြိုထုတ်လို့ရမလားဟင် ..”

“ပေါက်ပေါက်ရှာရှာအေ ..”

ရာရာ ကြားလိုက်ရတာ လက်ဖျားတောင်တုန်၏။ ပြီးတော့ . ဘာထပ်ပြောရမှန်းလည်း မသိတော့ဘဲ အိပ်ပျော်နေသည့် အမေ့မျက်နှာ ကို လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။

သူမ အမေ့အတွက် စွန့်စားရမည်။ ဒါဟာ ကိုယ်တတ်နိုင်တဲ့ ဘက် က မိဘကို ပြုစုစောင့်ရှောက်တာပဲမို့ ရှက်စရာမလို ...။ ကိုယ့်စိတ်ကို တင်းရင်း ဖုန်းကို ဖိဆုပ်ကိုင်မိသည်။

ပြီးတော့ အနားမှာ ကိုကြီးလည်းမရှိ၊ အားကိုးတိုင်ပင်စရာ အုပ်ထိန်း သည့်လူကြီးသူမဆိုတာလည်း ဘယ်တုန်းကရှိခဲ့လို့လဲ ...။

“ဘွားဘွားရယ် .. ဒီလိုပါ .. ရာရာ ကလေ ..”

“နေပါဦး .. မင်းတို့ပြောနေတဲ့ နှစ်သိန်းဆိုတာက ငါနဲ့မဆိုင်ပါ ဘူး၊ မင်းအကြောင်း ပြောပြထားတယ်၊ အကူအညီလိုတယ်ဆိုရင် ပေးဖို့ လည်းပြောတယ်၊ ဒါက ငွေရေးကြေးရေး မပါသေးဘူး .. ငါ့မြေး ဧက နဲ့ အဆင်မပြေဖြစ်လာရင် ငါ ရှင်းပေးလို့ ရတာလေးတွေပေါ့ .. မင်းကို အလုပ်လုပ်ဖို့ နိုင်းတာက ငါမှမဟုတ်ဘဲ ..”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ .. အန်တီက ဘွားဘွားကို ပြောလို့ရတယ်ဆိုလို့ ပြော ကြည့်တာပါ၊ ဘွားဘွားက မဆိုင်ဘူးဆိုရင်နေပါစေ ..”

“ဟေ့ .. မဆိုင်တာမဟုတ်ဘူးလေ .. ငါ့မြေးအတွက်လိုအပ်လာရင် ငါ ဖြေရှင်းရမှာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် မင်းကို ငါ့သမီးပြောတုန်းကတော့ မင်း ဒီအလုပ်ကို မလုပ်ချင်ဘူးပြောတယ်ဆို ..”

“ဟုတ်ကဲ့ .. နောက်ဆိုရင် ရာရာ အဲဒီလိုမပြောမိအောင်ကြိုးစား ပါ့မယ် .. မမလေးနဲ့ အဆင်ပြေအောင်နေပါ့မယ် ..”

“မမလေး .. ဟုတ်လား ..”

“မမက ကိုပြောတာပါ။ အားလုံးအတွက် ရာရာ ကြီးစားဆောင်ရွက်ပါ့မယ်။ ဖြစ်နိုင်မယ်ဆိုရင် ဒီတစ်လစာလေးတော့ ..”

“နေဦး .. မင်းကို ငါ မမြင်ဖူးသေးဘူး၊ နာမည်နဲ့ ဒီဖုန်းနံပါတ်ကိုပဲ ငါကသိတာ။ မင်းက တစ်သိန်းနှစ်သိန်းကိစ္စကို ခြံထဲမှာ ချုံရှင်းခ တောင်းသလို တောင်းနေလို့ ဘယ်ရမလဲ ..”

“ရှင် !...”

“မင်း ကိုယ်တိုင်လာခဲ့ ..”

“မမလေးက အိမ်ကို မလာရဘူးလို့ပြောလို့ပါ ..”

ဒေါ်သို့ ထံမှ ခဏတိတ်သွားသည်။ ပြီးမှ ...

“မရှိတဲ့အချိန်ကိုလာခဲ့ .. ငါ မင်းကို မေးစရာတွေရှိတယ်။ ပိုက်ဆံပေးသင့်ရင်လည်းပေးမယ်။ လိုအပ်ရင် စာချုပ်မှာ မင်းလက်မှတ်ထိုးယူပေါ့။ လန့်မသွားနဲ့နော် .. စာချုပ်ဆိုတာ မင်းကို ငါခိုင်းထားတယ်။ ဒီလောက်ပေးထားတယ်။ မင်းက တာဝန်ကျေပါ့မယ် ဒါပဲ .. ငါကတော့ ငါ့သမီးလို အလုပ်တစ်ခုကို ဇယားမရှိဘဲ ဖုတ်ပူမီးတိုက်မလုပ်ဘူး .. ဖုန်းချသွားတော့ သူမ ဝမ်းသာရမှာလား၊ ဝမ်းနည်းရမှာလား မသိဘဲ ကျန်ရစ်၏။

သေချာတာကတော့ သူမ ဒေါ်သို့ ဆီကိုသွားရမှာဖြစ်၏။

အခန်း (၁၁)

“ဘာပြောတယ် .. နင်က ..”

“မမလေးကို ရာရာ ဒီတစ်ခုပဲ တောင်းဆိုတာပါ။ အန်တီတို့က မမလေးကို သင်တန်းတွေတက်နေတာမှန်းသိတယ်။ တကယ်တတ်စေချင်လို့ အစစအရာရာ စီစဉ်ပေးနေကြတာ။ ရာရာ ကလည်း မမလေးနဲ့ သင်တန်းအတူတက်ခွင့်ရပေမယ့် မမလေးက မတတ်ဘူးဆိုရင်တော့ ငွေလိမ်ယူသလိုမျိုးမလုပ်ချင်ဘူး ..”

“ဟဲ့ .. နင် လိမ်တာမလိမ်တာ ငါပဲသိတာ။ ဒီမှာ ရာရာ နီးရာတော့ ကို ကြောက်တတ်ရတယ်ဆိုတာ နင် နားမလည်ဘူးလား ဟင် ..”

အေးလေ ဆိုသည့်မျက်နှာတွေနှင့် ခက်ခက် တို့က စိတ်မရှည်မြင်းကို ဖော်ပြနေကြသည်။ ဂျပန်သင်တန်းရဲ့ရှေ့မှာ အများနဲ့တစ်ယောက်မညီမညွတ်ဖြစ်နေရပေမယ့် ကိုယ့်လူဘက်က အပြတ်အသတ်ကိုအနိုင်မယူနိုင်သည့်အဖြစ်ကြောင့် မျက်နှာတွေမဲ့ ခေါင်းခေါ်နေရုံအပြင် ဘာမှလည်း မတတ်နိုင် ..။

“နင့်ရဲ့ နီးရာဓားက ငါပဲ။ နင် နေတတ်ရမှာက ငါ ကျေနပ်ဖို့၊ အခု နင် ဒီသင်တန်းတက်ဖို့အတွက် ငါ့ကို အသည်းအသန်မဲဆွယ်နေတာ ငါ့ရဲ့ဒေါသကို ..”

“မဟုတ်ဘူး မမလေး .. သင်တန်းကြေးက သွင်းထားပြီးသားပါ။ မမလေး နှစ်ရက်မတက်ခဲ့ပေမယ့် ရာရာ က တက်တယ်။ သုံးရက်ထိ လာမတက်ဘူးဆိုရင် မမလေး တက်လို့မရတော့ဘူး။ အဲဒါလည်း မမလေးပဲ နှစ်နှာမှာ ..”

“နာပူစေ .. ဒီသင်တန်းအပ်လိုက်တည်းက တက်ဖို့အပ်တာမဟုတ်ဘူး။ ငါ ဘာမှလုပ်စရာမလိုဘဲ ကြိုက်သလိုထိုင်ဖြုန်းနေနိုင်လျက်နဲ့ ဘာကိစ္စ စာတွေကျက်ပြီး အပင်ပန်းခံရမှာလဲ ..”

“ဒါဆိုရင် .. သင်တန်းမတက်ဘူးဆိုတဲ့ အကြောင်းရင်းတစ်ခုကို တော့ ရာရာ သတင်းပို့ရမှာပဲ ..”

“ဘာပြောတယ် ..”

ဧက ဒေါသထွက်လွန်းသဖြင့် ရွေ့ရွေ့ခုန်သွားသည်။ ဒါပေမယ့် သူမစိတ်ထဲမှာ ပေါက်ကွဲချင်နေသလောက် ရာရာ အပေါ်မှာ သက်ရောက်နိုင်စွမ်းမရှိခဲ့ခြင်းသည် ..

“သမီးကို သင်တန်းတွေ တက်ချင်ပါတယ်ဆိုလို့၊ ညည်းအဖေကလည်း စီးပွားရေးမှာ အထောက်အကူရတာပေါ့လို့ပြောလို့ မေမေ ခွင့်လွှတ်ထားတာ၊ သင်တန်းမတက်ဘူး၊ သွားလာပျော်ပါးနေတယ်လို့ ကြားတာနဲ့ မေမေကိုယ်တိုင် လာခေါ်မယ်၊ မိဘစီးပွားရေးမှာပဲ လာပိုင်းကူရမယ် .. ဒါ နောက်ဆုံးသတိပေးတာပဲ ..”

ဒီတစ်ခေါက် မေမေ ပြန်ခါနီးတော့ ဒေါသတွေလည်း ထွက်သွားသည်။ ဒီတိုင်း ကြိမ်းဝါးသွားခြင်းသည် တမင်တကာ ခြိမ်းခြောက်သွားတာမဟုတ်မှန်း စိတ်ထဲက အလိုလိုသိနေခဲ့သည်။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုလျှင် ဖေဖေက ဘွားဘွားနဲ့ စကားပြောမတည့်။

မေမေနဲ့ အခန်းထဲမှာ ရန်တွေကြိတ်ဖြစ်ကြသည်။ ဘွားဘွားကလည်း သမက်ဖြစ်တဲ့သူက အမြင်မကြည်မှန်းသိတော့ မကျေနပ်ပေ ..။

ထိုနည်းအားဖြင့် သုံးယောက်စလုံးက မျက်နှာချင်းဆိုင်လို့ မရခဲ့ဘဲ သုံးယောက်၏ဒေါသတွေကလည်း သူမထံမှာပဲ စုပြုံကျရောက်နေခဲ့လျက် ..။

“မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို မွေးမြူထားတာ ဒီပုံစံလား ..” တဲ့ ..။

“ရှင် မေမေ့ကို ဘာလို့ ဒီလောက်တောင် ပြောချင်ဆိုချင်ဖြစ်နေရတာလဲ ..။ ဗီဇဆိုတာ ဖျောက်လို့ရတဲ့အရာမဟုတ်ဘူး။ ရှင်သမီးကိုက ဆုံးမ မလွယ်တာလို့ရော နည်းနည်းပါးပါးမတွေးတော့ဘူးလား ..”

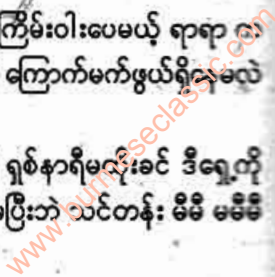
“ဟေ့ .. ငါ အထိန်းသိမ်းမတတ်ဘူးထင်ရင် ကိုယ့်သားသမီး ကိုယ်ခေါ်မွေးကြ၊ မိဘက စီးပွားရေးနောက် ကောက်ကောက်ပါနေလို့ အထီးကျန်နေတဲ့ကလေးကို ငါက တုတ်တစ်ချောင်းကိုင်ပြီး မျောက်ဩမ်းထိုးသင်သလို ထိန်းကျောင်းမနေနိုင်ဘူး ..”

ဤကဲ့သို့သော လူကြီးတွေရဲ့ အဆင်မပြေမှုအားလုံးဟာ ကိုယ့်ကြောင့်ချည်းပဲဖြစ်နေခဲ့ရတာ၊ ဖေဖေတို့က ခေါ်ပြီဆိုလျှင် ဘွားဘွားကလည်း ‘လိုက်သွားတော့’ လို့ပြောနိုင်ဖွယ်ရှိနေသည်များကြောင့် ..။

“ကောင်းပြီ .. ငါ သင်တန်းဝင်တက်မယ်၊ ငါ သင်တန်းတက်ဖို့ နင်က တာဝန်ကျေချင်တယ်ဆိုရင် ငါ သင်တန်းဟစ်ခုမပြီးမချင်း နင်ရဲ့ မနက်ဖြန်တွေ ဘယ်လိုလာမလဲဆိုတာ ခံနိုင်ရည်ရှိအောင်ကြိုးစားထား ..”

လူသတ်ချင်နေသည့်အကြည့်တွေနဲ့ ကြိမ်းဝါးပေမယ့် ရာရာ တော့ မမြင်နိုင်တဲ့အရာကို ဘယ်လောက်ထိ ကြောက်မက်ဖွယ်ရှိနေမလဲဆိုတာ မတွေးမိခဲ့ပေ ..။

“တစ်နေ့ကို သင်တန်းနှစ်ခု၊ မနက် ရှစ်နာရီမလျှိုးခင် ဒီရေ့ကို နင် အမြဲကြိုရောက်နေရမယ်၊ ငါ ခိုင်းတာမပြီးဘဲ သင်တန်း မိမိ မမိမိ

ဝင်မတက်ဘူး ..”

ရာရာ မျက်မှောင်လေးကုတ်သွားတော့ ဧက ကျေနပ်စွာပြုံး၏။ ထိုနေ့မှာ သင်တန်းကို သေချာဝင်တက်လိုက်ရကာ ခက်ခက် တို့က မကျေနပ်ကြဘဲ ..

“နင်က ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ .. သူ့လိုလူကိုများ အလျှော့ပေးရတယ် လို့ ..”

“အေးလေဟယ် .. ပြောရရင် ကိုယ့်ရဲ့ခိုင်းဖတ်ပဲ .. အိမ်ဖော်လောက် တောင် အဆင့်မရှိတာကို ..”

“နင်တို့မသိပါဘူး အသေးလေးရယ် .. မေမေတို့ဆီ ငါ့ဆီက မကောင်းသတင်း ဒီတစ်ခါထပ်ရောက်သွားလို့မဖြစ်ဘူး။ အဓိကက ငါ့ကို မေမေတို့က သင်တန်းတွေ တက်စေချင်လို့ ဒီမှာထားခဲ့တာ။ သင်တန်း မတက်တဲ့အပြင် ငါ ဒီလိုနေနေတာတွေသိသွားလို့ကတော့ ..”

“ဒါပေမယ့် နင်ကို အညှာကိုင်လိုက်တာ အောင်မြင်သွားပြီလေ။ ဒီလိုမိန်းမမျိုးကို နောက်ဆို နင် ဘယ်လိုကိုင်တွယ်မလဲ ..”

“ကြည့်နေစမ်းပါ ဧင် ရယ် .. သူက ကြင်ရာတော်၊ ငါက ဧက..”

“အဲ့ဒီတော့ ဘာဖြစ်လဲ ..”

“ငါက သူ့လို သူများမြှောက်စားမှ တောက်ကြွားရမယ့်သူ မဟုတ်ဘူးလေ။ ကိုယ့်နေရာ ကိုယ့်အရှိန်အဝါနဲ့ ရပ်တည်တဲ့သူ။ သင်းကို ငါ ဘယ်လိုကော်ထုတ်ပစ်မလဲဆိုတာ စောင့်ကြည့်လိုက်၊ ကြင်ရာတော် ဆိုတဲ့ မိန်းမ ငိုကြွေးချက်မနဲ့ကို ထွက်ပြေးစေရမယ် ..”

ဟုတ်ပါ့မလားဆိုသည့် အကြည့်တွေနှင့် ခက်ခက် တို့က ပိုင်းကြည့်နေကြသည်။ သူမတို့လေးယောက်စလုံး မိဘတွေက ချမ်းသာပြည့်စုံသူတွေချည်းပဲဖြစ်သည်။

မွေးချင်းလည်း မများကြဘဲ တစ်ဦးတည်းသော သမီးတွေ၊ နှစ်ဦးတည်းသော သမီးတွေသာဖြစ်ကြလျက်၊ အလိုလိုက်ခံ နဲ့ ဆိုးဆိုးကြတာ

ချင်းလည်း တူသည်။

ပိုပြီးတူညီကြတာက လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်စွာနေထိုင်ခြင်းကို အလိုရှိကြသူများဖြစ်ကြခြင်းကြောင့် ..

သူမတို့အားလုံး စိတ်တူသဘောတူတွေ စုပေးခင်တွယ်နေကြတာ မှန်း နားလည်သွားသည့် ရာရာ ကတော့ ဧက ပြောလိုက်သည့်စကားတွေကို တွေးလို့မဆုံးနိုင် ..

‘မနက်ဖြန်တွေ ဘယ်လိုလာမလဲ’ ဆိုတာ ဘာကိုပြောတာလဲ .. ငါ့ကို နေ့တိုင်းနေ့တိုင်းပဲ ဒုက္ခပေးမယ်လို့ ကြိမ်းဝါးလိုက်တာလား .. ဒါ ဖြစ်နိုင်သည်ပဲ ..

ခြေလှမ်းတွေ ပိုမိုနူးကျသွားရကာ ဝက်သားတုတ်ထိုးဆိုင်မှာ ကြုံခဲ့ရသည့်အဖြစ်ကို သတိရလိုက်မိ၏။ ပြီးတော့ အိမ်ရှေ့မှာ သွားစောင့်နေတုန်းက တစ်ခါ ..

တစ်နာရီခွဲတိတိစောင့်နေရပြီးမှ သင်တန်းရှေ့ကိုရောက်နေပြီဆိုပြီး ဖုန်းဆက်သည်။ သင်တန်းကိုလိုက်သွားတော့ ဟိုသင်တန်း ဒီသင်တန်း လျှောက်ပြောလို့ တစ်နေကုန်ပတ်ရှာရင်း ဖက်ဖက်မောခဲ့ရ၏။

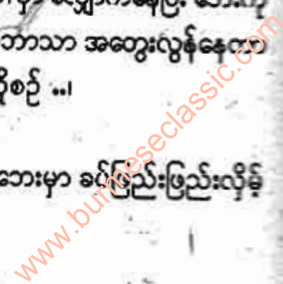
ပြီးတော့ စိမ်းလန်းစိုပြည်မှာ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ထိုင်ခုံကို သွားလုပေးခဲ့ရသေးသည်။ သူမ ပြောလိုက်တဲ့မနက်ဖြန်တွေက ဒီထက် ဆိုးဦးမှာလား ..

“တီ ..”

ကားဟွန်းသံကြောင့် ပလက်ဖောင်းပေါ်မှာ လျှောက်နေပြီး ဘေးကို ထပ်ကပ်ပေးလိုက်မိသေးသည်။ ပြီးမှ ကိုယ့်ဘာသာ အတွေးလွန်နေတာကို သတိရပြီး သက်ပြင်းချမိလေသည်။ ထိုစဉ် ..

“ဟေ့ .. ရာရာ ..”

လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ကားက သူမဘေးမှာ ခပ်ပြည်းပြည်းလိုနဲ့ လာတာဖြစ်လျက် ..

“လာ .. ကားပေါ်တက် .. ငါ နင့်ကို မေးစရာရှိလို့ ..”
 “ချော ..”
 “ဟုတ်ပါတယ် .. လာပါဆိုမှ .. တော်ကြာ ငါ့ကားကို ရဲလာခဲ့တော့မှာပဲ ..”
 ကားကို ရပ်မထားရဲဘဲ ရာရာ တက်ပြီးတာနှင့် ချက်ချင်းပြန်ထွက်ကာ ..
 “ဦးလေး .. အိမ်ကိုမမောင်းနဲ့ဦးနော် .. ချော တို့ စားနေကျ မင်းလမ်းမုန့်တီဆိုင်ကိုသွားမှာ ..”
 ချော တို့က သိပ်တော့ ချမ်းသာသည်မဟုတ်ပေမယ့် အစ်ကို၊ အစ်မတွေက အိမ်ထောင်တွေကျနေပြီဖြစ်ကာ မိဘကအစ အငယ်ဆုံး ဖြစ်သည့် ချော ကို ဂရုစိုက်ကြသည်။ ထို့ပြင် ..
 ချော နဲ့ ရာရာ က ဆွေမျိုးမကင်းဘူးလည်းပြောနိုင်တာမို့ ..
 “နင်တို့ ဘာဖြစ်ကြတာလဲ ရာရာ ရယ်၊ အန်တီတို့ နင့်အကြောင်း ပြောနေတာ ငါဖြင့် မယုံနိုင်ဘူး ..”
 “ဘာအကြောင်းလဲ .. ငါတို့ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ..”
 “နင်က ငါနဲ့ သွေးမတော်ပေမယ့် ဦးလေးတွေ၊ အဒေါ်တွေက ခပ်ကြည့်ရင်တော့ ဆွေမျိုးတော်လို့ရပါတယ်ဟ .. ငါတို့ဆွေမျိုးတွေထဲမှာ နင်တို့အကြောင်းက ဘယ်အိမ်သွားသွားကြားနေရတာပဲ ..”
 ရာရာ က ခပ်ယဲ့ယဲ့လေးပြုံးကာ ..
 “ဒါပေါ့ .. ငါတို့က အမွဲဆုံးကို ..”
 “ငါက အဲဒါပြောချင်တာမဟုတ်ဘူး၊ တစ်ခါတွေမှမဟုတ်ကြတာ သူ့အကြောင်းပြော၊ ကိုယ့်အကြောင်းပြော ဒီလိုပဲလေ .. နင်အခု သူ့ဌေးသမီးတစ်ယောက်ရဲ့ ..”
 ဘယ်လိုပြောရမှန်းမသိတော့ ချော က စကားမဆက်နိုင် ..
 “ဟုတ်တယ် .. သူတို့ပြောနေကြတာ ဟုတ်တယ်လို့ပဲမှတ်လိုက်

တာ၊ ငါ ကျောင်းဆက်မတက်တော့ဘူးဆိုတည်းက ရာရာ ဘာတွေလုပ်နေလဲဆိုပြီး အားလုံးက စောင့်ကြည့်နေကြတာပဲ .. ခုလောက်ဆို သိနေကြမှာပေါ့ ..”
 “နင်ကလည်း ရာရာ ရယ် .. တခြားမှာ ..”
 “တခြားမှာ လိုက်လျှောက်ကြည့်တာ ငါ့ပညာအရည်အချင်းနဲ့ မယ်မယ်ရရ အလုပ်ဘာမှမရှိဘူး၊ ဒီအလုပ်ကိုလည်း ငါလုပ်ဖို့ဆုံးဖြတ်ချက်တုန်းက ငါ့အဖြစ်ကို ငါ ဘယ်လောက်ထိ ဆိုးမယ်ကောင်းမယ်ဆိုတာ မတွေးမိဘူး ချော .. အဲဒါအမှန်အတိုင်းပြောတာ .. ဒါပေမယ့် ဖြစ်လာတော့ ငါ မထင်မှတ်တဲ့ ပုံစံတွေနဲ့ ..”
 “ဒါဆိုလည်း နောက်ပြန်ဆုတ်ပေါ့ဟ .. နင်က ကြိုတင်ငွေတွေ ဘာတွေယူထားလို့လား ..”
 “ဘယ်လိုပြောရမှန်းမသိတော့ဘူး .. ဒါပေမယ့် ငါ နောက်ဆုတ်ဖို့ စဉ်းစားတော့ဘူး ချော၊ အခု အမေ့ကို ငါ ဆေးကုပေးနိုင်တယ်၊ ငါ့အလုပ်က လူ့အထင်သေးစရာဖြစ်ရင်ဖြစ်မယ်၊ မိန်းကလေးချင်း အောက်ကျွံဝေနေရတာက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် တန်ဖိုးမထားဘဲ ငွေနောက်လိုက်တဲ့ အဖြစ်ထက် အများကြီးသာပါတယ် ..”
 “အဆိုးရွားဆုံးကို ပြန်ငဲ့ကြည့်ရင်တော့ သိပ်မဆိုးဘူးပေါ့ဟာ .. ဒါပေမယ့် လူဆိုတာ ကိုယ့်ဘဝကိုယ်ပဲ မြှင့်တင်ရတာ၊ မြင့်သထက်မြင့်မြင့်သာ ကြိုးစားရမှာလေ .. နိမ့်ကျသွားတာတော့ မကောင်းဘူးပေါ့၊ နင်ကို ငါက နားလည်ပါတယ်၊ ရှင်းရှင်းပြောရရင် ကိုကြီးမောင်ကိုပဲ စိတ်ပိုတယ်၊ သူက ယောက်ျားလေး .. သားအကြီးလည်းဖြစ်သေးတယ်..”
 “ကိုကြီးလည်း သူ ရသမျှ ပြန်ပေးတာပဲဟာ ..”
 “ယောက်ျားဆိုတာ ဦးစီးခေါင်ဆောင်ပဲဟာ .. ငါထိုင်နေတာမှ မဟုတ်ဘဲ ဆိုတဲ့စကားတစ်ခွန်းနဲ့ နေလို့မရဘူးလေ၊ ခရမှာ အဆဲနဲ့ မှုမှာအကြံနဲ့ တဲ့ ..”

“တော်ပါတော့ဟာ .. ကိုကြီး ဒီအလုပ်ကိုပစ်ပြီး အပြင်စီးပွားထွက် ရှာလည်း ခုခေတ်မှာ ဝင်ငွေကောင်တဲ့အလုပ်ဆိုတာ မရှိပါဘူး။ ကိုယ်ပိုင် စီးပွားရေးမှ မလုပ်နိုင်ရင် ကျောမွဲလူတန်းစားတွေဘဝက ယက်ကန် ယက်ကန်ဖြစ်နေမှာပဲ။ ဒီခေတ် ကုန်ဈေးနှုန်းနဲ့ အလုပ်လက်မဲ့လူတန်းစား က ဘယ်လိုပြုလည်မှာလဲ ..”

“နင့်ကို အိမ်ထောင်ချပေးဖို့ ဒေါ်ဒေါ်က အန်တီကို ဖုန်းဆက်တယ် တဲ့ ..”

“ဘယ်လို! ...”

အန်တီဆိုတာက ချော ရဲ့ အစ်မဝမ်းကွဲဘက်က ယောက္ခမဖြစ် သည်။ ဆွေမျိုးတွေထဲမှာ သူမ ဆွေမျိုးဝေးပေမယ့် ပွဲစားပီပီအပေါင်း အသင်းစုံသည်။

အလွှာစုံပေါင်းသင်းနိုင်သလောက် ဒေါ်စန်းမြမြ က စည်းကမ်းရှိ သည်။ ကိုယ့်ဘက်ကိုယ် ယက်တတ်သည့်အကျင့်ရှိသူမို့ ဆွေမျိုးချင်း လိုလားတာ မလိုလားတာထား ..။

ဆားတစ်ခွက်ယှဉ်ရင်တော့ အမျိုးထိ မချီအောင် နာတတ်တဲ့ အာဇာ နည် မိန်းမမျိုး ..။

ထိုကြောင့် အမေက ယုံယုံကြည်ကြည် ဖွင့်ဟတိုင်ပင်ခဲ့တာဖြစ်သည်။ အမေစိတ်တွေ ဘယ်လိုပဲ အပြောင်းအလဲမြန်ကာ သတ်လွတ်သွားပါစေ ဆွေမျိုးတွေကိုလည်း သိသည်။ အဖြစ်သနစ်တွေကိုလည်း မမေ့ ..။

ဒါတွေကလည်း အမေ စဖြစ်ကာစက ဆွေမျိုးတွေ ဂရုစိုက် ဖြစ်လေသည်။

“အန်တီက ပြန်ပြောနေတာ ငါ ကြားခဲ့တာ ..”

“ဘယ်သူ့ကို ပြန်ပြောနေတာလဲ ..”

“အိမ်မှာပါပဲ .. ငါက ဒီရက်ပိုင်း မမမိုး တို့ဆီ နေ့တိုင်းလိုလို ရောက်နေတာ ..”

“အင်း .. ဘယ်လိုပုံစံ ပြောနေကြတာလဲ ..”

“အန်တီအကြောင်း နင် သိသားနဲ့ ..။ ကိုယ့်လူကို တစ်စိမ်းပြောရင် တော့ မကြိုက်ဘူး။ သူကလည်း မညာမတာပြောတာပဲ ..”

ဒီလောက်ဆို နားလည်သွားပြီမို့ ကားပြေးနေသည့် မှန်အပြင်ကို ဆူညံငေးရင်း ရာရာ က မချီပြုံးနှင့် ငြိမ်နေ၏။ ချော က သူငယ်ချင်း သည်းဟုတ်၊ ဆွေမျိုးလည်း ဖြစ်တော့ ရာရာ ကို သနားပေမယ့် မခြင်း ချန်ပြောပြလေသည်။

“သူက မျက်နှာငယ်ရမယ့်ဘက်က ဘယ်တော့မှ မရပ်တည်ခဲ့ဘူး တဲ့ ..။ နင်က ပညာလည်း မဆုံးသေးဘူး။ အသိုင်းအဝိုင်းက မတောင့်တင်း တဲ့အပြင် ..”

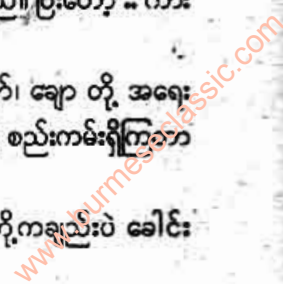
“တော်ပါပြီ ချော ရယ် ..။ နင် ငါ့ကို ပြည့်ပြည့်စုံစုံသတင်းပေး ဘာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ အန်တီကိုလည်း စိတ်မဆိုးပါဘူး။ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် ဒီဆွေမျိုးတွေကပဲ ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ ကူညီထောက်ပံ့ခဲ့ကြတာ ပါ။ ဒါပေမယ့် ..”

“ငါကလည်း ပြောချင်လို့မဟုတ်ပါဘူး။ နင် အဲဒီအလုပ်ကိုလုပ် ဘာတော့ တားချင်တယ်။ နင်ပြောသလို ဘဝပျက်ခံပြီး စီးပွားရှာတာ ဘက်သာတယ်ဆိုပေမယ့် အဲဒီတစ်ယောက်နဲ့ နင့်ရဲ့ ဒီနေ့ပတ်သက်မှု ဘာ နင်မလုပ်တော့ဘူးဆိုတဲ့နေ့မှာ ပြီးဆုံးပျောက်ပျက်သွားမှာ မဟုတ် သူ့နော် ..”

ချော က လူကြီးလေးလို သေချာပြောပြနေသည်။ ပြီးတော့ .. ကား ခရီးထားရသည့်ရှေ့ကို လှမ်းမျှော်ကြည့်ကာ ..။

“ဦးလေးရေ .. ကားတွေ ကျော်မတတ်နဲ့နော်။ ချော တို့ အရေး ဘာကြီးသွားဖို့မလိုဘူး။ ကားတွေက မီးပွိုင့်မှာပေမယ့် စည်းကမ်းရှိကြတာ မဟုတ်ဘူး။ ဖြစ်လာရင် ကိုယ်ပဲရှင်းရမှာ ..”

“အေးပါ .. ဦးက ကျော်မတတ်ပါဘူး။ သူတို့ကလည်းပဲ ခေါင်း

ထိုးနေကြတာ ..”

ချော က ဒရိုင်ဘာကို လှမ်းပြောပြီးမှ ပြန်လှည့်၍ ..။

“ငါပြောတာ နင့်အတွက်ပါ ရာရာ ရယ်၊ လူတတ်ကြီးလုပ်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ သူငယ်ချင်းပေးမယ့် ငါ့စကားကို နည်းနည်းတော့ ခေါင်းထဲထည့်စမ်းပါ။ နောင်အနာဂတ်မှာ သူ့ကလေး ကိုယ့်ကလေး တွေကြရင်တောင် နင့်အမေက ငါ့အမေရဲ့ ဘာညာဆိုတဲ့ ဂုဏ်ပုဒ်တွေ ထွက်လာလိမ့်မယ်။ ဘာမဟုတ်တာလေးနဲ့ ကိုယ့်အနာဂတ်ကို ပျက်စီးမခံပါနဲ့..”

“ဘဝဆိုတာ ပစ္စုပ္ပန်ပဲ ချော .. ငါတော့ အဲဒီလိုပဲမြင်တယ်။ အနာဂတ်အတွက် အကောင်းဆုံးနေထိုင်ဖို့ ပြင်ဆင်ထားတဲ့သူ ဘယ်သူရှိလို့လဲ။ ရှိခဲ့ရင်လည်း အူမတောင့်လို့ သီလစောင့်တာပဲ။ လောလောဆယ် အူမတောင့်ဖို့ထက် ပိုအရေးကြီးတာက ငါ့အမေပဲ .. အမေကို ဒီထက်ပိုပြီး အဖြစ်ဆိုးမခံနိုင်ဘူး ..”

အမေ ထမင်းရည်ပူလောင်တဲ့အဖြစ်ကို ပြောပြလိုက်ရင်း ရာရာ မျက်ရည်ဝဲနေရှာသည်။ ချော က ခေါင်းလေးတညိတ်ညိတ်နှင့် ရာရာ လက်ဖဝါးလေးကိုကြင်နာစွာ ဖိဆုပ်ထားကာ ...

“အေးပါ .. ဟုတ်ပါတယ်။ လူတိုင်းမှာ ကိုယ့်သောကနဲ့ကိုယ်၊ အခက်အခဲတွေနဲ့ပါ။ ငါ နင့်ကို မစာနာလို့ မဟုတ်ပါဘူးဟာ ..။ နင့်ဘက်က မခံချင်ဒေါသတစ်ခုတည်းနဲ့ အကြံပေးမိတာပါ။ ငါ့ကိုခွင့်လွှတ်ပါ ..”

“မဟုတ်တာ ချော ရယ် .. နင်က သူငယ်ချင်းကောင်းပီသတဲ့သူပါ။ ငါကတောင် ကျေးဇူးတင်ရဦးမှာကို ဘာဖြစ်လို့ လျှောက်ပြောနေတာလဲ ..။ နင့်ကို အကူအညီတစ်ခုတော့ တောင်းချင်တယ် ..”

“ဘာလဲဟင် .. ပြောလေ ..”

“အန်တီစန်းမြမြ ကို ပြောပြပေးစမ်းပါ။ အမေ့ကိုတော့ စိတ်ဆင်းရဲစရာစကားတွေ သွားမပြောပါနဲ့လို့ .. နော် .. သူ တစ်ခုခုတောင်းဆိုလာ

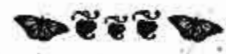
ရင် အလိုက်အထိုက်လေးပါ ပြန်ပြောပေးပါလို့ ..”

“အေးပါ .. စိတ်ချပါဟာ .. အန်တီတို့ကလည်း ကွယ်ရာမှာ ပြောနေကြပေမယ့် ဒေါ်ဒေါ် ကျန်းမာရေးကို ငဲ့ကြပါတယ်။ ဒီကိစ္စဘယ်လိုလုပ်ပေးမလဲဆိုပြီးတော့တောင် စိတ်ညစ်နေကြတာ။ အဲဒါဒေါ်ဒေါ် စကားကို အလေးထားလို့ပေါ့ ..။ ငါတို့အားလုံး ဒေါ်ဒေါ်ကို မထိခိုက်စေချင်တဲ့လူတွေပါဟာ .. စိတ်မပူပါနဲ့ ..”

“အေးပါ .. ပြီးတော့လေ .. ငါ့ကို လက်ထပ်ပေးဖို့လည်း မကြိုးစားပါနဲ့လို့။ အမေ့ စကားကြောင့်ဖြစ်ဖြစ်၊ ငါ့တူမလေး အားကိုးမဲ့ရာတယ်ဆိုပြီးတော့ဖြစ်ဖြစ် မလုပ်လိုက်ပါနဲ့လို့ ..”

အမေ့ရောဂါအခြေအနေနဲ့ သူမ ချစ်သူထားဖို့လည်း စိတ်မကူးနိုင်။ အိမ်ထောင်ပြုဖို့ဆိုတာ ဝေလာဝေး။ အမေ့ကို ဘယ်လိုသူစိမ်းကနားလည် ကြည်ဖြူနိုင်မှာလဲ ..။

အနာဂတ်လှပဖို့ဆိုတာ မပြောနဲ့။ ပစ္စုပ္ပန်မှာတောင် မလှပတဲ့ ကိုယ့်ဘဝဟာ ..။

အခန်း (၁၂)

“ပြာသို ..”

လှည့်ကြည့်လာသည့် မျက်နှာကို ဧက ငေးခနဲဖြစ်၏။ သမင်လည် ပြန်လှည့်ကြည့်တာတွေမှာ ကော့ထင်းနေသည့် နှာတံနဲ့ ပီရိကျနသော နှုတ်ခမ်းသားတို့က ဆွဲဆောင်သည်။

ဘေးတိုက်တည့်တည့်ရောက်မှ မျက်တောင်ဖျားတို့ နည်းနည်းလေး လှုပ်ခတ်သွားရုံ မှေးစင်းကြည့်တာတွေမှာ ခိုက်၏။

ပြာသို ဆိုသည့် ယောက်ျားတစ်ယောက်ကိုမှ သူမ မမုန်းနိုင် - ဥပေက္ခာများစွာနဲ့ ကျန်ခဲ့ရဖန်များပေမယ့်လည်း မမေ့နိုင်ဘဲရှိကာ -

“ပြာသို .. ပြာသို ကို မွေးနေ့ဖိတ်ချင်လို့ ..”

“ဘယ်နေ့လဲ ..”

“မနက်ဖြန်လေ .. ပြာသို ကလည်း ကြိုပြောထားတာကို ..”

“ပြာသို ကို ဗွေမယူနဲ့၊ ဒီကောင်က သူ့မွေးနေ့သူတောင် မှတ်ထား တာမဟုတ်ဘူး ..”

“မွေးနေ့မသိတာ မဟုတ်ဘူး၊ သူ့မွေးနေ့လုပ်ဖို့ ဘယ်တော့မှ သတိ

မရတာကိုပြောတာ ..”

“ဘယ်သတိရမလဲ .. ကျွေးမွေးရသက်သာတာကိုး ..”

ပြာသို မဖြေရှင်းရဘဲ ဘေးကသူငယ်ချင်းတွေက ဝင်ဖြေကြသည်။ ပြီးတော့ အစက မကျေနပ်ခဲ့တာတွေပါ သူတို့ချင်းပြောနေကြကာ ပြာသို ကတော့ ပန်းနဲ့ပေါက်နေတဲ့အတိုင်း ..။

“အဲဒီတော့လည်း မကျွေးချင်မှန်းသိလျက်နဲ့ မျက်နှာပြောင်ပြောင် နဲ့ သတိပေးနေကြတာတွေလျော့ ..”

“မပြောတော့ဘူးလို့ကို ဆုံးဖြတ်ထားတာ ..”

“နောက်နှစ် မွေးနေ့မတိုင်ခင်ထိလား ..”

“ဟုတ်တယ် ..”

သူတို့ချင်း ရယ်မောနေကြပြီး ထွက်သွားတော့ ဧက က ပြေးလိုက် တာ ..။

“ဟာ .. ပြာသို ကလည်းကွာ ..။ ဒီက မေးနေတာကို မဖြေဘဲနဲ့..”

“ဪ .. ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါကိုပြောမလို့ .. ဆောရီးပါ ဧက ရယ် မနက်ဖြန် သဒ္ဒါ မွေးနေ့နဲ့တိုက်နေတော့ ..”

“ဘယ်လို .. သဒ္ဒါ မွေးနေ့ ဟုတ်လား ..”

“ဟုတ်တယ် .. ဧက ကို ဖိတ်ထားသေးလား ..”

“မဖိတ်ပါဘူး .. ခင်မမှခင်တာ ..”

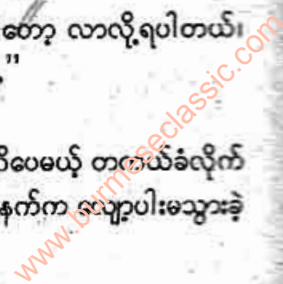
ဧက မျက်နှာက သိသာစွာတင်းနေပြီဖြစ်ကာ ..။

“ဒါပေါ့လေ .. ချစ်သူရဲ့မွေးနေ့ကိုပစ်ပြီး လာရလောက်အောင် ဧက ရဲ့မွေးနေ့က အရေးမပါဘူးကိုး ..”

“အဲလိုမဟုတ်ပါဘူး .. လာမယ်ဆိုရင်တော့ လာလို့ရပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် မလာဖြစ်ဖို့လည်း များနေတော့ ..”

“ရပါတယ် ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ ..”

ဥပေက္ခာတွေ ထပ်ရောက်လာဦးမှာကိုသိပေမယ့် တကယ်ခံလိုက် ရတော့လည်း နာကျင်သည့်ဝေဒနာ အတိမ်အနက်က လျော့ပါးမသွားခဲ့

ဘဲ ပိုလို့သာတိုးလျက် ..

“နင့်ကို ငါပြောသားပဲ ဧက ရယ်၊ သဒ္ဒါ မွေးနေ့ရှိတယ်လို့ ပြောသံကြားပါတယ်ဆိုမှ ..”

“ပြီးသွားပြီလို့လည်း သိထားတာကိုဟ .. ဒီမိန်းမက မြန်မာလို လုပ်လိုက်၊ အင်္ဂလိပ်လိုလုပ်လိုက်၊ သူ့ကျမှ မွေးနေ့က တစ်နှစ်ကို ဆယ် သုံးလလောက် လုပ်ချင်နေသလားမသိဘူး ..”

အသေးလေးက ဇင် ပြောတာကို ဒေါသနှင့် ဖြည့်စွက်ပေးရင်း ဧက မျက်နှာတင်းနေတာကို လှမ်းကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ထွက်သွားကြ သည့် ပြာသို့ တို့ လူစုကို မျက်စောင်းရွယ်ရင်း လှမ်းကြည့်ကာ ..

“အဲဒီ ပြာသို့ က အလကားပါဟယ် .. ဘယ်သူ့ကိုမှ စွဲလမ်းတာ မဟုတ်ဘူး၊ အားလုံးကို အပျော်တွဲတွဲနေတာ ..”

“ဘယ်သူကရော သူ့ကိုတွဲပါရစေ၊ ယူပါရစေ ဖြစ်နေလို့လဲ .. ဟွန်း ..”

ဇင် က မကျေမချမ်းဖြစ်နေဆဲ ..

ပြောသွားပုံကိုက သူများမျက်နှာကို တစ်ချက်လေးတောင် ငဲ့ညှာ စာနာစိတ်နဲ့ မကြည့် ..။

‘မွေးနေ့ဖိတ်ပါတယ်’ ဆိုတာပဲ ‘အင်း .. လာမယ်’ ဆို ပြီးရော့ပေါ့၊ လာနိုင်တာ မလာနိုင်တာက နောက်တစ်ပိုင်းကိစ္စ ..။ သူမတို့ကလည်း အကယ်၍ သူ ရောက်မလာခဲ့ရင်ဆိုတာကို ကြိုတွက်ထားပြီးသားဖြစ် သည်။ ယောက်ျားလေးနဲ့ မိန်းကလေး ဒီလိုပဲ သူများတာ ကိုယ်လွန်တာ တွေ တောင်းပန်ရင်း နှုတ်ဆက်ရင်း ပိုရင်းနှီးသွားကြတာပဲ ..။

ခုတော့ ဧက တစ်ယောက် ပြာသို့ ကို တမ်းတမ်းစွဲပြီး တကောက် ကောက်လိုက်နေတာကို လူတွေသတိထားမိကုန်ကြတာပဲ ရှိသည်။ အခြေ အနေကတော့ ဘာမှ ထူးခြားမလာသေး ..။

“နင်လည်း ရည်းစားမထားဘူးတာမှမဟုတ်ဘဲ ဧက ရယ် ..။ သူ လိုချောတဲ့ကောင်တွေလည်း ပေါတာပဲ ..။ ဒီကောင်မျိုးကိုပဲ တယော

ထိုးမနေစမ်းပါနဲ့ ..”

“လူ့သဘာဝကိုကလည်း မရလေလိုချင်လေဟ ..။ သူ့ရဲ့ သဒ္ဒါ ဆိုတာ ညွှန်မှူးသမီးဆိုလားပဲ ..။ ဝမ်းပျိုင်းသရီးလေးမောင်းပြီး ဆောင့် ကြွားဆောင့်ကြွား ရောက်ရောက်လာတဲ့ တစ်ယောက်လေ၊ သူ ငါ့ထက် သာတာ ဘာရှိလို့လဲ ..”

“ရည်းစားမထားဖူးသေးဘူးလို့ကြားတာပဲ ..”

“ဘာ!...”

အသေးလေးက အလိုက်ကမ်းဆိုးမသိ ခေါင်းညှိတ်ပြနေသေးသည်။

“ဟုတ်တယ် .. အဲဒီကောင်မလေးက ခုမှ ဆယ်ရှစ်နှစ်တောင် မပြည့်သေးဘူးတဲ့ ..။ သင်တန်းတိုင်းမှာလည်း အရမ်းတော်တယ်လို့ ပြောတယ်၊ ဧက ရယ် နင်က ခုမှ အဲဒီတစ်ယောက်အကြောင်းကို စိတ်ဝင် စားရမှန်း သိတာပါ။ ငါကဖြင့် ပြာသို့ နဲ့ ပတ်သက်နေသမျှ မသိတာ မရှိအောင် စုံစမ်းပြီးသားပဲ ..”

“အေးပါ .. နင် ဧက ကိုတောင် သူငယ်ချင်းချင်းမို့ ကြည်ဖြူပေး နေတာမို့လား ..။ ပြာသို့ ဆိုရင် တပို့တဲ့မလိုဘူး၊ အသေးလေး တို့ နှုတ်ပေး ပြီးသားပဲ ..”

ဇင် ကို အသေးလေးက လက်သီးဆုပ်ပေးနဲ့လှမ်းထုကာ ဂါဝန် တစ်ဖက်စလေးမ ချဲ့ ခြေဆောင့်မဲ့သည်။

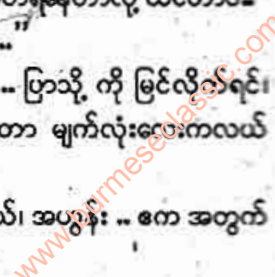
“မိဇင် နော် .. ငါက ကိုယ့်သူငယ်ချင်းအတွက် စိတ်တိုလို့ အချိန် တိုင်း ဒါကိုပဲ ခေါင်းထဲထည့်ထားရတာ ..”

“ငါကတော့ ပြာသို့ ကို အချိန်တိုင်းသတိရနေတာလို့ ထင်တာပဲ..”

“ဟုတ်တော့ရော ဘာဖြစ်လဲ .. ကဲ ..”

“ဝန်ခံရင် ပြီးတာပါပဲ .. ဟဲ .. ဟဲ .. ပြာသို့ ကို မြင်လို့လဲရင်၊ အသေးလေး တို့ အသံသာတိတ်ကျသွားတာ မျက်လုံးပေးကလယ် ကလယ်နဲ့ ..”

“ဟုတ်တယ်နော် တို့လည်းရိပ်မိတယ်၊ အပွန်း .. ဧက အတွက်

ဆိုပြီး သူချည်းပဲ ..”

“ဟုတ်တယ်ဟေ့ .. ပြောချင်သလိုပြောကြတော့ .. နောက်ထပ် သိထားတာတွေတောင်ရှိသေးတယ်၊ ဒါပေမယ့် လူကိုယုံထင်ကြောင်ထင် တွေနဲ့တော့ မပြောတော့ဘူး ..”

“ဘာမှမထင်ဘူး၊ ငါတို့ရဲ့ အသေးလေး လို့ပဲထင်တာ .. ကဲ ပြော..”

ဧက က လက်ကိုကိုင်ပြီး ဆွေချာလှုပ်မေးမှ မျက်စောင်းလေးထိုး ပြီး စိတ်ကိုလျှော့၏။ အသေးလေး က ပြာသို့ ကို ငယ်ချစ်ဖြစ်သည်။

ဟိုးငယ်ငယ်တည်းကတော့ မဟုတ်ပါ။ အထက်တန်းကျောင်းမှာ အတူဆုံဖူးကြတည်းက ကြိတ်ပြီးသဘောကျနေခဲ့တာဖြစ်ကာ ပြာသို့ ကတော့ သူ့ကို ယောက်ျားလေးချင်းမို့ ရင်းနှီးတယ်လည်းမဟုတ်၊ စိမ်း တယ်လည်းမဟုတ် ...။

သင်တန်းတွေတက်ရင်း ပြန်တွေ့ဖြစ်ကြတော့ အသေးလေး က သာ မှတ်မိနေကာ ပြာသို့ က အထူးသိရှိကြောင်း မပြခဲ့ပေ။ မသိတာ လည်း မဟုတ်ဘဲ ..။

“သူကသာ ငါ့ကို မသိသလိုလုပ်နေတာ၊ ငါက သူ့ကိုသိနေတော့ နှုတ် ဆက်ချင်လို့ကြည့်တာပါ။ မိန်းမတွေ .. ငါ့ကိုပဲပြောဖို့ချောင်းနေကြတယ်..”

“ကဲပါ .. အဲဒါကိုတောင်းပန်ပါတယ်ဆိုမှ .. အခု ပြာသို့ အကြောင်း ဘာသိထားသေးလဲပြောလေ၊ ဘာလဲ .. နောက်ထပ်ရည်းစားပြောင်းမယ့် အစီအစဉ်တွေမြင်နေတာလား ..၊ နှစ်ယောက်ပူးထားဖို့ရှိနေတာလား ..”

“ဧက ရယ် .. ကိုယ်နဲ့ပတ်သက်တာ ဘယ်ကဏ္ဍကပါသလဲပဲ မေးစမ်းပါ၊ ဒီကောင် ရည်းစားများတာတွေကို ခေါက်ထားလိုက် ..”

“ဘယ်ကဏ္ဍမှာမှ မပါဘူး၊ သူ့ရဲ့ ဒဿနက သူ့ကိုပဲ ရည်းစားဦး ဖြစ်ရမယ်၊ သူ့ရဲ့ ရည်းစားဦးတော့ ဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူးတဲ့ ..”

“မျှမျှတတပါပဲ ..”

“ငါထင်တယ် .. အဲဒါကြောင့် အသေးလေး ရည်းစားမထားတာ..”

“သူကလည်း ငါ့ကိုဘယ်တော့မှ ကြိုက်မှာမဟုတ်ပါဘူး ..”

ယောက်ျားချင်းဖြစ်နေတာကို သဘောမပေါက်ဘဲ အသေးလေး က အဝီအပြင်ဆွေးနေသည်။ ပြောတော့ မဟုတ်ဘူးဆိုပြီး သူငယ်ချင်း တွေက စွပ်စွပ်လိုက်မှ ရင်ဖွင့်ရရှာပုံပေါ်၏။ ဧက ကလည်း စာနာသည့် မျက်ဝန်းလေးတွေနှင့် ခေါင်းညိတ်၍ ..။

“အင်း .. ဧက နဲ့ ပြာသို့ ကြိုက်သွားကြရင် နင် ပိုပြီးခံစားရတော့ မှာပဲ အသေးလေး ရယ် ..”

“ကြိုက်ဖို့မှ မရှိတာ ဘာလို့ ခံစားရမှာလဲ ..”

“ဘယ်လို ..”

ဧက ကစပြီး သုံးယောက်စလုံး တအံ့တဩတွေ ပြူးပြဲဖြစ်ကုန်၏။ အသေးလေး က အေးဆေးမျက်နှာနှင့် ဆံပင်သပ်လိုက်သေးသည်။

“အဲဒီသတင်းကြားပြီးမှ ငါ တွေးပူတာကိုပြောတာပါ။ ဧက က ရည်းစားသုံးယောက်တောင် ထားခဲ့ဖူးတယ်လေ၊ ငါတို့ ဧက က ဒီလောက် လိုက်ကြိုက်နေရတော့ တစ်နေ့နေ့ နီးစပ်သွားမှာပဲ ငါတို့က ထင်နေကြ တာဆိုလား ..”

“အခု မနီးစပ်နိုင်ဘူးလို့ ငါ့ကိုပြောလိုက်တာပေါ့ ..”

“စိုးရိမ်သွားတာပါဆိုမှ ..၊ ဒီမယ် ဧက ရေ .. အသေးလေး တို့က လည်း မတန်မရာမှန်းပြီး အိပ်ပျက်မခံဘူးနော်၊ အစတည်းက ချောလို့ ကြည့်တာ၊ မစားသင့်တဲ့အသီးဆိုတာ သိပြီးသား ..”

“ငါကလည်း ချောလို့ ခိုက်နေတာပဲဟ .. ယောက်ျားတစ်ယောက် ကိုများ ဖျတ်ဖျတ်လူး ရူးသွပ်တဲ့အထိဖြစ်ရင် ဧက တို့ ဒီလိုမနေဘူး၊ အခု သူနဲ့ ကြွေမလိုဝေမလို ဆက်ဆံရေးလေးမှာ မပြတ်သားနိုင်လို့..”

“အခု သိပြီဆိုတော့ နင်ဘာလုပ်မလဲ၊ ငါတို့လည်း ဒီကောင် လုပ်လုပ် သွားတာတွေကို ကြည့်မရတာကြာပြီ၊ သူနဲ့ တွဲနေတဲ့ သတ္တဝါတွေဆို ပိုတောင် မုန်းဖို့ကောင်းသေးတယ် ..”

“အဲဒီ သတ္တဝါတွေထက် အဆမတန်ပိုမုန်းဖို့ကောင်းတဲ့ သတ္တဝါ လေးလာပြီ ..”

တစ်ယောက်တည်း ဆေးခွဲထိုင်နေပြီး ဘယ်စကားထဲမှာမှ မပါသေးတဲ့ နေကြာစေ့ ထိုင်စားနေသည့် ခက်ခက် က သတင်းပို့၏။

သူတို့တွေ လှည့်ကြည့်လိုက်ကြတော့ အင်္ကျီလက်ရှည် ခါးရှည်ပွပွ ပန်းရောင်လေးနှင့် ဂျင်းဘောင်းဘီရှည်နဲ့ ရာရာ က ဆောင်ထားတဲ့ထီးကလည်း ပန်းရောင်လေး ...

“လူပုံကသာ ဟိုမရောက်ဒီမရောက် မသေမသပ်နဲ့ .. သူကပဲ ဘယ်သွားသွား ထီးလေးတကိုင်ကိုင်နဲ့ ..”

“ဟိုမရောက် ဒီမရောက်လို့ မပြောနဲ့နော် .. ပြာသို့ ကို ခပ်တည်တည်နဲ့ သွားမောင်းထုတ်နိုင်တာ နည်းတဲ့အရည်အချင်းမဟုတ်ဘူး ..”

“ဟုတ်တယ် .. ဟုတ်တယ်၊ ပုံပန်းမကျဘူးမပြောနဲ့ စီးတဲ့ ဖိနပ်တွေက ဒေါက်မမြင့်ပေမယ့် စလစ်ပါတစ်ရံမှ မတွေ့ဘူးနော် .. တစ်ခါတစ်လေ အညှိရောင်ကွင်းထိုးဖိနပ်လေးတွေတောင် စီးထားသေးတယ်၊ အဲဒါတွေက စလစ်ပါပေမယ့် ဘရဲန်း(ဒ်)တွေချည်းပဲ ..”

“ဘရဲန်း(ဒ်)တွေဖြစ်တော့ ဘာလုပ်ရမလဲ ..”
ခက်ခက် က မဲ့ရွဲ့ပခုံးတွန့်ကာ ..

“ငါဆိုရင် နှစ်လ၊သုံးလ တစ်ခါ ဖိနပ်တွေ စုပုံရှင်းနေကျ၊ သင်းပုံစံက လူပေးသူပေးလောက်ပဲ သုံးနိုင်တဲ့အဆင့်မျိုးပါ၊ ပြီးတော့ ငါကြားတာ သူ့ဆွေမျိုးတွေက တောင့်တင်းကြတယ်တဲ့၊ သူတို့ကို ထောက်ပံ့နေကြတာဆိုပဲ ..”

“အင်း .. ခေါ်ခိုင်းနေတဲ့ ငါတောင် ဒီလောက်မသိဘူး ..”

ဧက က သူငယ်ချင်းတွေပေးသည့်သတင်းကို ကြားနာရင်း ကိုယ့်အဖြစ်ကို သုံးသပ်မိသလိုပြောသည်။ ဧက က သူမကိုပြန်ငဲ့ကြည့်ကာ...

“နင်ကတော့ ဘာမှသိမှာမဟုတ်ဘူး ဧက၊ ဘာကိုမှာမှ အလေးအနက်မထားတာကို၊ အဲဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့ .. ပြာသို့ ကိုလည်း မရရင် သေရပါတော့မလို့ ဖြစ်နေသလား .. မဖြစ်ဘူးဆိုရင် နားလိုက်တော့ ..”

“ဟွန်း ..”

ဧက က လျှောက်လာနေသည့် ရာရာ ခြေလှမ်းတွေအတိုင်း စိုက်ကြည့်နေကာ ..

“မနားဘူး ဧက .. ငါက ငယ်ငယ်တည်းက ငါ မစားတော့ဘူးဆိုရင် အဲဒီမုန့်ကို ခွေးကောက်စားတာတောင် မကြိုက်လို့ သန့်လူးပြီးမှ လွှင့်ပစ်တတ်တာ ..”

“ဟင် !...”

“ကစားစရာဆိုလည်း လွှင့်ပစ်တော့မယ်ဆို တစ်စစီချိုးဖဲ့ဖျက်ဆီးပြီးမှ ရေထဲသွားပစ်ချပြီး တုတ်နဲ့ ထိုးနှစ်သေးတာ ..”

“စိတ်ကောင်းနလုံးကောင်း ရှိရှာသား ..”

“အခု ငါ့ရဲ့ ဦးနှောက်ကွန်ပျူတာမှာ ဆော့ဖိတ်အသစ်တွေနဲ့ ဟိုငယ်ငယ်ကထက်ပိုပြီးခတ်နေပြီ၊ နင်တို့ကြည့်ထား ..”

ရာရာ ကို ကြည့်ပြီး ကြိမ်းဝါးနေတာတော့ သိကြသည်။ ဒါပေမယ့် ပြောနေကြတာက ပြာသို့ အကြောင်းကလည်း လက်စမသတ်ရသေးတော့ ..

“ရာရာ .. ဒီမှာ ခဏလာထိုင်ဦး ..”

ရာရာ က ခက်ခက် ရဲ့ ဟိုဘက်အစွန် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာထိုင်နေမလို့ ကုန်းကုန်းကွကွလေးဖြစ်နေပြီးမှ ပြန်ထရပ်သည်။

‘ငါတို့အုပ်စုနားမှာ နီးနီးမနေရဘူး လို့ သူမပဲ ကန့်သတ်ခဲ့တာမို့ အနားမှာ လာဖို့ပြောလိုက်တာနှင့် ထိတ်ခနဲဖြစ်သွား၏။

“အတန်းချိန်လိုသေးတယ်၊ ငါ့ကို နင်တစ်ခုလုပ်ပေး ..”

“ဘာလဲဟင် ..”

“နင် ဟိုတစ်ခါ စိမ်းလန်းစိုပြည်မှာ နေရာသွားဖယ်ခိုင်းခဲ့တဲ့ တစ်ယောက်ကို မှတ်မိလား ..”

“စိမ်းလန်းစိုပြည်မှာ ..”

သံယောင်လိုက်ရွတ်ရင်း စဉ်းစားနေရတဲ့ပုံက လွန်ခဲ့သောကာလ တစ်ခုထဲက အမေ့တလျှော့ ဖြစ်ခဲ့သည့် တစ်စုံလင်ရာကို ခက်ခက်ခဲခဲ

နှိုက်ထုတ်စဉ်းစားနေရပုံမျိုး ..။

“ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ ..။ လူတစ်ယောက်လုံးကို မျက်နှာချင်း ဆိုင် စကားပြောခဲ့တာတောင် မေ့ချင်ယောင်ဆောင်ပြနေတယ်။ ဘာလဲ လူရှိန်အောင်လား ..”

ဧက မျက်နှာလေးက စောစောက အရုံးနှင့် ပူးပေါင်းကာ ဒေါသကြောင့် နီရဲတင်းမာနေ၏။ တခြားသူတွေမျက်နှာကလည်း ဒီတိုင်းပဲ ဖြစ်ကာ .. အဆိုးဆုံးက အသေးလေး ဖြစ်၏။

ပြာသို့ မျက်နှာကို တစ်ခါမြင်ပြီး ထပ်မမှတ်မိဘူးဆိုတာ အရူးစကား လို့ စိတ်ထဲက ကျိန်ဆဲရင်း မှဲ့ခွဲသွား၏။ ဧက ဆို ပြာသို့ ကို အတန်းရှေ့က ဖြတ်လျှောက်သွားတာလေး လှစ်ခနဲမြင်လိုက်တာနဲ့ ချက်ချင်း ထလိုက်ကြည့်ရတဲ့အထိ ဣန္ဒြေပျက်ခဲ့ရတာ ဒီနေ့ထိ ကောက်ကောက်ပါရနေဆဲ ..။

“လူရှိန်အောင် မဟုတ်ပါဘူးဟယ် .. ဒီ ရုပ်ရည်နဲ့ ဘယ်လိုပုံဖမ်းဖမ်းလူရှိန်ဖို့မှ မရှိတာ။ ဖြစ်နိုင်တာကတော့ အဲဒီနေ့တည်းက ပြာသို့ ကို တွေ့ပြီး တစ်ခန်းလွတ်သွားတာပဲ ..”

“ခစ် .. ခစ် ..”

“ဟုတ်တယ် .. အဲဒါ အပိုတွေ ..”

တစ်ယောက်တစ်စွန်းပြောနေကြတာကြောင့် ကိုယ် ဘာပြောလိုက်မိလို့လဲဆိုတာတောင် မသိတော့ပေ။ ရာရာ က အားလုံးကို တစ်ယောက်စီကြည့်ပြီးမှ ဧက ဘက်ကိုပြန်လှည့်၍ ..။

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင် .. အဲဒီလူကို ပြန်ရှာပေးရမှာလား ..”

“ပြန်မမေးပါနဲ့ .. ငါမေးတာကို အရင်ဖြေ ..”

“ကဲ .. မမှတ်မိစရာလား ဧက ရယ် ..။ နင် ဘာခိုင်းမှာလဲသာ ပြောလိုက်။ ခိုင်းတာကိုဖြစ်အောင်လုပ်ပေးဖို့က သူ့ကိစ္စ။ သိသိ မသိသိ သိကိုသိရမှာပဲ ..”

ဧင် က ရာရာ ကို မျက်စောင်းရွယ်ပြီး ဝင်ထောက်ပေး၏။ ဧက

က ရာရာ ကို စိုက်ကြည့်ကာ ..။

“အဲဒီတစ်ယောက်က ငါ့ကို သစ္စာဖောက်သွားတဲ့ တစ်ယောက်ပဲ..”

“ဟင်!...”

“အံ့ဩမနေနဲ့ .. အခု ထလိုက်နဲ့ ..”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ ..”

“နင် မရှည်ပါနဲ့ ငါ နင့်ကို ဘယ်လိုစီရင်မယ်ဆိုတာ ပြောထားပြီးသား ..။ ငါ ဖြစ်ချင်တဲ့ လိုအပ်ချက်မှန်သမျှ လုပ်ပေးရမှာပဲ။ တစ်ခွန်းမှ ပြန်မမေးနဲ့ ..”

အားလုံး၏ အကြည့်တွေက မောက်မာရိုင်းစိုင်းလွန်းသည်။ ဧက ပြောသမျှ ရက်စက်ရင့်သီးလွန်း၏။ ဒါပေမယ့် သူမ ဘာကိုမှ တုံ့ပြန်တော်လှန်နိုင်စွမ်းမရှိ ..။

သူမ မျက်လုံးထဲမှာ မြင်ယောင်လာတာက သူမ လဲလှယ်ယူခဲ့ရသည့် ဆေးထုပ်တွေနဲ့ ပိုက်ဆံအထပ်လိုက် ..။

“နှစ်ဆယ့်နှစ်ရက်နေ့ကျရင် ပြန်လာပြရမယ်နော် ..။ ဆေးက တစ်နေ့နှစ်ကြိမ် .. ဆယ့်ငါးရက်စာ ..”

ဆီးစစ် သွေးစစ် ဘာညာအမျိုးမျိုး စစ်ဆေးခြင်းတွေနှင့် တစ်မနက်စာလုံးဆေးခန်းမှာ အချိန်ကုန်ခဲ့ရသည်။ ဖြေစာထွက်လာတော့ အားလုံး ကိုးသောင်းနီးပါး ..။

“ဟဲ့ .. လာလေ .. ဘာလုပ်နေတာလဲ ..”

ဟင် ..။

ရာရာ ဆတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ စိတ်က ဧက တို့ကိုမလွန်ဆန်နိုင်ရခြင်းအကြောင်းတရားတို့ပေါ်မှာ ရှုပ်ထွေးစွာ လွင့်မျောနေခဲ့သဖြင့် ရင်ထဲမှာ နေဆယ်စင်း ..။

အခန်း (၁၃)

“ကြည့်လုပ်ပါဦး ဧက ရယ် .. တော်ကြာ ကိုယ်က ဇာတ်လမ်းထွင် ပေးသလိုဖြစ်နေမယ်နော် ..”

“ဖြစ်စရာလား ခက်ခက် ရယ် .. ဒီလောက် အနုအရွယ်အလှအပ ကြိုက်တဲ့ ကောင်က နှင်းတောထဲပစ်ချတာတောင် လန်းလာမှာမဟုတ် တဲ့ ဒီလိုအကြွေပန်းကို ..”

“အကြွေပန်းလုပ်ပါဟယ် .. တော်လ်ကီအသစ်တွေနဲ့ နားရှုပ်အောင် လုပ်မနေစမ်းပါနဲ့ ..”

“သူက အဲ့လောက်တော့မဟုတ်သေးဘူးလေ .. ဒါပေမယ့် ဘယ် လောက် မီးပူတိုက်တိုက် ပြန့်စန့်လာဖို့မရှိတဲ့ အကြေသားမျိုးပေါ့၊ အော် ကြေ .. အော်ကြေ ..”

“အော်ကြေဆိုတာလည်း ရှိသေးသလား .. ဟား .. ဟား .. ဟား..”
မုန့်ဆိုင်ထဲက ထွက်လာသည့် ရာရာ ကို လှမ်းကြည့်ပြီး သူတို့တွေ

သဘောတွေကျနေကြ၏။ ရာရာ ကတော့ သူ့ကို ကော်ဖီတာလို့ ဝယ်ခိုင်း ခုန်းမသိ၊ သူတို့ရယ်နေတာမြင်ပေမယ့် ကိုယ့်ကံကြမ္မာကိုလည်း မတွေး ဆနိုင်ခဲ့ပေ ..။

ကော်ဖီပူပူက ကော်အပျော့သားလေးကို ထွင်းဖောက်၍ လက်ထိ ဘာပူနေသည်။ ထို့ကြောင့် ပခုံးက ကြိုးသိုင်းအိတ်လေးကို ဆွဲတင်လိုက်၊ ဘော်ဖီဘူးကို လက်ပြောင်းကိုင်လိုက်နှင့် ..။

“ရှေ့ .. ပူပူလေးပဲ ..”

ခြေလှမ်းမြန်မြန်လျှောက်သွားပြီး ဧက ကို လှမ်းပေးလိုက်သည်။

“ကိုင်လာခဲ့ ..”

ဒါပဲပြောပြီး ဧက က ဦးဆောင်ထွက်သွားသည်။ ခက်ခက် တို့က ရပ် ညွှန်ရစ်၏။ ‘ကိုင်လာခဲ့’ ဆိုတော့ ကိုယ့်ကို လိုက်ခဲ့ဖို့ခေါ်တာမှန်းသိသည်။

ဒါပေမယ့် သူမတို့အုပ်စုရဲ့နောက်ကပဲ ခပ်ခွာခွာနေခဲ့ကျမို့ ရုတ်တရက် ခြေမလှမ်းဖြစ်ဘဲ ခက်ခက် တို့ကို ရပ်စောင့်နေမိလျှင် ..။

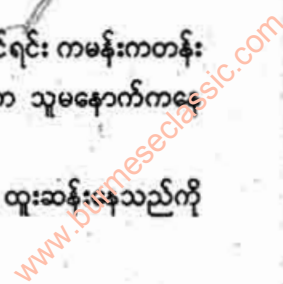
“ဘာလုပ်နေတာလဲ .. သွားလေ ..”

ဟင် ..။

လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ဧက ကလည်း စိတ်တိုနေသည့်မျက်နှာနှင့် ဆာတ်ပြန်လှည့်ကြည့်နေ၏။ နေရပ်နှစ်ခုမှ မလိုလားသော မျက်စောင်း မှု အကြည့်တွေအလယ်မှာ ရာရာ ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ မြန်မြန်ဆန်ဆန် ခြိတ်ရသည်။

ပြီးတော့ ဧက နောက်ကို ကော်ဖီခွက်ကိုကိုင်ရင်း ကမန်းကတန်း ခြိတ်ရလေသည်။ ထိုအခါကျမှ ခက်ခက် တို့က သူမနောက်ကနေ မှု လှုပ်လှုပ်ပါလာကြ၏။

ဒါကို ပြန်လှည့်မကြည့်ရဲပေမယ့်သိနေကာ ထူးဆန်းနေသည်ကို

တွေးမိလိုက်တာနှင့် သူမရဲ့ ပစ္စုပ္ပန်ကို ခန့်မှန်းမိသွား၏။

မကောင်းနိုင်တော့တာကို သေချာပေါက်တွေးလိုက်မိကာ ဘာလဲ ဆိုတာက ..။

“အမေ့ရေ!...”

ရုတ်တရက် နောက်ကနေ ဆောင့်တွန်းပစ်လိုက်သဖြင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘယ်လိုမှ မထိန်းလိုက်နိုင်ဘဲ ရှေ့ကို ပစ်စလက်ခတ် ငိုက်ကျသွားခဲ့ပြီး-

“ဟာ!...”

“ဟေ့ .. ဟေ့ ..”

“သွားပြီ .. အဲဒါ တကယ်သွားတာ ..”

ရင်ဘတ်နှစ်ခု ပစ်ကပ်ထပ်သွား၏။ ကော်ဖီက မပူတော့ပေမယ့် ရင်ဘတ်မှာ တစ်ပြင်လုံးပူနွေးသွားခဲ့ပြီး ရင်ဘတ်ချင်းပြန်ကွာသွားချိန် တွင် ပိန်ရှ်တွန့်လိမ်နေသည့် ကော်ဖီဘူးက သူ့ ခြေဦးထိပ်ကို နှုတ်ဆက် အနမ်းနှင့် ခုန်ဆင်း၏။ ထို့နောက် ..။

နက်ပြာနှင့် အပြာဖျော့ ပင်န်ကီရှူးဖိနပ်ပေါ်မှာ ကော်ဖီလက်ကျန် တို့ကို အိတ်သွန်ဖာမှောက် ချန်ရစ်ခဲ့ပြီးမှ ဘူးကလမ်းပေါ်မှာ ကျေနပ် ငြိမ်သက်သွားခဲ့လေသည်။

“သွားပြီကွာ .. တောက် ..”

“သွားပြီလို့ ငါ ပြောသားပဲ ..”

“မ .. မဟုတ်ပါဘူး .. တောင်းပန်ပါတယ်ရှင် .. တကယ်တောင်း ပန်ပါတယ် .. ရာရာ ကလေး ..”

“ဘာ!...”

ရာရာ ..။

ဒီနာမည်နဲ့ ဒီအသံ ..။

ရာရာ ဆိုတာကြားလိုက်တာနှင့် ပြာသို့ ချက်ချင်းမှတ်မိသွားသည်။ မြင်လိုက်ရလျှင် မလိမ်မိုးမလိမ္မာ ကြောင်သေခွပ်လေးနဲ့ သူ့ကို ဒုက္ခပေး တာ နှစ်ခါရှိပြီ ..။

“မင်း ငါ့ကိုတွေ့တိုင်း ဒီလိုအချိုးတွေနဲ့ ချည်းပါလား .. ဒီထက် နိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတဲ့ နည်းလေးဘာလေး မရှိတော့ဘူးလား ..”

“မဟုတ်ရပါဘူးရှင် ..”

“မဟုတ်ရင် ဘာလဲ ..”

ကိုယ်မှာ ပေကျဲကုန်တာတွေကို ငုံကြည့်ဖို့မဲ့ကာ လက်နဲ့ခါချမလို့ ပေမယ့် မခါဖြစ် ..။

သူများတွေ ရယ်ကုန်ကြတော့ ပြာသို့ မျက်နှာချဲ့ရဲနီ၏။

“တောင်းပန်ပါတယ် .. ရာရာ တမင်လှုပ်တာမဟုတ်ပါဘူး။ အကယ်ပြောတာပါ ..”

တတွတ်တွတ်တောင်းပန်ရင်း လွယ်အိတ်လေးထဲက တစ်ရှူးထုပ် လေး ထုတ်ယူလိုက်ပြီး ..။

“သုတ် .. သုတ်ပေးမယ်နော် ..”

“မလိုဘူး ..”

တစ်ရှူးစလေးနဲ့ မရဲတရဲလှမ်းလာသည့်လက်ကို ပုတ်ထုတ်ပစ်ကာ-

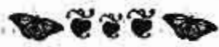
“နောက်ကို အဲဒီလိုနည်းတွေထပ်သုံးရင် မင်း ငါ့ရဲ့နိတ်ဝင်စားမှု ဆော့ ရမှာမဟုတ်ဘူး .. ဒါပဲရမယ် ..”

လက်သီးဆုပ်ကြီးနဲ့ မျက်နှာရှေ့ကို တိုးကပ်လိုက်သဖြင့် ရာရာ မျက်နှာလေး နောက်တွန့်သွားသည်။ ပြီးတော့ ဖွေးနုသော ပါးပြင်းလေး ခပ်ဖက်က နီမြန်းသွားကာ ..။

“ရှင် ဘာပြောလိုက်တာလဲ ..”

“ဘာပြောတယ်ထင်လဲ ..”
 ရန်လိုသည့် မျက်နှာနှစ်ခုက အနီရောင်ချင်းလည်းအပြိုင် ..
 “ခိုးချင်တာလည်း ပျာလို၊ နှေးလိုက်တာလည်း ချာလို ..”
 “ရှင်နော် ..”
 “အံ့မာ .. မင်းက ..”
 “ကဲ .. တော်ပါတော့ ပြာသို ရာ ..”
 “ထားလိုက်တော့ ပြာသို၊ အဲဒါ ရှက်မဲမဲတာလို့ခေါ်တယ် ..”
 “ရှင်တို့ထင်ရာတွေ စွတ်မပြောကြနဲ့ .. ရာရာ အဲဒီလို မိန်းမမဟုတ်
 ဘူး..”
 အော်ပစ်လိုက်မိရင်း မျက်ရည်တွေလည်း ဝိုင်းလာ၏။ ရယ်သံတွေ
 စီခနဲထွက်သွားကာ ..
 “ရှင်တို့ဆိုတော့ ငါတို့ပါလာပြီ .. လစ်မယ် .. လစ်မယ် ..”
 ရာရာ လက်သီးလေးဆုပ်ထားရင်းကျွန်ခဲလေသည်။ သူငယ်ချင်း
 တွေ တွန်းထိုးဆွဲခေါ်သွားရာ ပါသွားရင်း လူကို မျက်တောင်ဖျားတွေ
 စင်းကြည့်ပြီး ရယ်မလို မှဲမလို လုပ်သွားသည့် မျက်နှာကို ဖျောက်လိုမရ-
 သူ့ကို တစ်ဖက်သတ် ပိုးပန်းပြီး အကြောင်းရှာသည်လို့ ပြောသွား
 ခဲ့သည်။ သူမ မျက်နှာမှာ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ပိုးပန်းပြီး ကြိုက်
 မရှက် ငိုက်မရှက် ဖြစ်နေတဲ့အထိ ဘယ်လိုအမူအရာလက္ခဏာတွေ
 နေခဲ့သလဲ ..
 “မင်း ငါ့ကို တွေ့တိုင်း ဒီအချိုးတွေနဲ့ချည်းပဲ ..”
 “မလိုဘူး ..”
 “နောက်ကို အဲဒီလိုနည်းတူထပ်သုံးရင် မင်း ငါ့ရဲ့စိတ်ဝင်စား
 တော့ ရမှာမဟုတ်ဘူး .. ဒါပဲရမယ် ..”

လက်သီးဆုပ်ပြုပြီး ကြိမ်းဝါးသွားသည်။ အဲဒီလက်သီးနဲ့ထိုးပြီး
 ရိုက်ပုတ်နှိပ်စက်သွားပါ .. ရှင်အင်္ကျီစွန်းထင်းသွားသလို ကျွန်မမျက်နှာမှာ
 သွေးထွက်သံယိုဒဏ်ရာတစ်ခုခုရသွားအောင် ရှင် ဒေါသထွက်လိုရတယ်..
 ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် ရက်ရက်စက်စက်ပြောသွားခဲ့တာလဲ..
 ရှင်ကို ဘယ်သူက ချစ်နေလို့လဲ ..
 လမ်းပေါ်မှာ ဝပ်စင်းနေသည့် ကော်ဖီဘူးကို ငုံ့ကြည့်လိုက်မိစဉ်
 မျက်ရည်နှစ်စက် လက်ခနဲကြွေဆင်း၏။ သူမအဖြစ်က ဘာနဲ့တူသလဲ..
 ကြေးစားလူသတ်သမားလည်းမဟုတ်၊ ကိုယ်ရုံတော်လည်းမဟုတ်..
 ဒါဆို သူမက ဧက ရဲ့ ရုံရွှေဖော်လား ..
 ဒါလည်း မဟုတ်နိုင်ပါ။ ရုံရွှေဖော်ဆိုရင်တောင် သခင်မရဲ့ ချစ်ခင်
 အရေးပေးမှုကို ရယူနိုင်တဲ့ ရုံရွှေဖော်မျိုး သူမက မဟုတ်ခဲ့ ..

“ဟား .. ဟား .. ဟား .. ရယ်ရတယ် ..”

“ကြင်ရာတော် .. ကြင်ရာတော် .. ဒီနာမည်လေးပေးပြီး မိဘတွေက သူ့သမီး အူကြောင်ကျေးလေးကို ဘာတွေဖြစ်ဖို့များ စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့ကြသလဲမသိဘူး .. ဟား .. ဟား .. ဟား ..”

ခေါင်းလေးခေါင်းဆိုင်ပြီး လက်ခုပ်လက်ဝါးတီး ရယ်မိကြ၏။ အသေးလေးက လက်ဖျားလေးတခါခါနှင့် မဲ့ရွဲ့နေကာ ..

“ခုတော့ ကြင်ရာတော် မဖြစ်ရရှာဘဲ ဟိုက လက်သီးဆုပ်ပြပြီး ကြိမ်းမောင်းသွားတာခံရပြီ .. ကျွတ် .. ကျွတ် .. ကျွတ် ..”

“ဟုတ်ပ .. ပြာသို့ တော်တော်တင်းသွားတာနော် .. တင်းမှာပေါ့ သူဝတ်တဲ့ ဘရန်တွေက တကယ့်အမြင့်အားတွေချည်းပဲ၊ ရှေ့တစ်ပြင်လုံး ကော်ဖီတွေ စွန်းကုန်တာ ဘယ်လိုလုပ် ဖျက်လို့ရကော့မှာလဲ၊ ဖိနပ်ပေါ်ထိတောင် စွန်းသွားလိုက်သေးတယ် ..”

“အဲ့ဒါ ငါတို့ရဲ့ ဧက အကွက်ရွှေ့ကောင်းလို့လေ၊ ရွှေ့ပေးလိုက်တာ ပစ်မှတ်ကို တည့်တည့်ထိရုံတင်မကဘူး၊ ကော်ဖီတွေကတောင်

အခန်း (၁၄)

လိုချင်တဲ့နေရာတွေကို တမင်ပက်ပေးလိုက်တာကျနေတာပဲ ..”

“ဟား .. ဟား .. ဟား .. ဝိုင်းပြောလွှတ်လိုက်တာ ကြင်ရာတော်လေး မျက်ရည်လေးစမ်းစမ်း စမ်းစမ်းနဲ့ ..”

“သူမြင်တာကျလို့ ..”

“နေမှာပဲလို့ .. မှန်းကြည့်လိုက်တာလေ ..”

“ဘာလဲ ဇင် .. နင်က ရာရာ ကို သနားစိတ်ဝင်သွားလို့လား ..”

“နိုးပါ .. ဟွန်း ..”

သနားသလား မေးခဲလိုက်ရတာကိုတောင် ဇင် က စိတ်တိုသွားပုံပေါ်ကာ ..

“ငါက ဘာလို့ သနားရမှာလဲ၊ သူ့ကြောင့် ငါတို့ရဲ့ ပုံမှန်လွှင့်ထုတ်နေတဲ့ ချန်နယ်လ်တွေ လိုင်းပျောက်ကုန်တာ ..”

သူတို့လေးယောက် စုစည်းမိပြီးဆိုတည်းက လေးယောက်ရဲ့ သဘောတူညီမှု မရလျှင် ဘယ်သူကမှ တစ်စုံတစ်ရာကို ဖောက်ထွက်ဆုံးဖြတ်ခဲ့ဘယ်ဆိုတာမရှိ ..

ဘာပဲလုပ်လုပ် ဘာအတွက်ပဲဆုံးဖြတ်ကြပါစေ တစ်သဘောတည်း တစ်စိတ်တည်းအတိုင်း ..

“ခုတော့ .. သူ့ကြောင့် မလုပ်ချင်တာတွေလည်းလုပ်ရ၊ လုပ်ချင်တာလည်း မလုပ်ရ ..”

“ဟုတ်တယ် .. အဲဒီ မိန်းမပုံစံလေးက အိညှောင့်အိညှောင့်နဲ့ ဧကကို အညှာကိုင်ဖို့ကျတော့ ပြောတတ်လိုက်တာမှ ..”

“ဧက ကို မပြောနဲ့ .. ပြာသို့ ကို ပြန်ရန်တွေ့နေတာ မမြင်ဘူးလား၊ သူ မကျေညက်လို့ ဟိုက ပိုတင်းတာ ..”

ဧက က ခက်ခက် ပြောတာကို ထောက်ခံနေသလို ခေါင်းတည့်တည့်နှင့် ပြုံးနေလျက် ..

“ကောင်းတယ် ခက်ခက် ငါအစက သူ့ကိုဒုက္ခပေးဖို့ပဲ စိတ်ထဲမှာရှိတာ၊ ခုတော့ မြားတစ်စင်းနဲ့ ငှက်နှစ်ကောင်ပစ်လိုက်ပြီ ..”

“ဟင် .. ဘာလဲ ပြာသို လား ..”

“ဟုတ်တယ် .. အခု သူ့ကို မိန်းမနောက်ပိုးလုပ်နေပါတယ်လို့ ပြာသို က ထင်သွားပြီ။ အဲဒီလိုဖြစ်အောင် ငါ တမင်လုပ်ခဲ့တာမဟုတ်ဘဲ တစ်ဖက်က အခိုင်အမာထင်သွားတာကြည့်စမ်း .. ဒါ သူ့ကံကြမ္မာပဲ ..”

“သိပ်ဟုတ် ..”

“ဒါပေမယ့် ဒီတစ်ခါတော့ ငါ သေချာအကွက်ချပြီး အတိအကျ ရွှေ့တော့မှာ ..”

“ဘာအကွက်တွေ ရွှေ့ကြမလို့လဲ မြေး ..”

ဟင် ..

လေးယောက် ခေါင်းချင်းဆိုင်နေတုန်းမို့ အနားကို ဒေါသီ ရောက်လာတာ သတိမထားမိလိုက်ကြ ..။

လူကြီးမို့ အကွက်ရွှေ့တာတွေ ပြောင်းတာတွေ လူငယ်တွေနဲ့ ဘန်းစကားတွေကို ဒေါသီ ရုတ်တရက် နားမလည်လိုက်သဖြင့် မိန်းကလေးတွေကို သေချာကြည့်ပြီး ပြုံးပြကာ ..။

“ဆက်ပြောကြလေ .. ဘွား လာမှ ဘာဖြစ်လို့ ရပ်သွားကြတာလဲ ..”

“ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး ဘွားဘွားကလည်း သင်တန်းကကိစ္စတွေကို ပြောနေတာပါ ..”

“မြေး .. ခုတက်နေတဲ့ ဂျပန်စာသင်တန်းက ဘယ်တော့ပြီးမှာလဲ ..”

သူမတို့နဲ့ အနီးအနားမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်တော့ ခက်ခက် တို့ ကိုယ်လေးတွေရှိကာ မျက်နှာတွေကိုပါ မသိမသာ ငုံ့ထားကြ၏။

ဒေါသီ က တစ်ခုခုမေးပြီဆို ဆွဲချချနေထက် ဆိုသည်။ လေးယောက် စလုံးဆီက အဖြေတစ်ခုတည်းထွက်လာဖို့ မေးခွန်းတစ်ခုကိုပဲ လှည့်ပတ်မေးတတ်၏။

ထိုအခါ မိုးလင်းတာနဲ့ မုသာဝါဒတွေ ငုံ့ခဲဝါးမျိုး အိမ်ကထွက်လာခဲ့ကြသည့် သူမတို့အတွက် စိုးရိမ်စိတ်တွေက မလုံမလဲနှင့် တစ်

ယောက်တစ်ခွန်းအဖြစ်တွေက အိုးနင်းခွက်နင်း ..။

“မြေးရေ .. ဘွားမေးနေတယ်လေ ..”

“ဟင် .. ခြေညှိ ..။ ခုမှ စတက်တာ ရက်ပိုင်းလေးပဲရှိသေးတယ် ဘွားကလည်း ..”

“အေးလေ .. လပိုင်းလေးပဲတက်နေတာမို့လို့ မေးနေတာပေါ့။ မြေးရဲ့ အမေက သူ့သမီးကို မဆောက်မှာခေါ်ထားဖို့ပဲ ဟန်ပြင်နေတာ..”

“ဟင် .. ဘွားဘွားကိုရော ပြောနေပြီလား ..”

ဧက မျက်နှာပျက်သွားတော့ ဒေါသီ က စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည့်မျက်ဝန်းတို့နှင့် ပင့်သက်ရှိုက်၏။

“ပြောတာပေါ့ .. မြေးရောက်လာရင် ဘန်ကောက်မှာ လုပ်ငန်းတိုးခဲ့ဖို့ လုပ်ကြမှာတဲ့ ..။ အခု မြေးရဲ့ ဖေဖေကလည်း ဘွားနဲ့မထားချင်ဘူး မြေး မေမေကလည်း ယောက်ျားကို မလွန်ဆန်နိုင်ဘူးလေ။ အကြောင်းကြောင်းကိုငဲ့ငဲ့ပြီးတော့သာ ဒီမှာ ဆက်ထားနေကြတာ ..”

“ဘွားဘွား ..”

“ဟင် ..”

“မေမေတို့က သူများတွေလို ကိုယ့်နယ်ကိုယ့်ဒေသမှာ စီးပွားမလွှာဘဲနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ နယ်စွန့်နယ်ခြားမှာ သွားလုပ်နေကြတာလဲ။ ဧက အဲဒီနေရာတွေမှာ လိုက်မနေချင်ပါဘူး။ အဲဒါကြောင့် ထိုင်းစကားပြောတတ်ရင် တန်းခေါ်မှာစိုးလို့ ထိုင်းဘာသာကို သင်ကိုမသင်ချင်တာ ..”

ဒေါသီ က ပြုံးလိုက်ပြီး ဧက ဆံပင်လေးကိုသပ်၍ ..။

“ဘွားလည်း ဘယ်လိုလုပ်သိမှာလဲကွယ် .. ဒါပေမယ့် မြေးနဲ့ ဖေဖေက ဘွားကို မုန်းတယ်လေ ..”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ..”

“မြေးရဲ့ မေမေနဲ့ လက်ထပ်တုန်းက ဘွားက မရမလခွင့် ကြီးစားခဲ့တာကိုး ..”

“ဒါကတော့ ..”

ကိုယ့်အဖေက ဆင်းရဲနဲ့တာကို မပြောချင်သဖြင့် ဧက စကားမဆက် နိုင် ..

မိဘတိုင်းက ကိုယ့်သားသမီးကို ဆင်စီးမြင်းရုံဖြစ်သွားစေချင်ကြ တာပဲ .. ကိုယ်လည်း မိဘဖြစ်နေပြီဥစ္စာ ကိုယ်ချင်းစာကြည့်လိုက်ပါ လား ..

ကိုယ်ကိုယ်တိုင်က မိဘမေတ္တာကိုနားလည်ဖို့ မကြိုးစားပေမယ့် မိဘကို ပြန်ပြီးအပြစ်ထောက်ဖို့ကျတော့ ဦးနှောက်က သိနေတာတွေ အများကြီးပါလား ..

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မလုံမလဲတော့ တွေးမိပေမယ့် ..

“ဘွားဘွားကို ကြည့်မရရင်လည်း မမြင်ကွယ်ရာသွားနေလို့ရတာ ပဲ ဘွားဘွားရယ် .. ရန်ကုန်မှာ ငွေရှိရင် စီးပွားရေးဖြစ်ဖြစ် နေရာဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်ကြိုက်သလို စီစဉ်လို့ရပါတယ်။ ဧက က တစ်ဦးတည်းသောသမီး ပဲ။ ဒီသမီးကိုထားခဲ့ပြီး ဘေးထွက်သွားတာက သူတို့ပဲ ..”

“မဟုတ်သေးဘူး မြေးရဲ့ ..”

“ဟုတ်တယ် .. ဟုတ်တယ် .. ခုကျမှ ချစ်တာတွေရွတ်ပြပြီး ဘာ ဖြစ်စေချင်တာတွေ၊ ဘယ်လောက်ချစ်တာတွေ လာပြောနေလို့မရတော့ ဘူး၊ ဧက ရန်ကုန်ကနေ ဘယ်မှမသွားဘူး၊ ဘွားနဲ့ပဲနေမှာ ..”

မြေးအဘွားကိုကြည့်၍ ခက်ခက် တို့က ပြုံးနေကြကာ ဘာမှ ဝင်မပြောဘဲနေကြ၏။

“ပြီးတော့ .. နယ်စွန့်နယ်ဖျားမှာဆို တစ်ချို့နေရာတွေမှာ ဥပဒေ ကို အလွယ်တကူချိုးဖောက်နေကြတာ ..”

ဒေါ်သိ မျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက်သွား၏။ ဘေးမှာရှိကြသည့် မိန်းကလေး တွေသိ မျက်လုံးရောက်သွားပြီးမှ ဧက ကို ပခုံးလေးဖက်လိုက်ပြီး ပြုံး ကာ ..

“ကဲ .. အဲဒါတွေပြောမနေကြနဲ့တော့၊ မြေးတို့ နေ့လယ်စာအဆာ ပြေစားဖို့ တစ်ခုခုလုပ်ခိုင်းလိုက်မယ်၊ ဘာစားကြမလဲ ..”

“နေဦး .. ဘွားဘွားကို ဧက မေးစရာရှိသေးတယ် ..”

“ဟင် .. ဘာလဲ ..”

“ကြင်ရာတော် ကို ဘွားဘွားခေါ်တွေ့တာ ဧက သိတယ် ..”

“အင်းလေ .. ဘွားက လူမသိအောင် ခေါ်တွေ့တာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ သူကလည်း မြေးက အိမ်ကိုလာတာမကြိုက်ဘူးဆိုလို့ မြေးမရှိတဲ့အချိန် လာတာပါ ..”

“ဘာဖြစ်ဖြစ် ဧက အဲဒါကိုသိချင်တာမဟုတ်ဘူး၊ ဘွားဘွား ဆီက ပိုက်ဆံထပ်တောင်းသေးလား .. မတောင်းဘူးလား ..”

ဒေါ်သိ က စဉ်းစားသလိုခထတော့ ငြိမ်သွားသည်။ ပြီးမှ ခေါင်း ညိတ်၍ ..

“သူ့အဖေ နေမကောင်းဘူးလို့ပြောတယ် .. မိန်းကလေးက သနား စရာလေးပါ ..”

“သနားစရာကောင်းအောင် ပြောတတ်မှ တောင်းလို့ရမှာကိုး ဘွားဘွားရဲ့ .. ဘယ် သူတောင်းစားက ခါးထောက်လက်ယပ်ခေါ်ပြီး တောင်းတယ် ကြားဖူးလို့လဲ .. အဲ့တစ်ယောက် ဘယ်လောက်မဲ့သလဲ ဆိုတာ သေချာစုံစမ်းရမယ်၊ သူတောင်းစားသာသာ အဆင့်လောက်နဲ့ အနားမှာ လာနေချင်လို့မရဘူး ..”

“မြေးရယ် .. အဲဒီလို ရင့်ရင့်သီးသီးတွေ မပြောရဘူးလို့ ဘွား ပြော ထားတယ်လေ .. သူ ဆင်းရဲတော့လည်း ခိုင်းတော့ အပိုးကျိုးတာပေါ့ ..”

“အပိုးမကျိုးဘူး ဘွားဘွားရဲ့ အဲဒါကြောင့် ဧက စိတ်တိုနေတာ..”

အသေးလေးက နေရာတကာ ဝင်ပါတတ်သည့်အကောင်ကို နှုတ်ခမ်း ကိုက်ထားပြီး မျိုသိပ်နေရတာဖြစ်ကာ မနေနိုင်သည့်အဆုံးမှာ လူမ အသံပဲ ဦးဆုံးထွက်လာ၏။

“သူက အန်တီတို့ကို တိုင်မှာပဲ၊ ပြောမှာပဲဆိုပြီး ဧက ကို ကျပ်ပေး နေတာ သိလား ဘွား ..”

“ဟုတ်လား .. ငါ့မြေးဧကဧကကြက အဲဒီလိုသည်းခံနေရတာ

လား ..”

“ဘွား မရယ်နဲ့နော် - ဧက ဘယ်လောက် စိတ်တိုနေလဲ သိလား..”
ဧက က ဘွားအေဖြစ်သူပြုံးနေတော့ ဒေါသတွေ ပိုထွက်ပြဲရင်း
ရင်ထဲရှိတဲ့အတိုင်း ပြောနေခဲ့၏။

“သင်းအကြောင်း စုံစမ်းပြီး ကောင်းကောင်းနှိပ်ကွပ်ရမယ်၊ ဘွားဘွား
ဆီက ပိုက်ဆံတွေတောင်းနေတာ အစကမသိလို့ ပုံမှန်လစာလေးနဲ့ သည်းခံ
နေရတာမှတ်တာ၊ သင်းက နှင့်လောက်အောင် .. အဲ .. သူ ဘယ်လောက်
တောင်းသွားလဲ ဘွား ..”

“နှစ်သိန်း ..”

“နှစ်သိန်းတောင် ..”

“ဘွားက ဘာလို့ ကြိုထုတ်ပေးလိုက်တာလဲ၊ မေမေတို့ရာ သိလား..”

“သိတာပေါ့ .. အစတုန်းက ဒီမိန်းကလေးက သိပ်လုပ်ချင်ပုံမရ
ဘူးတဲ့၊ ဒီအလုပ် သူ ဆက်လုပ်ပေးဖို့ကို သိတာ က စည်းရုံးနေရတာ၊
နောက်မှ သူကိုယ်တိုင် ဘွားကိုဖုန်းဆက်ပြီး အကူအညီတောင်းတာ၊
ဒါ တကယ်လိုအပ်လို့နေမှာပါ ..”

“ဘွားဘွားကလည်းလေ ..”

“မြေးရယ် ငွေနှစ်သိန်းဆိုတာ နှစ်ရာမှမဟုတ်တာ၊ ပိုက်ဆံနှစ်ရာ
တန်တစ်ရွက် အလှူခံပုံးထဲထည့်ဖို့တောင် လူတိုင်းမတတ်နိုင်သေးတဲ့
ဟာ .. ငွေနှစ်သိန်းကို ဘွားက လက်လွတ်စပယ် ချပေးရတာ မယုံကြည်
ထိုက်ဘဲ ပေးပါ့မလား ..”

ဒေါ်သီ က ရာရာ အကြောင်း စုံစမ်းလို့ရထားသမျှ ပြောပြသည်။

“သူ့အမေက လူမမာဆိုတော့ ဘာဖြစ်တာတဲ့လဲ .. မျက်စိကန်း
နေတာလား၊ လေဖြတ်နေတာလား၊ ဆွေဂုဏ်မျိုးဂုဏ်လေးတော့ ရှိပါ
တယ်ဆိုရင်ရာ ဆွေမျိုးတွေရဲ့ ဂုဏ်ကျက်သံရေတွေကို စောင်လှမြို့
သလို ဆွဲယူခြုံလိုက်လို့ရသလား၊ မွဲရင်မွဲတယ်ပေါ့ .. ဘွားဘွားကရာ
ဘာဖြစ်လို့ ဖေးဖေးမမလေသံတွေ ဖြစ်နေတာလဲ ..”

“ရော် ..”

“ဘာရော်တာလဲ ဘွားရဲ့ .. ဒီလောက်ထိ မုန်းစရာကောင်းနေတဲ့
မိန်းမကို ..”

“မြေးက ဘာလို့မုန်းနေတာလဲ၊ ကြည့်ရတာတော့ မြေး မဟုတ်တာ
တွေ လျှောက်လုပ်ထားလို့ ဖော်ကောင်လုပ်မယ့်လူကို ..”

“ဟာ .. ဘွားဘွားက စွပ်စွဲပြန်ပြီလား ..”

ဒေါ်သီ စကားကို ဆုံးအောင်နားမထောင်ရဲသဖြင့် ဧက က ခေါင်း
လေးဖွပ်ပြီးအော်သည်။ ဒေါ်သီ က ရယ်နေကာ ..

“မဟုတ်ရင် ကိုယ့်ထက်နိမ့်ပါးတဲ့လူကိုမြေးက ဘေးချင်းယှဉ်နေ
စရာ မလိုဘူးလေ၊ အတိုက်အခံစိတ်မှ မရှိရင် မုန်းတီးစိတ်ဆိုတာလည်း
ဖြစ်မလာဘူး ..”

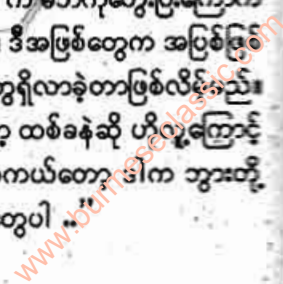
“ဘေးချင်းယှဉ်တာ မဟုတ်ပါဘူး ဘွားဘွားရာ .. တစ်ခါတစ်လေ
သင်တန်းမတက်ဘဲ ဧက တို့ ရုပ်ရှင်သွားကြည့်တာ လျှောက်လည်တာ
တွေရှိတယ်လေ၊ အဲဒါမျိုးဆို ကြင်ရာတော် ဆိုတဲ့ မိန်းမက ပြဿနာရှာ
ပြီး သူ့ကိုယ်သူ ဧက ကို ထိန်းချုပ်ဖို့ ခန့်အပ်ထားခြင်းခံရတဲ့ စပိုင်လို
လို ..”

“ဟုတ်တယ် .. ထစ်ခနဲရှိရင် စုံစမ်းမယ်၊ သတင်းပို့မယ်ဆိုတာလည်း
ပဲ .. ဧက နဲ့အတူတူ သမီးတို့ပါ လိုမိခံရတာ ..”

ဒေါ်သီ က သိနေပါသည်။ ဒီလောက်အပြစ်လေးတွေဆိုတာ ကိုယ့်
မြေး အလွယ်တကူကျူးလွန်နေကျ ..

မိဘတွေလည်း မသိဘဲနေမလား၊ ဧက က မိဘကိုတွေးပြီးကြောက်
လန့်ရုံသေနေတဲ့ မိန်းကလေးမျိုးမဟုတ် ..၊ ဒီအဖြစ်တွေက အပြစ်ဖြစ်
နိုင်သည့်အပြစ်တွေမို့သာ ခုလို ပြဿနာတွေရှိလာခဲ့တာဖြစ်လိမ့်နည်း။

“မြေးတို့ကတော့ လူငယ်တွေဆိုတော့ ထစ်ခနဲဆို ဟိုလူကြောင့်
ဒီလူကြောင့်လို့ တန်းတွေးကြတာပေါ့၊ တကယ်တော့ ဒါက ဘွားတို့
လူကြီးချင်းရဲ့ အတွင်းလိုက်ပဋိပက္ခလေးတွေပါ ..”

“ဘာကိုလဲ ဘွားဘွား ..”

“မြေးရဲ့ ဖေဖေက ဘွားကို အားမကိုးချင်ဘူးလေ ..”

“အဲဒါ ဆိုင်လို့လား .. ဘွားဘွားရယ် ..”

“ဆိုင်တယ် .. ဟိုအစက မကျေလည်မှုက သူ့ရင်ထဲမှာ အမြဲရှိနေတယ်၊ မြေးကို ဘွားရဲ့ အုပ်ထိန်းမှုအောက်မှာ ထားရုံနဲ့ စိတ်မချနိုင်သေးဘူးဆိုတဲ့ သရုပ်ကို ပေါ်စေချင်တာ၊ ဘွားက မြေးကို လူငယ်သဘာဝတွေနဲ့ လွတ်လပ်မှုတွေ အပြည့်အဝပေးထားတယ်၊ ဆိုဆုံးမမတတ်ဘူး၊ အဲဒါတွေကို သူ မကျေနပ်ကြောင်း လုပ်ရပ်နဲ့ သက်သေပြတာ ..”

“ဟုတ်လည်းမဟုတ်ဘဲနဲ့ ဧက ကဖြင့် ဘွားကို ပိုချစ်တာပါ၊ ဘယ်မိဘ ဖြစ်ဖြစ် ချစ်ရင်အလိုလိုက်ကြတာပဲ ..”

ဒေါ်သိ ပြုံးလိုက်မိသည်။ ဒါပေမယ့် အပြုံးတို့က ကျေနပ်ကြည်နူး၍ မဟုတ်ပေ ..။

တကယ်တမ်း သူမမှာ အပြစ်ရှိနေတာမှန်ပါသည်။ မြေးရဲ့ ဆိုးနွဲ့ခြင်းအလီလီက ဆိုးသွမ်းခြင်းဘက်ကို ဦးတည်နေခဲ့ပြီမှန်း သိလိုက်ရကာမှ သူမ နောင်တရခဲ့မိတာဖြစ်၏။

ခုတော့ မြေးရဲ့ ခေါင်းလေးကို ပွတ်သပ်ရင်း မချိုပြုံးပြုံးနေရပေမယ့် ရင်ထဲမှာ မကောင်း ..။

“မြေးရဲ့ ဖေဖေ စိတ်ပူတာကို မြေးရဲ့ မေမေကလည်း အပြစ်ပြောလို့ မရဘူးလေ ..။ ဘွားက အသက်ကြီးပြီလို့လား၊ အပေါင်းအသင်း သူငယ်ချင်းမင်တဲ့ မိန်းမငယ်လေးတစ်ယောက်ကို မျက်လုံးဒေါက်ထောက်ကြည့်ပြီး ထိန်းကျောင်းနိုင်မှာ မဟုတ်မှန်း သူ နားလည်တာကိုး ..”

“ဘွားဘွားကလည်း ဧက က ဘွားဘွားကို ဆိုးနေလို့လား၊ ဒီလောက်တောင် ဧက လိမ္မာနေတာကို ..”

“ဟုတ်ပါတယ် ဘွားဘွားရယ် .. သမီးတို့က ပျော်တတ်ကြတာပဲ ရှိတာ၊ မဟုတ်တာ ဘာမှမလုပ်ဘူး ..”

“မသိအောင်လုပ်နေတာရှိရင်တော့ မြေးတို့ ဒုက္ခရောက်လို့အော်

တော့မှ လူကြီးက သိရမှာလေ၊ ပြောပြတာပါ ..”

ဒေါ်သိ က တစ်ခွန်းတစ်လေ ဝင်ဝင်ပြောပေးကြသည့် သူငယ်ချင်းတွေပါ နှစ်လိုဖွယ်ပြုံးပြလိုက်ကာ ..။

“မြေးအတွက် တိုးတိုးဖော်သူငယ်ချင်းဖြစ်မလာပေမယ့် မိဘကတော့ မြေးနဲ့ အနီးကပ်နေနိုင်တဲ့သူ၊ ပြီးတော့ သူတို့ရဲ့မျက်လုံးတစ်ဖက် ဖြစ်နိုင်ကောင်းမယ့်သူလို့ တွက်ဆပြီး ကြင်ရာတော့ ကို ..”

“ဟား .. ဟား .. ဟား ..”

ဧက က ခုန ကလေးဆန်ဆန် နွဲ့ဆိုးဆိုးသည့် အမူအရာတွေ ပျောက်ရှုကုန်အောင် အေးစက်စက် ဟားတိုက်ရယ်သည်။ ပြီးတော့ သူငယ်ချင်းတွေကို ငဲ့ကြည့်၍ ပခုံးတွန့်ပြီးမှ ဒီဘက်ပြန်လှည့်၍ ..။

“ဖေဖေရဲ့ မျက်လုံးတစ်ဖက်ဖြစ်ရအောင် သူက ဘာလို့လို့လဲ ..”

“မဟုတ်ဘူးလေ .. မြေးတို့သိသာအောင် ဘွားကပြောပြတာ၊ ပြီးတော့ လူကြီးတွေရဲ့ဆန္ဒက ဒီတိုင်းရှိနေလို့ ပုံချရေးခဲ့တာပေါ့၊ ဖြစ်လာတာ မလာတာက ..”

“ဟုတ်တယ် ဖြစ်လာတာ မလာတာက ဧက လက်ခံမှဖြစ်တာ..”

မျက်ဝန်းလေးတွေမှာ ဖြစ်တည်နေသော အေးစက်သည့်အမုန်းတရားက ကလေးဆန်တာ တစ်စွန်းတစ်စမှ မရှိခဲ့ဘဲ ..။

“ဧက က မေမေတို့ အတင်းအကျပ်ကြီးလာခေါ်ကြမှာတစ်ခုပဲ ကြောက်တာ၊ ဘွားဘွားကလည်း ဖေဖေကိုဆို စကားသိပ်ပြောတာ မဟုတ်ဘူးလေ၊ ဖေဖေ ရောက်လာရင် ဧက ကို ‘ခေါ်ချင်ခေါ်သွား’ ဆိုပြီး ထည့်လှွတ်လိုက်မှာ၊ ဘွားဘွားကို အပြစ်ပြောတာမဟုတ်ဘူးနော်၊ ဖေဖေ အဓမ္မဆန်တာတွေကို စိတ်ပျက်လို့ပြောပြတာ ..”

မိဘအကြောင်းပြောလာတိုင်း ဧက မျက်ဝန်းလေးတွေမှာ ချစ်ကြောက်ရီသောဟန် အလျင်းမရှိ ..။

“ကြည့်နေ .. ဖေဖေကို ဘွားဘွား တိုင်စရာမလိုဘူး၊ ဒီကိစ္စကြောင့်

ဧက ဖေဖေကို အပီအပြင်ဆန္ဒပြမယ် ..”

“မြေးရယ် ..”

“ဘာဖြစ်လဲ ဘွားဘွားရဲ့၊ သားသမီးဖြစ်တိုင်း ကိုယ့်ဆန္ဒမရှိတာ ကို မှီသိပ်ခေါင်းညိတ်နေရမှာလား၊ ဒီခေတ်မှာ မိဘနဲ့ သားသမီး လွတ် လပ်ပွင့်လင်းစွာ ဆွေးနွေးနေကြပြီ၊ ကျွန်လောက် အဆင့်ရှိတဲ့မိန်းမကို ဘုရားထူးခိုင်းနေတာ ဧက သည်းမခံနိုင်ပါဘူး ..”

ကြည့်စမ်း ..၊

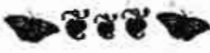
ဒေါ်သီ ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ငေးငိုင်းသွားခဲ့၏။ ကိုယ်ပြော လိုက်တဲ့စကားတွေက မိဘကို ပုန်ကန်ခြားနားလိုတဲ့စိတ်တွေ ဖြစ်လာ စေဖို့လား ..၊

သူမ စကားတွေမှားသွားပြီဆိုတာ နားလည်လိုက်မိ၏။ တကယ် တော့ မိဘကို နားလည်သွားစေချင်၍ ရှိခဲ့တဲ့အကြောင်းတွေကို ဖော်ပြ ပြောခဲ့မိတာပါ။

ကိုယ့်ကြောင့်ဆိုတာကို ပေါ်လွင်စေချင်တာပေမယ့် မြေးကတော့ မိဘကိုပဲ လူဆိုးကြီးထင်သွားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

ပြီးတော့ နှုတ်မှဖွင့်ဟပြောဆိုလိုက်သော ရုန်းရင်းကြမ်းတမ်းသည့် စကားလုံးတွေ ..၊

‘ဝစီဘောဒ ထိတိုင်းရု၏’ ဆိုတာ မကြောက်ဘူးလား ..၊

အခန်း (၁၅)

“တောက် .. ဖိနပ်ကဘာဖြစ်သွားတာလဲ ..”

လှုပ်စီလှုပ်စီကို ခံစားလိုက်မိသဖြင့် ဂျန်းရှင်းစင်တာထဲမှာ အပေါ် ထပ်မတက်ခင် ဘေးကပ်ပြီး ငဲ့ကြည့်မိသည်။ ဖိနပ်က ဒေါက်ကွာတော့ နေလိုဖြစ်နေ၏။

သူမ ဒေါက်ဖိနပ်စီးရသည့်အကြောင်းရင်းက လမ်းသွားလျှင် ဖောင့် သံကြမ်းသည်လို့ အမေ အမြဲတမ်းရှုံ့မဲ့သည်တတ်လို့ ဖြစ်သည်။

“ကြမ်းပေါ်မှာ အိပ်နေတာ ညည်းလမ်းလျှောက်လာရင် ငါ့ခေါင်း အ ဂျမ်းထိုးနေသလားမှတ်ရတယ် ရာရာ ရယ် ..၊ မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး ဘာများ ဒီလောက်တောင် စိတ်မြန်ကိုယ်မြန် အသွားကြမ်းအစားကြမ်း နဲ့ ..”

ပြောစရာရှိပြီဆို အမေက မကောင်းခြင်းအားလုံးကို တန်းစီရွတ်ပြ သွားတတ်တာ အကျင့်တစ်ခုပင် ..။

ထို့ကြောင့် စလစ်ပါစီးခြင်းကို စွန့်လွှတ်ကာ ဒေါက်မြင့်တွေပဲ စီးဖြစ်ခဲ့တာဖြစ်၏။ ဒါကျတော့ ဒေါက်ဖိနပ်သံမို အမေအသံတိတ်

သွားခဲ့သည်။

အိမ်မှာ တစ်လက်မခေါက်လေးတွေချည်းပဲရှိနေကာ အဆင်မပြေ ဖြစ်လာလေ အသစ်မဝယ်နိုင်တော့တဲ့အဖြစ်ကြောင့် အဟောင်းတွေက ပိုပိုစုတ်လာခြင်းသို့ရောက်လေ ။

“ဒီဖိနပ် အပြင်ပြန်ရောက်အောင် ခံပါ့မလား ..”

လမ်းမှာ ဖိနပ်ပြတ်လို့ ဖိနပ်ပြတ်ကိုကိုင်ပြီး လျှောက်ရတာ လူ မြင်ကောင်းသေးသည်။ ဒါမှမဟုတ် ခြေဖဝါးချည်းပဲ ဒီတိုင်းလျှောက် ရမလား ။

ဖိနပ်ချုပ်ဆိုင်မှာ ဝင်ချုပ်ပြီး တစ်ခါတည်းထိုင်စောင့်ယူရလည်း ပြဿနာမရှိ။ စင်တာထဲမှာ ဖိနပ်ပြတ်သွားရင်တော့ အသစ်တစ်ရံလှည့် ဝယ်လိုက်လို့ရတာကို မဝယ်ဘဲ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ။

အိတ်ထဲမှာ ပိုက်ဆံအပိုထည့်ထားနိုင်သည့်အဖြစ်က ထည့်ခဲ့မိတဲ့ နေ့တွေဆိုလည်း ကုန်စရာအကြောင်းက အဆင်သင့်ပေါ်လာတတ်တာ မို့၊ ပိုက်ဆံရှိရှိ မရှိရှိ အိတ်ထဲထည့်မသွားဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့သည်။

ခုတော့ ဆုံးဖြတ်ပါဦးလား ။

စကတ်ရှည်၏ တစ်ဖက်စကို မသိမသာ ‘မ’ ထားရင်း တစ်ယောက် တည်း စိတ်အိုက်နေမိသည်။

ဝင်လာတုန်းကလို တလွှားလွှားဖြစ်မနေတော့ဘဲ လှေကားဆီ တစ်လှမ်းချင်းလျှောက်လာခဲ့ရင်း ဖိနပ်အခြေအနေကိုပဲ စိတ်ကရောက်နေ မိသည်။

သူမအတွက် ကံမကောင်းသည်က လှေကားရင်းရောက်ကာမှ စက်လှေကားကပျက်နေသဖြင့် ခြေထောက်နဲ့ တက်ရတော့မည့်အဖြစ်။

ထိုအချိန်တွင် ပြာသို့ တို့ သူငယ်ချင်းတစ်စုကလည်း ဗွဲလဲ့(နံ)တိုင်း (နံ)ဒေး အတွက် လက်ဆောင်ပစ္စည်းဝယ်ရန် စိတ်ကူးတွေကိုယ်စီနှင့် ချီတက်ရောက်ရှိလာကြသည်။

“ဟေ့ကောင် .. ဒီလှေကားက ပျက်နေတယ်၊ ဟိုဘက်သွားရ

အောင် ..”

“ပျက်တော့ ပြေးတက်မယ်ကွာ .. ရေသာမခိုစမ်းပါနဲ့ ..”

ထိုအကြံကိုပေးတာလည်း ပြာသို့ ပဲဖြစ်ကာ သူပဲရှေ့ကနေ တက် သွားခဲ့ပြီး သူ့ရှေ့က တစ်ထစ်ချင်း လေးပင့်စွာတက်နေသော တစ်စုံတစ် ယောက်ကိုလည်း အမှတ်တမဲ့ပဲဖြစ်ကာ ကွေ့ရှောင်တက်သွားဖို့ စိတ်ကူး နှင့် ခြေလှမ်းရွေ့လိုက်ပေမယ့် ။

ဟင် ။

ရာရာ လိမ့်ခနဲချော်သွားသည့် ကိုယ့်ခြေထောက်ကို အာရုံရောက် သွားကာ ခြေထောက်ကနောက်တစ်ဆင့် လှမ်းနေပြီးမှ ငုံ့ကြည့်မိ၏။ ထိုအခါ လှုပ်ရှားမှုက တခြား၊ အာရုံကတခြားနှင့် ခြေဦးထိပ်က လှေကားထစ်ကို ခလုတ်ပြန်တိုက်ကာ ။

“အ .. အား ..”

“ဟာ!...”

ပြာသို့ ရင်ခွင်ထဲကို နောက်ပြန်ထွေးခနဲ ပစ်ဝင်လာသည်။ ပြာသို့ တနေ နောက်က တည်ကြည် နဲ့ ပခုံးချင်းထပ်ငြိ၏။ ဘာတွေဘယ်လို ဖြစ်ကုန်မှန်းမသိဘဲ ရာရာ ကို ဖက်လျက်သားနှင့် ယောက်ျားလေးတွေ အထွေးလိုက် ဖရိုဖရဲ ။

“တောက် .. မင်း ..”

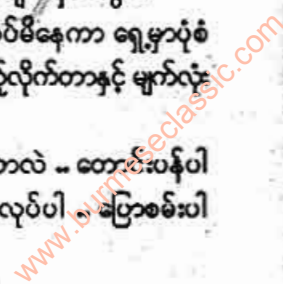
“တွေ့လား .. သူပဲ ..”

“ကံကောင်းလို့ အုတ်ဆက်ပွင့်မသေတာ ..”

ရင်းနှီးနေသည့်အသံတွေ မစိမ်းသက်သောမျက်နှာတွေ ။

ရာရာ လှေကားလက်ရမ်းမှာ ကျောလေးကပ်မိနေကာ ရှေ့မှာပုံစံ ကျော့စွာ ဝိုင်းရံနေသည့် မျက်နှာတွေကို သေချာကြည့်လိုက်တာနှင့် မျက်လုံး တ ပို၍ ပြူးကျယ်သွား၏။

“မင်း ဘာထပ်ပြောချင်သေးလဲ ရာရာ .. ဘာလဲ .. တောင်းပန်ပါ ဘယ်လား၊ တမင်လုပ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါလား လုပ်ပါ .. ခြောက်စမ်းပါ

ဦး ..

ဒေါသတွေနှင့် တင်းနေသည့်မျက်နှာကို မော့ကြည့်နေမိပြီးမှ လက်မောင်းတစ်ဖက်မှာ ဖိကိုင်ထားသည့် ပြာသို့ လက်ကို ဖယ်ချပစ်မိသည်။

ပြီးတော့ ဘယ်သူမှ မတားဆီးနိုင်မီ ချာခနဲ ဆင်းပြေးသွားလေသည်။

“ဟာ .. ဟာ ..”

ပြေးပြီဆိုမှ လက်က လှမ်းဆွဲလိုက်ဖို့ပြင်မိသည်။ မမိတော့မှန်းသိတော့ စိတ်တိုသွား၏။ ဒီလိုပုံစံတွေနဲ့ ဘာလုပ်လုပ်သွားတာလဲ ..!

“တောက် .. လူကို အသည်းယားအောင်လုပ်သွားတာ ..”

“ထားလိုက်တော့ ပြာသို့၊ ဟိုမှာ ဖိနပ်ကျွတ်ကျန်ခဲ့တာတောင် ပြန်မကောက်နိုင်ဘဲ ထွက်ပြေးသွားတာ ..”

“ဘာ!...”

“ဟိုမှာလေ ..”

စိုးထက် က မေးဆတ်ပြမမြင်သည်။ သူ့ရှေ့ လှေကားထစ်ပေါ်မှာ အသားရောင် ဒေါက်ဖိနပ်လေးတစ်ဖက် ..!

“ဖိနပ်က ကျွတ်ကျန်ခဲ့တာမဟုတ်ဘူး ..”

သူ့ရဲ့ ခြေဦးထိပ်က ဒေါက်ဖိနပ်ခွာလေးကို ပြာသို့ က ကောက်ယူလိုက်ကာ ..!

“ဒါ .. ဒီဖိနပ်က ပြုတ်သွားတာဖြစ်မယ် ..”

ဖိနပ်ကိုပါ ကောက်ယူပြီး ကပ်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင် ပြာသို့ ရာ .. ဖိနပ်ပြတ်ကြီးကိုချထားစမ်းပါ ..”

ပြာသို့ က မချဘဲ ဖိနပ်ကိုငုံ့ကြည့်ရင်း မျက်မှောင်ကုတ်ငြိမ်သက်နေ၏။

“ဘာလဲ .. ဖိနပ်ပြတ်လေးကိုကြည့်ပြီး သနားသွားတာလား ..”

“အေးလေ .. မိန်းမမာယာသည်းကိုးဖြာတဲ့ .. ဒီလောက်အကွက်ရွှေပြီး စွန့်စားနေမှတော့ ဒီကောင် ဟက်(ထ်)ထိပြီပေါ့ ..”

“ငါတော့ စဉ့်စားလို့မရဘူး၊ ဒီလောက် ဆင်းရဲစုတ်ပြတ်နေတဲ့ ပို(စ်)တွေပေးနေတာကို ဘယ်သူက စိတ်ဝင်စားမှာမို့လို့လဲ ..”

“ပြာသို့ က ဝင်စားနေပြီ ..”

သူတို့အကြည့်တွေ ပြာသို့ ဆီ ရောက်သွားကြသည်။ ညွှန်ပြတဲ့လူက ပြပေမယ့် မယုံနိုင်သည့်အကြည့်တွေနဲ့ ဖြစ်သည်။ ပန်းနုရောင်တီရှုပ်စင်းကျားနှင့် ဆင်စွယ်ရောင် ချိုင်းပြတ်အပေါ်ထပ်ကိုဝတ်ထားသော ပြာသို့ မျက်နှာက အင်္ကျီရောင်ထက် ပိုပြီးဝင်းစိုနေသည်။

ယောက်ျားမတန်မယ့် ပါးပြင်တွေ နီမြန်းနေတတ်ကာ နှုတ်ခမ်းသားတို့က အညှီဘက်လှနေသဖြင့် အထူအပါးညီသော နှုတ်ခမ်းထောင့်တွေက ထင်းနေ၏။

ယောက်ျားချင်း အားကျလောက်အောင် ချောသည့် ပြာသို့ ..!

တို့ပြင် မိဘဘိုးဘွား ဆွေတော်မျိုးတော်တွေကအစ ပိုင်းဝန်ချစ်ခင်အလေးထားခြင်းခံရသည့် ကုဋေကြွယ်သူဌေးသား ..!

“စိတ်မဝင်စားနဲ့ ပြာသို့၊ မက်လောက်စရာ ဘာမှမရှိတာကို ..”

တည်ကြည် က စိတ်ထဲရှိတဲ့အတိုင်း တန်းပြောသည်။ ပြာသို့ က သူ့ဘက်လှည့်လာတော့ သူ့စကားကို ဖြေရှင်းဖို့မဟုတ်ဘဲ ..!

“သူက ငါတို့ထင်သလိုမဟုတ်ဘူးထင်တယ် ..”

လှေကားမှာ ဖြတ်သန်းနေကြသည့် ပတ်ဝန်းကျင်ကလူတွေ ငုံ့ကြည့်သွားကြသဖြင့် စိုးထက် က ပြာသို့ လက်ထဲကဖိနပ်ကို အောက်ချလိုက်ဖို့ သူ့လက်နဲ့ ဖိချပြီး အချက်ပြ၏။

ပြာသို့ က စိုးထက် လက်ကို ရှောင်လိုက်ကာ လှေကားအတိုင်း ဆက်တက်သွားလျက် ..!

“ကိုယ်ထင်ရာကိုယ်လုပ်ကြေးပဲ .. ဘာကို ဂရုစိုက်ရမှာလဲ ..”

“ပြာသို့ ..”

“ပြာသို့ .. ဟေ့ကောင် .. မင်း ဒါတော့ မဖြစ်သင့်ဘူး ..”
သူငယ်ချင်းတွေက သူ့ကိုအမီလိုက်ပြီး ဖိနပ်ကိုပဲ မလိုလားစွာ

ကြည့်၍ ရုံ့မဲ့နေကာ ..

“သူ့အကြောင်းပြောမယ်ဆိုလည်း ပြောမယ်ကွာ .. အဲဒါကြီး ချထားလိုက် ..”

“နံပါတ်ဖတ်မရလို့ ယူလာတာ ..”

“ဘာ!...”

“မင်းက အသစ်ပြန်ဝယ်ပေးမလို့လား ..”

“ဟေ့ကောင် .. သူ့ဖိနပ်က အစုတ်ကြီး၊ မင်းကြောင့်မဟုတ်ဘူး၊ အစတည်းက ပြတ်နေတာနော် ..”

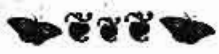
“ချက်ချင်းကြီး ဘာဖြစ်သွားတာလဲ .. အဲဒါ စင်ဒရဲလား ဖိနပ် မဟုတ်ဘူး ..”

“ရူးလောက်အောင် လှနေရင်လည်း တော်သေးတယ် ..”

“ဟာကွာ .. ဒီကောင် ဇွတ်ပဲ ..”

တတွတ်တွတ် တားဆီးညည်းတွားရင်း ပြောမရရင်းနှင့် တည်ကြည် တို့ ခပ်သုတ်သုတ်ကနေ ပြေးလွှားလိုက်ရခြင်းသို့ရောက်ရှိခဲ့ပြီး ..

ရာသီဥတုကတော့ ဖောက်ပြန်နေပါပြီ ..။

အခန်း (၁၆)

“ရာသီဥတုက သိပ်မကောင်းဘူး မမကြီး၊ နောက်ပြန်လှည့်မလား...”

“မလိုဘူး ဆက်မောင်း ..”

“ဟုတ်ကဲ့ ..”

မိုးအုံ့သလို ညှိမှောင်နေသဖြင့် အချိန်အခါမဟုတ်ဘဲ မိုးသက်လေနဲ့ တွေ့ပါ ရနေ၏။ မိုးအေးလျှင် ကျန်းမာရေးမကောင်းတတ်သည့် ဒေါ်ပြာ ညှိရောင် က ကိုယ့်ကျန်းမာရေးကို ဂရုမစိုက်နိုင်ဘဲ သင်တန်းဝင်းထဲကို ပဲ လှည့်ပတ်ရှာဖွေနေခဲ့၏။

“တက်တိုး .. သား ဘယ်မှာလဲ၊ ရှာကြည့်စမ်း ..”

“ဟုတ်ကဲ့ မမကြီး၊ ကျွန်တော် ရှာနေပါတယ် ..”

ကားကို ခပ်ဖြည်းဖြည်းလှိုမ်ရင်း ဝင်းထဲမှာ တစ်ပတ်ပတ်လှကား

မှ ..

“ဟိုမှာ .. ရေကူးကန်ဘက်က ထွက်လာတယ် မမကြီး ..”

ဒေါ်ပြာညှိရောင် မျက်မှန်ကိုပင့်၍ သေချာကြည့်လိုက်သည်။ သား တို့ မြင်လိုက်ရတိုင်း ဘေးမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ယောက် အမြဲ

တမ်းလိုလို ရှိနေတတ်သည့်အဖြစ်က ဒေါ်ပြာညိုရောင့် မျက်နှာကို မှုန်မှိုင်းသွားစေခဲ့လျက် ..

“တက်တိုး အယ်လ်ဘန် ဖွင့်စမ်း ..”

“ဖွင့်နေပြီ မမကြီး ..”

တက်တိုး ကလည်း သူ ဆောင်ရွက်နေကျတာဝန်ကိုကျေပြီးသား..

“တွေ့ပြီ မမကြီး ..”

ဖုန်းထဲမှာ ဓာတ်ပုံလေးနဲ့တကွ သတင်းအပြည့်အစုံပါလာ၏။

“ဘယ်သူတဲ့လဲ .. ဒီမိန်းကလေးမျက်နှာကို သေချာကြည့်နော် ဓာတ်ပုံထဲနဲ့ အပြင်ဘက်က တစ်ခါတစ်လေ သိပ်မတူတတ်ဘူး ..”

“ဟုတ်ကဲ့ .. အခု တူတယ် မမကြီး၊ ဒီကောင်မလေးက ‘ပန်းမြတ် သရဖီ’ တဲ့ .. စိန်ကုန်သည် ရတနာဆိုင်ပိုင်ရှင် ဒေါ်မြင့်မြတ်သူ ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော သမီး ..”

“ကျွတ် ..”

“မိဘမျိုးရိုး အစဉ်အလာကောင်းတယ်၊ ပြီးတော့ .. နိုင်ငံခြားလုပ်ငန်း ..”

“တော်ပြီ .. တော်ပြီ .. ကားပြန်လှည့်တော့ ..”

“ဗျာ .. ဟုတ်ကဲ့ ..”

တက်တိုး က အမိန့်အတိုင်းနေရာမှ ထွက်လာခဲ့၏။ ဒေါ်ပြာညိုရောင့် ကူရှင်မှာ စိတ်ပင်ပန်းစွာ မှီနေလိုက်ကာ ..

“ဒီမိန်းကလေးကို သားဘေးမှာတွေ့တာ ဒီတစ်ခါပဲမို့လား ..”

“ဟုတ်တယ် မမကြီး ..”

“သားရဲ့ဘေးမှာ အများဆုံးတွေ့တာ ဘယ်သူလဲ မှတ်ထားလား..”

“ဟုတ်ကဲ့ မမကြီး၊ ဒါပေမယ့် အများဆုံးဆိုတာမရှိဘူး၊ နှစ်ကြိမ်တွေ့တာ နှစ်ယောက် .. တစ်ကြိမ်စီ သုံးယောက် ..”

“ရပြီ .. ကားဆက်မောင်း ..”

“ဟုတ် ..”

စိတ်ပင်ပန်းခြင်းက ရုပ်ခန္ဓာကြီးကိုပါ ချုံးချုံးကျသွားစေကာ အိတ်ထဲက ရှူဘူးလေးထုတ်ကိုင်လိုက်ရတဲ့အထိ ရင်ထဲမှာမကောင်း ..

သားကို လက်ထပ်ပေးဖို့ စီစဉ်နေကြသည်။ ဒါပါနဲ့ဆို သားရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးကို သူတို့တွေ လုံးပမ်းကြတာ နှစ်ကြိမ်မြောက် ..

သားကလည်း ငြင်းပဲငြင်းနေကာ လူကြီးတွေ ဘယ်လောက်ထိ ယောက်ယက်တိုက် ပူလောင်နေကြတာလည်း ဂရုစိုက်ရမှန်းမသိ ..

သား ဘာဖြစ်လို့ လက်မထပ်ချင်ဖြစ်နေရတာလဲဆိုတာကို ရှာဖွေစုံစမ်းဖို့ကျတော့ မအေဖြစ်သည့် ကိုယ်ပဲ တာဝန်ကျ၏။ ခုချိန်ထိ သိရသလောက်မှာ သားက ရည်းစားတွေထားနေသည်။

ဘယ်ရည်းစားကို အချစ်ဆုံးလဲဆိုတာကျတော့ လိုက်လေပေးလေ၊ ဘယ်လိုမှ အကဲခတ်စုံစမ်းလို့မလွယ်ဘဲ ဖြစ်နေခဲ့၏။

“ပြာပြာ နော် .. စုံစမ်းလို့သိရတာနဲ့ ကိုကြီးတို့ကိုဖုန်းဆက်၊ အားလုံးဆုံးဖြတ်မယ်၊ ငါတို့ကလေးရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးကို နှင့်သဘောတစ်ခုတည်းနဲ့ ဆုံးဖြတ်လို့မရဘူး၊ ကိုကြီးတို့ပေးစားတာကို မယူနိုင်ရင်လည်း ကိုကြီးတို့ သဘောတူမှ သူ ယူလို့ရမှာ၊ ပေါက်ကရလေးဆယ်တွေနဲ့ လက်ထပ်မပေးနိုင်ဘူး ..”

အကြီးဆုံးအစ်ကိုက ရာဇသံပြင်းပြင်းနဲ့ အမိန့်ထုတ်သည်။ မောင်နှမငါးယောက်မှာ သုံးယောက်စလုံးက လူပျိုအပျိုကြီးတွေဖြစ်ကြလျက် ကိုကြီးကတော့ အကြီးဆုံးလည်းဖြစ်သလို အိမ်ထောင်လည်းရှိ၏။

ဒါပေမယ့် သားသမီးမထွန်းကားကြပေ .. သူမတစ်ယောက်သာ အိမ်ထောင်ကျပြီး တစ်နှစ်ကြာတာနှင့် သားလေးကိုရခဲ့တာဖြစ်၏။

ဟိုအရင်တုန်းကတော့ အားလုံးရဲ့ လက်ပေါ်မှာ မင်းသားတစ်ပါးလို ထွေးမွေ့ယူယခံပြီး ကြီးပြင်းလာခဲ့တဲ့ သားလေးအတွက် လေးနှစ်နေခဲ့ဖူးသည်။

“ငါတို့မှာ ပိုင်ဆိုင်သမျှ ငါတို့ကလေးအတွက်ပဲ ..” လို့ ပြောကြသည့် ကိုကြီးတို့၊ ကိုလေးတို့စကားလုံးတွေက နားထဲမှာချိမြနေခဲ့၏။

ဒါပေမယ့် ခုချိန်မှာတော့ လူကို ထုထောင်းရိုက်ပုတ်ခံနေရသလို တင်းကျပ်လွှမ်းမိုးလွန်းနေသည့် သူတို့ရဲ့အချစ်တွေက ကြည်နူးဖွယ်ရာ ဘာမှမရှိ -။

ထစ်ခနဲဆို ကိုယ့်ကိုပဲ အပြစ်တင်၊ ကိုယ့်မှာပဲ အပြစ်တွေရှိနေခဲ့ သည်။

ကိုယ့်အစ်ကို အစ်မတွေမို့ သူတို့တူလေးကို ချစ်ကြတာပဲလို့ တွေး ပေးနေရတာလည်း ကြာတော့ စိတ်ညစ်လာမိ၏။

အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်နေပြီဖြစ်တဲ့ သားယောက်ျားလေးတစ် ယောက်ကို ရည်းစားမထားအောင် ဘယ်လိုထိန်းရမလဲ ...။ ဒီမိန်းမကို မလိုချင်ပါဘူးပြောနေတဲ့ကိစ္စ၊ ယူရမှာပဲဆိုပြီး ကော်ပတ်ရုပ်တစ်ရုပ်ပေး သလို လက်ထဲအတင်းထိုးထည့်ပေးလို့ရော ရသလား ...။

စိတ်တွေလည်း ညစ်လှပါပြီ ...။

ဒီသားနဲ့ ဒီ ဦးလေး ဘကြီးတွေကြားမှာ ဒေါ်ပြာညိုရောင် လူမမာ ရုပ်လေးတောင်ပေါက်နေရသည့်အဖြစ် ...။

“မမကြီး ဖုန်းလာနေတယ် ...”

တက်တိုး မှန်ထဲက လှမ်းကြည့်ပြီး သတိပေးတော့ ဒေါ်ပြာညိုရောင် လက်ကာပြ၏။ ပြီးတော့မှ မျိုင့်(စ်)မက်ဆော့ချ် ကို ပြန်ဖွင့်ပြီး နားထောင် လိုက်၏။

“ပြာပြာ ကလေးကို ရုပ်ရည်ခပ်ကြမ်းကြမ်းနဲ့ မိန်းကလေးတစ် ယောက် အတင်းချဉ်းကပ်နေတယ်၊ ညီမလေး ဘာတွေလျှောက်လုပ်နေ တာလဲ ...။ ကလေးကို ဂရုမစိုက်ဘဲနဲ့ကွာ ...။ အဲဒီ တစ်ယောက်က လုံးဝ သမိုင်းမကောင်းဘူးလို့ ကြားတာနော် ...။ ညီမလေး ရအောင်လိုက်၊ ကိုကြီးတို့လည်း လိုက်မှာပဲ ...။ ဒီလိုဟာမျိုးနဲ့တော့ ကလေးကို အသေရရ အရှင်ရရ လုံးဝ ထည့်မပေးလိုက်နိုင်ဘူး၊ မိန်းကလေးရဲ့ ဓာတ်ပုံ ပို့လိုက် တယ်၊ မက်ဆော့ချ်ဖတ်ပြီး ဖုန်းပြန်ဆက်ဦး ...”

ပြောသွားလိုက်တာ တစ်ချက်မှ မနားပေ ...။ ဒေါ်ပြာညိုရောင်

ကိုယ်တိုင် ကူရှင်မှာ မှီနေရင်းကနေ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားခဲ့ရ၏။

“ရုပ်ရည်ခပ်ကြမ်းကြမ်းနဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ...”

“လုံးဝ သမိုင်းမကောင်းဘူးလို့ ကြားတာနော် ...”

ကိုကြီး ပြောသွားတာတွေ သတိရရင်း ကိုယ်က မိခင်မို့ ပူပင်သောက က ချက်ချင်းကြီးထွားလာ၏။

သားကို ဒီလိုတော့ အဖြစ်မခံနိုင်ပါ။ သူမ တကယ်ပဲ တာဝန်မဲ့ နေပြီထင်၏။ ကိုကြီးတို့ ဝိုင်းဝန်းတင်းကျပ်နေကြတာကို စိတ်ညစ်ရင်း ခုလေးတင် တွေးနေတုန်း ...။

မဖြစ်သေးဘူး၊ သားနဲ့ ခုချက်ချင်းတွေ့မှဖြစ်မည်။ စောစောက ရယ်မောပြောဆိုရင်း တွဲထွက်လာသည့် မိန်းကလေးကို သတိရလိုက် ကာ စိတ်က ဓာတ်ပုံဆိုတာဆို ပြန်ရောက်သွားခဲ့ပြီး ...။

“တက်တိုး ရော့ ... ဒီမှာကြည့်စမ်း၊ ဒီပုံထဲက မိန်းကလေးက ခုန က မိန်းကလေးလား ...”

အရေးထဲမှာ ဓာတ်ပုံက တော်တော်နဲ့ ရှာမရဘဲ တက်တိုး ကလည်း နောက်ကို သမင်လည်ပြန်ကြည့်နေရရင်း လမ်းဆားမှာ ကားရပ်ထားလိုက် ရသည့်အဖြစ်ကို ရောက်ခဲ့၏။

“ဒီမှာ ... ဒီမှာ ... ရော့ ...”

တက်တိုး က ပုံကိုယူကြည့်၍ ...။

“မဟုတ်ဘူး မမကြီး၊ ခုန ကောင်မလေးက ငယ်ငယ်ချောချော လေးပါ၊ ဒီပုံထဲက အသက်နည်းနည်းပိုကြီးမယ်ထင်တယ် ...”

“ဟုတ်လား ...”

ကိုကြီးက နာမည်ဘာလို့ ထည့်မပြောခဲ့တာလဲ ...။ မေ့သွားလို့လား မသိသေးလို့လား ...။

နာမည်သိရရင်တော့ သားတွေနေတဲ့ မိန်းကလေးတွေထဲကလား ဆိုတာ ...။

“ကျွန်တော် အဲဒီဖုန်းထဲက မိန်းကလေးကို ပေးသားလေးဆေးမှာ

မတွေ့ဖူးသေးဘူး ..”

“ဟင်!...”

မမေးဘဲနဲ့ ထွက်တိုး က ဖြည့်စွက်ပြောသည်။ ဒေါ်ပြာညိုရောင်
စိတ်ညစ်ခြင်းတစ်ရစ် တိုးသွားခဲ့၏။

“မမကြီး ကျွန်တော် ဘယ်သွားပေးရဦးမလဲ ..”

“ခဏနေဦး ..”

ဒေါ်ပြာညိုရောင် က ပြာသို့ ကို ဖုန်းဆက်၍ ..

“ဟလို ..”

“သား .. မေမေ .. သားတို့သင်တန်းရှေ့မှ ..”

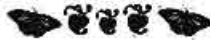
“ဗျာ .. မေမေ ကျွန်တော့်ဆီလာတာလား ..”

“သားဆီလာတာတော့မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် အခု သားနဲ့တွေ့
ချင်တယ် .. ထွက်လာလို့ရလား ..”

“ရတယ် မေမေ .. ခဏလေးနော် .. ဆယ်မိနစ်လောက် ..”

‘သား .. မအားဘူး၊ သင်တန်းတက်နေတယ်’ လို့ မညာလိုက်သည့်
အတွက် ဒေါ်ပြာညိုရောင် မျက်နှာကြည်လင်သွားသည်။

သားလေး အဲ့လောက်ထိ မဆိုးသေးဘူးဆိုတာ သိတာပေါ့ ..။

အခန်း (၁၇)

“အဲ့လောက် မဆိုးသေးပါဘူးလို့ ဘာဖြစ်လို့ထင်ရတာတုံး ‘မ’
ဘက်လိုက်တော့ မိုက်ဖက်ပါ’ တဲ့ ..”

အမေ့ဆီက ဥပမာ ဥပမည်းယုတွေ စတင်ကြားရပြီမို့ စိတ်ချမ်းသာ
သွားမိသည်။ အစတုန်းက နားညည်းလိုက်တာဆိုပြီး ဒီလိုစလာတိုင်း
မျက်နှာလေးမဲ့သွားမိပေမယ့် ခုတော့ ပျော်သွားခဲ့၏။

‘ရောဂါအခြေအနေဆိုးလာရင် သူ့ရဲ့ မှတ်ဉာဏ်တွေလည်း ဒီထက်
ပိုဆိုးသွားနိုင်တယ်’ လို့ ဆရာဝန်ကြီးကပြောထားလို့ပါ။ ဒါဆိုရင်တော့
အမေ့အခြေအနေ ဆိုးရွားသွားတာမျိုး မဖြစ်သေးတာ သေချာပါ၏။

“ခုပဲ ညည်းအစ်ကို ထွက်သွားတည်းက စာမလာလျက်မပါနဲ့လေ-”

“အမေရယ် .. မိဘ မိသားစုအပေါ် အရမ်းဆိုးတဲ့ သားတွေနဲ့စာရင်
အံ့မလည်း ကိုကြီးကြောင့် ဂုဏ်သိက္ခာမကျခဲ့ဘူး၊ ရာရာ လည်း ကိုကြီး
ကြောင့် အရှက်မရခဲ့ဖူးဘူးလေ .. ကိုကြီး ပိုက်ဆံတောင် သုံးနေရသေး
တာကိုး ..”

“အခု မပို့ဘူးမို့လား ..”

ရာရာ မျက်နှာလေးပျက်သွားပေမယ့် ခေါင်းညိတ်လိုက်မိသည်။

“ပို့ပါတယ် .. ပို့လို့ ရာရာ တို့ ခါတိုင်းလို အရှိန်မပျက်စားနေနိုင်တာပေါ့ ..”

“ညည်း ဦးလေးတွေက မပေးဘူးလား၊ ငါ သူတို့ဆီက ပိုက်ဆံရစရာတွေရှိသေးတယ်လေ ..”

ရာရာ က ဒေါ်ကြင်ကြင် စကားကြောင့် ပြုံးလိုက်ကာ ..

“အမေရယ် ..”

“ဘာလဲ .. သူတို့က ငါ့ကို သတိမကောင်းတော့ဘူးဆိုပြီး ကလေးတွေကို ညှပ်ချနေတာလား၊ ဒါမျိုးဆို ငါမခံဘူး ..”

“မဟုတ်ဘူးလေ .. ပေးကြပါတယ် အမေရဲ့၊ အမေပဲ ဖဲ့ဆပ်ပေါ့လို့ပြောထားတာလေ ..”

“ပြီးတာပဲ .. မပေးလို့ကတော့ တွေ့မယ် ..”

အမေ့ကို သနားကြင်နာစွာ ကြည့်နေမိသည်။ ဟိုးအတိတ်က ဈေးခွဲ ယူခဲ့ကြဖူးတာတွေကိုပဲ သတိတရရှိနေခဲ့သော အမေ့ စိတ်ထဲမှာ တကယ့်ကလေးလေးလို တစ်ခါတစ်ခါ ချစ်ဖို့လည်းကောင်းနေ၏။

တစ်ခါတစ်ခါကျတော့လည်း ကြေကွဲမိရလေသည်။

“ရာရာ ..”

“ရှင် .. အမေ့ ..”

“ညည်းကရော တစ်နေ့လုံးပဲ အပြင်ထွက်နေတာ ဘာထွက်ထွက်လုပ်နေတာလဲ ..”

“သင်တန်းတက်ရင်းနဲ့ အလုပ်ဝင်လုပ်နေတာလေ အမေရဲ့ .. ကိုကြီးတစ်ယောက်တည်းအလုပ်လုပ်နေရတာ သနားလို့ပါ၊ ပြီးတော့ အိမ်စရိတ်ဆိုတာ ဝင်ငွေနည်းရင် မလောက်ဘူး .. အမေ သိရဲ့သားနဲ့-”

တစ်ချို့ အခက်အခဲတွေကိုတော့ အမေ့ကို တိုင်ပင်လို့ရပါသေးသည်။ ရာရာ စကားကြောင့် ဒေါ်ကြင်ကြင် မျက်မှောင်ကုတ်လျက် အကြာကြီး ငြိမ်ကျသွား၏။ ပြီးမှ ...

“အဲဒါကြောင့် ညည်းကို ယောက်ျားယူစေချင်တာ၊ မိမြ တို့ကလည်း အားမကီးရပါဘူး၊ ပုန်းဆက်လိုက်ရင်တော့ ဟုတ်ကဲ့ဆိုတာချည်းပဲ..”

“အမေရယ် ..”

“ဘာ အမေရယ်လဲ .. မိန်းမဆိုတာ 'ဘူးကောင်းချင် စင်ခံ .. လင်ကောင်းမှ စံ' ရတာ ..”

“အဲဒါ ဟိုတုန်းက ရှေးရိုးစကားတွေ အမေရဲ့ ..၊ ခုခေတ်မှာ 'လင်ကောင်းမှစံရ' တယ်ဆိုတဲ့ စကားက မှန်ပေမယ့် အဲဒီမိန်းမမှာ မိန်းမကောင်းပီသခြင်းဂုဏ်ကျက်သရေတွေ ပြည့်ဝနေရုံနဲ့ မရတော့ဘူး -”

“ဘာတွေ အပိုပါရသေးလို့လဲ ..”

“ဥစ္စာပေါ - ရုပ်ချော .. ပညာတတ်မှ ..”

“အဲဒါက ယောက်ျားလေးကိုကြည့်ပြီး ရွေးချယ်ဖို့ပါအေ .. ယောက်ျားလေးက အဲဒီလိုမိန်းမကိုရှာပြီးတော့ .. ဘာလဲ .. မိန်းမယူပြီး အားတိုးရှာမှာလား ..”

“နှစ်ဦးနှစ်ဖက် အရည်အချင်းကောင်းတွေ ပြည့်ဝနေဖို့လိုတာကို ပြောတာလေ ..၊ ရာရာ မှာ ဘာတစ်ခုမှမရှိတာ ..”

“တစ်ခုတော့ ရှိပါတယ်အေ ..”

“အမေကလည်း လုပ်ပြီ ..”

“ညည်းပြောတာ ဥစ္စာပေါ - ရုပ်ချော .. ပညာတတ်ဆို ..”

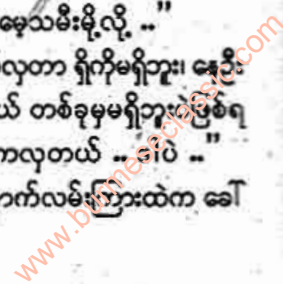
ဒေါ်ကြင်ကြင် က လက်သုံးချောင်းထောက်၍ သူမဘာသာရေတွက်နေကာ ..

“ညည်းက လှတာပဲဥစ္စာ ..”

“မလှပါဘူး အမေရယ် .. အမေက အမေ့သမီးမို့လို့ ..”

“လှပါသော်ကောအေ .. ငါ့သမီးလောက်လှတာ ရှိကိုမရှိဘူး၊ နေဦးငါ ကိုယ်တိုင်ရှာဖွေပြီး ပေးစားမယ်၊ ဘယ်နှယ် တစ်ခုမှမရှိဘူးပဲဖြစ်ရတယ်လို့ တစ်ခုရှိတယ် .. အဲဒါက ငါ့သမီးကလှတယ် .. ဒါပဲ ..”

ရာရာ စိတ်ညစ်သွားမိသည်။ ထိုစဉ် နောက်လမ်းကြားထဲက ခေါ်

ထားသည့် ကောင်မလေး အိမ်ထဲဝင်လာတာမြင်လျှင် ..။

“ကွေ့လား .. ဒီကောင်မလေးဆို နှုတ်ခမ်းလေးလန်ပြီး မျက်မှူးမရှိ၊ မျက်ခုံးမရှိ၊ မိန်းမဖြစ်နေပြီး ရုပ်ဆိုးနေရင်ရော ဘယ်ယောက်ျားက ကြိုက်မှာဘုန်း ..”

“လာ .. စံပယ် .. ငါ နင့်ကိုစောင့်နေတာ ..”

“ဟုတ်ကဲ့ .. အစ်မ သွားတော့လေ၊ ကျွန်မ မီးဖိုချောင်ထဲတစ်ခါ တည်းဝင်လိုက်မယ် ..”

စံပယ် က အမေအကြောင်းကိုသိနေပြီမို့ ဘာပြောပြောစိတ်လည်း မဆိုးရှာပါ။ နောက်ဖေးချောင်ထဲတန်းဝင်သွား၏။ ထိုအခါကျမှ ရာရာ လက်ကနာရီလေးကို ငုံ့ကြည့်ကာ ..။

“အမေ နေကောင်းတယ်နော် ..”

“ဘာလဲ .. သွားတော့မလို့လား၊ အပြင်ထွက်ခါနီးတိုင်း ကျုပ်ကို မေးပြီး ဘာလုပ်တာလဲ ..။ နေကောင်းလို့ ညည်းနဲ့ စကားပြောနေတာပေါ့..”

“လူကြီးဆိုတာက ထိုင်တစ်ချက် ထတစ်ချက်မှာ ပြုံးခနဲဖျတ်ခနဲ ဖြစ်သွားတတ်တယ် အမေရဲ့ ..။ အမေ ဘေးမှာ ဖုန်းအမြဲထားနော်၊ တစ်ခုခု နေမကောင်းဖြစ်တာနဲ့ ဖုန်းဆက်နော် အမေ ..”

“အေးပါ .. ဒါပေမယ့် နေပါဦး၊ ငါပြောနေတာ မပြီးသေးဘူး လေ .. ညည်း ယောက်ျားယူဖို့ကိစ္စ ..”

“အမေရယ် .. မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ဒုက္ခအဝဝက ယောက်ျားယူ လိုက်တာနဲ့ ငြိမ်ချမ်းသွားတာမှမဟုတ်တာ၊ တကယ်တော့ ဒုက္ခဆိုတာ အိမ်ထောင်ကျကာမှတော့ ..”

“ဖြစ်ရတယ်လေ .. ညည်းကျမှပဲ အိမ်ထောင်ပြုတယ်ဆိုတာ ဆိုးတိုင်ပင် ကောင်းတိုင်ပင် ရဲဘော်ရဲဘက်ရှာတာ၊ အေးအတူ ပူအမျှ ဦးဆွေး ဆံမြေ့ ရိုးမြေ့ကျပေါင်းသင်းသွားမယ့် ဘဝကြင်ဖော် ..”

“အမေ ..”

“ဟေ့ ..”

“ရာရာ အလုပ်သွားရဦးမှာလေ .. နော် .. အဲဒါတွေပြန်လာမှ ပြောမယ်လေ ..”

“ညည်း ပြန်မလာခင် ငါသေသွားရင် ညည်းကို ဘယ်သူကပြော တော့မှာလဲ ..”

“အမေ ..”

“ဘာတုံး ..”

“ရာရာ သွားလို့မဖြောင့်အောင် အမေရယ် ..”

“ဒါဆို .. ငါ့ကိုပါခေါ်သွားပြီ .. မြ တို့ အိမ်ပို့ထားခဲ့ ..”

ရာရာ မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ ဟိုတုန်းက ချစ်ခဲ့ကြတဲ့ ညီအစ်မ ဝမ်းကွဲတွေပေမယ့် အဲဒီတုန်းက အရှိန်နဲ့မို့လို့ ခုချိန်မှာ မကင်းရာမကင်း ကြောင်း ထောက်ပံ့ကူညီနေကြတာပဲရှိမည်။ အမေ အိမ်ကိုအလည်ရောက် သွားရင် ဘယ်သူက ကြိုက်မှာလဲ ..။

ပြီးတော့ အန်တီစန်းစန်းမြ တို့က ဟိုတုန်းကထက် အများကြီးမြင့် မားနေကြပြီဖြစ်ကာ အပေါင်းအသင်းနယ်ပယ်ကလည်း ကျယ်ပြန့်နေပြီ..။

အမေ ရောက်သွားပြီး ဟိုပြောဒီပြောတွေနဲ့ စကားမှားခဲ့ရင် ကြိုက် မှာမဟုတ် ..။

အန်တီမြ က သည်းခံနေရင်တောင်မှ တူ့တူမနဲ့ တစ်ဖိမ်းတွေက ဦးသေးသည်။ လူငယ်တွေက မချေမငံဝင်ပြောကြလျှင် အမေ ဘယ်လိုမှ သည်းခံမှာမဟုတ် ..။

ရာရာ လည်း အမေ့ကို သူများငြိုငြင်မှာ မခံနိုင်ပါ။

“မသွားပါနဲ့ အမေရယ် .. သူတို့က စီးပွားရေးပြေလည်နေကြ တော့ အန်တီကလည်း အိမ်သိပ်မကပ်နိုင်ဘူး၊ အမေ သွားလည်း မတွေ့ နဲ့တများတယ် ..”

“ငါ ဖုန်းဆက်မှာပေါ့ ..”

“အန်တီ အလုပ်ကိစ္စပြောနေတုန်း အမေ ဖုန်းဆက်လိုက်မိရင် အန်တီ ဘယ်ကြိုက်မလဲ၊ အမေသားကြီးတောင်မှ သူ အပြင်ရောက်နေ

ရင် ဖုန်းမဆက်ပါနဲ့လို့ မှာထားတာလေ ..”

ဒေါ်ကြင်ကြင် ငိုငိုတွေသွားခဲ့သည်။ တစ်ခါတစ်လေကျတော့လည်း ရာရာ ရှင်းပြတာတွေကို အမေ သေချာစဉ်းစားပေးရှာသည်။ နားလည် ပေးခဲ့တာတွေလည်း ရှိခဲ့တာမို့ ..

“ရာရာ တို့က အရမ်းဆင်းရဲတာ အမေရယ် .. အန်တီက ရာရာ အတွက် အိမ်ထောင်ဘက်ရှာပေးချင်ပေမယ့် ချမ်းသာပြည့်စုံတဲ့ ယောက်ျား ကောင်းကိုရှာဖို့ကျတော့ ကိုယ့်တူမ ဘဝအဆင့်အတန်းကိုကြည့်ပြီး မျက်နှာငယ်ရမှာတွေကို သိနေမှာပေါ့ .. ဒါကြောင့် အားလုံးအဆင်ပြေ ပြေဖြစ်လာအောင် အချိန်ယူနေတာဖြစ်မှာပါ။ အမေ သွားမလာပါနဲ့..”

“ဒါဆိုရင် ငါ့သမီးက ဆင်းရဲနေလို့ သူ့ဌေးနဲ့ မတူတန်နိုင်ဘူးပေါ့..”

ဒေါ်ကြင်ကြင် တမ်းတမ်းတတပြောရင်း မျက်ဝန်းတွေက ငိုရ လိုက်တော့မလို တုန်ယင်လှုပ်ရှားနေခဲ့၏။

ရာရာ အမေ့လက်လေးကို ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်ကာ ..

“အန်တီဘက်က ဖြစ်နိုင်တာကိုပြောတာပါ။ အမေ အန်တီတို့ စိတ်တိုနေမှာစိုးလို့ ..”

အန်တီမြ ဘယ်တော့မှ ဒီကိစ္စကိုခေါင်းထဲမထည့်ဘူးဆိုတာ အမေ ကို မသိစေချင်တာပါ။ စိတ်ကစဉ်းကလွှားဖြစ်နေသည့် အမေ့ကို နားလည် ခွင့်လွှတ်နိုင်ပေမယ့် ဒီကိစ္စ အမေ ကြိုးစားနေတာ ဆွေမျိုးတွေထံမှာ သူမ ခေါင်းမဖော်နိုင်အောင်အရှက်ရခဲ့သည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် အားလုံးနဲ့ အဝေးဆုံးကို ထွက်ပြေးချင်ခဲ့မိ၏။ အမေ့ကိုတော့ ဘာမှမပြောရက်ခဲ့ဘဲ..

“အမေ အေးဆေးနေနော် .. ရာရာ က အမေ့ကို အိမ်ထောင်မပြု သေးဘဲ ပြုစုကျွေးမွေးချင်သေးတာ ..”

“ငါ့သေသွားရင် ညည်းကို ဘယ်သူက ယူတော့မှာလဲ ..”

ဒေါ်ကြင်ကြင် မျက်ရည်တွေ ဝဲလေသည်။

“ဟိုကောင်က မိန်းမယူပြီး ဒီအိမ်ပေါ်မှာ ခေါ်လာမယ်၊ ညည်း ကတော့ သူတို့ရဲ့ခိုင်းဖက်လေးဖြစ်မှာ ..”

“အမေ့ ..”

အမေ တရှိုက်ရှိုက်ငိုလေသည်။ ရာရာ လည်း မျက်ရည်တွေထွက်လာကာ အမေ့ကို ဖက်ထားမိ၏။ သူမ အိမ်ထောင်ပြုမှ ငြိမ်းချမ်းမည် လို့ထင်နေသော အမေ့ရဲ့ စိတ်စွဲလမ်းမှုကို ဘယ်လိုပျောက်ဖျက်ပစ်ရမလဲ..

ထိုစဉ် ဒေါ်ကြင်ကြင် က မျက်ရည်တွေကိုရော နှပ်တွေပါ တချို့နိုး ညှစ်ချထုတ်ပစ်နေကာ ..

“မပေးနိုင်ဘူး .. သင်းက ယောက်ျားလေး၊ ကိုယ့်ဘာသာရှာကျွေး နိုင်လို့ယူတာ .. ငါ့အိမ်ကို မပေးဘူး၊ ငါ့သမီးကို မခိုင်းရဘူး၊ ငါ့သမီး တို့ ဘယ်သူမှ ကျွန်လိုမခိုင်းရဘူး ..”

အမေ့ ရေရွတ်သံတွေကြောင့် ရာရာ အိမ်ကထွက်လာခဲ့တော့ မျက် ရည်တွေ ထွက်နေဆဲ ..

“ရာရာ ..”

လမ်းထိပ်ရောက်တော့ အမေ့ မိတ်ဆွေ ဒေါ်တရုတ်မ နဲ့ ဆုံမိကာ ဘာရာ တစ်ကိုယ်လုံးကိုလည်းကြည့်၏။ ဒါပေမယ့် စိုးရိမ်သော ကရုဏာ မျက်ဝန်းတို့နှင့်ကြည့်တာဖြစ်လျက် ..

“သင်တန်းလား .. အလုပ်လား ..”

“နှစ်ခုစလုံးပါပဲ ..”

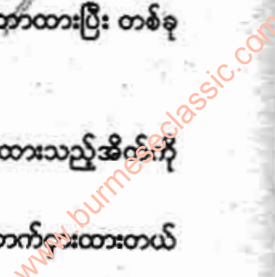
ငိုချင်နေတာမို့ ကိုယ့်အသံကို ရိပ်မိသွားမှာစိုးကာ တိုတိုတုတ်တုတ် ခြေလိုက်မိသည်။

“အေးပါအေ .. ညည်းကို ဘာအလုပ်လုပ်နေတာလဲလို့ အန်တီ မေးချင်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်တူမလေးလိုသဘောထားပြီး တစ်ခု တော့ မေးချင်တယ်၊ စိတ်မဆိုးနဲ့နော် ..”

“ဟုတ်ကဲ့ မေးပါ ..”

ဒေါ်တရုတ်မ က သက်ပြင်းချလိုက်ပြီးမှ ကိုင်ထားသည့်အိမ်ကို ခေါ်မှာချိတ်လိုက်ကာ ..

“ညည်းက ထမင်းဟင်းချက်ပေးရုံနဲ့ လူတစ်ယောက်လေးထားတယ်

၁၄၈

လရောင်ကျူးရင့်

ဆိုတော့ ညည်းရဲ့အလုပ်က ဘယ်လိုဝင်ငွေတွေရနေတဲ့ အလုပ်မျိုးလဲ..

“ရှင်!...”

“တစ်ချို့ကတော့ ညည်းကိုထင်ကြေးတွေနဲ့ လျှောက်ပြောနေကြပြီ။ မောင်မောင်ဦး က ဘာသိဘာသာနေတတ်တဲ့ လူလေ။ ခုလည်း ထွက်သွားပြန်ပြီ .. သူက ထွက်သွားတာနဲ့ အိမ်ကိုမေ့တဲ့သူ၊ ပြောရရင် သူ့အကူအညီကိုမရနိုင်ဘူးဆိုတာ လူတွေကသိနေကြတာကိုး ..”

လူတွေဆိုသည့် ပတ်ဝန်းကျင်ကြောင့် ရာရာ မျက်နှာလေး ညှိုးကျသွားခဲ့၏။ ဘဝတစ်ခုဟာ အဆောက်အဦးတစ်ခုနဲ့တူသည်ဆိုလျှင် ပတ်ဝန်းကျင်က ပြတင်းပေါက်တွေနဲ့တူလေသည်။

အဆောက်အဦးတစ်ခုအတွက် ပြတင်းပေါက်တွေမပါလည်း ပြန်ပေမယ့် မပါလို့လည်းမရ ..!

ပြတင်းပေါက်တိုင်းက လေကောင်းလေသန့် မရနိုင်ပေမယ့် ..

“ရာရာ မဟုတ်တာ ဘာမှမလုပ်ဘူး အန်တီ၊ ကိုကြီးက အားမကုန်ရပေဘူးဆိုတာလည်း ပတ်ဝန်းကျင်က ဘေးကကြည့်ပြီး ထင်ကြေးတွေပေးနေတာ၊ ရာရာ မနေ့တစ်နေ့ကမှ ကျောင်းမတက်တော့ဘဲနေခဲ့တာလေ .. အမေနဲ့ ရာရာ ကိုကြီးအရိပ်အောက်မှာပဲ ရပ်တည်နေခဲ့ကြတာပါ..”

ဒေါ်တရုတ်မ က ‘ဟုတ်တော့ဟုတ်ပါတယ်’ လို့ ခပ်တိုးတိုး ပြောပြီး ခေါင်းညိတ်နေ၏။

“ခုလည်း ရာရာ အလုပ်လုပ်တယ်ဆိုတာ စက်ရုံကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ သူငယ်ချင်းချင်းကူညီကြတဲ့အလုပ်နဲ့ အလုပ်ပေးထားတဲ့ သဘောမျိုးပါ ..”

“ဟုတ်လား ..”

“ဒါကြောင့် သင်တန်းတက်ရင်း အလုပ်လုပ်နိုင်တာလေ၊ ခုတစ်လော အမေ ကျန်းမာရေးက လွှတ်ထားလို့မရတော့ မီးဖိုချောင်ထဲ အမေမဝင်ဖြစ်အောင် ချက်ပြုတ်ပေးမယ့်လူ ခေါ်ထားရတာ ..”

ဒေါ်ကြင်ကြင် ထမင်းအိုးဆူနေတာကို လက်နဲ့မွှေပစ်လိုက်သည်

သတင်းတော့ သူတို့ကြားထားတာမို့ ဒေါ်တရုတ်မ ချက်ချင်းနားလည်သွား၏။

“အဲဒါလည်း မိတ်ဆွေတစ်ချို့က ကူညီလို့ပါ .. လာချက်ပြုက်တဲ့ သူကလည်း အလုပ်သမားမဟုတ်ဘူး၊ မုန့်ဖိုခဲဖိုလောက်နဲ့ပဲ စေတနာနဲ့ ကူညီနေတာ ..”

“အေးပါ သမီးရယ် .. အန်တီက သမီးကို အထင်သေးလို့မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါကြောင့်လည်း သမီးတို့ဘက်က ရပ်တည်ချင်လို့ ကိုယ်တိုင် စိတ်ရှင်းသွားအောင် မေးကြည့်တာပါ။ တကယ်ဆို သမီးတို့မောင်နှမက တော်ပါတယ်၊ မောင်မောင်ဦး ကလည်း အေးစက်စက်နေတတ်ပေမယ့် ပျော်ပျော်နေတယ် ရိုးသားတယ် မအေကိုလည်း ချစ်တဲ့ကလေးပါ ..”

ကိုယ်တိုင် ရာထူးရာခံနဲ့ ခန့်ခန့်ညားညားနေပေမယ့် ဒီအရွယ်ထိ အမေဖြစ်သူကရိုက်လျှင် ကျောကော့ပြေးတုန်း ..။

ဒေါ်တရုတ်မ က နှုတ်ဆက်ပြီးထွက်သွား၏။ သူမ စိတ်လက်မကြည်သာစွာ လျှောက်လာခဲ့ရင်း မျဉ်းကြားကူးခါနီးမှ တစ်ဖက်မှာ ဘတ်စ်ကားထိုးရပ်လိုက်တာမြင်လျှင် ..!

“ဟယ် .. ကားက လူချောင်လိုက်တာ ..”

ကားကိုလှမ်းကြည့်ပြီး သတိလက်လွတ် ဖြတ်ကူးပစ်လိုက်လျှင်..!

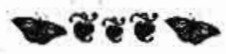
“တိ ..”

“ကျွီ ..”

“အား!...”

မျက်လုံးထဲမှာ ပြာခနဲဖြစ်သွားသည်။ မျဉ်းကြားမှာမို့ ကားက အရှိန်မများပေမယ့် သူမက နီးနီးကပ်ကပ်ကြီး ဖြတ်ကူးပစ်လိုက်သဖြင့် ဘွားခနဲပေါ်လာသည့် ကားဦးခေါင်းကြီးက သူမရဲ့ ခါးစောင်းနဲ့အထိ ..!

အရှိန်ဘယ်လောက်နှင့် ပစ်တိုက်မိသည်မသိသော်လည်း ရာရာပုံခနဲ လဲကျသွားတာ ဘာဆိုဘာမှမသိတော့ပေ ..!

အခန်း (၁၈)

ကားက မေတ္တာမွန် ဆေးခန်းကြီးရှေ့မှာ အလျင်စလိုရပ်သွား၏။ စိုးထက် ပါကင်သွင်းနေတုန်း ပြာသို့ က ဆေးခန်းထဲကို တလွှားလွှား ဝင်သွားကာ ..

“ဦးတိုး မေမေ ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ ..”

“မမကြီး ဘာမှမဖြစ်ဘူး ..”

တက်တိုး က မိန်းကလေးတစ်ယောက် အတင်းကြီးဖြတ်ကူးပစ် လိုက်တာကို ပုံသဏ္ဍာန်တွေလုပ်ပြီး သေချာရှင်းပြ၏။

“ဦးက လူကူးမျဉ်းကြားမှာ အရှိန်ချပြီးသားပါ။ ပြီးတော့ သူ့ကို လည်းမြင်တယ်။ လူတိုင်းပဲ ရပ်စောင့်နေကြတာဆိုတော့ ကားကြော မပြတ်သေးဘဲ ကူးလာမယ်မထင်လို့လေ ..။ ကားက ကပ်လာကာမှ ဇွတ်ဖြတ်ကူးတာကွ ..။ တမင်တကာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သေကြောင်း ကြံသလိုပဲ ..။ ဘေးလူတွေလည်း ဒီတိုင်းပြောကြတာ ..”

တက်တိုး က သူ့အပြစ်မရှိကြောင်းလည်း သိစေချင်သဖြင့် သေချာ ရှင်းပြရင်း ဘေးက ကပ်ပါလာ၏။ ပြာသို့ က အခန်းတစ်ခန်းရှေ့မှာ

ဗျက်စိမျက်နှာပျက်ပျက်နှင့် ရပ်နေသည့် ဒေါ်ပြာညိုရောင် ရှေ့ကို ရောက် သွားခဲ့လျက် ..

“မေမေ ..”

“သားရယ် .. ကံကောင်းလို့ သိလား ..”

ဒေါ်ပြာညိုရောင် က ပြာသို့ လက်ကို ဆီးကြိုကိုင်လိုက်ကာ .. လက်ဖျားတွေပါ အေးစက်နေလျက် ..။

“မေမေဖြင့် ကားအောက်မှာ ဒီမိန်းကလေး ပြားနေပြီထင်တာ..”

“ကျွန်တော် မေးကြည့်ပြီးပြီ .. ဘာမှ မစိုးရိမ်ရတော့ဘူးတဲ့ မေမေ”

“ဟင်!...”

“မေမေ ပြန်တော့လေ .. ကျွန်တော် ကြည့်ရှင်းလိုက်မယ် ..”

“မဟုတ်ဘူးလေ သား .. ခုမှ သေချာစမ်းသပ်ရမှာ၊ အသက်အန္တရာယ်မရှိတော့ပေမယ့် ..”

“မသေနိုင်ဘူးဆိုတာ သိရင်ပြီးတာပဲ မေမေ .. မေမေ အရမ်းစိုးရိမ် မနေပါနဲ့၊ ဦးတိုး မေမေ့ကို အိမ်ပြန်ပို့ပေးလိုက်ပါ ..”

“သား ..”

“စိတ်မပူပါနဲ့ မေမေရာ .. လေးလေးကျော် လည်းလာမှာပါ။ ကျွန်တော်တို့ ပြေလည်သွားအောင် အစအဆုံးရှင်းပေးမှာပါ ..”

“ဟုတ်လား .. မောင်လေး လာမှာတဲ့လား ..”

ဒေါ်ပြာညိုရောင် က စိုးရိမ်စိတ်မပြေသေးပေမယ့် ထိတ်လန့်ရလွန်း သဖြင့် ခေါင်းတွေပါ မူးနောက်နေပြီမို့ လက်လျှောလိုက်ပုံရှိကာ ..။

“သားလေး .. ဒီလိုကိစ္စမျိုးက လူနာကျေနပ်ဖို့ အဓိကနော် ..။

သားရဲ့ လေးလေးကလည်း သိပ်စိတ်ရှည်တတ်တာမဟုတ်ဘူး၊ သားက သည်းခံပြီး ပြေလည်အောင်လုပ်ခဲ့နော် ..”

ဖုန်းဆက်ဖို့ပါ တရရမှာပြီး ပြန်သွား၏။

“အန်တီ တော်တော်ထိတ်လန့်သွားပုံပဲ ..။ နှလုံးရောဂါ သာရှိနေ ရင် မလွယ်ဘူး ..”

“ဟုတ်တယ် .. မောင်နှမတွေထဲမှာ မိန်းကလေးနှစ်ယောက်ပဲပါ တာ။ မေမေနဲ့ အန်တီသီဂီ က အပြင်သိပ်ထွက်တဲ့အကျင့် မရှိဘူး ..”

အစ်ကိုတွေ မောင်တွေကလည်း အစ်မနဲ့ ညီမတွေကို လေတိုက် မခံလောက်အောင် သိမ်းထုပ်ယုယခွဲကြတာဖြစ်သည်။ ဒေါ်ပြာညိုရောင် သည် မိဘက လက်ထပ်ပေးသူကိုသာ ကြည်ဖြူစွာ ခေါင်းညိတ်ခဲ့ပြီး ခင်ပွန်းသည်ကိုယ်တိုင်ကလည်း ဇနီးဖြစ်သူကို ခြိတ်နိုးယုယခွဲသည်သာ။ ခုတော့ ပြာသို့ ဖေဖေ ဆုံးသွားခဲ့တာ သုံးနှစ်ကျော်ခဲ့ပြီဖြစ်၏။

“ဒေါက်တာ ..”

“ခုနု လူနာရှင် ဘယ်ရောက်သွားလဲ ..”

“ကျွန်တော်တို့ပါပဲခင်ဗျာ .. မေမေက သိပ်နေမကောင်းလို့ ပြန် နားနေပါတယ်။ လူနာနဲ့ပတ်သက်တာအားလုံး ကျွန်တော် တာဝန်ယူ မှာပါ။ အခု လူနာအခြေအနေလေးသိပါရစေ ..”

လူနာအခန်းထဲက ထွက်လာသည့် ဆံရာဝန်က သူတို့သုံးယောက် ကို တစ်ယောက်စီကြည့်ပြီးမှ ..

“ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဒဏ်ရာတော့ ရှာမတွေ့ဘူး။ ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ ထိခိုက်မှု ရှိမရှိကိုတော့ လူနာသွားလာလှုပ်ရှားကြည့်မှာ .. အခု လဲကျ ထားတဲ့အရှိန်နဲ့ ခေါင်းမှာ နည်းနည်းထိထားတယ်။ လက်တံတောင် တစ်ဖက်မှာ ဒဏ်ရာရထားသေးတယ်။ သိပ်တော့ စိုးရိမ်စရာမရှိပါဘူး..”

“အခု လူနာသတိရပြီလား ဒေါက်တာ ..”

“သတိရနေပြီ .. ဝင်တွေ့လို့လည်း ရပါပြီ ..”

သူတို့ သိချင်စောနှင့်အထဲကို ဝင်သွားခဲ့ကြလျှင် လူနာခုတင်ပေါ် မှာ ပက်လက်ကလေးရှိနေသော မိန်းကလေး၏ ဟိုကြည့်ဒီကြည့်အကြည့် တွေက သူတို့ထံ တန်းခနဲရောက်လာ၏။

ပြာသို့ ခြေလှမ်းတွေလည်း တုံ့ခနဲရပ်တန့်သွားကာ ..

“မင်း!...”

“ဟင်!...”

ရာရာ မျက်လုံးတွေ ဝိုင်းစက်ပြူးကျယ်သွားခဲ့၏။ ကိုယ့်ကို တိုက်မိ တဲ့ကားက ပြာသို့ ဆိုသူရဲ့ကားလား ..

“မေမေ ကားရှေ့ ပြေးဝင်တာ မင်းပေါ့ ..”

ပြာသို့ လေသံတွေ ချက်ချင်းပြောင်းလဲ အေးစက်သွားခဲ့ပြီး ပျာယိ ပျာယာခြေလှမ်းတွေက တစ်လှမ်းချင်းဖြစ်သွားခဲ့လျက် ..

“ဖြစ်နိုင်တယ် .. ဒီနေ့ မေမေ စီးသွားတဲ့ကားက ငါ စီးနေကျ ကား၊ မင်းက ငါမောင်းလာတယ်ထင်လို့ ကားရှေ့ ပြေးဝင်လိုက်တာ လား ..”

“သေချာတာပေါ့ .. ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထိခိုက်ဒဏ်ရာဖြစ်ခံပြီးတော့..”

“စွန့်စားတာတွေ .. စွန့်စားတာတွေ .. ဟဲ .. ဟဲ .. ဇွဲဆုပေးဖို့ ကောင်းနေပြီ ..”

“ရှင်တို့ ဘာတွေပြောနေကြတာလဲ ..”

ပြာသို့ က သူမကိုစိုက်ကြည့်၍ ခုတင်နားမှာရပ်လိုက်၏။ ပြီး တော့ ...

“ဒီအမူအရာတွေလည်း ထပ်နေပြီ ..”

“ရှင်တို့လည်း မိန်းကလေးမြင်တိုင်း ကိုယ့်ကိုကြိုက်တယ်ထင်ပြီး ဘဝင်လေဟပ်နေတာ ရူးသွားဦးမယ် ..”

ဒေါသသည် စိတ်ရှိသလောက် ပြောမထွက်နိုင်ဘဲ ရာရာ တစ် ခေါက်မိ၏။ ပြီးတော့ ခုတင်ပေါ်ကဆင်းဖို့ ကြိုးစား၏။

ဒီဘက်ကိုခြေချဖို့ပြင်ပြီးမှ ဟိုဘက်ကို ခြေထောက်ပြန်ရွှေ့၏။ သို့သော် တစ်ဖက်က နံရံနဲ့ကပ်နေသဖြင့် ဒီဘက်ပြန်လှည့်ရလျှင် ..

“ဟား .. ဟား .. ဟား ..”

ဖင်ထိုင်လျက်ကနေ ခြေနှစ်ဖက်စုံလှဲ၍ ဆော့နေသလိုဖြစ်နေရာ စိုးထက် တို့ ဝိုင်းရယ်ကြ၏။ ခေါင်းမှာ ပတ်တီး၊ လက်မှာ ပုလပ်တော တွေနှင့် သူမ ဒေါသဖြစ်သွားတော့ ပြာသို့ မျက်နှာမှာလည်း လှောင်ပြူး တွေဖြစ်နေခဲ့၏။

ရာရာ ရှက်လည်းရှက်၊ ဝမ်းနည်းလာတာကိုလည်း ထိန်းမရတော့ဘဲ နှုတ်ခမ်းလေးကိုက်ထားရင်း မျက်ရည်တွေဝဲလာခဲ့၏။

ပြာသို ရပ်နေသည့်နေရာနှင့် လွတ်အောင် ခြေရင်းဘက်ကိုတိုး၍ ခုတင်ပေါ်က ဆင်းလိုက်တော့ ကားတိုက်ခံထားရသည့် တင်ပါးစောင်းထဲက မျက်ခနဲဖြစ်ကာ ..

“အ ..”

လက်က ခုတင်စွန်းကိုပြန်ဆွဲလိုက်ပေမယ့် မမိ ..

ဒါပေမယ့် သူမ ပုံလဲမသွားခဲ့ဘဲ ပြာသို က လှမ်းဆွဲလိုက်သဖြင့် သူ့ဘက်ကို ယိမ်းယိုင်ပါသွားခဲ့၏။

“ဖယ် .. မကိုင်နဲ့ ..”

လူကိုမြင်တိုင်း နောက်ပိုးပိုးနေသည်ပဲ အပြောခံနေရသဖြင့် လူကို ထိကိုင်ခံလိုက်ရတော့ မာနက ထောင်းခနဲခေါင်ပြု၏။ ထို့ကြောင့် သူ့လက်ကို ဖယ်ချခါထုတ်ပစ်၍ ရင်ဘတ်ကိုပါ တွန်းပစ်လိုက်မိသည်။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မဟန်နိုင်ပေမယ့် ခြေတစ်ဖက်ဒရွတ်ဆွဲလေး အတိုင်းပဲ ရာရာ အပြင်ကိုအတင်းထွက်သည်။

“ဟား .. ဟား .. ဟား ... ဒီလိုလေး .. ဒီလိုလေး ..”

စိုးထက် က အစအနောက်သန်သလောက် ရာရာ ထော့နင်းလေး ထွက်သွားတဲ့ပုံကို တစ်ထပ်တည်းတူအောင် လိုက်လုပ်ပြ၏။

“ဟား .. ဟား .. ဟား ..”

တည်ကြည် က အရယ်မသန်တတ်ပေမယ့် စိုးထက် လုပ်ပြနေတာကိုတော့ ဝါးလုံးကွဲရယ်လေသည်။ ပြာသို က စိုးထက် ကို တွန်းဖယ်ပစ်ကာ ..

“နေဦး .. ဒီကောင်မလေး ရိုဆက်ပ်ရှင်မှာ ပြဿနာသွားရှာလိမ့်မယ် ..”

မေမေ သေချာပြောခဲ့သဖြင့် သူ့မှာ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးမရယ်နိုင် ..

“ဟေ့ .. နေဦး .. ခွေးကျ ကျဦးမယ် ..”

လှေကားကနေ ယီးလေးခိုသလို ဆင်းနေသဖြင့် လှေကားထိပ်ကနေ လှမ်းအော်ပြီး သူ ကမ်းကတန်းဆင်းလိုက်ခဲ့မိ၏။ နောက်က တည်ကြည် တို့ပါလာကြကာ လှေကားအလယ်မှာပဲ ရာရာ ကို ပြန်မိကြ၏။

“လူကို လာမထိနဲ့နော် ..”

“မင်းကို ဘယ်သူက ထိချင်လွန်းလို့လဲ .. လူမမာက လူမမာလို နေပါလား ..”

“ရာရာ ဘာသာ သေသွားသွား ရှင်တို့အပူမပါဘူး၊ ဒီမှာ ရှင်တို့ ဆက်လိုက်လာရင် ရာရာ ကို ပြန်ပေးဆွဲပြီး မဟားတရားကြံဖို့ ကြိုးစားနေတာပါ .. ကယ်ကြပါဦးလို့ အော်ဟစ်လိုက်မှာနော် ..”

“ဘာ!...”

သူတို့ တုံ့ဆိုင်းသွားချိန်မှာ ရာရာ က လက်ရမ်းကိုခိုပြီး ဖရိုဖရဲ ဆင်းပြေးသွားလေသည်။ ပြာသို မျက်နှာမှာ ရယ်မြူးရိပ်တွေ ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့ပြီး ..

“ကျွတ် .. လုပ်ချသွားပြန်ပြီကွာ .. ကိုယ့်ကားရားနဲ့ ..”

“သွားပေစေကွာ .. ဒါလည်း လက်နက်သုံးသွားတာဖြစ်နိုင်တာပဲ ..”

ပြာသို က မျက်မှောင်ကုတ်နေဆဲ ..

“မျက်နှာပုံအရ ပြောရရင် တကယ် ဒေါသမာနတွေလည်းဖြစ်နိုင်တယ်ကွ ..”

တည်ကြည် က ရယ်လက်စမျက်နှာကိုပြင်၍ စတင်ပေဖန်၏။ ထိုစဉ် ဖုန်းသံမြည်လာကာ ပြာသို က ထုတ်ကိုင်လိုက်၏။

“ဟလို ..”

“မင်းသားလေး .. မမကြီးက လူနာအခြေအနေသိရပြီလားတဲ့ ..”

“လူနာ .. အဲ .. သိရပြီ ဘာမှမဖြစ်ဘူးလို့ .. ဒါပေမယ့် .. ဒါပေမယ့် .. ဘာမှမဖြစ်ဘူး စိတ်မပူနဲ့လို့ ..”

စကားတွေလည်း မှားကုန်၏။ ပြီးတော့ ဖုန်းကိုခါးထဲပြန်ထည့်

၍ လှေကားအတိုင်းပြေးဆင်းလိုက်ကာ ..

“ငါလိုက်ကြည့်မှဖြစ်မှာ .. တော်ကြာ မေမေ ဆူလိမ့်မယ် ..”

သူ ပြေးလိုက်တော့ တည်ကြည် တို့လည်း ပါလာကြကာ ..

“တက္ကစီ တစ်စီးစီး တားစီးသွားပြီနေမှာပေါ့ကွ ..”

“နေဦးကွ ပြာသို့ .. သူ့လိပ်စာဆေးခန်းမှာ မေးရင်ရနိုင်တယ်..”

“အေး .. ဟုတ်တယ် ..”

သူတို့ ပြန်လှည့်လာခဲ့ပေမယ့် ..

“ရွှေတောင်ကြားလိပ်စာပဲ ပေးထားတာ .. လူနာရဲ့လိပ်စာကို မမေး

ရသေးဘူး ..”

သွားပြီ ..

မေမေက အိမ်လိပ်စာပေးထားတာဖြစ်ကာ သူမက သတိလစ်နေ

သဖြင့် မမေးရသေးတာဖြစ်နိုင်၏။

“အဲဒါ မင်းတို့ကြောင့် ..”

“ဟမ် ..”

“ငါတို့နဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ .. မင်းပဲ မတည့်အောင်သွားပြောတာ..”

“အဲဒါပြောတာမဟုတ်ဘူး .. လမ်းပေါ်ရောက်နေကာမှ ဆက်မရှာဘဲ ပြန်လှည့်လာတာလေ .. တကယ်ဆို သူ့ခြေထောက်က ကောင်းတာမှမဟုတ်ဘဲ သိပ်ဝေးဝေးသွားနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ဆက်ရှာရင် တွေ့မှာပဲ..”

“ဟ .. ခြေထောက်နဲ့သွားနေရာမှာမှမဟုတ်ဘဲကွ .. ကားပေါ်

ရောက်သွားရင် ဒုက္ခိတလည်း မြန်သွားမှာပဲ၊ မင်းကိုက ပျာနေတာ ..”

စိုးထက် က တိုက်ရိုက်စွပ်စွဲသည်။

“ဘာကွ ..”

“ဟုတ်တယ် .. အဲဒီကောင်မလေး မြင်လိုက်ရင် ပါးစပ်ကတော့

ဟိုပြောဒီပြောပဲ .. ပြီးရင် .. မင်း ..”

“ဘာဖြစ်လဲ ..”

“မင်းမျက်နှာကြီး အီးမှန်ပြီး ကျန်ခဲ့တာပဲ ..”

“ဟေ့ကောင် .. အခု မေမေ မေးနေပြီ၊ ငါ ဘာမှပြန်မပြောနိုင်ရင် အဲဒါကိုင် ..”

“သူ့သဘောနဲ့သူ သွားတာပဲကွ .. မင်း ကန်ထုတ်လိုက်တာမှ မဟုတ်တာ ..”

“စိုးထက်ရာ ခုလည်း ပြာသို့ အပြစ်မကင်းပါဘူးလေကွာ၊ သူ ပြောချလိုက်တာ ဟိုက ရှက်ပြီး ထွက်ပြေးတာလေ ..”

“ငါတော့ အဲလိုမထင်ပါဘူး၊ ရာရာ ဆိုတဲ့ကောင်မလေးက လည်တယ်၊ တစ်ချက်ပစ် တစ်ချက်ထိနေတာ ..”

ပြာသို့ မျက်နှာက ရှူးသိုးသိုးနှင့် ..

“ဘာကိုထိတာလဲ ..”

“မင်း ရင်ဘတ်ကြီးကို ငုံ့မေးပေါ့ ..”

“မေးစရာမလိုဘူး ဟေ့ကောင် .. ရင်ဘတ်ကိုလာထိလို့ကတော့ ကောက်ထည့်ထားလိုက်ရုံပဲ .. ပြာသို့ ဘဝမှာ ဆွေးတာငေးတာမရှိဘူး..”

“သိတယ် .. သိပ်မကြာတော့ဘူး .. ကောက်ထည့်တော့မှာ ..”

“ကောက်ထည့်မှပြော .. သွားမယ် ..”

ပြာသို့ က စိုးထက် လက်မောင်းကို လက်သီးနဲ့လှမ်းထိုးလိုက်ပြီး ရှေ့က ဦးဆောင်ထွက်၏။ စိုးထက် က ပါတော့ပါလာပေမယ့် ပွစိပွစိ ရေရွတ်နေဆဲ ..

ထိုစဉ် ဖုန်းဝင်လာပြန်ကာ ..

“ဟလို ..”

“ကောင်လေး လူနာဘယ်လိုလဲ ..”

“ပြန်သွားပြီ ..”

“ဟေ့..”

“ဟေ့..”

“ဟေ့..”

ဖုန်းထဲမှာ လေးလေးကျော် အသံကြီးက တအံ့တဩ ..

“ဘာလဲ .. လူနာက ဘာဒဏ်ရာမှ မရဘူးလား ..”

“ရလည်း မလိုဘူးတဲ့ ..”

“ဟေ ..”

“သူက ကျွန်တော့်ရန်ဘက် သူငယ်ချင်း ..”

“ဟုတ်လား ..”

အံ့ဩပေမယ့် ဝမ်းသာသွားပုံလည်းပေါ်လျက် ..

“အဲဒါကို မင်းအမေသိအောင် ဘာလို့မပြောလိုက်တာလဲကွ ..”

မမက စိတ်ပူပြီး လေးလေးဆီ ဖုန်းတစ်ဖွပ်ဆက်နေတာ၊ မင်းဆီ မရောက်သေးဘူးဆိုလို့ ခုပဲ လေးလေးကို ဆူသွားသေးတယ် ..”

“အဲလိုလည်းမဟုတ်ဘူး .. နောက်မှပြောပြမယ် လေးလေးကျော်ရာ၊ မေမေကိုတော့ ပြီးသွားပြီပဲပြောပေး ..”

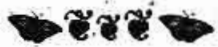
“ဟ .. ဘယ်လိုကြီးလဲ၊ မင်း အဆင်ပြေလား ကလေးရာ .. လေးလေးက လှည့်ပြန်လိုက်ရမှာလား .. လာခဲ့ရမှာလား ..”

“မလာခဲ့တော့လေ .. လူနာကပြန်ပါပြီဆို၊ ကျွန်တော် ဘိုလည်းပြန်နေကြပြီ၊ ဒါပဲ လေးလေးကျော် .. အဲဒီကိစ္စ ပြဿနာမရှိဘူးလို့သာ မှတ်လိုက်၊ အားလုံးအေးဆေး ..”

“အေး .. ပြီးရောကွာ .. လေးလေး ကတော့ထင်တယ်၊ ခုလောက်ဆို ဒီကိစ္စ ကိုကြီးတို့ သိကုန်ကြလောက်ပြီ၊ မင်း ဖုန်းကိုင်ထားပြီး ဒိုင်ခံ ပြေပေတော့ .. အပြေမတတ်ရင်တော့ မင်းဆီ ပေါက်ချလာကြမှာပဲ..”

ပြာသို့ မျက်နှာမဲသွားသည်။

အဲဒီပြဿနာကလည်း ပေါ်သေးသေးမဟုတ် ..

အခန်း (၁၉)

“သူ့ကိုသိတယ် .. ဒါပေမယ့် ဒီမှာမရှိဘူး ..”

“ဗျာ!...”

ပြာသို့ နဲ့ သူငယ်ချင်းတစ်စုကို အမျိုးသမီးက သေချာကြည့်ပြီး ဘာတွေ အတွေးနက်နေသည်မသိ ..

“ဒီမှာမရှိဘူးဆိုတော့ ဒီအိမ်ကတော့ သူ့အိမ်မို့လား ..”

“သူ့မှာ အိမ်လည်းမရှိဘူး ..”

“ဗျာ!...”

“မင်းကလည်း တဗျာဗျာနဲ့ ..”

တည်ကြည် က ပြာသို့ ဘေးမှာ ဝင်ရပ်လိုက်ကာ ..

“ဒီလိုပါခင်ဗျ .. အစ်မက ရာရာ နဲ့ ဘာတော်တာလဲမသိဘူး သူ ဒီနေ့ အိမ်ကို ..”

“သူက ပြန်အိပ်ချင်မှ အိပ်တာ ..”

“ဗျာ!...”

သူလည်း ‘ဗျာ’ စာရင်းဝင်သွားတော့ စိုးထက် က ခွီးခနဲထရယ်၏။

“မင့်ဘိုးအေအမွေရလို့ အုမြူးနေတာလား .. သေနာ ..”

စိုးထက် က တံတောင်နဲ့တွတ်ရင်း လှည့်ဆဲသည်။ ပြီးတော့ ရှေ့

ပြန်လှည့်၍ ..

“ကျွန်တော်မေးတာက သူ ဒီမှာနေတယ်လို့ အတိအကျသိထား သို့ပါ။ ပြီးတော့ .. မနက်က သူ့ကို ကျွန်တော်တို့ကားနဲ့ တိုက်မိပြီး ..”

“မသိဘူး .. သူ့အကြောင်းက ရှုပ်နေတာပဲ ငါ့အလုပ်ရှိသေးတယ်..”

ဟမ် ..

မျက်နှာက ချက်ချင်းတင်းသွားကာ အိမ်ထဲပြန်လှည့်ဝင်သွားဘဲ

ဒီလိုဆက်ဆံရေးမျိုး ဒီတစ်ခါပဲတွေ့ဖူးပါ၏။

တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ပြီး ရှက်ရှက်နဲ့ရယ်ရမလား။

ဒီလောက်တော့ရှိမှာပေါ့ဆိုပြီးတော့ပဲ သဘောထားပြီး သူတို့ထုံးနှလုံးမူပြီး လှည့်ပြန်ရမလား ..

စပ်ဖြဲဖြဲ စိုးထက် မျက်နှာကလည်း မျက်တောင်လေးပုတ်ခတ် ပုတ်ခတ်နှင့် ..

“ပြန်ရတော့မှာလားဟင် ..”

“မပြန်ချင်ရင် မင်းလိုက်ဝင်သွားလေ။ ကျကျနန ဧည့်ဝတ်ကျွေးလိမ့် မယ်..”

သုံးယောက်သား လှည့်ပြန်ခဲ့ကြတော့ ပြာသို က တိုက်ခံပျဉ်ထောင် အိမ်လေးကို သမင်လည်ပြန်လှည့်ကြည့်မိသေးသည်။

ဖိနပ်ချွတ်အုတ်နဲ့ လှေကားထစ်ရဲ့ ခြေရင်းဘက်မြေကြီးပေါ်မှာ ကျွတ်ကျွတ်အိတ်လေးနဲ့ လိပ်ပတ်ထုပ်ထားသည့် ဒေါက်ဖိနပ်ပြတ်လေး တစ်ဖက်ကို သူ တွေ့ခဲ့သည်။

ဂျန်းရှင်းစင်တာထဲမှာ ခွာဖြုတ်ကျန်ခဲ့တဲ့ ဖိနပ်လေးရဲ့ ဘယ်ဘက် ဖြစ်သည်။ သူမ ဒီမှာနေတာကတော့ သေချာပါသည်။ ဒါပေမယ့် ဒါ သူမ ရဲ့အိမ်မဟုတ်ဘူးဆိုတာက ဘာလဲ ..

ကြည့်လိုက်တော့လည်း ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဒီလိုအိမ်ပုံစံလေးတွေပဲ

ရှိနေကာ တိုက်ကြီးတာကြီးရယ်လို့ သိပ်မတွေ့ပေ။ ပြီးတော့ .. ကားလမ်း ဆိုတာကလည်း မြက်ခြောက်ငုတ်တို့တွေကြားက ဘီးရာထင်နေသော လမ်းနှစ်သွယ်ပဲဖြစ်လျက် ..

“သူ့မှာ ဒီလိုအိမ်မျိုးတောင်မရှိဘူးဆိုတာ ငါမယုံဘူး ..”

သူ ပြောလိုက်တော့ တည်ကြည် က ပြန်လှည့်ကြည့်ပြီးရယ်သည်။

“ဒီလိုအိမ်မျိုးဆိုတာ မင်းက ဘာကိုပြောတာလဲ။ ဒါကို အိမ်စုတ် လို့ပြောတာလား ..”

“မဟုတ်ဘူးလား ..”

“မဟုတ်ဘူးလေ ဆိုတာက ဟုတ်တယ်လို့ပြောနေတာပဲ။ မင်း ပြာသို ကို သွားမေးမနေနဲ့၊ ဒီကောင်က မြေမထိ နေမထိမွေးလာတဲ့ကောင်၊ ဆင်းရဲနာယံဆိုတာ ဘယ်လောက်ထိ တွင်းနက်သလဲ ခုထိ သိတာမဟုတ်ဘူး..”

“မင်းကရော သိလို့လား ..”

“မင်းထက်တော့ ပိုတယ် ..”

စိုးထက် က ကော်လံတသသနှင့် ဆရာကြီးစတိုင်လ်ထုတ်၏။ သူတို့တွေအားလုံး ဆင်းရဲတာကို နဖူးတွေ့ခွေးတွေ့ ခံစားဖူးတဲ့သူ မပါပေ။

ဒီထဲမှာ ပြာသို ကတော့ အပိုဆုံးဖြစ်သည်။ အိမ်ထောင်မရှိ သား သမီးမရှိကြသော လူပျို အပျိုကြီးတွေလက်ပေါ်မှာ မင်းသားတစ်ပါးလို ပြုစုစောင့်ရှောက်ခံပြီး ကြီးပြင်းလာတဲ့သူ ..

“မင်းဘာတွေ မယုံနိုင်ဖြစ်နေတာလဲ ပြာသို .. သူ့ပုံစံနဲ့ သူ့ဘဝ အပ်စပ်နေတာပဲဟာ ..”

“မအပ်စပ်ဘူး ..”

“ဟင် ! ..”

“ငါတို့အပြင်မှာ မေးနေတည်းက သူသိနေတာဖြစ်မယ်၊ ဒါ ငါတို့ ချီ တမင်ထွက်ပြောခိုင်းတာ ..”

“အဓိပ္ပာယ်ရှိရှိ တွေးစမ်းပါကွာ .. ဘယ်မိန်းကလေးက ကိုယ့် ချိတ်ကိုယ် ဟိုလိုဒီလိုအထင်သေးခံပြီး ဒီလိုလုပ်မှာလဲ ..”

“သူများတွေ တမင်တကာ အလိမ်ဖော်ချင်လို့ အိမ်ထဲလိုက်ဖမ်းကြတာ .. မင်းကျမှ အိမ်မှာလက်ထိကွက်ကျလာသိရတာတောင် မယုံဘူး ဖြစ်ရတယ်လို့ ..”

“မင်းတော့ တဖြည်းဖြည်း ထိချက်ပြင်းလာပြီ ပြာသို .. အင်း .. ငါ့အထင်ပြောရရင် ဒီကောင်မလေးကျမှ ခဏခဏ တိုက်မိငြိမိတွေဖြစ်ပြီး ..”

“စွဲနေပြီ .. ဟီး .. ဟီး .. ဟီး ..”

“တော်ကြစမ်းပါကွာ .. အာရုံနောက်ရတဲ့အထဲ ..”

“မင်းဘာသာ အနောက်ခံချင်လို့ ဒီထိလိုက်ရှာတာလေ၊ ကိုယ့်တာဝန်မရှိဘူးဆိုပြီးတာပဲ၊ နောက်ထပ်ပြဿနာရှာမယ့်သူ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ အန်တီကိုပြောပြလိုက်ရင် ပြီးပြီ ..”

သူ ဘာတွေရှုပ်ထွေးနေမှန်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်းမသိတော့ပေ။ စိတ်ထဲမှာရှိနေတာက ရာရာ ဆိုတဲ့မိန်းကလေး အိမ်ထဲမှာရှိနေသည်လို့သာ ..

“နင်ရှိနေသားနဲ့ ရာရာ ရယ် .. ပြောခိုင်းလို့သာပြောလိုက်ရတာလည်ချောင်းထဲမှာ ခြောက်ကပ်တင်းကျပ်နေသလိုပဲ ..”

အိမ်ထဲမှာ တကယ်ရှိနေသည့်လူတစ်ယောက်လုံးကို မရှိပါဘူး ထွက်ပြောလိုက်ပြီးမှ မချို က ရှုံ့မဲ့ညည်း၏။

သူမက ရာရာ တို့နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်အိမ်က စက်ချုပ်သည့် ချိုချိုဖြစ်သည်။ ဆိုတာနဲ့ ပြန်ရောက်လာပြီး အိမ်ထဲမဝင် ဝင်အောင် ခြေတစ်ပေါင်ကျိုးဖြစ်နေသည့် သူမကို လှမ်းမြင်လိုက်သဖြင့် အကျိုးအကြောင်း သတင်းလာမေးတာဖြစ်၏။

ကားတိုက်ခံခဲ့ရမှန်းသိတော့လည်း လိုအပ်တာလေးဝိုင်း ကူလုပ်ပေးရင်း အိမ်ဘက်ကို ပြန်ပြေးလိုက်၊ ပြန်လာလိုက်နှင့် ပြာသို က ရောက်လာတာဖြစ်သည်။

“ပြောပါဦး .. သူတို့ကတောင် နင့်ဒဏ်ရာပြင်းမှန်းသိလို့ အိမ်ထဲလိုက်လာတာမလား .. ဘာဖြစ်လို့ ညာပြောခိုင်းတာလဲ ..”

“မချို မသိပါဘူး ..”

“အေးလေ .. မသိလို့မေးတာပါ ..”

မေးနေတာကိုလည်း ရာရာ က မဖြေပါ။ သူ့ .. ယ်လာသည့် လိမ်းဆေးပုလင်းလေးကိုပဲ အကြိတ်အနယ်ဖွင့်နေသဖြင့် မချို က ဝိုင်းကူဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

“ရာရာ လို့ မေးပုံက အစတည်းက သိနေသလိုပဲ ..”

“ရာရာ အလုပ်ရှင်ရဲ့ ရည်းစား ..”

“ဟင်! ...”

အံ့ဩသွားပြီးမှ ထင်တော့ထင်သားလို့ တီးတိုးပြောမိ၏။ သူတို့နှစ်ယောက်ပုံစံကို အကဲခတ်ပြီး ချစ်သူတွေများလားလို့တော့ တွေးမိသေးသည်။

ဒါပေမယ့် ဒီအဆင်နဲ့ ဒီအဆင် သိပ်တော့မဖြစ်နိုင်တာကိုလည်း သိနေခဲ့၏။ ကောင်လေးက ဖြူဝင်းချောသန့်နေကာ ဝတ်စားထားပုံကို ကြည့်တာနှင့် ဘယ်လိုအဆင့်အတန်းမျိုးလဲဆိုတာသိသာသည်။

ရာရာ ကတော့ လှတော့လှပေမယ့် ..

“နောက်ကို ဘယ်သူလာမေးမေး ရာရာ ဒီမှာမနေဘူးလို့ပဲပြောပေးပါ ..”

“ဘာရယ် ..”

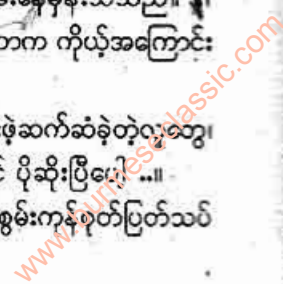
“အိမ်ကို ဘယ်သူလာတာမှ မကြိုက်လို့ ..”

“ဒါပေမယ့် ခုနကောင်လေးကတော့ နင်နဲ့သိနေတယ်မို့လား၊ သူက ရင်းနှီးတဲ့လူတွေမို့လို့ စိတ်ဖြောင့်လို့လိုက်လာတာနေမှာပါ ..”

မချို သိချင်တာတွေကို တမင်လှည့်ပတ်မေးနေမှန်းသိသည်။ ချိုမေမယ် စိတ်တော့မဆိုးပါ။ မပြောချင်ဘဲဖြစ်နေတာက ကိုယ့်အကြောင်းဆိုလိုက်လို့ ..

အစတည်းက လူကို အထင်မြင်သေးပြီး ချိုးဖို့ဆက်ဆံခဲ့တဲ့လူတွေ၊ ဒီလိုဆင်းရဲတယ်ဆိုတာ သေချာသိသွားရင် ပိုဆိုးပြီပေါ့ ..။

ဒါကြောင့် သူတို့ပြောစရာမကျန်အောင် အစွမ်းကုန်စုတ်ပြတ်သပ်

ပေးလိုက်တာ ...။

“ကိုယ်က မိန်းကလေး ရာရာ .. နင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဒီလောက်ထိ..”

“ဘယ်လောက်လောက်ကို အကောင်းချန်ပြောသင့်သလဲ မချို ..။ လူတွေက မြင်နေရတဲ့ပေါ်မှာပဲ သုံးသပ်ကြတာ၊ အဲဒီ သုံးသပ်ချက်တွေ ကလည်း ဖေးမစာနာမှုနည်းတတ်ပါတယ်။ ရာရာ ကတော့ ဂရုမစိုက်ဘူး၊ ကြောက်ရင် နှစ်ခါသေတယ်။ သေရမှာ လူတိုင်းကြောက်ပေမယ့် ကြောက်တတ်တာ မကောင်းမှန်းတော့ နားလည်နေပြီ ..”

ဒီကောင်မလေးက ပေကပ်ကပ်လေးပါလား ..။

“ခြေထောက်ကရော လိမ်းဆေးလောက်နဲ့ သက်သာပါ့မလား၊ နင့်ကြည့်ရတာ ခြေဒရွတ်ဆွဲမတတ်ပဲနော် ..။ ဒါမျိုးက ဖြစ်ကာစမှာ တော့ ဆေးခန်းသွားပြသင့်တယ်။ မြန်မာဆေးနဲ့ နောက်မှအဖြစ်ပြတ်အောင် ကုတာက ကုတာပေါ့ ..”

“ဆေးခန်းပြပြီးပါပြီ ..”

“ဟုတ်လား ..”

မချို နောက်ထပ်မေးခွန်း ထွက်မလာမီ ဖုန်းသံထွက်လာသဖြင့် ရာရာ စိတ်သက်သာရာရသွားမိ၏။ သို့လော် ကြည့်လိုက်တော့ ဧကရဲက ဖုန်း ..။

“ဟလို ..”

“ရာရာ မနက်ဖြန် စောစောထွက်ခဲ့နော် ..။ ကန်ပေါင်မှာဆုံမယ် အနည်းဆုံး တစ်နာရီခွဲလောက်စောရမယ် ..”

“မမလေး ..”

သူမ ဘာမှမပြောရသေးခင် ဧက ဖုန်းချသွား၏။ ဘယ်(ဦးမှ ထောထိ မရအောင်နာနေသည့် ခြေထောက်နဲ့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ..။

အခန်း (၂၀)

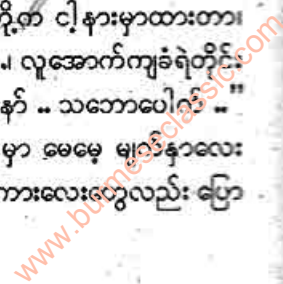
“နင့်ကြောင့် ငါက သင်တန်းချိန်မှန်မှန်တက်နေတဲ့အလုပ်ကြီးကို လုပ်နေတာလေ ..။ နင့်ဘာသာ ခြေထောက်ဘာဖြစ်ဖြစ် အပြန်အလှန် ပေးဆပ်နေကြတယ်လို့ပဲ မှတ် .. ရော့ .. ရေသန့်ဘူးသွားဝယ်၊ ပြီးရင် ငါတို့နဲ့ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ထိုင်နေ ..”

ခြေထောက်က အရမ်းနာနေသဖြင့် လမ်းလျှောက်လျှင် ဘယ်လိုမှ ကြည့်ရှုကောင်းမှာမဟုတ် ..။ ပြီးတော့ ကန်ပေါင်ကနေ မုန့်ဆိုင်တွေ ဆီသွားရမယ့် အကွာအဝေးက တစ်မျှော်တစ်ခေါ်..။

“သွားလေဟာ .. ရေဆာလှပါပြီဆို ..”

“နင့်ကို ငါ့အတွက်လိုအပ်လို့ မေမေတို့က ငါ့နားမှာထားတာ၊ ဘာလဲ နင်က အောက်ကျတယ်ထင်လို့လား ..။ လူအောက်ကျခံရတိုင်း ခိုက်ဆံလိုသလောက် တောင်းသုံးလို့မရဘူးနော် .. သဘောပေါက် ..”

ရာရာ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ ဒီရက်မှာ မေမေ များနာလေး ကြည့်လင်နေသည်။ ဟိုတုန်းက ပြောနေကျစကားလေးတွေလည်း ပြောနေပြီဖြစ်၏။

ဒါ မေမေ့ကို ဆရာဝန်နဲ့ ဂရုစိုက်ပြေးနေလို့ပဲ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် မေမေ့အတွက် သူမ ငြူစုလို့မဖြစ် ...

“ဟုတ်ကဲ့ပါ .. ရာရာ ဟိုနားမှာ ထိုင်နေပေးပါ့မယ် ..”

ပေးသည့်ပိုက်ဆံလေးကိုယူပြီး လှည့်ထွက်သွားတော့ ခြေထောက် လေးတစ်ဖက်က နိမ့်ခနဲနိမ့်ခနဲ ...

“ခစ် .. ခစ် .. ခစ် ..”

“ဟား .. ဟား .. ဟား .. ခါးလေးက သေးသေး၊ ဖင်တုံလေးက ပြည့်ပြည့်နဲ့ ခုလို လိမ်ဖယ်လိမ်ဖယ်လေး ဖြစ်နေတော့ ကြည့်ပါဦး ပဲပေး နေသလိုပဲ .. ဟိဟိ ..”

သူတို့တွေ ခိုးခိုးခစ်ခစ်ရယ်နေကြပေမယ့် ရာရာ အံ့ကြိတ်ထားရ တာ ပါးရိုးနဲ့ နားထင်တစ်ဖက်တောင် ကိုဗှ်ခဲသလိုဖြစ်လာခဲ့သည်။

ဆိုင်ကိုရောက်တော့ ရေသန့်က မအေးသေးတဲ့ဆိုင်နဲ့ ရေခဲဖြစ်နေ တဲ့ဆိုင်ရယ် အဆင်မပြေဖြစ်ကာ အနေတော်ရေအေးတဲ့ဆိုင်ကျတော့ နှစ်ဘူးမှာလိုက်ပေမယ့် တစ်ဘူးပဲရသည်။

မုန့်ထုပ်များဝယ်ခိုင်းဦးမှာလားလို့ တွေးမိသေးသည်။ ဖုန်းဆက် မေးဖို့ ခေါ်တော့လည်း မကိုင်ပေ ..၊ တကယ်တော့ ဧက တို့က ဖုန်း မြည်နေတာကိုထောင်ကြည့်ပြီး ရယ်နေကြလျက် ..၊

“သူ့ကိုများ ငါက သက်တောင့်သက်သာနေခိုင်းမယ် ထင်နေလား မသိဘူး .. အရှုံးမ ..”

“အေးလေ .. အဲ့ဒီတစ်ယောက် ပိုက်ဆံမက်တာတော့ လက်လန် တယ်၊ တကယ်ပဲ ရွယ်တူချင်း ဒီလောက်တောင် အောက်ကျနောက် ကျ ..”

“ရုပ်လေးကလည်း လှတပဝါပါဟယ် .. သူ့ကိုက ကျွန်ဇာတာ ပါလာတာနေမှာပါ ..”

အသေးလေး က ပြောလိုက်ရင် အတုံးလိုက်အတစ်လိုက်၊ ဧက က ခေါင်းညိတ်ထောက်ခံ၏။

“ဟုတ်တယ် .. လုံးဝမှန်တယ် ..”

“သူ့မှာ မာနတော့ရှိပုံပဲဟာ .. တစ်ခါတစ်ခါ တင်းသွားရင် မျက်လုံး တွေက ကြောက်စရာနော် ..၊ ပြီးမှသာ ပြန်လျှော့သွားတာ ..”

“ဒါမျိုးတွေက ဒီလိုပဲလေ၊ သူတို့ကို အရေးပေးကြည့်ပါလား ခေါင်းတက်နင်းသွားမှာ ..”

သူတို့ပြောနေကြသလိုမဟုတ်ဘဲ ရာရာ ကတော့ အမေ့မျက်နှာကို ပြန်မြင်ရင်း အားတင်းထားခဲ့ရတာဖြစ်သည်။ ကားတိုက်ခံထားရသည့် ကိုယ်တစ်ခြမ်းက ပေါင်းရင်းကနေစပြီး နာကျင်နေတာ ခြေသလုံးရိုး တွေအထိပင် ..။

“ကျွတ် .. ကျွတ် ..”

သွားစေ့အံ့ကြိတ်ထားရင်း မျက်နှာမမဲ့မိအောင် ကြိုးစားနေရ၏။ ဧက တို့ဆီရောက်လာတော့ သူမအတွက် အမောမပြေနိုင်သည့် ဧက ချက်နှာက ရှုံ့မဲ့နေကာ ..၊

“ထွက်သွားလိုက်တာ မြန်သလားမမေးနဲ့ .. ဒီက မုန့်မှာမလို့ဟာ..”

“ဟယ် .. ကြည့်ပါဦး ရေတွေခဲနေလိုက်တာ ဘယ်လိုလုပ်သောက် ခလဲ ..”

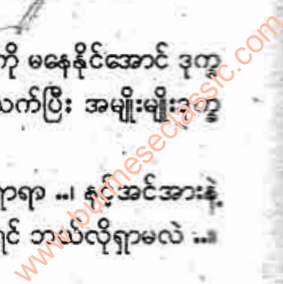
“သွား .. သွား .. မုန့်သွားဝယ်ရင်းနဲ့ အဲဒါပါ ပြန်လဲခဲ့ ..”

“မမလေးတို့ ဒီတစ်ဘူးသောက်လို့ မကုန်ခင် ပျော်ကျသွားမှာပါ..”

“အဲမှာ နင်ကပဲ စီမံခန့်ခွဲနေသေးတယ်၊ ရေခဲတွေနဲ့ ရေကိုသောက် ရင် ဆီးကျင်တယ် နားမလည်ဘူးလား .. မုန့်ဝယ်ရင်းနဲ့ ပြန်လဲရမှာလေး တို့ ဘာဖြစ်တာလဲ ..”

ရာရာ ဘာမှမတတ်နိုင်တော့ပေ။ ဧက သူမကို မနေနိုင်အောင် ဒုက္ခ သေးပြီး ပုတ်ထုတ်ဖို့ ကြံနေတာပါ။ ဒါနဲ့ပတ်သက်ပြီး အမျိုးမျိုးဒုက္ခ သေးတော့မှာက ကြိမ်းသေနေ၏။

နင်က မာနကြီးနိုင်တဲ့ အခြေအနေလား ရာရာ ..၊ နင့်အင်အားနဲ့ နင့်အမေ သေးဖိုးနဲ့ အိမ်စရိတ်တွေကို ဒီက မရရင် ဘယ်လိုရှာမလဲ ..။

ပိုက်ဆံကိုကိုင်ရင်း ပြန်ထွက်လာခဲ့ပြန်သည်။ ဒါပေမယ့် နောက်ထပ်ပြန်သွားဖို့အကြောင်းက ဝက်သားတုတ်ထိုးစားချင်ပြန်သည်ဟု-

“မျက်စိနောက်လိုက်တာကွာ ..”

“နောက်စရာလားကွ .. လှုပ်လီလှုပ်လဲ့လေးကို ..”

“သုံးဆယ့်လေး .. နှစ်ဆယ့်လေး သုံးဆယ့်ခြောက် အလှအပအရစ်အမြင့်က ငါးပေခြောက်၊ ရူး .. လို့ .. ငါ့မှာ ဂေါက် ..”

“ဂေါက်မနေနဲ့ မင်းလိုက်လာမှာလားလို့၊ ဒီနားမှာ ရိပ် တူ ရိပ် အသေရန်း(နံ)နေတာ အေးဆေး ..”

အုပ်စုတစ်စုထံမှ အသံတွေကြားလိုက်ရ၏။ နောက်တစ်ခေါက် ကျတော့ နောက်တစ်စုထံမှ ..

“သိပြီ .. မြင်ပြီ .. အိုခေ .. နားလို့ရပြီ ..”

“စဉ်းစားပေးမယ် အချစ်လေး .. မောနေပြီနော် .. သွားနားတော့ ..”

“တောက် ..”

ရာရာ ခြေလှမ်းရပ်မိတော့မတတ် ဒေါသက ထောင်းခနဲဖြစ်၏။ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် ခြောက်ခေါက်ရှိနေပြီမို့ ခြေထောက်တွေလည်း ဆတ်ဆတ်တုန်နေပြီ ..။

ပင်ပန်းနာကျင်မှုကြောင့် မျက်ရည်တွေက မခေါ်ရဘဲ ဝေတက်လာ၏။ ထိုအချိန်မှာ ပြာသို့ လူစုက မင်းလမ်းရခိုင်မုန့်တီဆိုင်မှာ ရှိနေကြသဖြင့် ..။

“ခြောက်ခေါက်ရှိသွားပြီ ..”

စိုးထက် က ကပ်ပြော၏။ ပြာသို့ က စိုက်ကြည့်နေသည်။ သဒ္ဒါက သတိထားမိသွားကာ ..။

“ဘာလဲဟင် ..”

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး ..”

တည်ကြည် က ကြားဝင်ခေါင်းခါပြတော့ သဒ္ဒါ က မကျေနပ်ဘဲ ..။

“သူတို့ပြောနေတာကိုမေးတာ ..”

ပြောပြီး လည်ပင်းလေးလိမ်၍ ဟိုဒီလိုက်ရှာ၏။ ပြာသို့ က အကြည့်ကို ရုတ်သိမ်းလိုက်ပြီး ရေသန့်ဘူးဖွင့်နေရင်း အလုပ်ရှုပ်တာ ..။

“စိုးထက် နဲ့ ဖိုးကြည် မင်းတို့လမ်းလေးဘာလေး မလျှောက်ချင်ဘူးလား ..”

ချက်ချင်းကြီး နှင်လွှတ်လိုက်တော့ စိုးထက် တို့ အကြည့်တွေက အံ့သြခြင်းနှင့် နားလည်ခြင်းဆက်တိုက် ဖြစ်ပေါ်သွားခဲ့ပြီး ..။

“ဘာလဲ .. သွားစေချင်တာလား၊ ဒီတိုင်းကြီးတော့ ဘယ်ရမလဲ..”

“အေးလေ ..”

သဒ္ဒါ ကို ကြည့်၍ မျက်နှာတွေက မချိုချင်ဖြစ်နေကြသဖြင့် အဓိပ္ပာယ်က ကိုယ့်ဘက်ကို ဦးတည်လာတာသိကာ ..။

“အံ့မယ် .. သဒ္ဒါ နဲ့ မဆိုင်ပါဘူး ..”

သဒ္ဒါ မျက်နှာလေးက ရှက်ကိုးရှက်ကန်းပြုံးလျက် ..။

“သို့ က ဘာလုပ်မလို့လဲ .. ရှင်းအောင်ပြောလိုက်လေ ..”

“သို့ က သို့ ဆိုတဲ့အတိုင်း သိပ်သိုနေတာ၊ တို့ကိုပြောမှာမဟုတ်ဘူး၊ သူပြောချင်တာက တစ်ယောက် ..”

ပြာသို့ မျက်လုံးတွေ စူးခနဲလက်သွားတာကြည့်ကာ စိုးထက် က ကြိတ်ပြုံးသည်။ တည်ကြည် က ရယ်ချင်ပက်ကျိဖြစ်သွားသည့်မျက်နှာနှင့် ..။

“ကဲ .. ကဲ .. လစ်ပြီ .. ပြောစရာရှိတာပြောကြ ..”

လူကို ချောက်တွန်းပြီး ထသွားကြသဖြင့် ပြာသို့ စိတ်ထဲကကြိတ်ပြီး ကျိန်ဆဲပစ်၏။ သဒ္ဒါ မျက်နှာသွယ်သွယ်သေးသေးလေးက တအားရယ်နေတိုင်း နှုတ်ခမ်းလေးတွေ ပျောက်သွားတတ်ကာ ကလေးပေါက်စလေးနဲ့ တူသွားတတ်၏။

စိုးထက် တို့ပြောသွားတာကို သူမ ရယ်နေတာ မပြီးနိုင် ..။

“သို့ တစ်ခုခု ပြောစရာရှိလို့လားဟင် ..”

“ဟင် .. အဲ .. မရှိပါဘူး .. တစ်ခုပဲမေးချင်တာ ..”
 “မေးလေ .. သို့ မေးပြီးရင် .. သဒ္ဒါ လည်း မေးစရာရှိတယ် ..”
 “ဒါဆိုမေးလေ .. လေဒီဖက်(စ်)ပေါ့ ..”
 “ဟင်အင်း .. သို့ မေးမှာကို သဒ္ဒါ ပိုစိတ်ဝင်စားတယ် .. မေး..”
 “ဟွန်း ..”

ပြာသို က ပြုံးလိုက်ရင်း အမှတ်တမဲ့အကြည့်မျိုးနဲ့ ကန်ပေါင် ဘက်ကို လှမ်းကြည့်၏။ ခြေထောက်တစ်ဖက် ထော့နင်းနဲ့ လူးလာ ခေါက်တုံ့သွားနေသည့် ရာရာ ကိုတော့ မတွေ့တော့ပေ။

သူမကိုရှာနေတုန်းက မတွေ့ ..
 မရှာကာမှ ကိုယ့်မျက်စိရှေ့မှာ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် ..
 “ထမသွားနဲ့ ပြာသို၊ ဒီကောင်မလေးက မြောင်လိမ်တာနော် .. မင်းကိုတွေ့ရင်လည်း ဘာမှမဟုတ်သလိုနဲ့ အော်ထုတ်နိုင်တယ် ..”

သူတို့ထိုင်ကာစမှာပဲ သူမကို လှမ်းမြင်လိုက်တာဖြစ်သည်။ ဒုတိယ တစ်ခါ ဒီဘက်ကိုလာနေတော့ သူမ ပုံစံကို စိုးထက် ကရယ်၍ ...
 “ခုမှ အခြောက်တွေ ပဲပေးနေတာကျနေတာပဲနော် .. ဟို ဧက တို့အုပ်စုထဲက အသေးလေးထက် ပိုသေးတယ် ..”

“သူ ခြေထောက်နာနေတာထင်တယ် ..”
 “ဟုတ်ရင်လည်း ဟုတ်မှာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် လူထူထူမှာ ခြေထောက် နာရတာကောင်းမှန်းသိနေတာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ။ တစ်လမ်းတည်းရှိ တာကို ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် ဝယ်ခြမ်းနေပုံထောက်ရတာ ကန်ပေါင် တစ်နေရာက တစ်အုပ်စုကို ဖော်ရှိုးနေတာဖြစ်ရမယ် ..”

သူတို့ လွတ်လွတ်လပ်လပ်ပြောလိုကောင်းနေတုန်း သဒ္ဒါ ရောက် လာတာဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူမ လျှောက်လာတိုင်း မျက်လုံးတွေကို အသံတိတ်ပို့လွှတ်နေခြင်းသို့ရောက်ခဲ့၏။

စိုးထက် တို့တောင် ဒီလိုထင်နေကြတာ သူမ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် ဒီလောက်သိသိသာသာ ဖြစ်နေတာ တခြားယောက်ျားလေးတွေမျက်လုံး

ထဲမှာ ဘယ်လိုနေမလဲ ..
 ရာရာ ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးကိုကြည့်လိုက်မိတိုင်း နားမလည်ခြင်းတွေ သာ ဖြစ်ခဲ့ရလျက်၊ သူ့အတွေးထဲမှာ သူမက အချိန်တော်တော်များများ စိုးမိုးနေပြီဖြစ်၏။

“သို့ ..”
 “ဟင် .. ခြေထောက် .. ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် မမေးတော့ပါဘူး၊ သိပ် အရေးမကြီးဘူး .. မင်း အရင်မေး ..”

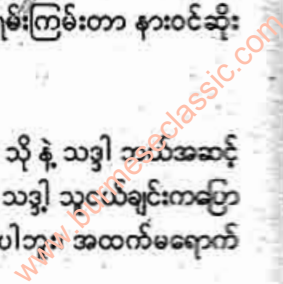
“တစ်ခုတည်းမဟုတ်ဘူးနော် .. စိတ်ရှည်ရှည်ဖြေရမှာ ..”
 “မေးကြည့်လေ .. အဖေ အမေ အလုပ်အကိုင် အမျိုးသားမှတ်ပုံ တင် .. အဲ ..”

“ခစ် .. ခစ် .. သို့ က လျှောက်နောက်နေပြန်ပြီ ..”
 နောက်တာမဟုတ်ပါ။ စိတ်ကိုက ဒီမှာ ရှိမနေတာဖြစ်သည်။
 “အဲဒါတွေ မဟုတ်ပါဘူး၊ သဒ္ဒါ က သို့ ရည်းစားများတာသိသိ

ကြီးနဲ့ ချစ်နေရတဲ့သူပဲ။ အဲဒါတွေမလိုပါဘူး .. အခု သိချင်တာက ဧက တို့နဲ့ သို့ အရမ်း .. အဲ .. ရှင်းရှင်းပဲမေးမယ်ကွာ .. သို့ နဲ့ ဧက ချစ်ခဲ့ ဖူးလားဟင် ..”

“မိုး ..”
 “ဒါပေမယ့် သူကတော့ သို့ နဲ့ ချစ်ခဲ့ဖူးသလိုလိုပြောနေတာနော်၊ ဘယ်သူမှတော့ ယုံမှာမဟုတ်ပါဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူက သို့ တွဲနေတဲ့ မိန်းကလေးတွေလောက်မှ မလှတော့ ပြီးတော့ .. သဒ္ဒါ နဲ့ ဧကားခဏပဲပြောဖူးပေမယ့် လေသံထွက်အရမ်းကြမ်းတာ နားဝင်ဆိုး တယ် ..”

“မင်းကို ဘာတွေလာပြောလို့လဲ ..”
 “ဘာရယ်တော့မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် သို့ နဲ့ သဒ္ဒါ ဘာသိအဆင့် ထိ ပတ်သက်နေသလဲဆိုတာ သိချင်နေတဲ့ပုံပဲ။ သဒ္ဒါ သူငယ်ချင်းကပြော တာတော့ သူတို့အဆင့်က သိပ်တော့မဟုတ်ပါဘူး၊ အထက်မရောက်

၁၇၂

လရောင်ကျူးရင့်

အောက်မရောက်နဲ့ လွတ်နေတာမျိုး ..”

“လွတ်နေမှန်းသိရင်လည်း ကိုယ်နဲ့ လာမငြိအောင်ရှောင်ပေါ့၊ တို့ကတော့ မျက်စိရှေ့မှာမြင်ရင် ကြည့်တယ်၊ သူ့နောက်ကြောင်းတွေ စိတ်မဝင်စားဘူး၊ ကိုယ်နဲ့မှ မဆိုင်တာ ..”

“သဒ္ဒါ ကိုရော ..”

“ဘယ်သူ့ကိုဖြစ်ဖြစ် ဒီတိုင်းပဲ ..”

“ဒါပေါ့ .. ကိုယ့်ကိုချည်းပဲ အချစ်ခံနေရတဲ့လူက သူ့များကိုမချစ်တတ်တော့ဘူးတဲ့ ..”

“ဘယ်သူပြောတာလဲ ..”

“ဒီလိုပဲ ..”

“ဟွန်း ..”

ပြာသို က ရယ်သည်။ ပြီးတော့ သဒ္ဒါ မျက်နှာလေးကိုကြည့်၍...

“အချစ်ကို လူတိုင်း ကိုယ်ခံစားရသလို ဝေဖန်သုံးသပ်နေကြတာပဲ ..”

“သို ကရော ..”

“ကိုယ်မှ မခံစားရတာ ..”

“ဘယ်ရည်းစားကိုမှ မချစ်ခဲ့ဘူးလား ..”

“အဲ့လိုတော့ မဟုတ်ဘူးထင်တာပဲ၊ ဒါပေမယ့် အချစ်ကိုခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာကြည့်ဖို့တော့ စိတ်မဝင်စားဘူး ..”

အနီးကပ်ကြည့်လည်း မျက်လုံးထဲမှာ စွဲထင်နေအောင်ချောသည့် မျက်နှာကို သဒ္ဒါ က အအေးသောက်နေရင်းငေးသည်။ အထူအပါးညီ၍ ထောင့်ချိုးလေးတွေပေါ်နေသော နှုတ်ခမ်းသားတို့က ဆေးလိပ်သောက်တဲ့သူမဟုတ်ဘဲ အညိုရောင်သမ်းနေတာဖြစ်သည်။

ဒါပေမယ့် ဒါကြောင့် ပိုချောနေသည်။ ဖြူဝင်းနေသည့်မျက်နှာက ထိုနှုတ်ခမ်းတို့ကြောင့် ထင်းနေအောင်ချောတာဖြစ်နိုင်၏။

“နောက်တစ်ခုကလေး .. သို လက်ထပ်တော့မှာဆိုတာ ဟုတ်လား

လို့ ..”

“လက်ထပ်ပေးဖို့တော့ အိမ်ကအမြဲတမ်း ကြိုးစားနေတာပဲ ..”

“သို က လက်မခံတာပေါ့ ..”

“အင်း .. ဆိုပါတော့ ..”

“သို က ကိုယ်ချစ်တဲ့သူကိုမှ လက်ထပ်ချင်တာလား ..”

“ခုထိတော့ ဘာရယ်လို့မဟုတ်သေးပါဘူး ..”

“သို ရယ် .. တစ်ခုမှလည်း ရေရာတာမရှိဘူး၊ သဒ္ဒါ ကိုပဲ မဖြေချင်တာလား၊ တကယ် ရင်ထဲမှာ ဘာမှမရှိတာလား ..”

ပြာသို က သဒ္ဒါ ကို ကြည့်ပြီးရယ်သည်။ ပြီးတော့ ဘာမှမပြောဘဲ ရေသန့်ဘူးကိုင်ပြီး ဒီတိုင်းမော့သောက်၏။

စားပွဲပေါ်မှာ စားစရာလက်စတွေရှိနေပေမယ့် ပြာသို ရှေ့မှာတော့ ရေသန့်တစ်ဘူးပဲရှိနေကာ ရေကိုပဲ အအေးသောက်သလိုသောက်နေသည်။

သောက်တိုင်းလည်း ဒီတိုင်းကောက်မော့ပစ်တာပဲဖြစ်ကာ ..

“မာမီကပြောတယ် .. ရေသန့်ဆိုတာတွေ ခုနောက်ပိုင်းကျမှ ပေါ်လာတာတဲ့၊ ရေဆိုရင် ‘ရေတစ်ပိဿာရှိရင်သန့်တယ်’ လို့တောင်ပြောကြတာဆိုပဲ .. တကယ်လို့ ခုနေ ရေသန့်ဘူးတွေသာမရှိရင် သို ဆိုင်မှာ ထိုင်ပြီး ရေတောင်သောက်မှာမဟုတ်ဘူးထင်တယ် ..”

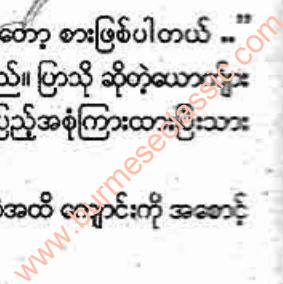
“ဘာဖြစ်လို့လဲ ..”

“ဒါတော့ ူယ့်ဘာသာသိမှာပေါ့၊ ဘယ်ဆိုင်မှာထိုင်ထိုင် သို က ဘာမှမှ ဟုတ်တိပတ်တိမစားတာ ..”

“စားသောက်ချင်လို့ ဆိုင်ထိုင်တဲ့အခါတော့ စားဖြစ်ပါတယ် ..”

မှသားပါသွားပြီကို သဒ္ဒါ ကလည်းသိသည်။ ပြာသို ဆိုတဲ့ယောက်ျားအကြောင်းက လူကိုမမြင်ဖူးခင်တည်းက အပြည့်အစုံကြားထားပြီးသားပါ။

မူလတန်းအရွယ်ကနေ ဆယ်တန်းဖြေတဲ့အထိ ဂျောင်းကို အစောင့်

အရှောက် အရွှေအရံတွေနဲ့လာပြီး ကျောင်းပြန်ချိန်အထိ ထပ်ချုပ်မကွာ ပါသွားတတ်သည့် အထိန်းတော်၊ အချောတော်တွေအကြောင်း ..။

ပြီးတော့ တက္ကသိုလ်ကို လွတ်လပ်စွာတက်ခွင့်ရဖို့ ပြာသို ဘယ် လောက်ထိ အလံမလှဲကြိုးစားတောင်းဆိုခဲ့ရတဲ့အကြောင်း ..။

“သို့ ..”

“မေးစရာမကုန်သေးဘူးလား ..”

“ဒီတစ်ခုပါပဲ ..”

ပြာသို က အပြုံးမပျက်ခေါင်းညိတ်၍ ..။

“မေး ..”

“သို့ နာမည်က ‘ဦးမြတ်သျှောင်’ ဆို ..”

“ပြာသို ပါပဲ ..”

ပြာသို ညာပြန်ပြီဆိုသည့် မဲ့ပြုံးလေးနှင့် သဒ္ဒါ က ခေါင်းညိတ်၏။ ခမ်းနားချဲ့ထွင်ခြင်းတွေကို ပြာသို ဆိုသည့်လူငယ်လေးက လုံးဝမကြိုက် ခဲ့တာလည်း သူမ သိထားခဲ့သည်။

‘ဦးမြတ်သျှောင်’ ဆိုသည့် နာမည်ကြီးမကြိုက်ပါဘူးဆိုပြီး နာမည် တွေ အရွေးလွန်ကာ နောက်ဆုံး ‘ပြာသို’ ဆိုတာလေးပဲတင်ကျန်ရစ် တာထိ ..။

“ဆောရီးနော် .. သို့ စိတ်ဆိုးသွားပြီထင်တယ် ..”

“စိတ်မဆိုးပါဘူး .. ဒါပေမယ့် မင်း ဘာဖြစ်လို့ တို့အကြောင်းတွေ ဒီလောက်စိတ်ဝင်စားနေတာလဲဆိုတာ အံ့ဩတယ် ..”

“သို့ ကို စိတ်မဝင်စားတဲ့ မိန်းကလေးရောရှိလို့လား ..”

“မင်းလောက်တော့ မဟုတ်ကြဘူးထင်တာပဲ ..”

“ဟွန်း ..”

“မင်းကို ပြန်ဖြေခဲ့သလောက်လည်း တို့ ဘယ်သူ့ကိုမှ အချိန်မပေး ခဲ့ဘူး ..”

“အိုး ..”

သဒ္ဒါ က မျက်ခုံးလေးပင့်လိုက်ပြီး ကံထူးသူပါလားဆိုသည့် မျက်နှာ လေးနှင့် သဘောတွေကျနေ၏။ တကယ်က ပြာသို ကို ကျောင်းမှာ စာသင်ပေးခဲ့ပြီး စပယ်ရှယ်ဂိုက်(ဒ်)လုပ်ပေးခဲ့တဲ့အထိ အိမ်မှာ ဝင်ထွက် ရင်းနှီးခဲ့တဲ့ ဆရာမ ဒေါ်ဝင်းမင်းသန့် က သဒ္ဒါ အဒေါ်ရင်း ..။

“သို့ ကို ကျေးဇူးအရမ်းတင်ပါတယ် ..။ အဲဒါကြောင့်ထင်တယ် တခြားမိန်းကလေးတွေက သဒ္ဒါ ကို မျက်မှန်းကျိုးနေကြတာ ..”

“အဲဒါကြောင့်ဆိုတာက ..”

“သို့ က သဒ္ဒါ ကို ဂရုစိုက်လို့လေ ..”

မဟုတ်ဘူး .. တို့စိတ်က တခြားရောက်နေလို့ ..။

အသံတိတ်ပြောမိရင်း ပြုံးလိုက်မိသည်။ သူ့စိတ် ဘယ်ရောက်နေ သလဲဆိုတာကို လိုက်ဖမ်းမှာစိုးလို့ ဟန်မပျက်နေရင်း မေးသမျှဖြေနေမိ တာဖြစ်သည်။

သဒ္ဒါ ဆိုတဲ့ ကောင်မလေး စိတ်ချမ်းသာပါစေ ..။

သူ ဒီတိုင်းပဲ ငြိမ်နေလိုက်ရင်း ..။

“ပြန်ကြမလား ..”

“ဟင် .. မြန်မယ် ..”

သဒ္ဒါ ကိုယ်လေးတောင့်သွားကာ တအံ့တဩပြန်မေး၏။ ပြီးတော့ ကန်ပေါင်ကိုလှမ်းကြည့်၍ ..။

“ကိုဖိုးလက် တို့ကို မစောင့်တော့ဘူးလား ..”

“ပြန်လာကြလို့ ..”

မေးဆတ်ပြတော့ သဒ္ဒါ နောက်ထပ်လှည့်ကြည့်မိပြန်၏။ ဒါပေမယ့် မပြန်ချင်သေး ..။

“သို့ က ဘာမှပြောစရာမရှိတော့ဘူးလား ..”

“အင်း .. အမြဲတွေ့နေတာပဲ၊ နောက်မှ ပြောကြတာပဲ။”

“ဟင် ..”

သဒ္ဒါ က နှုတ်ခမ်းလေးစုသွားကာ ..။

“သဒ္ဒါ ဆိုရင် စိတ်ထဲမှာတစ်ခုခုသိချင်လာရင် မျိုသိပ်မထားတတ်ဘူး၊ ပြောစရာရှိရင်လည်း ဒီတိုင်းပဲ၊ ပြောချင်ပြီဆိုတာနဲ့ ပြောလိုက်ရမူ ..”

“ဒါဆို တို့က သိပ်မပြောချင်သေးတာဖြစ်မယ် ..”

စံနောက်သလိုရယ်ရင်း ပြာသို့ နေရာမှ ထရပ်လိုက်သည်။

“သို့ သဒ္ဒါ ကို အမေးအမြန်းထူတယ်ဆိုပြီး စိတ်ဆိုးတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော် ..”

“မဟုတ်ပါဘူး ..”

“ဒါဆို တစ်ခုသိချင်သေးတယ်၊ သို့ အိမ်က အတင်းအကျပ်လက်ထပ်ပေးရင် သို့ က လက်ခံမှာလား ..”

ပြာသို့ မျက်နှာတည်သွားသည်။ စိတ်ပျက်သည့်အရိပ်အငွေ့တစ်ချို့နှင့် ပြန်ခဲ့ကြည့်တော့ သဒ္ဒါ က မေးလေးဆတ်ပြပြီး ထပ်မေး၏။

“မဟုတ်ပါဘူး .. သို့ တွဲခဲ့တဲ့ ချစ်သူတွေထဲကပဲ ရွေးမှာလားဆိုတာ သိချင်လို့ ..”

“ဘာဖြစ်လို့ အဲဒါတွေသိချင်နေတာလဲ ..”

သဒ္ဒါ မျက်နှာလေး ပျက်သွားသည်။ ရှက်သွားတာလား၊ ကြေကွဲသွားတာလားမသိဘဲ ခဏငိုငိုသွား၏။ ပြီးမှ ...

“သူများတွေလို သဒ္ဒါ မကျန်ခဲ့ချင်လို့ ..”

“ကဲ .. မကျန်ခဲ့ချင်ရင် ပါဆယ်ထုပ်ခိုင်းလိုက်တော့၊ ရှင်းပြီးရင် ပြန်ကြမယ်၊ ငါ့အမေ ဖုန်းဆက်နေတယ် .. ကားပျက်နေလို့ လာခေါ်ပါတဲ့ ..”

အနားရောက်လာကြတော့ တည်ကြည် က ပြန်ဖို့လောဆော်သည်။ သဒ္ဒါ က ထရပ်လိုက်ပြီးမှ ပြာသို့ လက်မောင်းကို လှမ်းဖက်၍ ဆိုင်ထဲက ထွက်၏။

သူတို့တွေ အတူတူရောနှောလျှောက်လာကြပေမယ့် သဒ္ဒါ က ပူးကပ်ပါလာသဖြင့် စကားပြောဖို့ အဆင်မပြေပေမယ့် ပြာသို့ က လှမ်းကြည့်ပြီး မေးဆတ်၏။

စိုးထက် က ပခုံးတွန့်၍ ..၊

“ထိုင်နေတယ် ..”

ပြာသို့ က မျက်မှောင်ကုတ်သွားကာ ..၊

“တစ်ယောက်တည်းလား ..”

“အင်း .. ဒါပေမယ့် ငိုနေတယ် ..”

မျက်နှာချင်းကပ်ပြီးပြောသလိုဖြစ်နေသဖြင့် အရပ်ပု၍ ဘေးရောက်နေသည့် သဒ္ဒါ က သိပ်မကြားလိုက်ဘဲ ..၊

“ဘာပြောနေတာလဲဟင် ..”

“ဘာမှမဟုတ်ဘူး ..”

နောက်က တစ်ယောက်တည်းလျှောက်လိုက်လာသည့် တည်ကြည်အသံ ..၊

ပြောနေကြတာက စိုးထက် နဲ့ ပြာသို့ ..၊

ခုနကလည်း သူပဲဘေးကနေ မဆီမဆိုင်ဝင်ဖြေခဲ့တာ ..၊ သဒ္ဒါ က လှည့်ကြည့်ပြီး မဲ့ပြတော့ တည်ကြည် က စပ်ဖြဖြနှင့်...

“သူတို့အစား ဖြေပေးတာလေ .. ဘာလဲ .. မဖြေရဘူးလား ..”

“ဖြေရတယ် .. ဖြေရတယ် .. ကျေးဇူးပါပဲ ..”

“ဟား .. ဟား .. ဟား ..”

တည်ကြည် က အကျယ်ကြီးထရယ်၏။ ‘ဒီလိုရှိတယ် ကလေးမ ..၊ မင်းက မင်းချစ်သူရဲ့ အဓိကလူ ဖြစ်မဖြစ် ..’

အခန်း (၂၁)

“ပြာသို ..”

ပြာသို က ဖုန်းပြောနေရင်း လှည့်ကြည့်သည်။ ပြုံးပြပေမယ့် ပြန်လှည့်သွားသဖြင့် အောင်သက်သက်ဖြစ်သွား၏။ ဆက်လုပ်ဆိုသည့်အထာနှင့် ဇင် က လက်မောင်းချင်းတိုက်၍ အချက်ပြနေ၏။

ခဏကြာမှ ပြာသို က လှည့်လာတာ ..

“ဧက ဘယ်သွားမလို့လဲ ..”

“ပြာသို ကို ဒီနားမှာ တစ်ယောက်တည်းတွေ့လို့လေ .. အဖော်မပါဘူးလား ..”

“အဖော်မှ မလိုတာ ..”

“အဲ .. မဟုတ်ဘူးလေ၊ သူငယ်ချင်းကို မေးတာပါ ..”

ပြာသို က ရယ်ကာ ..

“သူငယ်ချင်းကိုပြောတာပါပဲ .. မေ့ခဲ့ကို ဒီခိုင်နာဆီလိုက်ပို့တာ၊ အိမ်က ထွက်လာတာ သူငယ်ချင်းတွေဘယ်ပါမလဲ ..”

“ဪ ..”

ပြောရင်း ရယ်မိကြကာ ဧက မျက်နှာလေး ဖျတ်ခနဲပြောင်းသွား၏။ ပြီးတော့ တိုက်ခန်းနဖူးစည်းက ဆိုင်းဘုတ်ကို ပြန်ဖတ်လိုက်မိ၏။ ‘မင်္ဂလာပွဲနှင့် ပွဲထိုင်ဝတ်စုံအမျိုးမျိုးအတွက် စိတ်ကြိုက် ..’ ဆိုင်းဘုတ်ကို ပြီးဆုံးအောင် မဖတ်နိုင်ဘဲ ပြာသို ဆီကိုပြန်ကြည့်၍ ...

“ပြာသို အမေက ဒီကိုလာတယ်ဆိုတော့ ..”

“ဟော .. သား သူငယ်ချင်းတွေလား ..”

ဟင် ..

ပြာသို အမေဆိုသည့်အသိနှင့် လှည့်မကြည့်ရအောင် ကိုယ်က သတိအနေအထားနှင့် တောင့်မတ်သွား၏။ ကြည့်လိုက်တော့ ခန္ဓာကိုယ် သွယ်သွယ် အရပ်မြင့်မြင့်နှင့် မျက်နှာကလည်း ပိန်ချင်သလိုပါ။

ဒါပေမယ့် ပြာသို နဲ့ အတော်ကြီးဆင်တူကာ အမျိုးသမီးကြီး၏ ပုံစံက သေသပ်နပျိုနေ၏။ ပတ္တမြားတွေကို စပျစ်ခိုင်သဖွယ်ပြုလုပ်ထားသည့် လော့ကတ်နဲ့ ကြိုးပါးအရှည်လေးတစ်ကုံးတည်း လည်တိုင်မှာ ရှိကာ ရင်စေ့လက်ရှည်အင်္ကျီလေးနဲ့ ယဉ်သည်။

ဒေါ်ပြာညိုရောင် ကလည်း ဧက ကို စူးစိုက်ကြည့်၍ ..

“သမီးက ဧက ဆိုတာများလား ..”

“ရှင် .. အယ် .. ဟုတ် .. ဟုတ်ကဲ့၊ အန်တီက ဧက ကို သိနေတာလားဟင် ..”

သိတာပေါ့ ..၊ မင်းက သားရေးနေတဲ့ စာမျက်နှာတွေထဲက မိုင်းနတ်(စ်)နဲ့ အဖြေထွက်ထားတဲ့ မိန်းကလေးပဲ၊ ပြီးတော့ ..

“မိန်းကလေးက မျက်နှာပုံကြမ်းတယ်၊ ဘက်စ်ရောင်းနဲ့ညှပ်တယ်”

ဒါပေမယ့် ရဲတင်းမှုမှာတော့ သတိထားသင့်ဆုံး မိန်းကလေးပဲ ..၊ ဧကထ ဧက တဲ့ ..၊ သူ့အကြောင်းစုံစမ်းရင် မကပ်မိစေနဲ့ ..”

လို ကိုကြီးက သေချာမှာခဲ့တာ ..။

“ဒီလိုလေ .. သားတို့ လူငယ်တွေက အိမ်မှာစုမိကြရင် သူတို့ရဲ့ ရုတ်စရာတွေကို လွတ်လွတ်လပ်လပ်ပြောနေကြတာ ဧက ဆိုတာ ခဏခဏ ကြားမိနေလို့ ..”

ကိုယ်က ရယ်စရာ မိန်းမအဖြစ်နဲ့လား ..!

ဝမ်းသာရွှင်မြူးသွားသည့်မျက်နှာက လူငယ်ဖမ်းသလို ချက်ချင်း ညှိမှောင်သွားခဲ့၏။ ဒေါ်ပြာညိုရောင် က ထိုမျက်နှာကို မျက်ခုံးခပ်တွန့် တွန့်နှင့် စိုက်ကြည့်ပြီး ပြုံးလိုက်ကာ ...

“အန်တီက သား မင်္ဂလာပွဲအတွက် ပွဲထိုင်ဝတ်စုံလာအပ်တာလေ..”
“ဟင် !...”

ဧက တအံ့တဩဖြစ်ရပြင် ဘဲ ကိုယ့်မျက်နှာကို သတိတရပြင်ဆင် ချွဲ ဟန်ဆောင်ပြုံးရယ်လိုက်၏။

“ဟုတ်လား .. ပြာသို့ က ပြောတောင်မပြောဘူး ..”

“သားကတော့ ဒီလိုပဲလေ၊ ဘာကိုမှ သဘောကျလှတယ်မရှိဘူး၊ သူ စိတ်မဝင်စားရင် လှည့်ကိုမကြည့်တာ ..”

စိတ်မဝင်စားရင် ငြင်းလို့ရတာပဲ ..! ဒီရက်ကလား မိဘကို မလွန် ရဲလောက်အောင် နဲ့အ မှာ ..!

“အဟမ်း ..”

ပြာသို့ က ဆံပင်တစ်ချက်သပ်ရင်း ပြုံးပြလိုက်ကာ လည်ချောင်း အရင်ရှင်း၏။ ပြီးမှ ...

“ဒီလိုပါ .. မင်္ဂလာကိစ္စ မေမေတို့စီစဉ်နေတာရှိပေမယ့် ဖြစ်မြောက် မယ် မမြောက်မယ်လည်း မထင်လိုက်ဘဲနဲ့ သေချာပေါက်ဖြစ်သွားတာ သူငယ်ချင်းတွေကိုတောင် အားလုံး မပြောမိသေးဘူး ..”

“အင်း .. အင်း .. အစတည်းက ဧက က မျှော်လင့်ပြီးသားပါ၊ ပြာသို့ ဘက်က ဆုံးဖြတ်ခွင့်ရှိနေတာပဲ .. ရှင် ပျော်ပါစေ ..”

မျက်နှာသည် ပြုံးနေပေမယ့် အဆမတန်ကြေကွဲသွားခဲ့ခြင်းထိ

ဖော်ကျူး၍ ပြောလွှားပုံက ဘာလိုလို ...!

သူမတို့ မရှိတော့သည့်နောက်မှာ ဒေါ်ပြာညိုရောင် ၏ အကြည့် တွေက ပြာသို့ မျက်နှာဆီသို့ ...!

“သား ..”

“ပြောချင်ရာတွေ ပြောသွားတာ မေမေ .. သူတို့အုပ်စုက ဒီတိုင်းပဲ..”

“သားကိုလည်း ဒီလိုမိန်းကလေးမျိုးနဲ့ မေမေ မထင်ချင်ပါဘူး၊ သားသိထားဖို့က ငါတို့နေတာ လူကုံထံအသိုင်းအဝိုင်းက မိန်းကလေး တွေပဲဆိုပြီး မေမေတို့ ကျေနပ်နေမှာပဲလို့ မထင်ဖို့ ..”

“မေမေရာ .. ကျွန်တော်က ..”

“သား ချစ်သူတွေအများကြီးထားနေတာ မေမေတို့ အကုန်သိတယ်..”

“ဘာထွဋ် တို့ စုံစမ်းနေကြတာမို့လား ..”

“ဟုတ်တယ် .. အခုဆို မေမေလည်းပါတယ် ..”

“မေမေက ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ကျွန်တော် ချစ်သူတွေထားပေမယ့် စည်းနဲ့ ကမ်းနဲ့နေတာပါ၊ ခုလည်း ဘာထွဋ် တို့ စီစဉ်မယ့်ကိစ္စကို ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်ခဲ့တာပဲ ..”

ဒေါ်ပြာညိုရောင် က လက်ကိုင်အိတ်ကို လက်မှာချိတ်လိုက်ပြီး တားဆီကို ခပ်လှုပ်လှုပ်သွားနေရင်း ..!

“ရှေ့မှာ စီစဉ်ခဲ့တုန်းက သား ငြင်းခဲ့တာနှစ်ခါ၊ တစ်ခါကတော့ ထိထိရောက်ရောက် ပြောဆိုကြတဲ့ အဆင့်မရောက်သေးဘဲ ပျက်ခဲ့ရတယ်၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီတုန်းကလည်း အိမ်ထောင်မပြုချင်သေးဘူးလို့ပဲ သား ငြင်းခဲ့တာ ..”

“ကျွန်တော် ခုချိန်ထိလည်း အိမ်ထောင်ပြုချင်စိတ် လုံးလုံးမပြန် ဘူး မေမေ ..”

“ဒါပေမယ့် သား လက်ခံခဲ့လို့ အခု စီစဉ်နေကြပြီလေ၊ လက်မခံခဲ့ တုန်းက ဘာကြောင့်လဲ၊ လက်ခံလိုက်တာကတော့ ဘာအတွက်လဲ ..!”

အဲဒါကို မေမေ သိချင်တယ်။ အဲဒီလို သိချင်လာတဲ့အတွက် သားကို နားလည်ချင်လာတယ်။ ဒါကြောင့် သားနောက်ကို တကောက်ကောက် လိုက်ရတာပဲ ..”

ပြာသို့ ရဲ့ တအံ့တဩမျက်နှာက ကားနားရောက်တော့ တံခါးဖွင့် ပေးရင်း မျက်နှာငဲ့၍ ...

“တကောက်ကောက်လိုက်တော့ မေမေ သိချင်တာတွေသိရလား..”

“သိရတာပေါ့ .. သားက ချစ်သူတွေထားနေပေမယ့် သား ရင်ထဲ မှာ အချစ်မှမရှိတာ၊ ဒါကြောင့် သားက မင်္ဂလာကိစ္စကို လိမ်လိမ်မာမာ လက်ခံခဲ့ပေမယ့် ဝမ်းမသာနိုင်ဘူး။ ခုချိန်မှာ အချစ်နဲ့ အိမ်ထောင်ရေး တစ်ထပ်တည်းကျခြင်း မကျခြင်းက သားအတွက် အရေးမပါပေမယ့် အရေးပါတယ်ဆိုတာ နားလည်လာတဲ့အချိန်မှာ သား ဘာမှပြင်ဆင်ခွင့် မရှိတော့ဘူး ..”

“မေမေက ..”

“မေမေ့သား ချစ်သူတွေထားတဲ့အလုပ်ကို ပျော်စရာလို့ မြင်နေ တယ်။ အဲဒါ အန္တရာယ်ပဲ ..”

“မဟုတ်ပါဘူး မေမေရာ .. တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ပြောင်း ဖြစ်သွားတာက ..”

“သားကမှ မချစ်ဘဲ ..”

“မေမေက ကျွန်တော်ကို ချစ်သူတစ်ယောက် သတ်သတ်မှတ်မှတ် ရှိစေချင်တာလား ..”

“အဲဒီလိုများရှိနေမလားလို့ မေမေ စိတ်ပူပြီး လိုက်ကြည့်တာလေ။ သား ဘယ်သူတွေနဲ့ တွဲနေသလဲ။ ဘယ်သူ့ကို အချစ်ဆုံးလဲဆိုတာ သား ကို မေမေ နားလည်ချင်လို့။ အစစအရာရာပြည့်စုံတဲ့ ကြင်ဖော်ကြင်ဖက် မျိုးနဲ့ လက်ထပ်ပေးချင်ပေမယ့် သားက တစ်ခုခုတောင်းဆိုလာခဲ့ရင် မေမေတို့ ဘယ်လောက်ထိ လျှော့ပေးနိုင်မလဲ ..။ သားနဲ့ မေမေတို့ကြား

မှာ ဘယ်လိုပင်ပန်းပန်းတွေ ရှိလာနိုင်မလဲ .. မေမေ စိတ်ပူသွားတာ အများကြီးပဲ ..”

ပြာသို့ က လည်ပင်းတစ်ချက်ပွတ်ရင်း ရယ်သည်။ ဒေါ်ပြာညိုရောင် က ကားထဲကိုဝင်မထိုင်သေးဘဲ သား မျက်နှာကို ချစ်စနိုးကြည့်ကာ..။

“သားကတော့ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပဲ ..”

“ပေါ့ပါးတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် မင်္ဂလာကိစ္စကို ကျွန်တော် ငြင်းလိုက်တိုင်း ဘာတဖွင့် က ပိုပိုပြီးစောင့်ကြည့်လာတယ်..”

“သား ဒီလောက် လွတ်လပ်ခွင့်တွေရနေတာကိုများ ကျဉ်းကျပ် သေးတယ်ထင်လို့လား .. ဟင် ..”

“မဟုတ်ဘူးလေ .. ဒါပေမယ့် ..”

“ဟုတ်ပါပြီ .. သားကို မေမေနားလည်ပြီ။ ဒါဆိုရင် အခု ‘အလင်း အိမ်’နဲ့ လက်ထပ်ဖို့အတွက် သား လိုလိုလားလားလက်ခံလိုက်တာလို့ မေမေ ယူဆလိုက်မယ်နော် ..”

“လေးလေးကျော် က ပြောတော့ စေ့စပ်ထားရုံပဲဆို ..”

“ဒါပေမယ့် နှစ်ဖက်ဆွေဂုဏ်မျိုးဂုဏ်နဲ့ လက်ထပ်ပွဲကြီးတစ်ခုကို ပဲ ခမ်းခမ်းနားနားကျင်းပကြမှာလေ ..။ စေ့စပ်ပွဲဆိုတာ လက်ထပ်တာ မဟုတ်သေးဘူးဆိုပြီး သား လွယ်လွယ်ခေါင်းညိတ်တာဆိုရင် အားလုံး သိက္ခာကျ အရှက်ရစရာတွေ ဖြစ်လာနိုင်တယ် ..”

“အဲဒီ တခမ်းတနားကြီးကို ဘယ်သူက စီစဉ်နေတာလဲ။ ကျွန် တော်လည်း ဘာမှမသိရဘူး မေမေရာ ..”

ဒေါ်ပြာညိုရောင် ပြုံးပြဲနှစ်သိမ့်နေရင်း ပင့်သက်ရှိုက်မိသည်။ ကား ထဲဝင်ထိုင်လိုက်ရင်း သားရဲ့ ငြိုငြင်မှုကို ဥပေက္ခာထားဖို့ကြိုးစားပေမယ့် ပြာသို့ က ဟိုဘက်ကနေ ဝင်ထိုင်လိုက်ကာ ..။

“ကျွန်တော်က မေမေ ပြောသလိုသဘောနဲ့မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် အခြေအနေအချိန်အခါဆိုတာကိုပဲပြီး စေ့စပ်ထားကြမယ်ဆိုတာတွေ

ဖြစ်လာတာမို့လား၊ စေ့စပ်ထားခြင်းရဲ့ သဘောကိုက ..”

“သား ပြောတာမှန်တယ်၊ ဒါပေမယ့် အခု စေ့စပ်ထားတဲ့ သဘောကတော့ ခြွင်းချက်လိုချင်တာမဟုတ်ဘူး သား .. အခြေအနေအချိန်အခါ ပြောင်းလဲနိုင်တာတွေကို ထည့်တွက်မယ်ဆိုရင် ငွေကုန်ကြေးကျတွေခံပြီး နှစ်ဖက်အသိုင်းအဝိုင်း ဂုဏ်သိက္ခာတွေကို လူသိရှင်ကြား ကြော်ငြာပါ့မလား ..”

“မေမေရာ ..”

“အခု .. အလင်းအိမ် ဘက်က မောင်နှမတွေက ပြင်သစ်တွေ ဂျပန်တွေ ရောက်နေကြလို့ သူတို့ဘက်က မိသားစုစုံစေချင်လို့ လက်ထပ်ပွဲ မလုပ်သေးတဲ့သဘော ..”

“ဘာလို့ သူတို့သဘောချည်းပဲလဲ မေမေ၊ မိသားစုစုံချင်ရင် မိသားစုစုံမှ လက်ထပ်လို့ရတာပဲ၊ ကျွန်တော်ကတော့ စေ့စပ်တာကို စေ့စပ်တာအပြင် ထပ်ပြီးမလေးနက်နိုင်ဘူး ..”

“ဘာ!...”

“မေမေ့ကို ခံပြောနေတာမဟုတ်ဘူး .. သူတို့ဘက်ကိုပြောတာ..”

“မေမေ အဲ့ဒါတွေကိုကြိုမြင်နေလို့ စိတ်ပူတာ .. အခု သား ပြဋ္ဌာန်းချင်တဲ့ ချစ်သူတစ်ယောက်မှမရှိဘဲနဲ့တောင် ကလန်ကဆန်တွေ သားပြောနေပြီ ..”

“မေမေ ..”

“မေမေတို့ အိမ်ရောက်မှ ဆက်ပြောရအောင် သားရယ် .. အခုကားမောင်းတော့ ..”

“အိမ်ရောက်ရင် ဘာထွဋ် တို့ လေးလေးကျော် တို့က သူတို့အဖန်တရားတွေနဲ့ သားကို လှုပ်မရအောင်ပြောကြတာ ..”

သူ့ကိုယ်သူ ခြွေရံသင်းပင်းတွေနဲ့ ပြုစုခံမင်းသားလေးလို မနေချင်ပါဘူးဆိုပြီး ‘သား’ အစား ‘ကျွန်တော်’ လို့ ပြောင်းလဲပြောနေခဲ့တာ

ကြာပါပြီ။

ဒါပေမယ့် ပြာသို အရမ်းပျော်သွားတဲ့အခါဖြစ်ဖြစ် စိတ်ဆိုးသွားတာဖြစ်ဖြစ် ‘သား’ လို့ပဲ ပြန်ဖြစ်သွားတတ်ကာ၊ တာဝေလန်အောင် ဆိုးသွားလိုက်တာလည်း ဟိုးငယ်ငယ်ကအတိုင်း ...။

“သား ဘာမှ ပြန်ခံမပြောချင်လို့ ဘာဖြစ်ဖြစ် တစ်ခွန်းမှမပေးခဲ့ဘူး၊ တစ်ခါနှစ်ခါငြင်းမိလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လွန်ပြီထင်တာနဲ့ ပြန်လျှောပေးခဲ့တာ .. ဘာထွဋ် တကယ်လွန်တယ် ..”

“သားရယ် .. စေ့စပ်တာကို လက်ခံခဲ့ပြီးမှတော့ တခမ်းတနားဖြစ်တာ မဖြစ်တာ ဘာတွေကွာခြားသွားလို့လဲ ..”

“ဘယ်လိုကွာတယ်ဆိုတာ ခုပဲ မေမေ ပြောသွားတာလေ ..”

“ဒါဆို သားက ပြီးပြီးရော လက်ခံခဲ့တာလား၊ ငါချစ်တာတွေရင် အချိန်မငရူးယူမှာပဲဆိုပြီးတော့ ..”

“သူ့ဘက်က အဲဒီလိုလုပ်သွားရင်ရော မေမေ ..”

“မလုပ်ဘူး သား .. အလင်းအိမ် က ..”

“မေမေက ဘာကြောင့် အာမခံနိုင်နေတာလဲ ..”

ဒေါ်ပြာညိုရောင် က ဘေးတဖောင်းကနေ ပြာသို မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်ကာ ခပ်ဖြည်းဖြည်းခေါင်းညိတ်၏။ ပြီးမှ ...

“ဘာကြောင့် အာမခံတာလဲဆိုတော့ .. အလင်းအိမ်က သား ဓာတ်ပုံကိုမြင်တည်းက သဘောကျနေလို့ ..”

ပြာသို မသိမသာနာခေါင်းရှုံ့လျက် ဆတ်ခနဲမျက်နှာလွှဲ၏။ ပြီးတော့ ဘာမှဆက်မပြောတော့ဘဲ စက်နှိုး၏။

“သားပြောသလိုပဲ သူတို့လူကြီးတွေကလည်း မိသားစုစုံမှ လက်ထပ်ပေးချင်တာ၊ ဒါပေမယ့် အလင်းအိမ် က ..”

“သူ့သဘောချည်းပဲပေါ့ .. သူလိုချင်တိုင်းရသွားပြီ၊ ကျွန်တော်ကတော့ ဘာလဲ ..”

“သားရယ် .. မိန်းကလေးကစပြီး သားကို ..”

“မေ့ သားအတွက် အဲဒါတွေ ရိုးအိနေပြီ မေမေ၊ ကိုယ့်ကို သဘော ကျတယ်ဆိုတိုင်း ဘဝင်ရွှေပြီး လက်ယပ်ခေါ်တိုင်း ပြေးသွားစရာလား..”

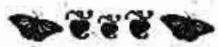
“သားရဲ့ ဘကြီးတော်တွေကတော့ သူတို့တူလေးကို သည်းသည်း လှုပ်ချစ်ပြီး နားလည်ပြုစုမယ့် မိန်းကလေးလို့ သတ်မှတ်ခဲ့ကြတာ ..”

ပြာသို က မဲ့ပစ်လိုက်ပြီး မအေ မမြင်အောင်လည်း မျက်နှာကွယ် ၏။ ပြီးမှ မကြားတကြား ..။

“ပြောပြချင်သေးတယ် ကိုယ်ကမချစ်ဘဲ အချစ်ခံနေရတဲ့ ဒုက္ခ ချိုသလား ခါးသလားဆိုတာ ..”

ကားက သိမ်ခနဲထွက်၏။ မကြားတကြားပေမယ့် ဒေါ်ပြာညှိရောင် က ကြားလိုက်သည်မို့ ပြုံးမိ၏။

တွေကြဦးမှာပါ .. ဒီဦးလေး ဘကြီးတွေနဲ့ ပြာသို ..။

အခန်း (၂၂)

ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း အရင်ရောက်လာသဖြင့် ကားကိုပါကင် မှာ နေရာချပြီးမှ မဆင်းဖြစ်ဘဲ တံခါးတစ်ဖက်ဖွင့်၍ ဒီတိုင်းထိုင်နေ လိုက်မိ၏။

နာရီတစ်ချက်ကြည့်ကာ ပီကောတစ်ခု ပါးစပ်ထဲထည့်လိုက်ပြီး ကုရှင် မှာ အကျအနမ့်နေလိုက်စဉ် ..။

“ကိုကြီး .. ကိုကြီးလား ဟင် ..”

ဒီအသံကို သူ သေချာသိနေသဖြင့် ပြာသို ကျောပြင်ကြီး ကုရှင်ကနေ ကော့ခနဲကြွတက်သွား၏။ ထိုင်ရာကနေ လည်ပင်းလိမ်ပြီး ကြည့်လိုက် တော့ တကယ်ပဲ ရာရာ ဖြစ်နေကာ ..။

“ဟုတ်ပါတယ် .. ကိုကြီး မကြားရှာဘူးလား .. ရာရာ လေ ..”

ဖုန်းပြောရင်း ကားနောက်ကိုဖြတ်၍ မြက်ခင်းပြင်ဘက်ကို ထွက် သွားနေ၏။ သို့သော် သူမ ပုံစံက ခြေထောက်တစ်ဖက်လည်း ထော့နေ သေးသည်။ ဖုန်းကို နှုတ်ခမ်းမှာကပ်လိုက် နားနဲ့ကပ်လိုက်ပြောနေပုံက ဖြစ်နိုင်လျှင် ဖုန်းထဲကို လက်နှိုက်ပြီး အထဲက အသံရှင်ကို ဆွဲထုတ်ချင်

တဲ့ပုံ ..

“ကိုကြီး ဘာပြောတယ် ..”

သူမ ခြေထောက်ထော့နေရခြင်းအကြောင်းရင်းကို သိနေတာမို့ စိတ်က စာနာခြင်းတွေဖိစီးကာ သူမနဲ့ စကားပြောဖို့အတွက် ကားပေါ်က ဆင်းလိုက်မိ၏။ သို့သော် ...

“ရက်စက်လိုက်တာ ကိုကြီးရယ် ..”

သူမ ချုံးပွဲချင်နေပြီ ..

“ကိုကြီးက မိန်းမကိုတောင်ခေါ်လာဦးမယ်ပေါ့ .. ကိုကြီး ရာရာ အတွက် အများကြီးစဉ်းစားပေးတယ်ဆိုတာ ဒါလား ..”

“.... ....”

“တော်ပါပြီ .. ကိုကြီး ရာရာ ကို ဘာမှထည့်မတွက်ပါနဲ့၊ ပိုက်ဆံလည်း မပို့နဲ့ ရတယ် .. ကိုကြီး မိန်းမယူလိုက်ပြီဆိုတည်းက ရာရာ အားလုံးကို နားလည်သွားပြီ၊ အချိန်တန်တော့ ပတ်ဝန်းကျင်ကပြောကြသလိုပဲ ရာရာ ပဲ ဒုက္ခတွင်းထဲမှာ ..”

“သွားမယ် ..”

သူမ စကားတွေကို စူးစိုက်နားထောင်ရင်း မျက်နှာမှာ အထင်မြင်သေးခြင်းတွေနှင့် အံ့ဩနေတာကိုလည်း မဖျောက်နိုင်ဘဲ ပြာသို့ ဒီတိုင်း ရပ်ကြည့်နေမိ၏။ ထိုစဉ် ..

လက်ကိုလာဆွဲတာက တည်ကြည် ဖြစ်၏။

“သွားမယ်ဆိုကွာ ..”

ဒါပဲထပ်ပြောပြီး ရာရာ ကို လှမ်းကြည့်သည်။ သူလည်း ရာရာ စကားတွေကို တစ်စွန်းတစ်စကြားလိုက်သဖြင့် မျက်နှာကို သိသာစွာ မဲ့၍ ပြာသို့ ကိုပဲ တွင်တွင်ဆွဲခေါ်၏။

အလှမ်းကွာသည့် နေရာရောက်မှ ..

“ငါ ပြောသားပဲ .. အဲဒီကောင်မလေးက အဲဒါပါဆို ..”

“ငါ မထင်ခဲ့ဘူး ..”

“အဲဒါလည်း ပညာပဲ ..”

“ဒီလို မိန်းကလေးမျိုးက သူ့လို နှမ်းပါးတဲ့ပုံပေါက်နေမှာ မဟုတ်ဘူးလို့တွေးခဲ့တာ ..”

“အဲဒီလိုတွေးအောင် တမင်စုတ်ပြတ်ပြတာနေမှာပေါ့ .. မင်း သူ့ကိုယ်ပေါ်က ခပ်စုတ်စုတ်တွေကို ခွာချပြီး ခပ်လန်းလန်းလေးတွေနဲ့ မြင်ကြည့်၊ ကြင်ရာတော် ဖြစ်ထိုက်နေတဲ့ အစစ်အမှန်တွေပေါ်လာလိမ့်မယ် ..”

“မင်းတို့ပဲ ပြောတော့ ချောလည်းမချောပါဘူးဆို ..”

“တောင်းမှာအကွပ် လူမှာအဝတ်လေ ..”

“အဲဒါ ပြောင်ရောင်တာ မပြောင်ရောင်တာနဲ့ပဲဆိုင်တာ၊ မလှတဲ့ လူကတော့ လှမလာဘူး၊ လူတတ်ကြီးလုပ်ချင်ရင် သဘာဝကျကျပြော..”

သူနဲ့မုန်နေသည့် ပြာသို့ မျက်နှာက ရယ်စရာပြောနေတာမဟုတ်မှန်း သိသာနေလျက် .. ကဲနဲတင်းကိုရောက်နေကာမှ နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်ပြီး နှုတ်ခမ်းမဲ့သေးသည်။ ပြီးတော့ ..

“ရေကူးကန်သွားထိုင်မယ် ..”

“ဟင် ..”

နောက်ထပ်ပြန်မပြောတော့ဘဲ ချာခနဲပြန်လှည့်၏။ ဆိုင်ထဲရောက်နေကြပြီဖြစ်သည့် စိုးထက် နဲ့ ဧက တို့အဖွဲ့က ကြောင်တောင်တောင် လှမ်းကြည့်နေသဖြင့် တည်ကြည် က ထွက်ခဲ့ဖို့လက်ပြသည်။

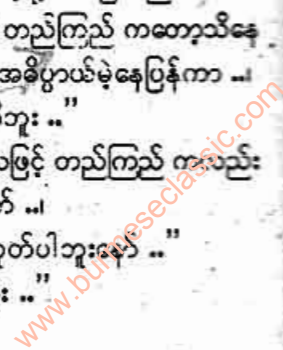
ဘာတွေဖြစ်ကုန်မှန်း မသိကြပေမယ့် တည်ကြည် ကတော့သိနေသည်။ သိပေမယ့် တွေးကြည့်တော့လည်း အဓိပ္ပာယ်မဲ့နေပြန်ကာ ..

“ပြာသို့ တစ်ခုခု ဖြစ်လာသလားမသိဘူး ..”

ဧက က ဘယ်သူ့ကိုမှန်းမသိဘဲ မေးသဖြင့် တည်ကြည် ကလည်း ခြေဖြေ .. စိုးထက် ကလည်း သိတဲ့လူမဟုတ် ..

“ကိုတီ နဲ့ ရန်ဖြစ်လာတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော် ..”

“ငါတို့ချင်း တစ်ခါမှ ရန်မဖြစ်ဖူးဘူး ..”

တည်ကြည် က ပြာသို့ နောက် အမိလိုက်သွားသဖြင့် အနားမှာ စိုးထက် ပဲ ကျန်ရစ်ကာ ..

“ရာသီဥတုအခြေအနေမကောင်းဘူး ဧက ..၊ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ အလှူမိတ်ချင်တဲ့ကိစ္စ နောက်မှ ဖုန်းဆက်ပြောလိုက်ပါလား ..”

“အောင်မယ်လေးဟယ် .. ကျွေးချင်လွန်းလို့ လိုက်နေရတဲ့လူက ခြေတိုတော့မယ်၊ မရဘူး .. တိုမိလက်စနဲ့ တုံးတိတ်ဖြစ်သွားလည်း လိုက်ရမှာပဲ၊ ငါတို့က တခြားကိစ္စလေးတွေပါ မေးစရာရှိသေးတယ်..”

အသေးလေး က ပြာသို့ နဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်းဆိုသည့် စတိုင်လီနှင့် ရှေ့ကဦးဆောင်ချင်၏။ သူ့ကို ပြာသို့ က မှတ်မိပါသည်လို့ပြောလိုက် တည်းက ဧက က တော်တော် သူကပဲ ကဲကဲ ..

စိုးထက် က အသေးလေးကို ကြည့်ပြီး ခေါင်းကုတ်၏။ ပြီးတော့ ကြိုက်သလိုလုပ်တော့ဆိုသည့်စိတ်ဒုန်းဒုန်းချကာ တည်ကြည် သွားတဲ့ အတိုင်း ခပ်သုတ်သုတ်လိုက်ကာမှ ..

“ဟလို ..”
“.....”

“ဘာ .. အို မရဘူး၊ နင် ပြန်သွားလို့မရဘူး ရာရာ၊ ဒါပဲနော် .. ငါက ဒါဆိုဒါပဲ ..”

“.....”
“ဟုတ်တယ် .. အလုပ်ရှိတယ်၊ ဘာဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ ..”

“.....”
“ရာရာ .. နင် ငါ့ကို မေးခွန်းထုတ်ဖို့မလိုဘူးနော် ..၊ ပါးစပ်ပိတ် ပြီးပြောသလိုလုပ် ..”

ရာရာ ချည်းပဲ ထပ်ကြောရွတ်နေသဖြင့် ခက်ခက် က တံတောင်နဲ့ တို့သည်။ ပြီးတော့ ခြေလှမ်းရပ်ပြီး ပြန်လှည့်ကြည့်နေသည့် စိုးထက် ကို မသိမသာပြု၍ ..

“တရာတည်း ‘ရာ’ မနေနဲ့ ..၊ ငါတို့နဲ့ ပတ်သက်မှန်း သူတို့ထ

သိတာမဟုတ်ဘူး ..”

နာခေါင်းပွတ်သလိုလို .. ပါးကုတ်သလိုလိုနှင့် ပါးစပ်မလှုပ်အောင် ထိန်းရင်း ပြော၏။ ဧက ကိုယ်တိုင်ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားခဲ့သည်။ စိုးထက် ပြန်လှည့်သွားမှ ခြေလှမ်းနောက်ချန်ခဲ့ကာ ..

“ရာရာ နဲ့ သူတို့ ဘာဆိုင်လို့လဲ ..၊ ရာရာ ခေါ်တာနဲ့ သိရအောင် သူတို့နဲ့ ခေါ်ပြောနေတဲ့ မိတ်ဆွေမို့လား .. မဆီမဆိုင် ..”

“မသိဘူးလေ .. ဟိုမိန်းမက စကားပြောရင် တ ‘ရာ’ တည်း ‘ရာ’ နေတာ ..”

“တ ‘ရာ’ တည်း ‘ရာ’ နေလည်း ခေါ်ပြောဖူးကြမှသိမှာ ..”
ပြောတာကို ရရမစိုက်သည့်အပြင် ဧက က ဖုန်းခေါ်နေသေးသည်။

စကားပြောတော့မှ ဘယ်သူ့ကိုခေါ်နေတာမှန်း သိလိုက်ရကာ ..
“ဟလို .. မေမေလား ..”

“.....”
“အင်း .. မေမေကို ပြောစရာရှိလို့ .. ဟာ .. မေမေ အလုပ်လုပ်နေ လည်းမရဘူး၊ ပြောတာကိုနားထောင်ဦး မေမေရဲ့ ဘော်ဒီကပ်မက မဟန်

ဘူးနော် .. ငွေအရမ်းလိုနေတိုင်း စပွန်ဆာရှာနေတာ နာမည်ကိုကြီးနေ တာပဲ ..”

“.....”

“မယုံသေးဘူးလား .. ပြီးရော .. သမီး လက်တွေ့ပြနိုင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒါမျိုးက လူရှေ့မှာလုပ်တာမဟုတ်တော့ ဖမ်းရခက်တယ်၊ သိပ်မကြာခင် သက်သေနဲ့တကွ မေမေကိုပြမယ် စောင့်သာနေ ..”

ပြောပြီး အားပါးတရရယ်လိုက်၏။ ပြီးတော့ မဲ့ကာ ..
“တွေ့မယ် ကြင်ရာတော် .. နင်က ငါ့ရဲ့ ရံရွှေဖော်လုပ်ပြီး ခိုက်ဆံ

အသာလေးယူချင်နေတာ၊ နင့်ကို ငါ့နားက လွင့်ထွက်သွားအောင်လုပ် ပြမယ် ..”

“နင့်ကို စိတ်မချတော့ပါဘူးဆိုပြီး ဘန်ဏောက်ကိုခေါ်သွားရင်

ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ .. ကြည့်လုပ်ပါဦး ဧက ရယ် ..။ ရာရာ လို မိန်းမ လောက်ကို ဂရုစိုက်ပြီးတော့များ ..”

“နင်မသိဘူး ဧင် .. အဲ့ဒီဟာမက သူ့ကိုခိုင်းနေတာလား၊ ဆရာ တင်နေသလား ခွဲခြားတတ်တာမဟုတ်ဘူး၊ ရုပ်က ကျွန်ရုပ်ပေါက်သွား လိုက် သခင်လိုလို ဘုရင်လိုလို မျက်လုံးတဝင်းဝင်းနဲ့ အမောက်ထောင် လာလိုက် ..”

“ဪ .. ကျွန်ရုပ်ပေါက်တော့ ခိုင်းလိုက်၊ သခင်ရုပ်ပေါက်လာ တော့ ထောင်လာတဲ့ အမောက်ကို ဖောင့်နဲ့တက်ပေါက်လိုက်၊ နင် တစ်ယောက်တည်းမဟုတ်ဘူး ငါတို့ရှိတယ်၊ သူတို့ပေါက်ဖို့ ဖောင့်တွေ မှ အများကြီး ..”

ပြောပြီး ရယ်နေကြတာ တော်တော်နဲ့ အတောမသတ်နိုင် ..။ ပြီးတော့မှ ခက်ခက် က ရယ်ရှိန်သတ်လိုက်ပြီး ခြေလှမ်းကိုရုပ်ပစ် လိုက်ကာ ..။

“နင် အရမ်းတော်တယ် ဧက ..”

“ဟ .. အထင်ကြီးသွားတော့လည်း ဘာလိုင်းကြီးပါလား ..”

“ဟုတ်တယ် .. ပြာသို့ ကိုလည်း ဒုက္ခပေးပြီးသားဖြစ်မယ်၊ ရာရာ ကိုလည်း ကန်ထုတ်နိုင်တယ်၊ ရာရာ နဲ့ ငါတို့ကို ဆက်စပ်မသိတာကိုက ပြာသို့ နဲ့ ရာရာ က ငါတို့ရဲ့ နယ်ရုပ်တွေဖြစ်လာတာ ..”

“ငါလည်း ပြာသို့ ကို လုံးဝတင်းတယ်၊ သူတို့က ငါတို့အဖွဲ့ကိုများ ရုပ်ဆိုးမအဖွဲ့ကျနေတာပဲ မတူသလိုမတန်သလို .. ဟွန်း ..”

“ဒါကတော့ ငါတို့တားနေတဲ့ကြားက ဒီမိန်းမက သိသာအောင် ဖလန်းဖလန်းထပြလိုက်တာကိုး ..။ ဒီကောင်က တကယ်အညွန့်အဖူး လေးတွေနဲ့မှ တွဲတာ ..”

“ဧင် နော် .. ငါ့ကို နင်က သူတို့နေတာတွေနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူးလို့ ပြောလိုက်တာလား ..”

“သူက ဒီတိုင်းသတ်မှတ်ထားတာ အသိသာကြီး၊ သူတင်မကဘူး

သူကောင်တွေကိုက ငါတို့ကို ရင်းနှီးလို့လား ..”

သူတို့ဘယ်လိုကြိုးစားရင်းနှီးလို့မှ မရကြတာကို ထည့်မပြောပေ မယ့် ကိုယ်စီနားလည်နေကြကာ မလိုမုန်းတီးခြင်းက ဧက မှာသာမက ဘဲ သူမတို့အားလုံးရင်ထဲမှာ ကိုယ်စီ အချိုးတူ ..။

“သူမင်္ဂလာပွဲမတိုင်ခင် ငါတို့ လှုပ်ရှားစရာရှိတာ လှုပ်ရှားရမယ်..”

“ဟုတ်တယ် .. သူမင်္ဂလာပွဲလည်း ပျက်ရမယ်၊ ဒီပွဲပြီးတာနဲ့ ရာရာ လည်း ကျော့ကျော့ထွက်စမ်းပဲ ..”

“ဟွန်း .. ဒီဟာမကြောင့် ငါတို့ရဲ့ စားပေါက် သွားပေါက်တွေ အကုန်ပိတ်ကုန်တာ၊ ကောင်မ အိပ်ပျက်အိပ်ပျက်နဲ့ ပိုက်ဆံအသာလေးသဲ့ယူ နေတာ အရမ်းအသည်းယားတာပဲ ..”

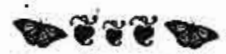
“ယားမနေပါနဲ့ မိဇင် ရယ် .. သူများထက်ထူးပြီးသူက ကျွန်ခံရ တော့လည်း သူများထက် ပိုစားရတာပေါ့၊ မကြာပါဘူး သူ သူတောင်းစား လို့ လက်ဖြန့်တောင်းတာတောင် ဘာမှရမှာမဟုတ်ဘူး ..”

ရန်ရင်းကြမ်းတမ်းလွန်းသည့်စကားတွေကို အားပါးတရပြောရင်း ခယ်နေကြကာ အပြတ်အသတ်ကြိမ်းဝါးနေကြ၏။

တကယ်တော့ ပြာသို့ ကို တမ်းတမ်းစွဲ ရူးသွပ်ခဲ့တဲ့စိတ်တွေက ခုနိုင်မှန်းသိတော့လည်း တပ်ခေါက်လှည့်ပြန်ရုံအပြင် ရှေ့ဆက်တိုးဖို့ လည်း မဖြစ်နိုင်တော့ပါ။

ဒါပေမယ့် ရာရာ ကို မလိုလားခြင်းက အမုန်းပေး ဖြစ်ခဲ့ပြီး ပြာသို့ နဲ့ ပူးတွဲပြီးဒုက္ခပေးချင်စိတ်တွေ ဖြစ်လာခဲ့တာကတော့ သူတို့ ကံကြမ္မာ ပဲပေါ့ ..။

ကိုယ့်လုပ်ရပ်အတွက် ကျေနပ်ဝမ်းသာနေမိရင်း ဧက အပြုံးတွေ အနီရောင်သမ်းနေခဲ့လျက် ..။

အခန်း (၂၃)

“ရာရာ .. အဲဒါတွေမဝတ်ချင်ဘူး ..”

“ဟဲ့ .. နင့်ကို ငါ့အင်္ကျီအဟောင်းတွေ ပေးနေတယ်ထင်လို့လား ..”

“မထင်ပါဘူး၊ ဘာဖြစ်ဖြစ် .. အဲဒါလိုထင်းနေတာပြီ .. ရာရာ မဝတ်ချင်ဘူး၊ ဆံပင်တွေလုပ်တဲ့အတွက်လည်း ..”

“ဘာလဲ .. ပိုက်ဆံပြန်ပေးမယ်ကြာမလို့လား .. ဟွန်း .. လာတယ် ..”

“ဟုတ်ပဲ .. ဧက ပြောသလိုပဲ ..”

‘ကျွန်လိုလို သခင်လိုလို’ ဆိုသည့်စကားကို အသေးလေးက မျှော်လင့်ပြီး ပွစိပွစိရေရွတ်၏။

ဆံပင်အလှပြင်ဆိုင်ရှေ့မှာ ဧင် က အင်္ကျီထုပ်ဆွဲထားရတာ မရှည်ဖြစ်လာကာ ရာရာ ရင်ခွင်ထဲကို ဆောင့်အောင့်ပစ်ထည့်လိုက်တာ ..

“ရာ .. ရှင်းစရာရှိတာ နောက်မှရှင်းကြ၊ ငါက နင့်အင်္ကျီ ..”

ဆွဲထားရအောင် နင့်ကျွန် မဟုတ်ဘူး ..”

‘ကျွန်’ ဆိုသည့်စကားကို သူမတို့ပါးစပ်မှာ လက်လွတ်စေပေး ..

ကြားနေရတတ်သဖြင့် ရာရာ စိတ်ပျက်စွာကြည့်မိ၏။ ပြီးတော့ ရင်ခွင်ထဲ ရောက်လာသဖြင့် ကိုင်ထားလိုက်ရသည့် ကတ္တူအိတ်ထုပ်ကို ငုံ့ကြည့်ကာ ...

“ရာရာ မဝတ်ချင်လို့ တောင်းပန်နေတာပါ ..”

“အေး .. မဝတ်ချင်လည်း ဝတ်ရမှာပဲ၊ အဲဒါတွေဝတ်မှ အခု နင်ထိုင်ရမယ့်ဆိုင်က နင့်ကို သူတောင်းစားထင်ပြီး မောင်းမထုတ်မှာ ..”

“ဘယ်လို!..”

ရာရာ ပြန်မေးတော့ ဧက က လက်ပိုက်ထားလိုက်ပြီး ..

“အခု .. မျှော်စင်ကျွန်းကိုသွားမယ် ..”

“သင်တန်းရှိသေးတယ်လေ ..”

“သင်တန်းတစ်ရက်ပျက်မှာ ..”

“ဟင်!..”

“ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်တွေ ထပ်မပြောနဲ့ ..၊ သင်တန်းတစ်ရက်ပျက်တာ ကမ္ဘာမြေတုန်ဟီးသွားမယ့်ကိစ္စမဟုတ်ဘူး၊ နင့် အမေ နေမကောင်းလို့ ငါခေါ်တာ နင် မလာနိုင်တာကျတော့ အဲဒီတစ်ရက် ငါခွင့်ပြုခဲ့တယ်၊ အပြန်အလှန်ပေးကြယူကြတာပေါ့ ..၊ အခု ငါနိုင်တာ နင်လုပ်ရမယ် ..”

ဆံပင်တွေ လှလှပပညှပ်ပြီး ပိုက်ဆံတွေအများကြီးပေး၍ ပေါင်းဆေးတင်ခိုင်းသည်။ အချိန်အကြာကြီး ဒီဆိုင်ထဲမှာ ဆံပင်ကိုအမျိုးမျိုးပြုပြင်ပြင်ဆင်ပြီးတော့ အင်္ကျီထုပ်တွေပေးဝတ်ခိုင်းပြန်၏။

သူမတို့ ဘယ်လိုဒုက္ခပေးဖို့ ကြံစည်နေကြပြန်ပြီလဲတွေးမိရင်း ရင်ထဲမှာ ပူလောင်လာမိလေသည်။ ဧက တို့က ရာရာ ကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်၍ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အကြည့်တွေနဲ့ တိုင်ပင်နေကြ၏။ သူတို့မျက်လုံးတွေရဲ့အဓိပ္ပာယ်ကို သူတို့ပဲ နားလည်မှာဖြစ်ပေမယ့် ဧင် က မနေနိုင် မထိုင်နိုင်မဲ့၍ ..

“အင်း .. အဆောင်အယောင်ကောင်းတော့လည်း ခြေခွေးက ခြေသို့ ..”

ဖြစ်သွားနိုင်တာပဲနော် .. အံ့ဩစရာ ..”

“ဘာမှမဆိုင်ဘူး ..”

အသေးလေးက ချက်ချင်းဖျက်သည်။ ဇင့် ကိုလည်း မျက်စောင်းရွယ်ပြီး ပြောစရာလားလို့ အပြစ်တင်သည့်အကြည့်နှင့် ..

“ဘာနဲ့တူသွားသွား အတုကအတု အစစ်ဖြစ်မလာဘူး ..”

ဆံပင်ပဲ လုပ်ထားရသေးတာ၊ အဝတ်အစားဘာညာတောင် လဲလှယ်ပြင်ဆင်ရသေးတာမဟုတ်ဘဲနဲ့ ဇင့် ဆိုတဲ့ မိန်းမ ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ ..။

ဒီဟာမလေး မာန်တက်သွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ..။

အသေးလေး စိတ်တွေတိုနေတာကိုကြည့်၍ အားလုံးကပြုံးစိစိနှင့် ဧက ကတော့ ဂရုမစိုက်သည့်အကြည့်တွေနှင့် ခေါင်းခါပြတာ ..။

“ကဲပါ .. သွားကြမယ်၊ နင် အဲ့ဒါကိုလဲဝတ်ပြီးလိုက်ခဲ့ ..။ နောက်ကျလို့မဖြစ်ဘူးနော် ..”

“မမလေး ..”

ရာရာက ခြေလှမ်းပြင်လိုက်သည့် ဧက ကို အမိအရခေါ်၍ ..

“ရာရာ ဒါတွေမဝတ်ချင်ဘူး ..”

ဧက မျက်နှာ တင်းမာသွား၏။ ရာရာ ကလည်း မျက်နှာလေးတိုမတည်မတင်းစေဖို့ ထိန်းရင်း ..။

“မမလေး ကြိုက်တာခိုင်းပါ .. ရာရာ ဒီတိုင်းလုပ်ပေးပါ့မယ် ..”

“အေး .. ပြီးတာပဲ ဒါဆို အခုလိုက်ခဲ့တော့ ..”

သူမတို့ ထွက်သွားသည်နှင့် ရာရာ အင်္ကျီထုပ်ကိုဆွဲလျက် ဒီတိုင်းရပ်ကျန်ရစ်၏။ လိုက်သွားရမှာက မျှော်စင်ကျွန်း ..။ တကယ်တမ်း သူမ ဘာလုပ်ရမည်ကို သိလိုက်သည်နှင့် ရာရာ မျက်လုံးပြူးသွား၏။

“ဘယ် .. ဘယ်လို .. မဧက ..”

“အံ့မာ .. ခုချက်ချင်း အခေါ်အဝေါ်တွေပြင်လိုက် ..”

ဧက က သူမ လက်မောင်းကို ဆောင့်ဆွဲပြီး ကြိမ်းပါးကာ ..

“ငါ သူ့ရဲ့ပုံတူကိုရမဖြစ်မယ် .. အဲ့ဒီအတွက် နင့်ကိုငါက သပ်သပ် ငါးသောင်းပေးမှာ .. အလကားမခိုင်းဘူး ..”

“ဒီလူက ရာရာ ကို တစ်မျိုးတစ်မည်ထင်နေတာ .. တော်ကြာ ..”

“နင့်ကို လက်တို့ပြီး သွားမိတ်ဆက်ခိုင်းတာမဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ့်စားပွဲကနေ တိတ်တဆိတ်ထိုင်ကြည့်ပြီး ဆွဲနေရုံပဲ ..”

ရာရာ မျက်နှာလေး ညှိုးငယ်သွားလေသည်။ ကော်ဖီရောင် ရဲရဲလေးနှင့် ပျော့နွဲ့နေပြီဖြစ်သည့် ဆံပင်တွေက အရင်လို ခပ်ပွပွအုပ်အုပ်သိုက်သိုက်ပုံစံမဟုတ်တော့သဖြင့် ဖြူဝင်းနေသည့်မျက်နှာလေးက ပေါ်လွင်လာသည်။

နှာတံကော့ကော့လေးက ပိုထင်းလာ၏။ ရာရာ ဆိုသည့် ခပ်စုတ်စုတ် ဝှံ့စံ့လေးက တစ်မျိုးတစ်မည်ပြောင်းလဲနေတာကတော့ သိသိသာသာပါ။

ထို့ပြင် မျက်မှောင်လေးကုတ်ထားတိုင် မာနကြီးသည့်မျက်ဝန်းလေးတွေက အတွင်းစိတ်သဏ္ဍာန်ကို ဖော်ပြနေသလိုရှိကာ ..။

“ဟဲ့ .. ပြောတာကြားရင် လိုက်ခဲ့ ..”

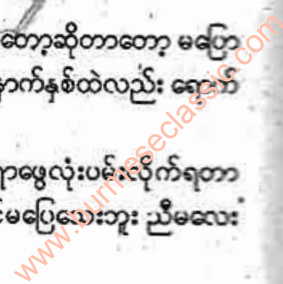
သူမကို ဝိုင်းငေးနေကြသည့် အသေးလေး တို့အားလုံးကို တပ်လှန့်သလို ခပ်ဆောင့်ဆောင့်ပြော၍ ဧက က ဦးဆောင်ထွက်၏။ ရာရာက ဘာကိုမှ သတိမထားမိပါ။

သူမ ဘယ်လိုပုံစံပြောင်းသွားတာ၊ သူတို့အကြည့်တွေ ဘယ်လိုစူးစိုက်နေတာ ဘာကိုမှမသိ ..။

သူမ သိနေတာက အမေ့ကျန်းမာရေးနဲ့ ကိုကြီး ရက်စက်စွာ လက်ပြနှုတ်ဆက်သွားခဲ့ခြင်း ..။

“ကိုကြီး ပြန်လာမှာပါ။ ဒါပေမယ့် ဘယ်ဘာသာဆိုတာတော့ မပြောနိုင်သေးဘူး၊ ဒီလထဲ ဖြစ်ချင်လည်းဖြစ်မယ်၊ နောက်နှစ်ထဲလည်း ရောက်ရင်ရောက်သွားမယ် ..”

“မင်္ဂလာစရိတ်လည်း ကိုကြီး ဘာသာရှာဖွေလုံးပမ်းလိုက်ရတာလေ၊ အဲဒါကြောင့် ပိုက်ဆံပိုဖို့ကတော့ အဆင်မပြေသေးဘူး ညီမလေး”

ရာ၊ ခရီးကလည်း အဝေးကြီးဖြစ်နေတော့ .. ညီမလေး အန်တီတို့ ချောတို့ဆီက ခဏလှည့်ဆွဲလိုက်ကွာ ..”

ပြောသွားသမျှကို ပြန်တွေးမိတိုင်း စိတ်က ပစ္စုပ္ပန်ကနေ အဝေးကို လွင့်ထွက်မျောပါသွားတဲ့အတိုင်း ..

“တိမ် .. တီ .. တီ .. တင် ..”

ဖုန်းထဲက မက်ဆေ့ချ်ဝင်လာသည့်အသံကြောင့် ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ ဟောမာန့် ဆီကဖြစ်ကာ ..

“ရာရာ နင့်အတွက် ငါ့ခဲအိုစက်ရုံမှာ အလုပ်ပြောပေးထားတယ်။ နှစ်ခုလုပ်ချင်တယ်ဆိုလို့ အလုပ်သိမ်းပြီး သန့်ရှင်းရေးအိုဇာတိုင်းမလုပ်ချင်ရင်လည်းရတယ်။ မက်ဆေ့ချ်ပြန်ပို့ဦး ..”

မက်ဆေ့ချ်ဖတ်ပြီး ရာရာ ဝမ်းသာသွားသည်။ ကိုယ်တိုင်လည်း အလုပ်တွေ လိုက်လျှောက်ထားသေးသည်။ သူငယ်ချင်းတွေကိုလည်း အကူအညီတောင်းထားခဲ့၏။

ဒီတိုင်းဆို ပြိုင်တူရလာတဲ့အလုပ်နှစ်ခုမှာ ဒီအလုပ်ကိုပဲ အာရုံစိုက်တော့မည်။ တစ်ခုက အချို့ရည်စက်ရုံမှာဖြစ်ကာ လစာက တော်တော်နည်း၏။

ဟောမာန့် ဆီကသာ ဒီမက်ဆေ့ချ်မရရင်တော့ လကုန်တာနဲ့ သူမအချို့ရည်စက်ရုံမှာပဲလုပ်တော့ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့တာဖြစ်သည်။

လူငယ်ချင်း ဘုရားထူးပြီး ‘ကျေးကျွန်’ လိုနေနေရသည့် ဘဝထက် စာလျှင် လစာနည်းလို့ တစ်နေ့ကို ထမင်းတစ်နပ်ပဲစားရရင်လည်း ရှိပါစေ။

ဟောမာန့် ပြောတဲ့အလုပ်မှာ သန့်ရှင်းရေးအလုပ်လုပ်ရရင်လည်း လိပ်ပြာသန့်သည်။ နေ့စဉ် နာကျင်မှုတွေနဲ့ မျှီသိပ်ရှင်သန်နေရပြီး ပိုက်ဆံကိုင်သုံးခွင့်ရနေခြင်းကသာ သူမအတွက် ငရဲ ..။

စိတ်ထဲမှာ ဖျော်သွားကာ ထုပ်နေသည့် မျက်ရည်စတို့ကို မျက်တောင်ဖိခတ်ပစ်ရင်း ပြန်လည်သိမ်းဆည်းလိုက်၏။ သူမ ယူထားသည့် ငွေအတွက် ဒီလကုန်တာနဲ့ ထပ်မယူတော့ရင်ပြီးပြီ ..။

“ရာရာ ရယ် .. ငွေလိုအပ်တာမှန်ပါတယ်။ နင့်နေရာမှာဆို ဘယ်နှိန်းကလေးဖြစ်ဖြစ် ပျာယာခတ်သွားမှာအမှန်ပဲ ..။ မအေက စိတ်ဝေဒနာနဲ့နေတယ်။ စားစရာရှာရမယ် .. ဆေးဖိုးဝါးခလိုတယ်။ ကိုယ်မရှိရင်လည်း ဖြစ်ပြန်ဘူး။ ဒါပေမယ့် အခက်အခဲရှိလာရင် ဖြေရှင်းဖို့ နည်းတစ်ခုခုတော့ ရှိလာမှာပါ။ နင် ဒီလိုနည်းနဲ့ ဖြေရှင်းတာက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အညွန့်တုံးစေတယ်ဟာ ..”

ဟောမာန့် ဆီမှာ အလုပ်ကိစ္စအကူအညီတောင်တုန်းက ဒီစကားတွေကိုပြောခဲ့တာပါ။ ဘယ်သူငယ်ချင်းကဖြစ်ဖြစ် စကားတို့နဲ့ အလုပ်လုပ်ဖို့သာ တားဆီးနေကြသည်။

“ငါ့မြင်ဖူးပါတယ်။ မျက်နှာက အသားအရေကြမ်းကြမ်း၊ မျက်လုံးက ပြူးပြူးနဲ့ သူ့ကိုမြင်လိုက်တာနဲ့ စိတ်ဓာတ်ခက်ထန်ပြီး စိတ်ကောင်းနဲ့တူးဆိုတာ အရမ်းသိသာတယ်။ တစ်ဖွဲ့လုံး ဘယ်လိုပုံစံတွေမှန်းမသိဘူး..”

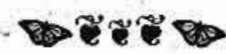
လို့ ပြောကြတာလည်း တစ်ယောက်တည်းကပြောတာမဟုတ် ..။ ခုတော့ သူမ ပေးဆပ်ရမယ့် ဝင်ကြွေးကုန်တော့မည်ထင်သည်။

အမေ့အတွက် ငွေများများသုံးနိုင်ဖို့လိုပေမယ့် ဒါအတွက် သူမ ထိတ်သန့်ဗျာများမနေတော့ဖို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဆုံးမထားသည်။

မောင်နှမနှစ်ယောက်ရှိနေပေမယ့် အမေက သူမ လက်ထဲမှာပဲရှိနေသည်။ ဒါဟာ အမေ့ကို သူမ ပြုစုလုပ်ကျွေးလိုက်ဖို့ပဲဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် အမေနဲ့ သူမအတွက် ကမ္ဘာမြေကြီးက စားစရာသုံးစရာရအောင် သိပ္ပံပေးလာလိမ့်မည်။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အားတင်း၍ ခြေလှမ်းတို့ကို ပေါ့ပါးစွာလှမ်းထွက်ခဲ့၏။

သို့သော် အရာရာဟာ မျှော်လင့်တိုင်းတော့ ဖြစ်မလာနိုင် ..။

အခန်း (၂၄)

“ဘာ - အလင်းအိမ် .. ဟုတ်လား ..”
 သဒ္ဒါ မျက်နှာလေးက အနီရောင်သန်းလာခဲ့လျက် အပြုံးအရယ်
 တွေ လုံးဝပျောက်ဆုံးသွားခဲ့၏။ ဒီနေ့ ဒီသတင်းကြားရလိမ့်မယ်လို့လည်း
 မထင် .. ပြာသို့ ဒီလို နာခံသွားနိုင်တယ်လို့ တွေးမိဖို့ဆိုတာ အဝေးကြီး-
 “သူ့ကို သို့ က လက်ထပ်မယ်ဟုတ်လား ..”
 “ဪ .. ဖိတ်စာတောင် ရိုက်နေပါပြီဆိုမှ ..”
 တည်ကြည် က ဝင်ဖြေ၏။ ထိုစဉ် မှာထားသည့် စားစရာတွေ
 ရောက်လာပြီဖြစ်ကာ ပြာသို့ အတွက် ကော်ဖီအေးက တည်ကြည့် ဘက်
 ကို ရောက်နေသဖြင့် တည်ကြည် က ပြာသို့ ဆီ တွန်းပို့ဖို့ကိုင်လိုက်လွှင့်
 သဒ္ဒါ က ဖျတ်ခနဲဆို ဆွဲယူသွားပြီး ပြာသို့ ရှေ့မှာ ထားပေးလိုက်ရင်း-
 “သဒ္ဒါ က သို့ ချစ်သူဆိုတာတော့ .. သို့ မမေ့သေးပါဘူးနော်-”
 “သဒ္ဒါ ရာ ဆောရီးပါ .. အဲဒီကိစ္စတွေကို ကိုယ် က ဝန်ထမ်းမသိခဲ့
 တာအမှန်ပါ။ ကိုယ်သိတာ စေ့စပ်ထားကြမယ်ဆိုတာပဲ ..”
 “စေ့စပ်ထားတယ်ဆိုလည်း တစ်ဝက်သေချာထားတဲ့ သဘော

သို့ ရယ် .. စေ့စပ်တော့မယ်ဆိုတည်းက သဒ္ဒါ သိခွင့်ရှိနေတာမဟုတ်
 ဘူးလား .. ခုတော့ စေ့စပ်ဖို့သေချာပြီးမှ ..”
 “ကျွတ် ..”
 ပြာသို့ မျက်နှာ မဲခနဲဖြစ်သွားကာ တစ်ဖက်ကိုလှဲပစ်၏။ ပြီးတော့
 ပြာသို့ ကြည့်ကာ ..
 “မသိတော့ဘူး သဒ္ဒါ .. စေ့စပ်တာနဲ့ လက်ထပ်တာက ကျဉ်းကျပ်
 မှုခြင်း လှမ်းကွာသေးတာပဲ ကိုယ်သိတယ်။ ကိုယ့်အိမ်ကို လက်မထပ်
 ချင်ပါဘူးလို့ ငြင်းခဲ့တဲ့အကြိမ်အရေအတွက် များပြားလာခဲ့တဲ့အတွက်
 စေ့စပ်ထားချင်တယ်ဆိုတာကို ကိုယ် လက်ခံခဲ့တယ် .. ဒါပဲ ..”
 “အဲဒီတော့ ..”
 “မင်းရင်ထဲမှာ ဘာတွေဖြစ်သွားလဲ ကိုယ်မသိဘူး။ ကိုယ့်ဘက်
 မှာ ဖြစ်နေတာတွေ မင်း နားမလည်ဘူးဆိုရင်လည်း အဆင်ပြေတယ်။
 လောလောဆယ် ကိုယ်တို့ဘာမှမဖြစ်ကြဘူး။ ဒါတွေ အေးဆေးစားကြ
 မယ် .. အိုခေ ..”
 ‘အိုခေ’ လို့ပြောပြီး ကော်ဖီအေးကို ထပ်ဆွဲယူသည်။ သဒ္ဒါ မျက်နှာ
 လေး ရှုံ့တွမဲ့တဲ့နေ့နှင့် စားပွဲအောက်မှာရှိနေသည့် လက်ဖဝါးလေးတွေ
 သာ လက်သီးဆုပ်လေးတွေဖြစ်နေခဲ့ရလျက် ..
 “သဒ္ဒါ နားလည်ပေးမှာပါ။ အစတည်းက ရှေ့ကစီနီယာတွေအတိုင်း
 သွားရမှာပဲဆိုတာ ကြိုတွေးထားပြီးသား ..”
 ရာသီဥတုက မသာယာတော့ တည်ကြည် နဲ့ စိုးထက် ငို့အသံ တိတ်
 နေကြ၏။ သဒ္ဒါ ဆိုတဲ့ကောင်မလေးကို သိပ်တော့လျှော့တွက်လို့ မရပေ ..
 သူမက ပညာတတ်အသိုင်းအဝိုင်းကဖြစ်သလို ချမ်းသာသော
 လူကဲ့သို့အသိုင်းအဝိုင်းကလည်း အတောင့် ..
 ပြီးတော့ သူမလေးက အစ်ကိုဝမ်းကွဲတွေရဲ့ အရေးပေးအလိုလိုက်
 မှုနဲ့ ကြီးပြင်းလာသလောက် ခပ်ဆိုးဆိုးစွာတာတာပုံပေးပေါက်နေတာ
 က သိသာ၏။

“သဒ္ဒါ ..”

ဖုန်းသံမြည်နေတာ သူမ ကြားမယ်မှန်းတော့ သိသည်။ ဒါပေမယ့် ဘာသိဉာဏ်တူလေကြောင်းပြောင်းသွားမလား မျှော်လင့်ချက်လေးနှင့် စိုးထက် သတိပေးဖို့ခေါ်၏။

သဒ္ဒါ မျက်မှောင်ကုတ်လျက် ဖျတ်ခနဲလှမ်းကြည့်တော့ ဟဲခနဲ ရယ်ပြဲ ဘာ စားပွဲပေါ်တင်ထားသည့် ဆလင်းဘတ်အိတ်ကို မေးဆတ်ပြု၍ -

“ဖုန်း .. ဖုန်းလာနေတယ် .. လို့ ..”

ပြုံးပြုံးလေးပြောပေမယ့် သဒ္ဒါ မျက်စောင်းက အကြောင်းသုံးပါး မရွေး နှုတ်ဆက်ရုပ်ပြေးသွား၏။

ဖုန်းထုတ်ကိုင်လိုက်ပြီး မှုန်ကုတ်ကုတ်မျက်နှာလေးနှင့် -

“ဟလို .. ဘယ်သူလဲ ..”

“တို့ ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ်ပါ .. လောလောဆယ် မင်းက ပြာသို့ ရဲ့ ချစ်သူဆိုတော့ သိသင့်တာလေးတစ်ခု သတင်းပေးစရာရှိလို့ ..”

“ဘာလဲ .. ဘာကိစ္စကိုလဲ ..”

“တို့ပြောရင် မင်း ချက်ချင်းတော့ လှည့်မကြည့်လိုက်နဲ့နော် .. သူ ထပြေးသွားရင် မင်း ဖမ်းမိမှာမဟုတ်တော့ဘူး၊ မင်းတို့ စားပွဲနဲ့ နောက် ဝိုင်းကျော် အပြင်ထောင့်က သစ်စိမ့်ပင်လေးဘေးက စားပွဲမှာ မိန်းကလေး တစ်ယောက် မင်းရဲ့ ပြာသို့ ရဲ့ပုံတူကို သေချာထိုင်ရေးနေတယ် ..”

ဟင် ..

သဒ္ဒါ မျက်လုံးမှာ လျှပ်စီးလက်သွားသည်။ ရင်ထဲမှာ ပေါက်ကွဲ ချင်နေသည့်ဒေါသတွေက ပြာသို့ နဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့ပဲ ထပ်ငြိလာ သဖြင့် အားကောင်းမောင်းသန် ခေါင်းထောင်ထလာကြ၏။

“သူ့ကို မင်းသိချင်သိမှာ .. ကြင်ရာတော် တဲ့ .. ပြာသို့ နောက်ကို တကောက်ကောက်လိုက်ပြီး ကပ်တွယ်နေတာလေ .. တော်တော်များများ သိကြပါတယ်၊ ပြာသို့ ကိုမေးကြည့်ပါလား၊ သူကတော့ သနားသဖြင့် မပြောဘဲနေတာဖြစ်မှာပါ .. ဒါပေမယ့် ပြာသို့ ပုံတူကို သူ ရသွားရင်

တော့ သူ့ပါးစပ်ထဲမှာ ဘာမဆိုဖြစ်ပြီနော် ..”

“တောက် ..”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ..”

စပ်စုတတ်သည့် စိုးထက် က သိချင်အော့နှင့် မေး၏။ ပြာသို့ က ကော်ဖီသောက်နေရင်း မျက်လွှာပင့်ကြည့်သည်။ သဒ္ဒါ က ဘာမှမပြော ဘဲ ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း မမေး ..

နေရာမှ ဆတ်ခနဲထရပ်လိုက်၏။ သူမ ထိုဆီသို့ မျက်နှာမူလိုက် တာနှင့် ပုံတူကို ထုတ်လိုက်နိုင်တာမို့ ချက်ချင်းမလှည့်သေးဘဲ ပင့်သက် ရှိုက်၍ အံကြိတ်လိုက်၏။

ပြာသို့ တို့ သူမ ဘာဖြစ်သွားမှန်းမသိသလို ပုံတူကိုအပြီးသတ်ဖို့ သာ အာရုံစိုက်နေသဖြင့် ရာရာ သူမရဲ့ကံကြမ္မာကို ဂရုမစိုက်မိခဲ့ပေ ..

ကျူးယူနေရသည့်အပိုင်းပြီးတာနှင့် ဆံပင်တွေ အင်္ကျီပုံတွေကို မြန် မြန်ဆန်ဆန်ဖြည့်စွတ်၍ အပြီးသတ်နေမိသည်။ ထိုစဉ် သူမဘေးကို လူရိပ်တစ်ရိပ် ကျရောက်လာခြင်းနှင့်အတူ ..

“ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ ..”

ဟင် ..

စာရွက်ကိုအကြမ်းပတ်မီးဆွဲယူပစ်လိုက်သဖြင့် ဆုပ်ကိုင်ပစ်လိုက် သည့် စာရွက်ထောင့်က လုံးကြောသွား၏။ ဖန်တီးခဲ့သော အနုပညာရှင် ၏ နှလုံးသားက ကိုယ့်ရဲ့ ဖန်တီးမှုတစ်ခုကို နင်းချေဖျက်ဆီးပစ်လိုက် သဖြင့် ဆတ်ဆတ်ခါနာသွားခဲ့ပြီး ..

“ရာရာ ပုံတူပြန်ပေးပါ ..”

“ဘာပြောတယ် .. နင်က ..”

ရာရာ သူမကို မသိပေ .. သိဖို့လည်း အာရုံမရောက်ဘဲ ပုံတူစာရွက် ထို့ စိုးရိမ်တကြီးလိုက်ကြည့်ကာ အတင်းပြန်လှလိုက်လျှင် ပုံတူကို ပြန် ရလိုက်ပေမယ့် ..

“ကောင်မ .. ကဲဟာ ..”

“မလုပ်နဲ့ ..ဟေ့ ..”

ပြာသို ပြေးလာမေမယ့် အချိန်မမီတော့မှန်းသိလိုက်ကာ လှမ်းအော်
တားဆီးလိုက်သည့်အသံက မိုးကြိုးပစ်သံလောက် ပြင်းရှသွား၏။

သဒ္ဒါ လက်က အားပါးတရလွှဲမြောက်လိုက်သည့်အတိုင်း လေထဲ
မှာ ရပ်တန့်သွားခဲ့၏။ ပြာသို က “ ..ရောက်လာပြီ မြောက်ထားဆဲ
သဒ္ဒါ လက်ကို ဖယ်ချပစ်လိုက်သည်။

ပြီးတော့ အခြေအနေကိုလည်းဘာမှန်းမသိဘဲ ..။

“ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ ..”

“ဘာဖြစ်နေမှန်း ကောင်မသိဘဲ ဒီလောက်တောင် လှမ်းအော်တား
ရသလား သို ..”

ပြာသို မျက်နှာရဲခနဲဖြစ်သွားသည်။ သဒ္ဒါ ကလည်း ဒေါသတွေနှင့်
စိုက်ကြည့်နေ၏။ ကိုယ့်ကိုထားပြီး ဆေးစပ်ဖို့ လက်ခံလိုက်တဲ့ယောက်ျား..။
မိန်းကလေးတွေ တကောက်ကောက်လိုက်ကြိုက်နေတာကို သင်း
လောက် သက်ညှာစာနာတာလည်းမရှိ ..။

သဒ္ဒါ အကြည့်တွေက ရာရာ မျက်နှာလေးဆီ ပြင်းထန်စွာပြန်လည်
ကျရောက်၏။

ဒီလိုအဆင့်မရှိတဲ့ မိန်းကလေးကိုလည်း သူက သနားနေပြန်သေးသည်။

“ဟွန်း .. သူ့လက်ထဲမှာ ဘာလဲ တွေ့လား ..”

ပြာသို က စာရွက်ကို ခုမှ သတိထားမိသည်။ ပြေးလွှားရောက်
လာကြသည့် စိုးထက် တို့ကလည်း လိုက်ငုံကြည့်၏။

“ပြာသို .. မင်းပုံဟ ..”

ရာရာ အခြေအနေကို ခုမှ သဘောပေါက်သွားကာ ပုံတူစာရွက်နဲ့
လက်ကို ဆတ်ခနဲဆန့်ချကာ တင်ပါးလေးနားမှာ ဖိကပ်ကွယ်လိုက်ပြီး..။

“ဒါက ..”

“ပြောလိုက်လေ .. ရှင်ပုံကိုယူပြီး ကျွန်မ ရည်းစားပါလို့ ကြွားချင်
လို့ပါဆိုတာ ..”

“မဟုတ်ဘူး .. အဲဒီလို လုံးဝမဟုတ်ဘူး ..”

“ဘာမဟုတ်တာလဲ ..”

သဒ္ဒါ က ဒေါသတွေကြီးကာ ခြေလည်းဆောင့်သည်။ တအား
လည်း အော်သည်။ ဆိုင်ထဲမှာရှိသမျှ လူတွေရော ဘေးပတ်ဝန်းကျင်မှာ
သွားလာနေတဲ့လူတွေပါ အလန်တကြားလှမ်းကြည့်ကြလျှင် သူမမှလွဲ
၍ ပြာသို တို့ရော ရာရာ မျက်နှာလေးမှာပါ ရှက်ကြောက်ခြင်းတို့သာ
လွှမ်းမိုးခဲ့လျက် ..။

“သဒ္ဒါ .. အဲဒီကိစ္စကို မင်း ဒီလောက်ထိ မဖြစ်သင့်ဘူးနော် ..
ပတ်ဝန်းကျင်မှာ လူတွေနဲ့ ..”

“ပတ်ဝန်းကျင်က လူတွေကို သဒ္ဒါ တို့က ရှက်ရမှာမဟုတ်ဘူး။
မိန်းမနောက်ပိုးလုပ်နေတဲ့သူက ရှက်ရမှာ ..”

ပြောလေ အသံကိုပိုပိုနှင့်အော်လေ ..။

“တောက် ..”

ရှက်သည့်ဒေါသတွေက အသိစိတ်တို့ကို ဘာဆိုဘာခွဲခြားချင်ချိန်
ခွင့်မပေးတော့ဘဲ ပြာသို ရာရာ လက်လေးတစ်ဖက်ကို ဆတ်ခနဲဆွဲယူ
လိုက်ကာ နေရာမှ လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။

“ရှင် .. ရှင် .. ဒါဘာလုပ်တာလဲ .. ပြာသို .. ရှင်နော် ..”

သဒ္ဒါ အသံတုန်ကလေးနှင့် အော်ကာ ဟီးခနဲငိုချလိုက်၏။ မသိ
လျှင် မယားငယ်လာဖမ်းတဲ့ပွဲလိုလို ..။

စိုးထက် နဲ့ တည်ကြည် ပြာသို ကို တစ်ချက်ပဲကြည့်၍ သဒ္ဒါ
ဘက်ပြန်လှည့်ကာ မဲမလိုရယ်မလို အထင်မြင်ဆေးသောအကြည့်တို့နှင့်..။

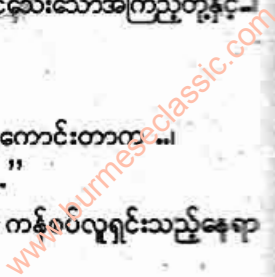
“စိတ်မကောင်းပါဘူး ..”

“သွားမယ်နော် ..”

နှုတ်ဆက်ကြပုံတွေထက် ခံပြင်းစရာကောင်းတာက ..။

“ကဲ .. ပြော .. မင်းဘာလုပ်တာလဲ ..”

တောက်လျှောက်ဆွဲခေါ်ထုတ်လာကာ ကန်စပ်လူရှင်းသည့်နေရာ

ကျမှ လက်ကိုလွှတ်ပေးလိုက်ပြီး ခါးနှစ်ဖက်ထောက်သည်။ ပြီးတော့ မေးဆတ်ကြည့်၍ ...

“ဟေ့ .. မေးနေတာပြောလေ .. မင်း ငါ့နောက်ကို ဘာလိုက်လိုက် လုပ်တာလဲ ..”

“ရှင်နောက်ကို လိုက်နေတာမဟုတ်ဘူး ..”

“မဟုတ်ဘဲနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ မင်း ငါ့နားမှာပဲရှိနေတာလဲ .. ပြော..”

“မသိဘူး ..”

“ဘာ!...”

“ရာရာ ကိုယ့်ကိစ္စနဲ့ကိုယ် သွားလာနေရတာ အဲဒါ ရှင်ရှိတဲ့နေရာ တွေပဲဖြစ်နေတာ တမင်လုပ်ယူတာမဟုတ်ဘူး ..”

“မယုံဘူး ..”

“မတတ်နိုင်ဘူး ..”

“ဟေ့ ..”

“အို .. ဘာလုပ်တာလဲ .. ဖယ်ပေး ..”

ရှေ့တိုးလိုက်သည်မှာ သူက ရှေ့ကဖြတ်ကာလိုက်တော့ ရင်ဘတ် ချင်းမတိုက်မိအောင် ခလုတ်တိုက်မတတ်ပြန်ဆုတ်လိုက်ရ၏။ ဒါကိုပဲ ပြာသို့ က ရှေ့ထပ်တိုး၍ လက်ဝါးဖြန့်ကာ ..

“တို့ပုံပြန်ပေးခဲ့ .. ပြီးရင် ဒီပုံဆွဲရတဲ့အကြောင်းရင်းကို ပြောပြပေးသွား..”

“ပြန်လည်းမပေးနိုင်ဘူး၊ ပြောလည်းမပြနိုင်ဘူး၊ ရာရာ ရှင်တို့ထင် သလိုမဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်သိဖို့ပဲလိုတယ် ..”

“မင်း ဘာပြောတယ် ..”

ပြာသို့ ဒေါကန်သွားသည်။ ရာရာ ပခုံးလေးနှစ်ဖက်ကို ဆောင့်ခါ ကိုင်လိုက်ပြီး အနားမှာရှိသည့် ခုံတန်လေးမှာ နောက်ပြန်ထိုင်ကျသွား အောင် တွန်းထိုးစေခဲ့လျက် ..

“မင်းဆွဲထားတာ ငါ့ရဲ့ပုံတူ၊ ငါ သဘောမတူဘဲ မင်းဆွဲခွင့်မရှိ ဘူး၊ ဒါကို လိုချင်တယ်ဆိုရင်တော့ မင်း ငါ့ကိုကြိုက်ပြီး မဟားကရား

ကြိုးစားနေတာပါဆိုတာ ဝန်ခံလိုက် ..”

“ဘာ!...”

“ဒါဆို ယူသွားခွင့်ပေးမယ် ..”

ရာရာ ဝုန်းခနဲထရပ်လိုက်တော့ မျက်နှာငုံ့ပြောနေသည့် ပြာသို့ ကိုယ်က မတ်ခနဲဖြစ်သွား၏။ မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖြစ်သွားသည်နှင့် ရာရာ က ပုံတူကို မျက်နှာရှေ့မှာ ထောင်ပြကာ ..

“ရှင်ပုံကို စိတ်ဝင်စားဖို့မပြောနဲ့ .. ရှင်ကိုလည်းမသိဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဒီပုံကိုလိုချင်နေတဲ့လူက ဆွဲပေးပါဆိုလို့ ..”

“ဘယ်သူကလဲ ..”

“ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ ..”

“ပြီးမနေနဲ့ ရာရာ .. သူများခိုင်းတိုင်းလုပ်ရအောင် ဒါမျိုးက ..”

“ပိုက်ဆံရတယ်လေ .. ရှင်ပုံတူဆွဲပေးတဲ့အတွက် ရာရာ ပိုက်ဆံ ရမှာ ..”

“မင်း ..”

ဖြူနေသည့် ပြာသို့ ပါးပြင်တွေရဲတွတ်သွားသည်။ ချက်ချင်း သတိရလိုက်တာက မကြာသေးခင်ကမှ ကြားခဲ့ရတဲ့ သူမရဲ့ ရိုက်သံတွေ..

“ရက်စက်လိုက်တာ ကိုကြီးရယ် ..”

“နေပါစေတော့ ကိုကြီး ရာရာ ကို ပိုက်ဆံလည်းမပို့နဲ့တော့ ..”

သူမ ရိုက်သံပလံးထွေးနှင့် ပြောနေတာတွေ သူနားနဲ့ ဆတ်ဆတ် ကြားခဲ့သည်။ ဒေါသတို့သည် မနေ့တစ်နေ့က ဖြစ်ခဲ့ရတဲ့ ဖောင်းပွနှုန်း ထက် ပိုမို၍ ..

“တော်တော်ကို ငွေလိုနေတယ် ဟုတ်လား .. နေဦး ..”

ဝတ်ထားသည့် ဆောင်းဘီအိတ်ထဲကနေ ပိုက်ဆံအိတ်ပြားလေး ထုတ်၊ အထဲက တစ်သောင်းတန်တွေ ဆွဲထုတ်လိုက်တာ ဘယ်နှစ်ခွက် မှန်းမသိ ..

“ရော့ ..”

ရုတ်တရက် မျက်လုံးအဝိုင်းသားနှင့် ကြောင်ငေးကြည့်နေသည့် ရာရာ လက်ကို ဖျတ်ခနဲဆွဲယူကာ ပိုက်ဆံတွေကိုထည့်ပေးသည်။ ပိုက်ဆံတွေက သူ့လက်နဲ့ ပြန်ဖိဆုပ်ပေးပေမယ့် လက်ထဲမှာတစ်ချို့ လွင့်ဝဲကျကုန်တာတစ်ချို့...။

“မင်းလိုသလောက် ငါပေးနိုင်တယ် ..”

မျက်နှာနားကပ်ပြောလိုက်တော့ သူ့နှာခေါင်းဖျားက ကိုယ့်မျက်နှာနဲ့ထိကပ်တော့မလိုရှိကာ ရာရာ မျက်နှာလေး နောက်တွန့်သွားသည်။

“ပိုက်ဆံပေးခိုင်းတိုင်း မင်းလုပ်ပေးနေတာဆိုရင် မင်းကိုငါခိုင်းစရာရှိတယ် .. ဘယ်လောက်လိုချင်သလဲပြောလိုက် ..”

ရာရာ မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်တွေပြည့်ပြည့်သိပ်သိပ်ဖြစ်လာ၏။ နှုတ်ခမ်းသားတို့ ကတုန်ကယင်ဖြစ်လာကာ သူ့မျက်နှာကို စူးစူးဝါးဝါး ပြန်ကြည့်နေမိ၏။

ပြာသို့ က မျက်နှာကို ရာရာ နောက်တွန့်သွားသလောက် အတင်းလိုက်ကပ်ငဲ့ကာ ...။

“ပြောလေ .. မင်းကိုမေးနေတာ ..”

“ရှင့် ..”

ရာရာ မျက်နှာမော့ရှောင်နေရင်း တစ်ကိုယ်လုံး ယိမ်းယိုင်သွားလျှင် ပြာသို့ လက်တစ်ဖက်က ရာရာ ခါးလေးကို ဖျတ်ခနဲသိမ်းဖက်ထားလိုက်ပြီး ...။

“ပြော .. ကြိုက်သလောက်ပြော ..။ လိုသလောက် ငါပေးမယ် ..”

“လာ မယုတ်မာနဲ့ .. ဖယ်ပေး ..”

ရာရာ သူ့ရင်ဘတ်ကို အားကုန်ဆောင့်တွန်းပစ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ သူ အတင်းဖိဆုပ်ပြီးထည့်ထားပေးသည့် ပိုက်ဆံတွေနဲ့ သူ့ရင်ဘတ်ကိုပဲ ပစ်ပေါက်ပစ်လိုက်ပြီး ...။

“ရော့ .. ရှင့်ပိုက်ဆံတွေ၊ အဲဒီပိုက်ဆံမျိုးတွေကို ရာရာ မလိုအပ်ဘူး။ ငွေလိုနေတဲ့ မိန်းကလေးတိုင်း ပေးတိုင်းယူတယ်ထင်ရင် ယူမယ့်

သူတွေကို သွားပေးလိုက်။ နှမချင်းမစာမနာပြောရက်တဲ့ လူယုတ်မာ...”

ရာရာ မျက်ရည်တွေကျနေတာက သပ်သပ်၊ ပြောစရာရှိသလောက်ကို လက်ညှိုးတည့်တည့်ထိုးပြီး ပြီးအောင်ပြော၏။ ပြောလိုပြီးမှ ရှိုက်သံလေးထွက်လာပြီး ချာခနဲလှည့်ပြေးသွားလေသည်။

ပြာသို့ ရင်ဘတ်တစ်ပြင်လုံး ဟင်းလင်းပွင့် ကျန်ရစ်သလို ဘယ်လိုခံစားချက်ကြီးမှန်းမသိဘဲ နဖူးကိုပွတ်ရင်း ကျွတ်ခနဲစုတ်သပ်သည်။

ပြီးတော့ ခုံတန်းလေးမှာ အရပ်ကြိုးပြတ်သလိုထိုင်ချလိုက်ကာ၊ ဆုပ်ကိုင်၍ကြေနေသော တစ်သောင်းတန်တွေ ပြန်ကျနေတာကို ငုံကြည့်ငေးနေခဲ့၏။

ပြီးတော့ သူ့ရဲ့ ပုံတူစာရွက်လေး ...။

သူ လှမ်းကြည့်လိုက်မှ ဖျတ်ခနဲလွင့်ကာ ကန်စပ်နားရောက်သွား၏။ နေရာမှ ကမန်းကတန်းထလိုက်ရင်း စာရွက်ကို အမိပြေးကောက်လိုက်မိသည်။

မျက်လွှာချထားတာလည်းမဟုတ်၊ တည့်တည့်ကြည့်တာလည်းမဟုတ်ဘဲ မျက်တောင်ဖျားတို့ ခပ်စင်းစင်းနှင့် သုံးချိုးနှစ်ချိုးမျက်နှာပုံ...။

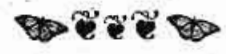
ကြည့်လိုက်တာနှင့် သူ့ပုံမှန်း တန်းခနဲသိလောက်အောင် ဆံပင်ပုံနှင့် မျက်နှာကျပုံတွေက အနီးစပ်ဆုံးတူသည်။ ပြီးတော့ သူ့ရှေ့မှာ ကော်ဖီအေးဖန်ခွက်က ပိုက်လေးစိုက်လျက် ...။

ကော်ဖီအေးရောက်လာမှ ဆွဲလိုက်တာလား .. ဘယ်အချိန်တည်းကလဲ ...။

ကန်စပ်မှာ မုဆိုးဒူးထောက်ထိုင်လျက် သူ့စိတ်တွေ ရာရာ မျက်ရည်ကြောင့် မွန်းကျပ်နေခဲ့၏။

သေချာပါသည် ...။

“အဲဒီမှာ၊ စခဲ့တာ ..”

အခန်း (၂၅)

သုံးယောက်ရဲ့အလယ်မှာ ကြေနေသည့် တစ်သောင်းတန်တီးနှင့် ရေစိုနေတာက နှစ်ရွက် ...

ထိုစဉ် လေတစ်ချက်ဖြူးလာသဖြင့် စိုးထက်က ပိုက်ဆံတွေကို ကတန်းလိုက်ဖိထားသလို၊ တည်ကြည် က သူ့ဖိုင်နဲ့ ဝိုင်းကူပေးတာ ...

"ကဲ ... ကောက်ထည့်ထားလိုက်ကွာ ... ဒီကောင်လွတ်နေပြီ၊ ဝိုက်ရော လူတွေကိုရော ဘာမှမမြင်တော့ဘူး ..."

"အေးကွာ ... ဘယ်လိုကောင်လဲမသိဘူး၊ ကံကောင်းလို့ ငါ ... ဝီ ရောက်သွားလို့၊ မဟုတ်ရင် သူများတွေ လာဝိုင်းကောက်မ ...

ကန်ထဲအကုန်လွင့်ကုန်မလားပဲ ... ဒါတောင် နှစ်ရွက်က ကန်ထဲ ... တစ်ပြန်ကျော်ကျော်လောက် ခုန်ဆင်းသွားတာ ဘယ်လိုမှ မမိလိုက်ဘူး ...

စိုးထက်က လွယ်အိတ်ထဲကို ပိုက်ဆံတွေကောက်ထည့်ရင်း နေတာ မပြီးတော့ပေ ...။ ပြာသို က အဖြူနဲ့အပြာနဲ့ ရောနေသော ...

အင်္ကျီကို လက်စတွေခေါက်တင်ပြီး ဝတ်ထားကာ အင်္ကျီရောင်တ ... ဆန်ဆန် လင်းနေသော်ငြား၊ မျက်နှာပြင်ကတော့ ပြိုကျမတတ် ...

"ကျွတ် ..."

တိတ်ဆိတ်စွာတွေးနေရင်း တစ်ယောက်တည်း အားမလိုအားမရ စုတ်သပ်၏။ ပြီးတော့ တစ်ဝက်ကျနေပြီဖြစ်သည့် ရေသန့်ဘူးထဲကရေကို ဒီတိုင်းမော့သောက်၏။

"ပြာသို .. မင်း ဗိုက်ထဲမှာ ရေတွေနဲ့ပြည့်နေပြီ ..."

"ပြည့်ပေစေ ..."

"ပြည့်တာက အရေးမကြီးပေမယ့် အဝင်ရှိရင် အထွက်ရှိသေးတယ် ..."

"အေးလေ ... ရေတွေချည်းလို့မိမျိုနေရအောင် မင်းဘယ်လောက် တောင် ဟိ(ထဲ)တက်နေလို့လဲ ..."

"မသိဘူး ... ငါ စိတ်တိုနေတာပဲသိတယ် ..."

"စိတ်ချည်းပဲတိုတာမဟုတ်ဘူး ပြာသို ... မင်းတစ်ခုခုဖြစ်နေတာ ..."

"ရာရာ နဲ့ တိုက်ရိုက်သက်ဆိုင်နေပြီ ... ဟုတ်တယ်မို့လား ..."

ပြာသို က ခေါင်းမခါသလို ခေါင်းလည်းမညိတ် ...။

"မင်းက သူ ဆွဲထားတဲ့ပုံတူကို ပြန်ယူထားလိုက်ပြီးမှ စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေတာလား ..."

"အဲဒါကို စိတ်မကောင်းစရာလားကွ ...။ ငါ့ပုံတူကို သူ လိုချင်လို့ ရေးနေတာမှမဟုတ်တာ၊ သူများခိုင်းလို့ ထိုင်ရေးနေတာ ..."

"ဪ ... သူလိုချင်လို့ယူတာပါဆိုရင်တော့ ပေးမယ်ပေါ့ ..."

"လျှောက်ရစ်မနေစမ်းပါနဲ့ ... ဒီမှာတင်းနေတာ ..."

"ဟား ... ဟား ... ဟား ..."

တည်ကြည် က သူ့ကိုကြည့်ပြီးရယ်သည်။ ပြီးတော့ ခေါင်းခါနေလျက် ...

"မင်း ဒီကောင်မလေးကို ငြိနေပြီ ပြာသို ..."

"နေပါဦး ... ရာရာ ပုံစံကြည့်ရတာ မင်းထက်တော့ အနည်းဆုံး သုံးလေးနှစ်လောက် ငယ်မှာပဲ ..."

မဆီမဆိုင်ထပြောသဖြင့် တည်ကြည် က မျက်နှာနှစ်ဖက်လုံး သွားကာ ...

"ဘာဆိုလို့လဲ ..."

“ဪ .. ငယ်မှာလို့ ..”
 “အေးလေ .. ငယ်တော့ ဘာဖြစ်လဲလို့ ..”
 “ငယ်မှာပဲလို့ပြောတာကွာ .. မပြောရဘူးလား ..”
 “အေးလေ .. ကြီးတာငယ်တာ ဘာမှမဆန်းတာ၊ ဘာလို့ထည့်ပြောနေတာလဲလို့ ..”
 “ဟား .. မင်းတို့က တစ်မျိုးကွာ ..”
 ပြာသို က ရေသန့်ဘူးကို အသံမြည်အောင် ရွှေချပစ်လိုက်ပြီး ရှုံ့မဲ့ညည်းသည်။ ပြီးတော့ -
 “အဲဒီကောင်မလေး ငါ့ရှေ့ကို ရောက်ရောက်လာတိုင်း ဘာပုံစံလေးမှန်းမသိဘူး ..”
 “အေးလေ ..”
 “မင်းတို့ပဲ စဉ်းစားကြည့် ..”
 “အေးပါ .. စဉ်းစားပါမယ် .. ပြော ..”
 “ကန်ပေါင်မှာ ငါ့ရှေ့လာပြီး ချော်လဲတယ် ..”
 “မင်းရှေ့ကို တမင်လာလဲကာလို့ ပြောချင်လို့လား ..”
 “နောက်ထပ် စိမ်းလန်းစိုပြည်မှာ ငါ့ကိုပဲလေ ..”
 “လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်သွားတာ ..”
 “ထိုင်ခုံဖယ်ပေးပါဆိုပြီး လာမောင်းထုတ်တာ ..”
 “သိတယ် .. မင်းကိုရွံ့မေးတာ ..”
 “မရွံ့နဲ့ .. ရွံ့ခိုင်းတာမဟုတ်ဘူး၊ စဉ်းစားခိုင်းနေတာ ..”
 “ဟုတ်ပါပြီ .. ပြောပါ။ ခွေးစုတ်ကောင် သူ့အကြောင်းလေး ပြောနေရရင်ဆိုတဲ့မျက်နှာက .. မပြောလိုက်ချင်ဘူး ..”
 “အဲဒီကစတာပဲ ..”
 “နောက်မနေကြနဲ့ .. ဒီကောင်မလေး ငါ့ရှေ့ကိုရောက်လာတိုင်း တမင်တကာတွေချည်းပဲဆိုတာ ထပ်ခါထပ်ခါသေချာနေတာ ..”
 “နှစ်ထပ်ရှိမှ မှတ်မိတာကွ .. ထပ်ခါထပ်ခါဆိုတော့ .. အင်း ..”

“မှတ်မိလွန်းပြီး ဟက်(ထ်)ထိသွားတာ သေချာတယ် ..”
 “မထိဘူး စိုးထက် .. ဒါပေမယ့် ငါ သူ့ကိုတွေ့လိုက်တဲ့ညဆို ခိပ်လို့မရတော့ဘူး ..”
 “ဟမ်!...”
 “ငါ့ခေါင်းထဲကို ရှုပ်ရှုပ်ပွေ့ပွေ့တွေနဲ့ နေရာယူနေတာ အဲဒီကောင်မလေး ..”
 “သေချာပါတယ် .. အခု မင်းခေါင်းထဲကနေ ရင်ဘတ်ထဲရောက်နေပြီ .. အဲဒီကစတာပါဆိုမှ ..”
 “မစဘူး .. ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဘယ်စည်းမျဉ်းနဲ့မှ အမှတ်ပေးလို့မရတဲ့ အကွက်ရွှေ့နည်းတွေက အောင်မှတ်ပေးချင်လို့ကို မရတာ ..”
 “ဟော .. ဟော .. အောင်မှတ်ပေးဖို့ သူ စဉ်းစားနေပြီ ..”
 “အဲဒီက စတာဆိုတာ လက်မခံဘူး ..”
 “ကျွတ် ..”
 ပြာသို က စိတ်မရှည်တော့သည့်မျက်နှာနှင့် စုတ်သပ်ရှုံ့မဲ့သွားကာ-
 “အခု ပြောချလိုက်တာကြည့်ဦး .. ငါ့ပုံတူဆွဲတာ သူ ပိုက်ဆံရမှာလို့လို့တဲ့ ..”
 “မင်းက မယုံလို့လား ..”
 “ယုံစရာလားကွ .. လူကို မျက်နှာတည့်တည့်ကြည့်ပြီး တမင်အကြောင်ရိုက်သွားတာကို ..”
 “အဲ့ဒါ ဖြစ်နိုင်တယ်လို့ နည်းနည်းပါးပါး မတွေးမိဘူးလား ..”
 “ဘယ်လို!...”
 စိုးထက် က ဆရာကြီးအထာနှင့် ပခုံးတစ်ဖက်ပါသွားအောင် ဟွန့်နဲ့ရယ်၏။ ပြီးမှ လက်နှစ်ဖက်စလုံးကို စားပွဲပေါ် သေချာတင်လိုက်ပြီး-
 “အဲဒီ ပြဿနာတွေတက်ပြီး မင်း သူ့လက်ကိုဆွဲထွက်သွားတော့ ငါတို့လည်း သဒ္ဒါ ကို စိတ်ပျက်တာနဲ့ ထွက်လာကြတာလေ .. အဲဒီမှာ ဘယ်သူတွေနဲ့တွေ့လဲ မင်းသိလား ..”

“ဘယ်သူတွေလဲ ..”

“ဧက တို့အုပ်စု ..”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ .. သူတို့နဲ့ ဒီလိုပဲ တွေ့နေကျ ..”

သူသွားလေရာ လိုက်နေတတ်လွန်းလို့ ဧက ကိုတွေ့ချင်ရင် ပြာသို့ ရိုတဲနေရာကိုသွားရှာဆိုတဲ့စကားသံတွေတောင် ထွက်ခဲ့ဖူးသေးသည်။

ပြီးခဲ့တဲ့ နှစ်က အဆိုးဆုံး ..။

“မင်းပြောတာ ဟုတ်တယ်လေ .. ဒါပေမယ့် ဒီဘက်ပိုင်းမှာ သူ သဘောပေါက်သွားတယ်ခိုးလား ..။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ရင်းနှီးမလို နဲ့ ဘာသိဘာသာတွေ ပြန်ဖြစ်သွားသေးတယ်။ အခု ပြန်ပြီး ဟိုတုန်းကလို အိစီကလီအပြုံးတွေနဲ့ မင်းနားပြန်ကပ်လာတာ သတိမထားမိဘူးလား ..”

ပြာသို့ က စဉ်းစားနေသည်။ ဒါပေမယ့် စိုးထက် ဘာကိုဆိုလိုချင် လဲဆိုတာ မသိသေးပေ ..။ တည်ကြည် ကလည်း ဒါကိုသိထားပြီးသည် မျက်နှာနှင့် အေးဆေး ..။

“ငါတို့ သင်တန်းနားမှာ အဲဒီကောင်မလေး ဖုန်းပြောနေတာကြား ပြီး မင်း ဒေါကန်နေတဲ့နေ့က မှတ်မိလား ..”

“အင်း ..”

“အဲဒီနေ့က ငါ့နားနဲ့ ဆတ်ဆတ်ကြားခဲ့တာ၊ မင်းရဲ့ ရာရာ ကို ဧက တွန်ထရီးလ်လုပ်နေတာက ..”

“ဘာ .. မင်း ..”

“ဟုတ်တယ် .. ငါတို့ သူတို့ကိုမြင်တွေ့နေပေမယ့် တစ်ခါမှ ဆက်စပ် မတွေ့ခဲ့ဘူး။ ဒါပေမယ့် ရာရာ က ဧက နဲ့ လုံးဝပတ်သက်နေတာ သေချာ တယ် မယုံမရှိနဲ့ ..”

“ဟုတ်တယ် ပြာသို့ .. ကန်ပေါင်မှာ ခြေထောက်ထောင့်နင်းထောင့် နင်းနဲ့ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်လျှောက်နေတဲ့နေ့ကလည်း မင်းသွားကြည့် ခိုင်းလို့ ငါတို့သွားကြည့်ခဲ့တယ်လေ ..။ အဲဒီတုန်းက ရေသန့်ဘူးတွေ ရော .. မုန့်ထုပ်တွေရော အကုန်လုံး သူ့ဘေးမှာ အပုံလိုက်ပဲ ..။ ပြီးတော့

သူငိုနေတာ ကလေးလိုပဲကွာ ..”

“ဟုတ်တယ် .. ငါတို့ကတော့ အဲဒီကစခဲ့တာပဲ ..”

“ဘာ!...”

“သနားသလိုလိုဖြစ်ခဲ့တာလို့ ..”

အရေးထဲမှာ စိုးထက် က စပ်ဖြဲဖြဲလုပ်နေသေးသည်။ ပြီးမှ ခပ် ဘည်တည်ပြန်လုပ်ယူကာ ..။

“အဲဒီနေ့ကလည်း ကန်ပေါင်မှာ ဧက တို့ရှိတယ်။ ရာရာ နဲ့တော့ ဆက်ဆံအလှမ်းကွာတယ်ကွ ..။ ငါတို့လည်း အဲဒီတုန်းက ဆက်စပ် တွေးမိပါဘူး ..”

“ထိန်းချုပ်ခံနေရတယ်ဆိုတာက ဘာလဲ ..။ မင်းတို့ဘာသာ ဇာတ် ထမ်းဆန်ဆန်တွေ တွေးနေတာလား .. ခုခေတ်မှာ ..”

“ဟေ့ကောင် .. ခုခေတ်မှာပဲ ဆင်းရဲမွဲတေနေကြတာကွ ..။ ငွေဆို ဘာလိုအပ်လာရင် လူတွေလည်း ဖောက်ပြန်လာကြတာပဲ။ အသိစိတ်လေး နည်းနည်းထည့်ပြီး ဖောက်ပြန်တာနဲ့ ဆင်ကန်းတောတိုးလုပ်ကြတာ အိပ်ကွာတယ် .. ရာရာ ဘဝကို ဘယ်လောက်ထိဆိုးနိုင်သလဲ မင်းသိလား..”

အဲဒီလောက်တောင်လား ..။

ပြာသို့ မျက်နှာမှာ မယုံနိုင်ခြင်းတွေနဲ့အတူ တွေ့မေးငိုင်းငိုင်းသွားခဲ့ သေးသည်။

“စားစရာမရှိလောက်အောင် မွဲဘောစုတ်ပြတ်နေတဲ့ဘဝမျိုးတွေ ငင်းမသိပါဘူး ပြာသို့ ရာ ..”

“ငါလည်း အဲဒါတွေတွေးမိပြီး ကောင်မလေးကို သနားသွားတာ ကွ ..။ အားလုံးကို ခြုံကြည့်လိုက်ရင် ရာရာ တော်တော်သတ္တိကောင်း ဘယ်လိုမြောရမယ် ..”

“ဘာကိုသတ္တိကောင်းတာလဲ .. ငွေရှာတဲ့နည်းတွေထဲမှာ သူ့မှူး မှုန့်နင်းခံပြီး ငွေရှာရတာကိုလား ..”

“မိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက် ဒါက အဆိုးဆုံးထဲက အကောင်း

ပဲ ပြာသို့ .. သူ့ဘဝ ဘယ်လောက်ဆိုးသလဲ မင်းမသိဘဲနဲ့ကွာ .. ဆင်းရဲ စုတ်ပြတ်နေတဲ့ဘဝကနေ မိလ္လာနာသူဌေးကြီးဖြစ်သွားကြတဲ့လူတွေရှိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် လူတိုင်းအတွက်ကတော့ မလွယ်ဘူးကွ .. အထူးသဖြင့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက် မလွယ်ဆုံးပဲ ..”

တည်ကြည် က ပြာသို့ ပခုံးကို ခပ်ဖွဖလှမ်းကိုင်လိုက်ကာ ..

“မင်းကိုယ်မင်း မသိလို့ပါ .. သူ့ဖိနပ်ပြတ်လေးကို ဖိနပ်ဆိုင်ထိ မင်းလက်နဲ့ ကောက်ယူလာတည်းက မင်းရင်ထဲမှာ သူ့ရှိနေပြီဆိုတာ ငါတို့ကသိတယ် ..”

ပြာသို့ က မျက်မှောင်ကုတ်ပြီး ဝိုင်နေသည် ပြီးမှ ခေါင်းခါ၏။

“မဟုတ်ဘူး ..”

“မဟုတ်ဘဲနဲ့ .. မင်း သူ့လက်ကို ဘာလို့ဆွဲခေါ်သွားတာလဲ။ သူနဲ့ ဘာလို့ ရန်တွေသွားဖြစ်ကြသလဲ။ အဲဒါလည်း မဆိုင်သေးဘူးပဲလား .. ဒါဆို သူ့ရေးတဲ့ပုံတူကို ပြန်စန့်သွားအောင် တယုတယပြန်ကိုင်ပြီး သိမ်းထားတာကရော ..”

“အေးလေ .. ပိုက်ဆံတွေအထပ်လိုက်ဆွဲတုတ်ပေးပြီး ပေါက်ကွဲတဲ့ ကရုဏာဒေါသတွေက နည်းနည်းနောနောလား ..”

ပြာသို့ ဆတ်ခနဲ ခေါင်းညိတ်လေသည်။ ပြီးတော့ ...

“အဲ့ဒီမှာ စခဲ့တာ ..”

“ဟင် !...”

သူပြောချင်နေတဲ့ ‘အဲ့ဒီမှာစခဲ့တာ’ ဆိုတာ အဲဒီနေရာမှာမှ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နားလည်သွားတာလား ..။

မေးခွန်းတွေနဲ့ အကြည့်တွေကို ပြာသို့ က မျက်လွှာပင့်ကြည့်ပြီး ခေါင်းထပ်ညိတ်၏။

“ငါ့ရင်ထဲမှာ ငြိနေပြီ ..”

အခန်း (၂၆)

“ဟား .. ဟား .. ဟား ..”

“ခစ် .. ခစ် .. ခစ် ..”

“ရယ်ရတယ်ကွာ .. ကြည့်ပါဦး။ သဒ္ဒါ လက်ရွယ်လိုက်တာနဲ့ ဖြစ်သွားတဲ့ မျက်နှာလေးကို ..”

“ကျားရှေ့ရောက်သွားတဲ့ ယုန်လေးလိုပဲ ..”

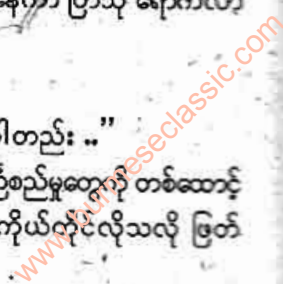
ကွယ်ရာကနေ ရိုက်ယူလာခဲ့ကြသည့် ဗီဒီယိုဖိုင်ကို ဖွင့်ကြည့်ပြီး သုံးယောက်သားခေါင်းချင်းဆိုင်ကာ အမျိုးမျိုး ကဲ့ရယ်ရှုံ့ချသည်။ ရယ်မောနေကြသည်။

ဒီထဲမှာ ဧက က သဘောအကျဆုံးဖြစ်နေကာ ပြာသို့ ရောက်လာသည့်အခန်းကျမှ မဲ့သွား၏။

“ရပြီ .. အဲဒါ ပိတ်လိုက်တော့ ..”

“နင်ပဲ အန်တီဆီ ပို့မလို့ဆို .. ခုတစ်ခါတည်း ..”

“ဟဲ့ .. ခုတစ်ခါတည်းပို့လိုက်ရင် ငါ့ရဲ့ ကြံစည်မှုတွေကို တစ်ထောင့်တစ်နေရာကနေ မြင်သွားမှာပေါ့။ ဒါကို ငါကိုယ်ကိုင်လိုသလို ဖြတ်

ဘောက်တည်းဖြတ်ပြီးမှ ..”

“ဘုန်း ..”

သုံးယောက်စလုံး၏ မျက်နှာရှေ့စားပွဲပေါ်ကို ဖိုင်တစ်အုပ်ပစ်ကျ
လာသဖြင့် မျက်နှာတွေ နောက်တွန့်ကုန်ကြ၏။

ကြည့်လိုက်တော့ ခက်ခက် က ဧက တို့ကို စိတ်မရှည်သလိုတစ်
ယောက်စီကြည့်ပြီးမှ ခုံလွတ်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး ..။

“အက်ဒစ်(ထ်)လုပ်ပြီး ပို့ပို့ .. ဒီတိုင်းပဲပို့ပို့ ဒါကို နင့်အမေဆီပို့
လိုက်ရင် ဘာတွေဖြစ်မလဲတော့ ငါမသိဘူး၊ အခု နင်ဘာမှ အက်ဒစ်(ထ်)
လုပ်ပေးဖို့မလိုဘဲနဲ့ ရာရာ ဆိုတဲ့ မိန်းမက ဟိုသုံးယောက်ရင်ဘတ်ထဲ
ဝင်နယ်တီနဲ့ ဝင်သွားပြီ ..”

“ဘာ!...”

“ရှင်းအောင်ပြောစမ်းပါ ခက်ခက် ရယ် .. ဘာတွေလဲ ..”

ထုံးစံအတိုင်း အသေးလေး က ပျာယာခတ်သွားကာ လက်ဖျားတွေ
ပါခါနေလျက် ..။

“ငါ့ရဲ့ စိုးလေး ရောလား .. စိုးလေး ပါသလားလို့ ..”

“အမလေး အသေးမရယ် .. ပြာသို မိန်းမယူတော့မယ်ဆိုတော့
စိုးထက် ဖြစ်သွားပြန်ပြီလား ..”

“ဟဲ့ .. ပြာသို ကို အစတည်းက မစားကောင်းတဲ့အသီးဆိုပြီးဖယ်
ထားပြီးသား ..”

“စိုးထက် ကိုတော့ စားကောင်းတဲ့အသီးပေါ့ ..”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဲဒီသုံးယောက်က ဒီတိတ်ဒီတိတ်ကြံတွေချည်းပဲလေ၊
ပြာသို လောက် နည်းနည်းလေးပဲ မချောတာ၊ ပြာသို လို မချမ်းသာတာ
နည်းနည်းလေးပါပဲ ..။ သူတို့သုံးယောက်က အထက်ပါအောက်ပါ
အရည်အချင်းတွေ နည်းနည်းလေးစီပဲ ..”

“ကဲ .. တော်ပါတော့ အဲဒီနည်းနည်းလေးစီ .. စိတ်ညစ်လိုက်တာ

အသေးလေးရယ် ..”

ဧက ဝင်အော်တော့ အသေးလေး က မျက်စောင်းထိုး၍ ..။

“အစတည်းက ညစ်ရဖို့ရှိနေတာကို ငါ့ကြောင့်လည်း မဟုတ်ဘဲ
နဲ့ ..”

“ကဲ .. ပြောစမ်းပါ ခက်ခက်ရဲ့ .. ဘာတွေဖြစ်လို့လဲ .. နင် ဘာ
ကြားလာလို့လဲ ..”

“ကြားတာမဟုတ်ဘူး .. ငါ့ကို တိုက်ရိုက်လာမေးတာ ..”

“ဘာ!...”

“ဘာမနေနဲ့ .. ငါ့ဆီရောက်လာတဲ့မျက်နှာတွေကို မြင်ရရင် နင်
ဒေါသထွက်လို့ အကြောပါဆွဲသွားနိုင်တယ် ..”

“နင်ကတော့ မထွက်ခဲ့ဘူးလား ..”

ဧင် က မခံချင်သည့်ဒေါသအသံနှင့် မေးသည်။ ခက်ခက် မျက်နှာ
တင်းခနဲဖြစ်သွားပြီးမှ မဲ့၍ ..။

“ငါကတစ်ယောက်တည်း၊ သူတို့က သုံးယောက်တောင်လေ၊
ပြီးတော့ မျက်နှာတွေက ဂျစ်တီဂျစ်ကန်ရုပ်တွေ ..”

“ဟုတ်လား .. ငါတို့နဲ့ ခင်နေကြတာတောင်မှလေ ..”

“ဟုတ်တယ် .. ပြာသို က တော်တော် သူတို့က ကဲကဲ ..။ ငါ့ကို
ဘာမေးတယ်မှတ်လဲ .. ကြင်ရာတော့ ကို ဘယ်လောက်ပေးပြီး ထိန်းချုပ်
ထားတာလဲတဲ့ ..”

“အံ့မာ ..”

“ကြည့်စမ်း ..”

“တောက် ..”

ဧက က တက်ခေါက်လိုက်ပြီးမှ ..။

“အဲဒါ နင်ဘာမှမပြောလိုက်ဘူးလား ..”

“ဘာပြောရမှာလဲ .. ဧက ကို သွားမေးလို့ပြောလိုက်တာပေါ့။

ဧက ခိုင်းဖို့အတွက် သူ့မိဘတွေက ငှားထားတာ၊ ဘယ်လောက်လဲတော့ မသိဘူးလို့ ..”

“ဟဲ့ .. ဪ .. မိခင် ရယ်၊ နင်ကလည်း ခက်ခက် ဆိုတဲ့အတိုင်း ခက်ပါ့ .. ဒီနေရာမှာ အဲဒါက ဂုဏ်ယူစရာမဟုတ်ဘူး ..”

“ဘာလို့ ဂုဏ်မယူရမှာလဲ ဇင် .. ငါတို့နဲ့ ရာရာ အဆင့် ဘယ်လို ထွာသလဲဆိုတာ ပြောရမှာပေါ့၊ ခိုင်းရမယ့်လူမို့လို့ ခိုင်းတာလေ ..”

“ဒါပေမယ့် ယောက်ျားလေးတွေက သနားသွားပြီဆိုရင် အဲဒါ ပစ်ကျတော့တာ ..”

ဇင် စကားကြောင့် ဒေါသထွက်နေသည့် ဧက မျက်နှာ တစ်မျိုး ပြောင်းသွား၏။ သဝန်တိုစိုးရိမ်ခြင်းတွေနှင့် ချက်ချင်းမျက်လုံးဝိုင်းသွား လျက် ..

“အဲဒီတော့ ဘာပြောသွားလဲ ..”

“ရာရာ လိပ်စာ ပြောပြစမ်းပါတဲ့၊ သူ့ကိုပေးထားတာထက် သုံးဆ ပိုပေးမယ်တဲ့ ..”

“အဲမှာ .. သေနာကျ ..”

“အဲဒါ .. ဘယ်သူပြောတာလဲ ..”

ယမ်းပုံမီးကျသလို ဒေါသတွေ တစ်ယောက်ထက်တစ်ယောက် က ပိုကဲနေကာ၊ ဧက တို့အုပ်စုအရယ်အပြုံးတွေ ဆိတ်သုန်းသွားခဲ့လျက် ပြာသို တို့ကတော့ တစ်လမ်းလုံးရယ်မောမပျက်နှင့် ..

“မင်း ပြောချလိုက်တာလည်း လွန်းတယ်တော့လုပ်လိုက် ဟေ့ ကောင် .. လိပ်စာမေးတာပဲ ရိုးရိုးမေးပါလား ..”

“မတတ်နိုင်ဘူး .. စိတ်ထဲရှိတဲ့အတိုင်းပဲ ..”

“ဟိုတစ်ယောက်မျက်နှာ ပန်းသီးအညိုကို မီးမြှိုက်လိုက်တာ ကျနေတာပဲ ..”

“ပန်းသီးအညိုဆို ရပြီ .. မီးမြှိုက်နဲ့တော့ ..”

“တော်ကြတော့ မျှော်ကောင်တွေ .. ခု ဘယ်ကိုမောင်းနေတာလဲ ..”

“အန်တီ ဖုန်းဆက်ထားတယ်လေ .. မင်း ဝင်ခေါ်ရမှာမို့လား ..”

“မခေါ်တော့ဘူး .. ပြန်မယ် ..”

ပြာသို က နောက်ခန်းထဲမှာ ကိုးရိုးကားရားထိုင်နေရင်း ကိုယ်ထဲ မတ်မတ်ပြင်၍ ..

“ပြန်မယ် .. အိမ်ရောက်မှ ဦးလေးငွေ ကို လွှတ်လိုက်မယ် ..”

“ဖြစ်ပါ့မလား ပြာသို .. တော်ကြာ အန်တီက မင်းကို သူငယ်ချင်း တွေနဲ့ လျှောက်လိမ့်နေတယ်ထင်ဦးမယ် ..”

“ဟုတ်တာပဲဟာ ..”

တည်ကြည် က ကားမောင်းနေရင်း နောက်လှည့်ကြည့်သည့် ပြာသို က အေးဆေး ..

“ပြာသို ငါတို့က အိမ်ကကားလှမ်းခေါ်လိုက်လည်းရတယ်၊ ငါတို့ ကို မငဲ့နဲ့နော် ..”

“မင်းတို့ကို ငဲ့ဖို့ အိမ်မက်ထဲမှာတောင် မမက်ဖူးဘူး ..”

“ဪ ..”

“မေမေကားကို ဦးတိုး မောင်းနေလို့ ဘာထွင် တို့ကလည်း ဘာ တော့မှ ခေါ်ခိုင်းတာမဟုတ်ဘူး၊ အခု ဦးတိုး နဲ့ သွားပြီးမှ ငါ့ကိုခေါ်တာ မင်းတို့သဘောမပေါက်ဘူးလား ..”

“ဘယ်လိုကိစ္စမျိုးလဲ ..”

“ငါတော့ သဘောမပေါက်ဘူး ..”

သူကတော့ သိနေသည်။ အခု မေမေ ရောက်နေတာကိုက အလင်းထဲ ရဲ့ အဒေါ် ဒေါက်တာသီရိနွယ် တို့ ကိုယ်ပိုင်ဆေးခန်းမှာဖြစ်သည် ဟိုရောက်မှ ဒရိုင်ဘာကို ဘာခိုင်းလိုက်လို့ ဘာညာအကြောင်းတွေ သူ့ကိုခေါ်တာ ဖြစ်နိုင်တာတစ်ခုပဲရှိသည်။

အဲဒီမှာ ‘အလင်းအိမ်’ ရှိနေသည်မှတစ်ပါး တခြားမဖြစ်နိုင် ..

“အဲ .. ငါတွေ့မိပြီ ပြာသို ..”

စိုးထက် က သဘောပေါက်သွားပုံရှိကာ ကူရှင်ကိုကျော်၍ နောက်ကိုလှည့်ကြည့်ကာ ..

“ဒါပေမယ့် မရှင်းဘူး၊ မင်းတို့က ဖိတ်စာတွေတောင်ရိုက်နေပြီ နော် ..”

“အဲ့ဒီတော့ ဘာဖြစ်လဲ ..”

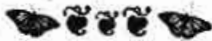
“စေ့စပ်တာဆိုပေမယ့် ဒီလောက်တခမ်းတနားကြီး မင်း ကချီကချောင်လုပ်ဖို့တော့ မစဉ်းစားနဲ့ ..”

“လုပ်တာမလုပ်တာ ငါ့ကိစ္စ ..”

“ဟမ် ..”

ရှေ့ခန်းမှာ စိုးထက် နဲ့ တည်ကြည် အကြည့်ချင် .. ဝုံ၏။

ဒီကိစ္စ သိပ်တော့မရိုး ..

အခန်း (၂၇)

တစ်ယောက်တည်းလမ်းလျှောက်ပြန်လာတုန်း ဘေးကဖြတ်သွားသည့် စုံတွဲတစ်တွဲ၏ ချစ်ကြင်နာသံတွေက သူ့နားစည်ကို ပုတ်ခတ်ကျီစယ်သွား၏။

“ကိုကြီးနော် .. နောက်တော့မှ အဲ့ဒီစကားတွေကို မေ့မသွားနဲ့..”

“မမေ့ပါဘူးဗျာ .. လုံးဝမမေ့ဘူး ..”

ရယ်သံ တွေ ပဲ့တင်ကျန်ရစ်ခဲ့ပေမယ့် သူ့နားထဲမှာ ကြားယောင်လာတာကတော့ ရှိုက်သံတွေပဲဖြစ်၏။

“ကိုကြီး အရမ်းရက်စက်တယ် ..”

ရာရာ ကိုကြီးကတော့ ရက်စက်ခဲ့တယ်ဆိုပါလား ..။

သူမလေးကို သနားကရုဏာတွေဖြစ်လာမိလိုက်၊ နားမလည်ခြင်းတွေနဲ့ ရှုပ်ထွေးနေလိုက် ..။

သူမ ဘယ်လိုမိန်းကလေးလဲ ..။ ကိုကြီးဆိုတာ သူ့ထက်တူကတယ်လို့လူလဲ ..။

သူမ ဘာကြောင့် ဒီလောက်ကျိုးတည်းပြီး ဒီအဖြစ်မျိုးနဲ့ ရပ်တည်

နေရတာလဲ ..!

ထိုစဉ် ဖုန်းဝင်လာသဖြင့် ထုတ်ဖွင့်ကာ ..

“ဟလို .. လေးလေး ..”

“ကောင်လေး .. မင်းဘယ်မှာလဲ ..”

“လမ်းပေါ်မှာ ..”

“အေး သိတယ်လေ .. ကားပျက်တာဘယ်မှာလားခဲလို့၊ အခု လူက ဘယ်မှာလဲလို့ ..”

“ကားပျက်တာ ပျက်တဲ့နေရာမှာ ထားခဲ့တယ်၊ လူက လမ်းပေါ်မှာ ..”

“ဟေ .. လူလေး .. မင်း လမ်းလျှောက်နေတာလား ..”

“ဟုတ် ..”

“ဟာကွာ .. ဘာလို့ တက္ကစီမစီးတာလဲ ..”

“သင်တန်းမတက်ချင်တော့လို့ ပန်း၊ ခဲပဲသွားတော့မယ်၊ သိပ်မှ

မဲလေးတော့တာ ..”

“ဟုတ်လား .. ဒါဆိုအတော်ပဲ၊ မင်း အနေ အလင်းအိမ် တို့ သားအိမ် ပုံနှိပ်တိုက်သွားကြတာ တက္ကသိုလ်ရိပ်သာကက်မှာတဲ့၊ လူလေး အခု ဘယ်မှာလဲ ..”

ဟင် ..!

ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားကာ မျက်လုံးက ကျိုးတိကြောင်း ဖြစ်သွား၏။ မေမေက ကားကြိုလိုက်မစီးတတ်ဘူးဆိုတော့ အိမ်က ကားနဲ့ပဲ ဖြစ်လိမ့်မည်။

ပလက်ဖောင်းပေါ်ကနေ အိမ်ကကားကို ဟိုဒီမျှော်ကြည့်ပြီး နှာကြည့်မိ၏။

“လူလေး .. ပြာသို .. ကောင်လေး ..”

သားလို့ခေါ်ခဲ့သည့် လေးလေးရဲ့ ခေါ်ခြင်းမျိုးစုံတော့ ဆက်ကို ထိ ထွက်လာပြီးမှ ..!

“လေးလေး .. ကျွန်တော်က ..”

မျက်လုံးထဲမှာ အိမ်ကကားကို အရိပ်အယောင်လေး လှမ်းမြင်လိုက်တာ ဖုန်းပြောခြင်းက တိခနဲရပ်၏။

ဟုတ်တယ် .. ဒါ အိမ်ကကားပဲ ..။ ကားက ဒီဘက်ကွေ့လာတော့မည်။

သူ ဘယ်ပြေးရမှန်းမသိဖြစ်သွားစဉ် ဗယာကြော်သည်ရဲ့ရှေ့ကနေ အကြော်ဝယ်ပြီး လှည့်ထွက်သွားသည့် ရာရာ ကို မြင်လိုက်ရ၏။

သူမကိုမြင်လိုက်လျှင် အံ့သြသွားတာရော တိုက်ဆိုင်တာကိုပါ အံ့သြပြီးရင်း အံ့သြရလျက် ..!

“ရာရာ ..”

ဟင်!..!

ထီးမိုးအောက်ကို မျက်နှာကြီးငုံ့ဝင်လိုက်သဖြင့် ဗယာကြော်ထဲမှာ ငရုတ်သီးမှ ထည့်ပေးလိုက်ရဲ့လားလို့ ငုံ့ရှာနေရင်း ရာရာ အလန် အကြားမော့ကြည့်သည်။

“ရှင် ..”

“ခဏလေးနော် ..”

“ဟင် .. ဘာလုပ်တာလဲ ..”

“ခဏလေးပဲ ..”

“အို .. မရပါဘူး ..”

ပြာသို က ထီးအောက်ကို အတင်းငုံ့ဝင်လိုက်ကာ ထီးကိုင်ထားသည့် သူမ လက်လေးပေါ်ကနေ ထပ်ဆုပ်ကိုင်လိုက်၏။ ထိုအချိန်မှာ ကွေ့လာနေပြီမို့ ပြာသို က ထီးကို လမ်းဘက်ကို အတင်းဆွဲဆွဲဆွဲဆွဲသည်။

ရာရာ က မရမကတောင့်ခံထားပြီး သူမဘက်ကပြန်ဆွဲ၏။

“ခဏလေးဆိုမှကွာ .. ကိုယ့်ကို မေမေ မြင်သွားမှာစိုးလို့ပါ ..”

ထီးခင်းကပ်မတတ် ငုံ့ပြောနေကာ သူ့ရင်ဘတ်တစ်ခြမ်းမှာ ရာရာ

ကိုယ်လေး ရောက်နေ၏။ ဒီလောက် ပူးကပ်နေတာကြီးကို ဘာအခက်
ဆဲဒဲကြောင့်မှ သည်းမခံနိုင် ..

“မသိဘူး .. သွား .. ရှင့်ကို .. အား...”

သူ့ကိုအတင်းတွန်းဖယ်ပစ်လိုက်လျှင် ပြာသို က သူမပခုံးလေး
ဖက်ထားလိုက်ပြီး ထီးကိုလည်း နှိမ့်ချကွယ်ပစ်၏။

“ဟာ .. ဟေ့ .. ဟေ့ .. လမ်းမပေါ်မှာနော် ..”

“တကယ်ပါတော် .. လွန်ကိုလွန်တယ် ..”

သူ့ အတင်းကွယ်လိုက်ရတာက ကိုယ့်အကြောင်းနဲ့ကိုယ်ပါ။ ဒါ
မယ့် ပတ်ဝန်းကျင်က ပြောဆိုကဲ့ရယ်သွားလေသည်။

ကားလွန်သွားတာမြင်မှ ပခုံးကိုရော ထီးကိုပါလွှတ်ပေးလိုက်တာ
ရာရာ မျက်ရည်တွေစေ့နေလျက် ..

“လူယုတ်မာ .. ဒီထိ ရှင်လိုက်ပြီး နောင်ယှက်တယ် ..”

“ဟာ .. မဟုတ်ဘူး ..”

သူ ရှင်းပြမလို့ပေမယ့် မေမေတို့ကားက ရှေ့အလွန်လေးမှာ
သွားတာမြင်လိုက်ရကာ ..

သွားပြီ ..

သူ ဒီနားမှာပဲလို့ လေးလေး ပြောလိုက်လို့ မေမေ သူ့ကိုရှာနေ
ဖြစ်မည်။ ဒီရက်ပိုင်းကျမှ အလင်းအိမ် နဲ့ သူ့ကို အတူသွားစေချင်
လာစေချင်တာတွေ မေမေဆန္ဒတွေက အပြီးမသတ်နိုင် ..

“လူကြီးတွေနဲ့ အတူတူစကားပြောကြတုန်း ဟိုဘက်ဒီဘက်
မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်ပြီး ပြုံးပြန့်စိတ်ဆက်ပူးကြတာ လုံလောက်ပြီတဲ့ လာ
သားရယ် .. မေမေသားက အိမ်ထောင်ရေးကို လေးလေးနက်နက်
ခေါင်းထဲမထည့်ပါလား ..”

လို့ ညည်းကာတွေလည်း ခဏခဏ ..

အစက ညည်းညူရုံနဲ့ ပြီးသွားပေမယ့် စေ့စပ်ဖို့ရက်နီးလာ
အလင်းအိမ် နဲ့ အတူသွားလာဖို့အရေးအတွက် မေမေ ကြိုးစားလေ

ဒါပေမယ့် မေမေ ဆူဆူမဆူဆူ သူ့ဘက်ကတော့ ဆောရီး ..

မေမေကားကို ကျောခိုင်းထားလိုက်ကာ ရာရာ လက်ထဲက ထီးယူ
၍ ပခုံးပေါ်တင်ဆောင်းထားလိုက်သည်။ သူမရဲ့ သဘောဆန္ဒကို ဂရု
မစိုက်ဘဲ ဇွတ်တရွတ်ရယူနေရသဖြင့် အမူအရာအားဖြင့်သာ တောင်းပန်
နေရကာ ..

“ခဏလေးနေပါဦး ..”

သူ့ဆီက ‘ခဏ’ တွေ ဘယ်နှစ်ကြိမ်လောက်ထွက်ဆိုနေမိသည်
မသိ ..။ ရာရာ သူ့လက်ထဲကထီးကို မတောင်းတော့ဘဲ ကွေ့ရှောင်သွား
သဖြင့် ရှေ့ကနေ အတင်းကာထားရပြန်ကာ ..

“မင်းနဲ့မှ အဆင်ပြေမှာမို့လို့ပါ .. နောက်က မီးခိုရောင်က မေမေ
ကား ..”

ရာရာ ဒေါသတွေက ခဏတော့ တုံ့ဆိုင်းသွားပေမယ့် ..

“ထီးယူထားလိုက်တော့ ..”

“မရဘူး .. ကိုယ်က ထီးဆောင်းပြီး တစ်ယောက်တည်းဆို မေမေ
သတိထားမိမှာ .. ခဏလေးကွာ ..”

ရာရာ လက်မောင်းကိုပဲ ဇွတ်အတင်းဆွဲယူလိုက်ပြီး နောက်ပြန်
လျှောက်ဖို့ တောင်းပန်နေရသည်။ သူမနဲ့ သူ ပဋိပက္ခတွေနဲ့ ဘယ်လိုမှ
မငြိမ်းချမ်းခဲ့သော်လည်း မေမေကား ထွက်သွားတဲ့အထိတော့ ထိန်းထား
နိုင်ခဲ့ပြီး ..

“ဒီလောက် တောင်းပန်နေတာတောင် မျက်နှာကလည်း တစ်ပတ်
မှ မလျှော့ဘူးကွာ .. မင်းအလှည့်ကျငေး လိုပဲလား ..”

“ဘာပြောတယ် ..”

“မင်းကျတော့ မင်း ချော်ချက်လဲတိုင်း ကိုယ့်ရှေ့မှာလေ ..”

“ရှင် ပြောပြန်ပြီ ..”

“ပြောတာတောင် သိမှမသိဘဲ ..”

“ဟုတ်တယ် .. အဲဒီ ဒေါက်ဖီနပ်တွေကို မုန်းလွန်းလို့ အခု ရာရာ

ဒေါက်ဖိနပ်မစီးတော့ဘူး ..”

“ဟင် .. တကယ်လား ..”

သူ ငုံ့ကြည့်လိုက်မိတော့ သူမ ခြေထောက်ဖြူနုနုလေးမှာ အသားရောင် ညှပ်ဖိနပ်ပါးလေးနှင့် ..

သူ ငုံ့ကြည့်လိုက်မှ ‘မ’ ကိုင်ထားသည့် ဂါဝန်စလေးကို ဖျတ်ခနဲ လွှတ်ချပစ်ကာ ရှောင်ထွက်သွား၏။ ပြီးတော့ ခြေသုံးလှမ်းလောက်သွားပြီးမှ ပြန်လှည့်၍ ..

“ထီးပြန်ပေး ..”

“ဪ .. သတိရသေးသားပဲ ..”

သူက ပြန်လျှောက်လာပြီး ထီးကို မပေးဘဲ ဘေးကနေအတူလိုက်လာဖို့ပုံစံနှင့် ..

“သွားမယ်လေ .. တို့လည်း အဲဒီဘက်သွားမှာ ..”

“ရှင်ဟာရှင် ဘယ်ဘက် သွားသွား .. ထီးပြန်ပေး ..”

“ရာရာ ..”

သူက လူကိုစိုက်ကြည့်ပြီးခေါ်ကာ မယာကြော်ထုပ်ဆဲမကြည့်ဘဲ နှာခေါင်းတစ်ချက်ရွံ့၏။ ပြီးမှ ..

“ဒီတိုင်းလေး လမ်းလျှောက်သွားရင် .. ကားပြောလို့မရာဘူးလား ..”

“မရာဘူး .. ရှင်နဲ့ လေတင်နဲ့လေအောက်တော့ မယိုင်ချင်ဘူး .. ထီးလည်းမတောင်းတော့ဘဲ ရာရာ က ဆက်လျှောက်သွားစေ ..”

သူကလည်း ဒီတိုင်း ‘ဒီကြီးတကိုင်ကိုင်နဲ့ လိုက်နေခဲ့လျက် ..’

“ဘာဖြစ်လို့လဲ .. ကိုယ့်ကိုယ်က နံလို့တော့ မဟုတ်ဘူးမို့လား .. ရာရာ က ဘာမှပြန်မပြောတော့ပေ ..။”

“အဲလိုကြီးတော့ မလုပ်နဲ့လေကွာ ..။ ဘေးကလူတွေမြင်ရင် ထိခိုက်က မင်းကို ရည်းစားစကားလိုက်ပြောနေတယ်ထင်ကုန်လိမ့်မယ် ..”

“ဒါဆိုလည်း ရှင် လှည့်ပြန်သွားပါလား ..။ ဒီမှာ ကိုပြာသို့ ရာရာ ကို ထင်တာမှားနေပြီ။ ရှင်ကို ရာရာ တစ်ဖက်ကြိုက် ..”

“ဟာ .. အဲဒါမဟုတ်ဘူး။ အခု မင်းကို မထင်တော့ဘူး .. အဲဒီအကန့်တွေ ပြီးသွားပြီလို့ ထားလိုက်ကွာ ..”

“ဟင့်အင်း .. မပြီးဘူး။ ဖြစ်ခဲ့တာတွေက ရာရာ မကောင်းတာလည်းပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ရှင်တို့ကို ရာရာ မုန်းတယ် ..”

“ကိုယ်နဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲကွာ .. မင်း ကိုယ့်ရှေ့ကို တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ရောက်လာတာတွေရော ..။ မင်းရဲ့ ဧက တမင်လုပ်တဲ့ ရိုက်ချက်တွေရော၊ အဲဒါတွေကြောင့် ကိုယ်လည်း တွေးလို့ရတဲ့အတိုင်းပြောမိတာ၊ ရှင်းရှင်းပြောရရင် ကိုယ့်ဘက်မှာလည်း အဲဒီလိုမိန်းကလေးတွေနဲ့ ဝဲ ကြုံနေရတာလေ ..။ မင်းကိုထင်တာ မှားလို့လား .. မှားတယ်ဆိုရင်လည်း အဲဒါ မှားထိုက်တဲ့အမှားပဲ ..”

“ရှင် မှန်တယ်ထင်ရင်လည်း မှန်တဲ့အတိုင်းနေပေါ့ .. ရာရာ က အဲဒီလို မိန်းမပဲ .. ဟုတ်တယ် ..”

“အခု မင်းကို ကိုယ် နားလည်သွားပြီ .. အဲဒါကြောင့် ..”

သူက ရာရာ ဘေးကနေ ယှဉ်တွဲလိုက်လာရင်း မျက်နှာလေးကို ခြုံကြည့်၍ ..

“တစ်ခုတော့ သိချင်တယ်။ ဧက နဲ့ မင်း ဘယ်လိုပတ်သက်နေတာလဲ ..”

ထိန်းချုပ်မှုတစ်ခုနဲ့ နိုင်စားနေတာကို သိထားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ ထိန်းချုပ်မှုဆိုတာကလည်း ငွေပဲဖြစ်ကာ သူမကက်က ဘယ်လိုဖြေမလဲဆိုတာကို သိချင်သည်။

ဆင်းရဲတာကို ဖုံးဖိကာကွယ်မှာလား .. ဒါကို ကိုယ်တိုင်လက်ခံသားနိုင်သလား ..။

“ရှင် ဘာကိုမေးတာလဲ ..”

“မင်းကို ဧက နဲ့ ပတ်သက်နေတယ်လို့ စိုးထက် တို့ပြောမယ်။ အဲဒါဟုတ်လား ..”

“ဟုတ်တယ် ..”

“ဘယ်လိုပတ်သက်တာမျိုးလဲ ..”

ရာရာ ခြေလှမ်းတွေနေ့ကျသွားသည်။ ဘာသံမှထွက်မလာပေမယ့် သူလည်း တိတ်ဆိတ်စွာ စောင့်နေလိုက်မိသည်။

ဒီတိုင်း ခြေလှမ်းဆယ်လှမ်းလောက် သွားနေပြီးမှ ..

“ရာရာ က ပိုက်ဆံလိုတယ်၊ သူက ပိုက်ဆံပေးနိုင်တယ် ..”

တစ်ယောက်တည်း ရေရွတ်ညည်းတွားနေသလိုပြော၍ တိတ်ကျ သွားပြန်သည်။ ပြီးမှ ...

“ဒါပဲ .. ဒီထက် ရှင်ပိုပြီးသိချင်ရင်လည်း ရာရာ မပြောနိုင်ဘူး..”

သူမရဲ့ ညှိုးနွမ်းခြင်းတွေက စကားသံလေးတွေမှာသာ ရိုက်ခတ် နေခဲ့ပေမယ့် သူ့မျက်နှာကိုမော့ကြည့်လာသည့် မျက်ဝန်းတွေက အေးစက် စူးရဲနေခဲ့လျက် ..

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ရှင့်ကို ရှင်းပြစရာဘာအကြောင်းမှ မရှိလို့ ပဲ ..”

“ကိုယ်ကလည်း ထပ်မေးပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် လောကမှာ ငွေပေး ယူတိုင်းမရတာတွေ အများကြီးပဲ .. မင်းကတော့ အဲဒီအများကြီးထဲက တစ်ခုခုကို အလွယ်တကူလဲလှယ်နေတာပဲ ..”

“ဟုတ်တယ် .. ရာရာ ဆိုတဲ့ မိန်းမကို လူတွေအံ့သြနေကြတယ်၊ အထင်မြင်သေးကြတယ်၊ ငွေလိုချင်လို့အလုပ်ရှာကြတဲ့ လူတွေထဲမှာ ရာရာ လုပ်တဲ့အလုပ်ကို ရွံကြတယ် ..”

“ရွံစရာကောင်းတဲ့အထိတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဒီအလုပ် ကြောင့် မင်းဘဝမှာ ဘာတွေဒီလောက်တောင် လိုအပ်နေသလဲဆိုတာ လူတွေသတိထားမိလိမ့်မယ် .. ကိုယ် မပြည့်စုံတာကို လူသိအောင် ကြေညာလိုက်သလိုမျိုး၊ နောက်တစ်ခုက မင်းဘယ်လောက်လိုအပ်ချင် တွေရှိနေနေ .. ဒါကြောင့် ဒီလိုလုပ်ရပါတယ်ဆိုရင် စာနာပေးနိုင်ဖို့ မလွယ်ဘူး ..”

ရာရာ က ခြေလှမ်းတွေ ရပ်ပစ်လိုက်သည်။

“လူတွေရဲ့ စာနာခြင်းတရားကို ရာရာ လိုအပ်တာမဟုတ်ဘူး ..”

မထီမဲ့မြင်တုံ့ပြန်လိုက်သည့်စကားပေမယ့် သူမ မျက်ဝန်းလေး တွေမှာ ဆွေးမြေ့ကြော့ရိပ်တို့ စွန်းထင်းနေခဲ့သည်။ သေချာစူးစိုက်ကြည့် နေမိရင်း မျက်ရည်စလေးတွေနဲ့ စူးလက်လာတာကိုပါ မြင်နေရ၏။ သူ သက်ပြင်းချမိသည့်အချိန်မှာ သူမက မျက်ဝန်းတွေကိုလွှဲဖယ် သွားကာ ..

“လူတိုင်း စုတ်သပ်သနားနေကြရင်လည်း အဲဒီထဲမှာ ယောက်ျား တွေသနားတာကို ရာရာ အမုန်းဆုံးပဲ ..”

“မင်းကို မသနားပါဘူး .. ဒါပေမယ့် လဲလှယ်မှုတိုင်းမှာ ထိုက် ဆန်တဲ့ တန်ရာတန်ကြေးဆိုတာရှိတယ်၊ မင်းဘယ်လောက်ရထားသလဲ ငါမသိဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူ မင်းဆီက အဆမတန်ယူနေတာတွေကို ဘာနဲ့တန်ဖိုးဖြတ်ပြီး မင်း ကျေနပ်နေတာလဲ ..”

“ဘယ်ကျေနပ်ပါ့မလဲ .. ဒါပေမယ့် ကျေနပ်ပေးနေရတယ် ..”

“ဘယ်အချိန်ထိလဲ ..”

“အဲဒါ ရှင်နဲ့မဆိုင်ပါဘူး ..”

ဘုဆတ်ဆတ်အသံလေးတွေပြန်ပေါ်လာကာ ခြေလှမ်းတွေပြန် ဆည်ရွေလျား၏။

“ရာရာ ..”

“ကိုပြာသို့ .. ရှင့်ကို ရာရာ ဒီထက်ပိုမပြောချင်ဘူး၊ ရှင်လည်း ဘာကို နားလည်တယ်ဆိုရင် ဒီကစပြီး နောက်ဘယ်တော့မှ ..”

“နေပါဦး .. မင်းကို ကိုယ် အမြင်ရှင်းသွားပါပြီလို့ပြောနေတာ..၊ နေလိုက်ဖြစ်နေတာမှ မဟုတ်ဘဲ ..”

“ရှင်နဲ့ ပတ်သက်နေတဲ့ မိန်းမတွေကို ရာရာ နောက်ထပ်ရင်မဆိုင် ခဲ့ရဘူးနဲ့ ..”

ခြေလှမ်းတွေက နေ့ကျသွားလိုက်၊ ရပ်သွားမိလိုက်နှင့် ပြီးတော့ ဆက်လျှောက်မိပြန်ကာ ..

“ဧက နဲ့ ရာရာ ဘာတွေဖြစ်နေနေ သူ ဘာလုပ်လုပ် ဟိုနေ့က ဆိုင်ထဲမှာ ပါးရိုက်ခံရမယ့်အဖြစ်မျိုးလောက် ရာရာ တစ်ခါမှ ..”

ပြောနေရင်း အသံတွေတုန်ယင်အက်ရလာခဲ့လျက် ..

“ရာရာ .. ရာရာ အဲဒီလိုအပြောဆိုခံထိုက်ပါတယ် .. ဒါပေမယ့်..”

“တော်တော့ ..”

သူ ရာရာ ပခုံးလေးနဲ့ သူ့ပခုံးတိုက်ပစ်လိုက်ပြီး တားဆီးမိ၏။ သူမရဲ့ မျက်ရည်တွေကို မြင်လိုက်ရတိုင်း စိတ်ညစ်ရတဲ့ညတွေထဲမှာ အဲဒီဒီသံတွေကြောင့် ပိုဆိုးသည်။

ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ သူမ အဲဒီလောက်ထိ နေရာယူထားခဲ့တာကို ဘယ်သူမှ မသိ ..

“နောက်ထပ် ကိုယ့်ကြောင့် မင်းကို ဘယ်သူမှမစော်ကားစေရဘူး။ ပြီးခဲ့တာတွေကိုလည်း ကိုယ့်ဘက်က လွန်ခဲ့တာတွေလို့ပဲ သဘောထားပြီး မင်းကို တောင်းပန်တယ်ကွာ .. ကိုယ်တို့မိတ်ဆွေဖြစ်လို့ရပြီလား..”

“ဟင့်အင်း ..”

ရာရာ ခေါင်းခါ၍ ပြတ်သားစွာငြင်းသည်။ ဒီလူ ရည်းစားတွေ ဘယ်လောက်များတာမသိပေမယ့် မိန်းကလေးတိုင်း သတိထားဂရုစိုက်နေတဲ့သူကို ကိုယ့်လိုအဆင့်အတန်းမျိုးက သူလိုငါလိုရောနှောနေလို့ မဖြစ် ..

“နေဦး .. ဟေ့ .. ရာရာ ..”

“ရှင့်ကိုပြောပြီးပြီပဲ ကိုပြာသို ..”

“ပြာသို ပဲခေါ်ပါကွာ .. ဒီမှာ ..”

ပြာသို က ရာရာ ဘေးမှာ ရပ်လိုက်ပြီး ထီးကိုလက်တစ်ဖက်နဲ့ ပင့်ထားလိုက်ကာ ..

“ဘာဖြစ်ဖြစ် .. မင်းနဲ့ ကိုယ်က ရင်းနှီးမှုတွေနဲ့ဆုံခဲ့ကြတာ။ အဲဒါက ချစ်တာ၊ မုန်းတာတွေနဲ့မဆိုင်တဲ့ ပတ်သက်မှုမျိုးကို ဆိုလိုတာ။ မင်းကိုယ် တောင်းပန်တာကို ကျေနပ်တယ်ဆိုရင် ပြီးတာပဲ ..”

“ရှင့်ကို ရာရာ က ..”

“ဘာအကြောင်းတွေရှိရှိ ထားလိုက်တာ .. အခု မင်းကို ကိုယ် ပေးစရာ ရှိတယ် ..”

“ဘာ! ...”

“ဘာမှမဟုတ်ဘူး .. ဖိနပ်လေးတစ်ရုံပဲ ..”

ဖိနပ်ဆိုတော့ ရာရာ က နားမလည်သည့်မျက်ဝန်းလေးတွေနှင့် ကြည့်နေ၏။

“ဖိနပ် ..”

“ဟုတ်တယ် .. စက်လှေကားပေါ်မှာ မင်း ပြတ်ကျန်ခဲ့တဲ့ ဖိနပ်လေးတစ်ဖက်လေ .. အဲဒီဖိနပ်ကိုကောက်ထားပြီး အသစ်တစ်ရုံဝယ်ထားတာ အဲဒီနေ့တည်းက ..”

ရာရာ ပါးပြင်လေးနှစ်ဖက် ပန်းရောင်ရင့်သွားသည်။ ဒီလိုရှိထားလိမ့်မည်လို့မထင်ခဲ့မိသည့်ထဲမှာ ခုပြောနေတာကိုလည်း မယုံနိုင်။ ပြီးတော့ ရက်သလိုလို ထိတ်လန့်သွားသလိုလို၊ သူ့ ဘာမှပြောတာမဟုတ်ဘဲ မျက်နှာမထားတတ်အောင် ဖြစ်သွားခဲ့၏။

သူက ရာရာ ထီးလေးကို အသာလေးပြောင်းယူပြီး နှစ်ယောက်လုံး အောင် ဆောင်းထားလိုက်ရင်း ..

“အဲဒီနေ့တုန်းကလည်း မင်းကို ဖျတ်ခနဲဆိုတစ်မျိုးတစ်မည် ထင်သွားမိသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီလိုထင်လိုက်မိတိုင်း နောက်ဆက်တွဲဖြစ်လာတဲ့စိတ်က မင်းကို အထင်သေးတာမဟုတ်ဘူးဖြစ်နေတယ်။ ကိုယ် တကယ်ပြောနေတာပါ .. မင်းနဲ့ ကိုယ် နားလည်မှုလွဲနေတဲ့ကြားက အဆင်မပြေတဲ့ ရင်းနှီးမှုတွေရှိနေခဲ့တာ ..”

“ရာရာ ကို အထင်မသေးဘူးဆိုလို့ ဒါက ညာတာပဲဖြစ်ပြီး ပေးပေးမမပြောပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီဖိနပ်ကို မလိုချင်ဘူး ..”

“ဟင်! ...”

“လို့လည်းမလိုတော့ဘူး .. ရာရာ ဒေါက်မြင့်ဖိနပ်တွေ လုံးဝမစီးတော့ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်။ ဒီဖိနပ်ကပေးတဲ့ သင်ခန်းစာတွေကပဲ လုံလောက်နေပါပြီ ..”

“ရာရာ .. အဲဒါတွေ ထပ်မပြောဖို့ ကိုယ်တောင်းပန်နေတာပါ..”

“ရာရာ ကိုလည်း အဲဒီဖိနပ်ထပ်မပေးဖို့ တောင်းပန်ပါတယ် ..”

“မဟုတ်ဘူး .. ဒီဖိနပ်ကို ‘ကျွန်တော့် သူများဖိနပ်ပြတ်ထားလို့ အလျှော်ပေးဖို့ဝယ်ထားတာ’ လို့ အိမ်ကိုပြောထားတာ၊ အဲဒါကြောင့်လည်း ကိုယ်ကားတွေလဲစီးတိုင်း ဒရိုင်ဘာတွေကအစ ဖိနပ်ကို ကားပြောင်းထည့်ပေးကြတယ် ..”

သူမ မျက်လုံးပြူးသွား၏။

“မေမေတို့ လေးလေးကျော် တို့ကတောင် သူတို့ကားပေါ်မှာပါ သွားရင် ဖုန်းဆက်ပြီး သတိလှမ်းပေးကြတယ်။ အပြင်မှာ ကိုယ်နဲ့ နီးနေရင် ကိုယ့်ဆီပြန်လှည့်လာပြီး ကားထဲ ပြန်ထည့်ပေးကြတာက ..”

ဖြစ်နိုင်လို့လား ..။

အဓိပ္ပာယ်မရှိတာတွေ ဒီလူ ညာပြောနေတာ ..။

နားထောင်နေရင်း မနေတတ်မထိုင်တတ်ကြီးဖြစ်လာခဲ့၏။ သူ့ကြောင့် ဖိနပ်ပြတ်တာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ ဒီဖိနပ်ကိုရေကြီးခွင်ကျယ်လုပ်ခဲ့ရတာလဲ ..။

“ကိုယ်လည်း ဖိနပ်ပြတ်လေးကိုကြည့်ပြီး ကိုယ် အထင်လွဲလိုက်မိတာကို စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားခဲ့တာ၊ အဲဒါနဲ့ မရည်ရွယ်ဘဲ ဝယ်လိုက်မိတာပဲ .. မင်းကိုတွေ့ရင် ပြန်ပေးမယ်ဆိုပြီးတော့ ..”

“ရှင်နဲ့မှ မဆိုတာ ..”

“မသိဘူး .. ဆိုင်သလိုကြီးခံစားလိုက်မိတာ၊ အဲဒါက ကိုယ် တလွဲထင်လိုက်မိတဲ့အတွက် တစ်ခုခုပြန်ပေးချင်တာမျိုးဖြစ်မယ်ထင်တယ်..။ ဒီလောက်ဆို မင်း လက်ခံလို့ရပြီလား ..”

ရာရာ ဘာပြောရမှန်းမသိတော့ဘဲ သူ့ကို ငေးနေမိစဉ် ဖုန်းသံ

ကြောင့် ဆတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။

အိတ်ထဲကို ဖုန်းထုတ်ယူတော့ ဗယာကြော်အိတ်လေးက တလှုပ်လှုပ်နှင့် ရှုပ်နေသဖြင့် ပြာသို က ယူထားပေးလိုက်၏။ သူများဖုန်းပြောတာကို ရပ်ကြည့်နားထောင်မနေသင့်ပေမယ့် သူ တမင်ဒီတိုင်းနေလိုက်တာဖြစ်ကာ၊ ရာရာ ကလည်း သူ မရှိစေချင်သည့်ပုံစံမျိုးမပြဘဲ ဖုန်းကို ကြည့်၍ ..။

“အိမ်နားက ဖုန်းပဲ ..”

ခပ်တိုးတိုးရေရွတ်ကာ ..။

“ဟလို ..”

“.....”

“ဟင် .. ဒေါ်လေးစု .. ဘာဖြစ်တယ်၊ အမေ ဘာဖြစ်လို့လဲ ..”

“.....”

“ဘာဖြစ်သွားတာလဲ .. မနက်က မဆိုးသေးပါဘူး၊ အခု လာခဲ့မယ်၊ လာပြီ ဒေါ်လေးစု .. အမေ့ကိုကြည့်ထားပေးပါနော် ..။ ခဏလေးပါ.. အခု လာပါပြီ ..”

ဖုန်းပြောရင်း တစ်စစမြန်ဆန်သွားသည့် ခြေလှမ်းတွေက ရပ်တော့မလားလို့ ကြည့်နေရင်း လုံးဝမရပ်တန့်ခဲ့ဘဲ တက္ကစိတစ်စီးကို လက်ပြတားပြီး ပြေးတက်သွားတဲ့အထိ ..။

“ဟား .. ဒီမှာလူတစ်ယောက်လုံးကြီးကို အကျိုးအကြောင်းလေးတောင် ပြောမသွားဘူးကွာ .. ကျွတ် ..”

ပြာသို မျက်နှာ ရှုံ့ခဲ့သွားသည်။

သူ့လက်ထဲမှာ ထီးတစ်လက်နဲ့ ဗယာကြော်ထုပ်လေး ..။ ဒါက စင်ဒရဲလားပုံပြင် ဆန်းသစ်တာတော့ မဖြစ်နိုင် ..။

အခန်း (၂၈)

“အမေရယ် .. အဲဒါမဟုတ်ပါဘူး၊ သူက သမီးနဲ့ ဘာမှမဟုတ်ဘူး၊ တခြားကိစ္စရှိလို့ အိမ်ကိုလိုက်လာတာပါ ..”

“ညည်း .. ငါ့ကို ညာပြောနေတာလား ..”

အမေ့မျက်နှာက ရာရာ တစ်ခါငြင်းလိုက်တိုင်း မျှော်လင့်ခြင်းတွေ ကင်းဝေသွားခဲ့သလို ဖျော့ကျနွမ်းလျသွားခဲ့ရှာကာ ..

“ငါ ခုနေ .. ခုနေ သေသွားရင်တော့ ညည်း လင်မရသေးတဲ့အတွက် ဒီအိမ်မှာ သရဲမကြီးဖြစ်နေမှာပဲ ..”

“အမေ ဘာတွေပြောနေတာလဲ အမေရယ် ..”

“ငါက သေတော့မှာ ..”

“အမေ နေကောင်းသွားမှာပါ အမေရဲ့ ..”

“ငါ့မှာ ကင်ဆာရှိနေပြီ ..”

အမေ ဘယ်လိုလုပ်သိသွားတာလဲ ..

ရာရာ အကြည့်တွေက စံပယ် ဆီ ရောက်သွားလျှင် စံပယ် က ခေါင်းခါငြင်း၏။ မချို လည်း ရှိနေသဖြင့် သူမကလည်း ရာရာ ကို

ခေါင်းခါပြကာ ..

“ငါ ဘာမှမပြောဘူး ..”

လို့ ခပ်တိုးတိုးဖြေရှင်း၏။ ဒေါ်ကြင်ကြင် က အိပ်ရာပေါ်မှာ ဝတ်လက်ကလေးရှိနေလျက် မျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်တို့သည် နားသယ်ခပ်ဆံစများထဲသို့ တိုးဝင်စီးနေကြ၏။

“ဘယ်သူမှမပြောဘူး၊ ငါ့ဘာသာ ငါသိတာ .. ဆရာဝန်ကလည်း မပြောဘူး .. ငါ့ဘာသာ ငါချောင်းနားထောင်တာ ..”

နှာခေါင်းဖျားတို့ ရှုံ့ပွရှုံ့ပွနှင့် ဘယ်သူမှ မမေးရတဲ့ ဝန်ခံနေခဲ့ပြီး ငိုမဲ့မဲ့နှုတ်ခမ်းတို့က ဂငယ်ပုံချိုးနေရှာ၏။ ကလေးလို ငိုရှိုက်နေပေမယ့် အခြေအနေကို သိနေသည့် ရာရာ ရင်ထဲမှာ နှင့်နေသည်။

အမေ့မှာ ကဲ(နံ)ဆာ(ရ်)ရောဂါရှိနေပြီဆိုတာ သူမတို့အရိပ်အမြွက်လေးတောင် မသိခဲ့ရပေ ..။ ငယ်ငယ်တည်းက နှာခေါင်းသွေယိုတတ်သည့်ရောဂါ ရှိခဲ့သည်။

ညာဘက်သွားဖုံးကွေက အံသွားတွေ ဒုက္ခပေးသဖြင့် ရေစီးကမ်းပြီး ဖြစ်တတ်တာလည်းရှိနေသေးသည်။ ထို့ကြောင့် သွားတိုက်တိုင်း သွေးပါတတ်တာတွေ၊ အလိုလိုနေရင်း သွေးပါလာတတ်တာတွေ၊ ဒါတွေအားလုံးက အမှတ်တမဲ့တွေထဲမှာပဲ ပြီးပျောက်နေခဲ့လေသည်။

ခဲကျမှ ရောင်းတွေအဆက်မပြတ်ဆိုးလာကာ ချောင်းဆိုးလို့ ရင်ဘက်နာသလားမလဲ၊ ဗိုက်ကြောတွေနာတယ်လို့ပြောတာလည်း ချောင်းဆိုးလို့ပဲထင်လိုထင် ..။

အမေ့ မျက်နှာပေါ်က မျက်ရည်တွေကို သုတ်ပေးရင်း ရာရာ ကြိတ်၍ ရိုက်ငိုမိသည်။ အမေ့ရောဂါလက္ခဏာတွေပြလာသည့်အချိန်မှာ သူမက အမေ့ကိုပစ်ပြီး အပြင်ထွက်နေခဲ့ရသည်။

အမေ့ကို ဂရုစိုက်မိခဲ့တာ အပြစ်လား .. ဒါမှမဟုတ် တားဝတ်နေတဲ့အတွက် ကျပ်တည်းခက်ခဲလာတဲ့ ကံကြမ္မာကို ရိုးမပယ်ဖို့ရမည်လား ..

“ကိုယ့်စိတ်ကိုဖြေပါ ညီမရယ် .. သူ အခု ကြည့်ကြည့်လင်လင်

ရှိနေနိုင်တုန်းမှာ .. ညီမက ..”

“ဘာတွေပြောနေတာလဲ ..”

လူမမာက လူကသာ ငေါက်ခနဲမထနိုင်ပေမယ့် လေသံကတော့ မာနေဆဲဖြစ်ကာ မချို ကို အဖြစ်တင်သလိုကြည့်နေခဲ့လျက် ..

“ငါ မမာတော့ဘူးဟဲ့ .. ပျော့နေပြီ၊ ကံ(နံ)ဆာ(ရ်)ရောဂါနဲ့ သေတော့မှာ၊ ငါ ဆရာဝန်ပြောတာ ချောင်းနားထောင်လိုက်ပါတယ်ဆို အဲဒါကြောင့်မို့လို့ ရာရာ ကို ယောက်ျားပေးစားရမယ်၊ သူ့အစ်ကိုကလည်း မိန်းမယူသွားပြီ ..”

“ဟင် .. မယူပါဘူး .. အဲဒါရော အမေ့ကို ဘယ်သူပြောတာလဲ..”

“ပြောမှ သိရမှာလားအေ .. ဒီလောက် အကြာကြီးပျောက်နေမှတော့ မိန်းမတွေနေလို့ပေါ့ ..”

ဘာတွေဘယ်လို မှန်းဆတွက်ချက်လိုက်သည်မသိပေမယ့် အမေပြောတာတွေ ကွက်တိမှန်သွားသဖြင့် ရာရာ ဘယ်လိုထပ်ပြီး ကာကွယ်ဖုံးဖိရမှန်းမသိတော့ပေ ..။

“သားတွေ မွေးရတာ အဲဒါပဲ အခု ငါကသေတော့မယ်၊ ဒီကောင်မလေး လင်လည်းမရှိ၊ ကျွေးမွေးမယ့်လူကမရှိ ..”

“အမေ ..”

“တော်ပါအေ .. သမီးရှာဖွေစားတတ်တယ်၊ အမေ့ကိုတောင် ရှာကျွေးနိုင်သေးတာ .. ညည်း ဒါတွေပဲပြောမှာ ..”

ပြောရင်း ရှိုက်ငိုပြန်သည်။ စိတ်တွေကယောင်ခြောက်ချားဖြစ်နေသလောက် ငိုလွယ်ရယ်လွယ်ဖြစ်နေတာက ဘယ်လိုမှ ထိန်းမရတော့ဘဲဖြစ်လာခဲ့သည်။

ဘာတွေကိုမေ့မေ့ စိတ်ဘယ်လိုမငြိမ်သက်ပါစေ ရာရာ အတွက် အိမ်ထောင်ချပေးခဲ့မှ စိတ်ချရမည်ဆိုသည့်အစွဲကတော့ ပိုလို့သာ ကြီးကျယ်စွဲမြဲနေခဲ့၏။

“ငါ့ကို စန်းမြ ကို ခေါ်ပေးစမ်းပါ၊ သူ့ကို ချက်ချင်း ငါ့သမီးကို

ယောက်ျားပေးစားဖို့ပြောရမယ်၊ ညည်း မငြင်းနဲ့တော့ ရာရာ .. ငါက သေတော့မှာ .. အဟွတ် .. အဟွတ် ..”

“အမေ ..”

ချောင်းဟန်ရှိသာသာ တစ်ချက်နှစ်ချက် ဆိုးလိုက်တာနှင့် သွေးတွေ စင်ထွက်လာတာ ရင့်ဘတ်ပေါ်မှာ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက်ကျ၏။

“အမေ ..”

“တွေ့ .. တွေ့လား သွေးတွေ၊ ငါ ဟန်ဆောင်နေတာမဟုတ်ဘူးနော် .. တကယ်သေတော့မှာ၊ အဲဒါကြောင့် ညည်း လင်ယူရမယ် ..”

“အမေရယ် .. အဟင် ..”

ရာရာ အမေ့ကို ဖက်၍ တအားငိုပစ်လိုက်မိသည်။ သွေးတွေ တကယ်ထွက်လာတာကို အမေ အားပါးတရကြီး သက်သေထုပြုနေသည်။ သမီးဖြစ်သူ မငြင်းနိုင်တော့အောင် ပြစ်ရာရပြီဆိုသည့် ဝမ်းသာအားတက်ခြင်း မှလွဲ၍ ကိုယ့်ရဲ့ သေဘေး နီးနေတာကိုလည်း ကြောက်ရမှန်းမသိရှာ..။

“မငိုစမ်းပါ” အေ .. ညည်းငိုရင် ငါငိုချင်ပါတယ်လို့ဆိုမှ ..”

ပြောနေရင်း ငုချလိုက်ကာ သူပြောချင်တာကိုပြောရဖို့ ရာရာ ကိုယ်လေးကိုလည်း ရင်ခွင်ထဲက အတင်းပြန်ဆွဲထူ၍ ..။

“အခု ညည်း ဒုက္ခရောက်တော့မှာကိုသိပြီမို့လား .. မိန်းမတစ်ယောက်က အရိပ်အကောင်းမရှိလို့ မဖြစ်ဘူးဆိုတာလေ ..၊ ဘူးကောင်းမှ စင်ခံ၊ လင်ကောင်းမှ စံရ တယ်တဲ့ ..၊ ညည်း ယောက်ျားယူလိုက်မှ အားကိုးရမှာ၊ ညည်းအစ်ကိုကို အားမကိုးနဲ့နော် .. အဟွတ် .. အဟွတ်..”

“အမေ .. အမေရယ် .. စကားတွေသိပ်ပြောပါနဲ့ .. အိပ်ရာထဲမှာ လှဲနေလိုက်ပါ ..”

“မလှဲပါဘူး .. အား .. ကျွတ်ကျွတ် .. နာလိုက်တာ ..”

“အမေရယ် ..”

“ဖယ်ပါအေ .. ငါ့ကို စန်းမြမြ ဆီ ဖုန်းဆက်ပေးပါဆို၊ ညည်း ခုထိ ခေါင်းမာနေတာ ငါဖြင့် အံ့ဩ ရာရာ ..၊ ကိုယ့်ယောက်ျားကမှ

ကိုယ့်ကို ရှာကျွေးမှာ၊ ညည်းအစ်ကိုက ညည်းကို ကျွန်လိုပဲထားပြီး သူ့မယားကိုပဲ ရှာကျွေးမှာသိရဲ့လား ..”

“သိပါတယ် .. သိပါပြီ အမေရယ် .. အမေ ခဏလှုံနေလိုက်ပါ။ သမီး အမေ့ကို ဆေးတိုက်မယ်လေ .. နော် ..”

“မသောက်ဘူး .. မသောက်ဘူး .. ဆရာဝန်လည်း ငါ့ဖင်ကို ထိုး သွားပြီးပြီ ..”

“အဲဒါ ဆေးထိုးတာလေ၊ ဆေးသောက်မှ ဆေးပတ်လည်မှာ အမေ ရဲ့ ..။ သမီးကို သနားရင် သောက်လိုက်ပါအမေရယ် .. နော် ..”

“ဟုတ်ပါတယ် အဒေါ်ရယ် .. အဒေါ် ကျန်းမာရေးကောင်းမှ ရာရာ ကို စောင့်ရှောက်နိုင်မှာလေ ..”

“ဟဲ့ .. တိတ်စမ်း ..”

ဒေါ်ကြင်ကြင် က မချို့ ကို ဒေါသတကြီးအော်ဟစ်လိုက်ပြီးမှ ရင်ဝကိုဖိနှိပ်ပြီးခဲ့သွားသည်။ သို့သော် ချက်ချင်းမျက်နှာပြန်မော့၍ ..။

“သမီးအပျိုအရွယ်ကို မိဘစောင့်ရှောက်တာက မလုံခြုံဘူး၊ ခုပဲ ငါသေတော့မယ် ညည်းတို့ကို သေတစ်ပန်သက်တစ်ဆုံးသိ မိဘက စောင့်ရှောက်သွားနိုင်သလား ..။ ကဲ .. ပြောပါအေ .. စန်းမြ ကို ဖုန်းဆက် ရမှာလား၊ ကိုယ်ကြိုက်တာကိုယ်ယူမယ်ဆိုရင် မိချို ပြောတဲ့ အဲဒီ ကောင်လေးကိုခေါ်လာခဲ့မှာလား ..”

နောက်ထပ် ပြာသို့ အကြောင်းက မဖြစ်မနေပါလာခဲ့ပြန်ပြီ ..။

ရာရာ စိတ်ပျက်သည့်အကြည့်တွေက မချို ဆီ ရောက်သွားပြန် သည်။ ချိုချိုမာ က တောင်းပန်သည့်မျက်နှာလေးနှင့် ..။

“အဲဒါကလေ .. ငါ .. ငါလည်း ..”

“တော်ပါတော့ မချို ရယ် .. ရာရာ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိတော့ဘူး..”

“ဘာ .. ခုထိ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဘူး ဟုတ်လား၊ အောင်မယ်လေး ငါ့ရင်ဘတ်တွေအောင်လာပြီ .. မလုပ်ဘူး ..”

ဗိုက်ကိုကိုင်လိုက် ရင်ဘတ်ကိုစမ်းလိုက်နှင့် ဒေါ်ကြင်ကြင် မျက်လုံး

ပြူးနေ၏။
“အမေ ဘယ်ကနာတာလဲဟင် ..”

“မသိဘူး .. အား .. နာတယ် .. အား ..”
ဒေါ်ကြင်ကြင် အိပ်ရာပေါ် မှောက်လျက်လေးကုန်းကျသွားကာ..။

“ငါ ဟန်ဆောင်နေတာမဟုတ်ဘူးနော် ..။ တကယ်သေအောင် နာနေတာ၊ ငါသေတော့မှာထင်တယ်၊ သွား .. စန်းမြ ကို ခေါ်ပေး၊ ဟို ကောင်လေးကိုလည်းခေါ်လိုက်၊ ငါ .. အဲ .. ငါ ကြိုက်တာနဲ့ပေးစားခဲ့မယ်..”

“အမေ ..”
“သွားခေါ်ပါဆိုအေ .. ငါ .. ငါ ခုနေ အသက်ထွက်သွားရင် မျက်လုံး

ကြီးပြူးပြီးသေမှာ ညည်းသိလား ..။ အသေမဖြောင့်တဲ့လူတွေ မျက်လုံး ပြူးသေတယ်၊ ငါ့ကို အသေမဖြောင့် .. ဖြောင့် .. အား .. အင့် .. ဝေါ့..”

“အမေ ..”
“ဒေါ်လေး ..”

“မချို လုပ်ပါဦး ..။ အမေ သွေးတွေအန်နေပြီ၊ စံပယ် .. ဆရာပေး ခဲ့တဲ့ဆေး လုပ်ပါဦး ..”

“ဟဲ့ .. ဘာဖြစ်ကြတာတုန်း ..”
“မကြင်.. တော်တော်လေးဖြစ်နေတယ်ဆို ..”

အိမ်နီးတစ်ချို့ အူယားဖားရားပြေးလာကြသည်။ ဒေါ်ကြင်ကြင်

တစ်ကိုယ်လုံးတုန်နေလျက် စကားတွေပြောနေဆဲဖြစ်ကာ ဘာတွေ

မိသိ ..။
“ဓရဘူး ရာရာ .. အိမ်မှာမဖြစ်ဘူး၊ နင့်အမေကို ဆေးရုံတင်လိုက်

အမေ့ကို ဆေးရုံတင်လိုက်ရတဲ့အထိ ပတ်ဝန်းကျင်က ဖေးမအောင်

အေးကြသည်။ ရာရာ ဘာလုပ်ရမှန်းလည်းမသိ၊ မငိုဘဲနဲ့လည်း မျက်

လုံးတွေက မစဲခဲ့ပေ ..။

ဒေါ်စန်းမြမြ တို့ မိသားစုတွေ ဦးဆုံးရောက်လာကြပေမယ့် ဒေါ်ကြင်ကြင် စကားမပြောနိုင်တော့ပေ။ သတိရလိုက် မရလိုက်နှင့် သတိရလာတဲ့အခါ စကားပြောဖို့ချည်း ကြိုးစားနေသဖြင့် ရောဂါရှိနေတာထက် ပိုပင်ပန်းကာ အမေ့အဖြစ်က မကြည့်ရက်ဖွယ်ပါ။

“မိဘဆိုတာ မသေခင်ပြုစုရတယ်။ စားနိုင်သောက်နိုင်တုန်းမှာ ကျွေးမွေးပြုစုရတယ်။ အခု သူ ဘာမှမစားနိုင်တော့ဘူးဆို ဆေးဖိုးဝါးခပေါ့အေ .. ရော့ .. ရော့ ..”

ပိုရင်းသည်ဆွေမျိုးတွေက တတ်နိုင်သလောက်တော့ နှုတ်၏ စောင်မခြင်း၊ လက်၏စောင်မခြင်းနဲ့ ကူညီကြ၏။

ဒေါ်စန်းမြမြ ကတော့ အမေနဲ့ရော ရာရာ နဲ့ပါ အရင်းအနှီးဆုံးမို့ ပေးလည်းပေးသလို ပြောလည်းပြောပြ၏။

“ညည်းအမေရဲ့ နောက်ဆုံးဆန္ဒက ညည်း အိမ်ထောင်ပြုဖို့ပဲ ရာရာ၊ ဒါပေမယ့် ယောက်ျားယူတယ်ဆိုတာ ဈေးပြေးပြီး လိုအပ်တာလေးတစ်ခု ကောက်ဝယ်လိုက်သလိုမရဘူး။ သူ ဒီရက်ပိုင်းမှာ တဂျီဂျီပူဆာနေတာလည်း ငါ ဥပေက္ခာထားခဲ့ရတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူက စိတ်ဝေဒနာရင်၊ နေရာတကာ သူ့သေ ဘကျဖြစ်ပေးလို့မရဘူး။”

ပြောသွားတာတွေက ဟုတ်တော့ဟုတ်နေတာတွေချည်းပါ။ ဒါပေမယ့်..

“ငါနဲ့လည်း ညီအစ်မတော်ပါတယ်။ သူ့ကို သံယောဇဉ်မရှိလို့ ပြောနေတာမဟုတ်ဘူး။ သူ့ကို နောက်ဆုံးအချိန်လေး စိတ်ချမ်းသာပါစေဆိုပြီး ငါက ပြီးပြီးရောလုပ်ပေးလိုက်ရင် ညည်းကလည်း ငါ့တူမပဲ။ ညည်း ဒုက္ခရောက်သွားမှာ ..”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ .. အဲ့ဒါကြောင့် အမေ့ကို ရာရာ လည်း အဲဒီဘက်ကို အာရုံမရောက်အောင် တားနေခဲ့တာပါ ..”

“အေး .. ငါတို့ရဲ့ ဗုဒ္ဓဘာသာတရားက သေရင် ကိုယ့်နောက်ဘာမှမပါဘူး။ ဒီခန္ဓာကိုယ်အပုတ်ကောင်ကြီးကိုစွန့်ပြီး တခြားဘဝတစ်

ခုမှာ မှီတွယ်နေရတာပဲ။ ဒါကို ကျန်ခဲ့တဲ့လူက သေတဲ့လူ စိတ်ချမ်းသာအောင်ဆိုပြီး ဘာတွေစွန့်လွှတ်ပေးရမလဲ၊ တစ်ခုတော့ရှိတာပေါ့အေ - လူသာသေတယ် နာမည်မသေဘူးတဲ့။ မိဘမရှိတော့ပေမယ့် ကိုယ့်ကြောင့် ဘာဂုဏ်သိက္ခာကို ထိခိုက်ပျက်စီးစေတာမျိုးတော့ မလုပ်သင့်ဘူးပေါ့ ..”

“စန်းမြမြ .. နင် ရာရာ ကို သိပ်တိုက်တွန်းမနေနဲ့၊ သူ့မှာ အုပ်ထိန်းသူမရှိ၊ ငွေကြေးဥစ္စာမရှိဘဲနဲ့ ရပ်တည်နေရတာ ..”

“ဟုတ်တယ် .. ငါတို့ကတော့ ကိုယ်လည်းပြည့်စုံအောင် မထောက်ပံ့နိုင်ဘူး။ သူ့ဘဝသူ့ကျောင်းနေရတဲ့ကိစ္စမှာ ဆိုးတာကောင်းတာတွေလည်း ပြောချင်တော့ဘူး ..”

ဆွေမျိုးတွေစုမိတာ ခဏလေးပေမယ့် အမျိုးမျိုးသောစကားတွေ ဆို ကြားခဲ့ရသည်။ အမေ့အတွက် နောက်ဆုံးအချိန်လို့ပြောနေကြပေမယ့် အမေ့ကို ဖေးမညှာတာသင့်ကြောင်း ဘာမှမပါ။

သေစကားတွေချည်းထပ်နေအောင်ဆိုလျက် အားလုံးအလယ်မှာ နှုတ်ရည်အရွဲသားနှင့် ရာရာ မျက်နှာကိုဘယ်သူမှ စာနာရမှန်းမသိ။

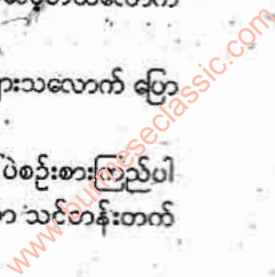
“ပြောရရင် မမကြင် ဒီလောက်အဖြစ်ဆိုးသွားတာ သူ့ ပေါ့လျော့လည်းပါတာပဲ ..”

“သူလည်း ရှာဖွေရုန်းကန်နေရတာပဲလေ ..”

“မှန်ပေမယ့် သမီးမိန်းကလေးဆိုတာ အမေ့ မျက်နှာကို အကြည့်တတ်ဆုံးပဲ၊ အပြင်မှာ ထွက်ရှာနေရတဲ့ အိမ်ထောင်ဦးစီးယောက်ျားတွေဘာင်မှ ထမင်းဝိုင်းမှာ ခဏလေးဆိုတာနဲ့ အကြီးကောင် ကျောင်းမှာ အထိုက်နိုင်ရဲ့လား။ အငယ်မ လပတ်စာမေးပွဲမှာ အဆင့်တယ်လောက် ဆိုတာတွေ မေးချိန်ရတယ် ..”

အဒေါ်ဝမ်းကွဲတွေ၊ ဦးလေးအရင်းအဖျားတွေ များသလောက် ပြောကြတာ တစ်ယောက်တစ်မျိုး။

“သွေးပွက်ပွက်အန်မှ သိရတယ်ဆိုတာ အဒေါ်ပဲစဉ်းစားကြည့်ပါ။ အပြင်မှာ ထွက်ရှာနေရတယ်ဆိုတာလည်း သူ့မှာ သင်တန်းတက်

ချိန်တော့ရှိနေတာပဲမို့လား .. ပြီးတော့ အစ်ကိုလုပ်တဲ့သူရဲ့ လစာလည်း ရှိတယ်။ မအေးအမျာ သမီးကိုစိတ်မဖြောင့်လို့ သတိမလစ်ခင်ထိ ဗလုံး ဗထွေးတွေပြောနေတုန်း ..”

ဘယ်သူတွေ ဘာပြောနေနေ သူမ မဖြေရှင်းနိုင်ပေ။ ဒါတွေကို ဖြေရှင်းဖို့ထက် အမေ့ကို မကယ်နိုင်တော့ဘူးဆိုသောအသိက လူထို မီးလောင်တိုက်သွင်းခံထားရသလိုပင် ..

“သေမယ့်လူက သူ့လမ်းသူသွားမှာပဲဆိုပေမယ့် သေခါနီးအထိ တစ်ချက်လွဲသွားတာနဲ့ အပါယ်ကျသွားနိုင်တယ်။ မကျွတ်မလွတ်အထိ နဲ့ ဝဋ်ဒုက္ခတွေခံနေရရင်လည်း ကျွတ်တမ်းဝင်ဖို့ဆိုတာမလွယ်ဘူး။ သူ့စွဲလမ်းနေတာကို ဖြေဖျောက်ပေးနိုင်မှ သူ့ရဲ့နောက်ဆုံးထွက်သက် အေးချမ်းမှာ ..”

“ဟုတ်တယ် .. ဒီတစ်ခါသတိလစ်သွားတာ ပြန်လည်မလာဘူးနော် ..။ အဲဒါ သူ့သမီးအိမ်ထောင်ရေးကိစ္စအတွက် နောက်ဆုံးအထိ နေတာဖြစ်နိုင်တာပေါ့ ..”

ထင်တာတွေပြောနေကြရင်း တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ထင်သွားကြတာ ညဉ့်နက်မှ လူစုကွဲ၏။

“အမေ ..”

ရာရာ အမေ့လက်ဖဝါးကိုဆုပ်ကိုင်ထားရင်း မျက်ရည်ပူတွေ တက်လာကြ၏။ ကကြီးပုံ မဟာနဖူးပြေပြေလေးနှင့် နှုတ်ချွန်ချွန်ထင်းနေလျက် အမေ့ မျက်နှာက ဖွေးနုလှပနေဆဲပင် ..။

ဒါပေမယ့် အိပ်ပျော်နေသလို လုံးဝပိတ်လျက်ကျနေခဲ့သည့် တောင်ဖျားတို့က လှုပ်ခတ်ခြင်းကင်းလျက် နားငြီးအောင် ပြောနေတာ သည့် အမေ့နှုတ်ဖျားက စကားသံတွေလည်း ဆိတ်သုဉ်းနေခဲ့၏။

“အမေရယ် .. အမေ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်ထိ စိတ်ပူနေရတာလဲ အမေ နေပြန်ကောင်းလာအောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်အားတင်းထားရမှာပဲ။ ဘာဖြစ်လို့ ရာရာ ကိုပဲ စိတ်ချလက်ချ ထားခဲ့ချင်နေရတာလဲ ..။ အမေ ..”

ခါနဲ့ .. အမေ့ကို ရာရာ ပြုစုလို့ မဝသေးဘူး။ အမေ ဘာမှမဖြစ်ဘူး..”

အမေ့ လက်ခုံပေါ်မှာ နဖူးနဲ့ကပ်ထိရင်း အသံမထွက်အောင် ကြိတ်နှိတ်နေမိသည်။ ထိုစဉ် အမေ့ လက်ချောင်းတွေလှုပ်လှုပ်ရွှေ့ဖြစ်လာကြ၏။

ရာရာ ဆတ်ခနဲကျူးထလိုက်မိကာ အမေ့လက်တွေကိုကြည့်လိုက်မိသည်။

“ရာရာ ..”

“အမေ .. အမေ သတိရလာပြီ ..”

အမေ့ မျက်လုံးတွေပွင့်လာပါပြီ။ သို့သော် မျက်ရည်တွေပြည့်နေခဲ့လျက်။

“ညည်းကိုမှ စိတ်မချတာ ငါ ဘယ်လိုလုပ်သွားရမှာလဲ ..”

“အမေရယ် ..”

“ညည်းက ငါ့ကိုအရူးဆိုပြီး ..”

“မဟုတ်ပါဘူး အမေရယ် .. မဟုတ်ရပါဘူး။ ရာရာ လေ .. အမေ့ ..”

ပြောပြရခက်နေလို့ပါ။ သမီးတို့ဘဝကိုလည်း အမေ သိနေသားနဲ့ အမေရယ်။ ကိုယ်က ဒီလောက်ဆင်းရဲနေတာ ဘယ်သားရှင်က သမီးနဲ့ ..”

ထက်ထပ်ပေးချင်ပါ့မလဲ။ အမေက သမီးကိုစိတ်ချချင်လို့ပေမယ့် စိတ်ချနိုင်တဲ့လူနဲ့ မဟုတ်ဘဲ လက်ထပ်ဖြစ်ဖို့အဓိကထားပြီး တွေ့ကရာလူနဲ့ ..”

“စိတ်ချနိုင်မလား ..”

“ဟုတ်တယ် .. ဒါပေမယ့် အခု ညည်းတစ်ယောက်တည်းကျန်ခဲ့တာမှာ ရာရာ ..”

“တိုကြီးရှိတယ်လေ .. ကိုကြီးကို မှာထားတယ် အမေရဲ့ ..”

“မဟုတ်ဘူး .. မဟုတ်ဘူး .. ခဏနေပါဦး။ ကျွန်မသမီးကို မှာနေ ..”

“အမေ ..”

“ငါ့ကိုခေါ်နေကြပြီ .. ငါသေတော့မယ်။ ငါ မသေချင်သေးဘူး။”

“အဲဒါ .. ငါ ညည်းကို ယောက်ျားပေးစားဦးမှာ။ ကျွန်မသမီးကို စိတ်ချနိုင်ဖို့ပါ မခေါ်ပါ။ လုပ်ကြပါဦး ..”

“အမေ .. အမေကိုမခေါ်ပါနဲ့ .. အမေ့ ..”

“ညီမ .. ညီမ သတိထားလေ ..”

“ရှင် ..”

ရာရာ မျက်လုံးတွေတိတိပပပွင့်လာသည်။ သူမ အမေ့လက်ပေါ်မှာ အိပ်ပျော်သွားခဲ့တာလား ..

အမေ့ ခုတင်ဘေးမှာ နိုက်ဂျူးတီကျသည့် သူနာပြုဆရာမနှင့်အတူ တစ်ယောက်ရှိနေကာ ..

“ဆရာမ .. အမေ သတိရပြီလားဟင် ..”

“ခဏ .. တိတ်တိတ်နေပေး ..”

ဆရာမက အမေ့ကို စမ်းသပ်စစ်ဆေးရင်း အလုပ်ရှုပ်နေကာ ..

“သတိပြန်လစ်သွားပြန်ပြီ .. ဒရစ်ချိတ်တာခဏဖြုတ်လိုက်၊ ဆွေးပိုက်လဲရမယ် ..”

ဒေါ်ကြင်ကြင် မျက်တောင်ဖျားတွေတလှုပ်လှုပ် နှုတ်ခမ်းသားတွေ လှုပ်ခတ်နေရင်း သူမ ကြည့်နေဆဲမှာပဲ ပြန်လည်ငြိမ်သက်သွား၏။

အမေ့ရယ် ..

နှုတ်ခမ်းကိုက်ထားပေမယ့် ရင်ထဲမှာနာကျင်နေသည်။ အားပေး တရမငိုရသည့်မျက်ရည်တွေကြောင့် ရင်ဘတ်က ပွင့်ထွက်တော့မတတ် ဆို့ကျပ်နေခဲ့၏။

သူမ အိပ်မက်မက်နေတာမဟုတ်နိုင်ပေ။ အမေ့စိတ်နဲ့ သူမ စကား ပြောခဲ့ရတာဖြစ်သည်။ အမေ့ မသိစိတ်တွေထဲမှာ သူမအတွက် နောက်ဆံ တင်းနေတာတွေ တင်းပြည့်ကျပ်ပြည့်ပါလား ..။

သူမ ဘာလုပ်ရမလဲ၊ တစ်ခုခုကို ဆုံးဖြတ်ရတော့မည်ဆိုလျှင် ထို တစ်ခုခုက သူမ တစ်စုံတစ်ယောက်နဲ့ အမြန်ဆုံးလက်ထပ်ဖို့သာဖြစ်၏။ ဘယ်လောက်အမြန်ဆုံးလဲဆိုလျှင် ..

အခန်း (၂၉)

“ချော .. နင်ပြောတဲ့တစ်ယောက်ရော ..”

ချိန်းထားသည့်နေရာမှာ ဆုံမိကြပေမယ့် ချော က မျက်နှာမကောင်း..။

“ဟင် .. နင်ပြောတော့ အဆင်ပြေမှာပါဆို ..”

“ဟုတ်တယ် .. လက်တွေ့ကျတော့ မပြေဘူးဟာ ..”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင် .. ငါ အရမ်းအရေးကြီးနေတာ သိရဲ့သားနဲ့ ချော ရယ် ..”

ချော က သက်ပြင်းရှည်ကြီးကိုချလိုက်ပြီး ရာရာ မျက်နှာကို ကရုဏာ သက်စွာကြည့်သည်။

“ငါသိပါတယ် ရာရာ ရယ် .. ဒါကြောင့်လည်း အန်တီမြ တို့မသိ အောင် ငါ ကြိုးစားပေးတာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် နေဇော် က နင့်ကိုမြင်ဖူး သွားတာနဲ့ တန်းအချိုးပြောင်းသွားတာ ..”

“ဘာ!...”

“ဟုတ်တယ် .. အရက် ဆေးလိပ် လောင်းကစား သူမတတ်တာ ဘာမှမရှိဘူး၊ ရုပ်လေးကလည်း ချောတော့ မိန်းမကိစ္စတွေက ရှုပ်သေး

www.burmeseclassic.com

လရောင်ကျူးရင့်

တယ်၊ ငါကလည်း သူနဲ့ပဲ ရင်းနှီးတော့ သူ့ကို အကူအညီတောင်းတာ လေ၊ ပြောတော့ ရိုးရိုးသားသားပဲ .. ငါ့ဖုန်းထဲက နှင့်ပုံကိုလည်းတွေ့သွား တော့ စကားပြောပုံက မဟန်တော့ဘူး ..”

“သူက ဘာတွေပြောလို့လဲ ..”

ချောက ခုံတန်းလေးအစွန်းမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ကာ ..

“မပြောပါဘူး .. ပြောရလောက်အောင်လည်း ဘာမှမမစကြသေး တာ၊ ဒါပေမယ့် သူ့စကားအသွားအလာအရ နောက်ပိုင်းမှာ နှင် ဒုက္ခ ရောက်နိုင်တယ် ..”

ဘယ်လိုပြောပြော ရာရာက ဒါကိုစိတ်ပျက်လက်လျှော့ချင်ပုံမပေါ် သဖြင့် ချောက ရာရာ လက်လေးကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်ကာ ..

“လက်ထပ်တော့မယ့် ချစ်သူအဖြစ် ဟန်ဆောင်ပေးရုံပဲ၊ တစ်ခါ တည်းဆိုတာက ဟုတ်တယ် .. ဒါပေမယ့် ဆေးရုံမှာ အန်တီကြင့် ကို သွားတွေ့ရင်တော့ အဲဒီနေရာမှာရှိနေတဲ့ လူတွေသိကြမှာပဲလေ၊ နောက် ပိုင်း နှင့်ကို သူ ဒုက္ခပေးနိုင်တယ် ..”

“ဒါပေမယ့် ချောရယ် .. အမေ့ အခြေအနေက ..”

စကားမဆုံးခင် ဖုန်းလာသဖြင့် ဖွင့်ကြည့်လိုက်မိသည်။

“အန်တီမြ ခေါ်တာ ..”

“ဟင် .. ဟုတ်လား ..”

ချောလည်း မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ ရာရာက ဖုန်းဖွင့်၍ ..

“ဟလို ..”

“ရာရာ .. ညည်းအခု ဘယ်မှာလဲ ..”

“အန်တီ .. ရာရာ မြို့ထဲမှာ ..”

“အေး .. ဘယ်မှာဖြစ်ဖြစ် အရေးမကြီးဘူး၊ ခု တော်ကြာအသက် ထွက်သွားနိုင်တဲ့ လူမမာအတွက် ယောက်ျားယူပြုဖို့ လင်အတူလိုက်ရာ နေတာဆိုရင်တော့ ညည်းနဲ့ငါတို့ ဆွေခန်းမျိုးခန်းပြတ်ပြီမှတ် ..”

ဒေါ်စန်းမြမြက တစ်စုံတစ်ရာ သေချာသတင်းကြားထားသည့်ပုံ

အဲဒီမှာ စာတဲ

နှင့် ဒေါသတွေကြီးနေကာ ..

“ချော ကိုလည်း သူ့အစ်ကိုတွေနဲ့ ငါ တိုင်ထားပြီးပြီ၊ ကျော်မကောင်း ကြားမကောင်းတွေ လျှောက်မလုပ်ချင်နဲ့၊ ပြောရရင် မကောင်းဘူး၊ ညည်းအမေကို ဆန္ဒတွေဘာတွေဖြည့်ပေးလည်း သူက ဘာမှ သိတော့တာ မဟုတ်ဘူး ..”

“အမေသိတယ် အန်တီ ..”

“ဘာအေ့ ..”

“အမေ သတိလစ်နေပေမယ့် အဲဒီကိစ္စ အမေ့ မသိစိတ်ထဲမှာ အမြဲရှိနေတယ်၊ အဲဒါကြောင့် ခုလိုဖြစ်နေတာ ..”

ပြောပြရင်း ရာရာ ရှိုက်ငိုတော့ ဒေါ်စန်းမြမြ အသံတိတ်နေ၏။

“အားလုံးပြောသလိုပဲ အမေက သေလူပါ ဟုတ်ပါတယ် ..၊ ပြီး တော့ စိတ်ဝေဒနာသည်ပါ၊ ဒါပေမယ့် အမေ ပူပန်နေတာကတော့ သူ့သမီးရဲ့ နောင်ရေးအတွက် မိခင်မေတ္တာအပြည့်နဲ့ပါ အန်တီရယ်၊ အမေ ကယောင်ခြောက်ချားတွေ ဘယ်လောက်ဖြစ်ဖြစ် သားသမီးတွေ အတွက်ဆို ဘာတစ်ခုမှ မေ့လျော့ခဲ့တာမရှိဘူး၊ သူ ဘာမှမတတ်နိုင် ပေမယ့် ဖြစ်စေချင်တဲ့စေတနာတွေကတော့ သူ့ရင်ထဲမှာ အချိန်တိုင်း အပြည့်အသိပ်ပဲ ..”

“ဟုတ်ပါတယ် .. ငါတို့က ဘယ်သူ့ကိုမှ အပြစ်တင်နေတာ မဟုတ် ပါဘူး၊ ညည်းအမေ ညည်းတို့ကိုချစ်တာလည်း သိတယ်၊ ညည်းတို့က မအေကို ချစ်တာလည်း မသိလို့မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ခေတ်လူငယ် ဖြစ်လျက်နဲ့ အစွဲအလမ်းတွေကြီးပြီး မဆင်မခြင်မလုပ်ရဘူးလေ၊ ခုခေတ် ယောက်ျားလေးတွေကို ဘာမှတ်လို့လဲ ..၊ အို .. ဘယ်ခေတ်ဖြစ်ဖြစ် ဒီ လုပ်ရပ်မျိုးကတော့ အကျည်းတန်နေမှာပဲ၊ သေမယ့်လူ မျက်နှာငင်တစ် ခတ်စာလေးအတွက်နဲ့ ညည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နစ်မွန်းခံကာ သဘာဝ မကျဘူး ..”

“အန်တီ ရာရာ အတွက် စိတ်ပူလို့ပြောတာကိုသိပါတယ်၊ ဒါ

ပေမယ့် ဒါကို ရာရာ လုပ်မှဖြစ်မှာ ..”

“ဘာပြောတယ် ..”

“ရာရာ အစွဲအလမ်းကြီးပြီး မဖွယ်ရာတာကိုလုပ်မိခဲ့ရင် အဲဒီအမှားကို ရာရာ အကောင်းဆုံးပြန်ပြုပြင်ဖို့ကြိုးစားနိုင်တယ်။ အမေသာ ဒါကို စွဲလမ်းပြီး မကျွတ်လွတ်တဲ့ဘဝ ရောက်သွားခဲ့ရင် ဘယ်လိုပြန်ဆွဲထုတ်မလဲ ..။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မသိနိုင်မမြင်နိုင်တဲ့အမှောင်ထဲမှာ အမှေ့ဘဝ ဆုံးမှာ ..”

ပြောနေရင်း ရင်ထဲမှာ နာကျင်လာမိသည်။ အမေ မျက်လုံးတွေ မှိတ်နေပေမယ့် သူမ စကားတွေပြောနေတိုင်း အမေ နားထောင်နေသည် လို့ ခံစားမိနေသည်။

သူမ ကတိတွေပေးနေတာကိုလည်း အမေ ကျေနပ်နေသည်။ ကတိပေးတဲ့အတိုင်း တကယ်လုပ်ပြမှာကို အမေ စောင့်နေခဲ့သည်။ ဒါကြောင့် အမေ့ကို ညက ကတိပေးခဲ့သည့်အတိုင်း သူမ ဖြစ်အောင်လုပ်ဖို့သာ ...။

“ရာရာ ..”

“အန်တီ ဘာပြောပြော ငါ လက်မလျှော့နိုင်ဘူး။ ငါ့ကို မတားပါနဲ့ ..”

ဖုန်းပြောပြီး ချော ပါးစပ်ပြင်ရုံရှိသေးသည် ရာရာ က တစ်ခါတည်း ပိတ်ပြောသည်။ မျက်ရည်ဝေနေသော မျက်ဝန်းလေးတွေက ကြေကွဲ ဆို့နှင့်မှုတွေကို ချော မကြည့်ရက်ပါ။ သို့သော် ...။

“နင် ကြိုးစားဖို့အချိန်လည်းမရှိတော့ဘူး ရာရာ ..။ ဒါမျိုးကို ဖုတ်ပူမီးတိုက်လုပ်ရင် ဘယ်လောက်အန္တရာယ်များသလဲ ..”

“ငါ ယောက်ျားယူဖို့ကြိုးစားနေတာမှ မဟုတ်ဘဲ ချော ရယ် ..။ အမေ့အတွက် အမေ့ရဲ့ နောက်ဆုံးထွက်သက်အေးချမ်းဖို့ပဲ။ နင် ဂူညီချင်တာ ငါ သိပါတယ်။ ဖြစ်မလာတာကတော့ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ .. ငါ-သွားတော့မယ် ..”

“ရာရာ ..”

ရောက်တည်းက တစ်ချက်မှမထိုင်ဘဲ ပြန်မယ်နှုတ်ဆက်တော့ ချော ကပျာကယာထရပ်မိကာ ..။

“ခုပဲရောက်တယ် ..”

“အမေ့ကို မချို တို့လက်ထဲခဏထည့်ခဲ့ရတာ .. ငါ အကြာကြီး နေလိုမဖြစ်ဘူး ..”

“ရာရာ နင် ချစ်သူအတုခေါ်သွားဖို့ကိစ္စကိုလုပ်ဦးမှာပေါ့ .. ဟုတ်လား ..”

“စိတ်မပူပါနဲ့ဟာ .. ငါ နင်လိုသူငယ်ချင်းတွေနဲ့ပဲ တိုင်ပင်မှာပါ ..”

နာရီကို ငုံ့ကြည့်ပြီး နေရာမှ လှည့်ထွက်လိုက်လျှင် သူမရှေ့ လမ်းမအစပ်မှာ ကားတစ်စီးထိုးရပ်သွား၏။

ကားပေါ်ကဆင်းလာကြသူတွေကိုမြင်လိုက်တာနှင့် ရာရာ မျက်နှာပျက်သွားကာ ..။

“ချော .. နင်ပြန်တော့လေ ..”

ချော က ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ဧက တို့အားလုံးကိုပဲ မမှိတ်မသန် ကြည့်နေခဲ့၏။ ဧက အပါအဝင် လေးယောက်စလုံး၏ မျက်နှာတွေက သယ်ဆောင်လာသည့် မှန်တိုင်းအမျိုးအစားကို ဖော်ပြနေကြလျက် ..။

“ဘယ်လိုလဲ ကြင်ရာတော် .. ပိုက်ဆံတွေလိမ်ယူပြီး ရှောင်ထွက်နေလိုက်တာ။ အခု ကြင်ရာတော် ဖြစ်ဖို့ကြိုးစားနေပြန်ပြီလား ..”

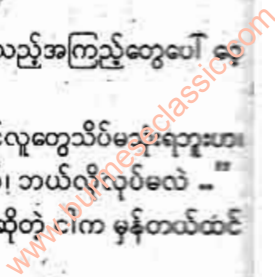
ချော အံ့ဩသွားသည်။ ဒီကိစ္စ ဒီတစ်ရက်နှစ်ရက်ကျမှ ရာရာ နဲ့ သူမတို့ ဘယ်သူမှမသိအောင် ကြိတ်ကြဲခဲ့ကြတာ ..။

“ဟွန်း ..”

ဧက ရဲ့အကြည့်တွေက ချော ရဲ့ အံ့ဩသည့်အကြည့်တွေပေါ် ခုခနဲရောက်လာခဲ့ပြီး ..။

“တစ်စုံတစ်ခုကို လျှို့ဝှက်ချင်ရင် အပြင်လူတွေသိပ်မသိရဘူးဟာ။ ခုတော့ နင်တို့လုပ်သမျှ ငါတို့ကသိနေတယ်။ ဘယ်လိုလုပ်လဲ ..”

“ဘယ်လိုမှလုပ်ဖို့မလိုပါဘူး .. ရာရာ ဆိုတဲ့ ငါက မှန်တယ်ထင်

လရောင်ကျူးရင့်

လို့ လုပ်ပြီဆိုရင် ဘယ်သူဘာတွေဖြစ်ဖြစ် ဘာပြောပြော ဂရုမစိုက်ဘူး။ ဒါကြောင့် နင်တို့အုပ်စုတစ်စုလုံး ဝိုင်းပြီး နိုင်စားနေတာကို ငြိမ်ခံနေခဲ့တာပေါ့ ..”

“နင့်ကို ပိုက်ဆံပေးထားတာ ငုတ်တုတ်ထိုင်ပြီး တံတွေးခံနေရုံပဲ မဟုတ်ဘူးလေ .. ငါ ခိုင်းချင်လို့ခေါ်ထားတာ .. ခု ..”

“လကုန်ဖို့ ငါးရက်ပဲလိုတော့တယ် ..”

“ဟုတ်တယ် .. အဲဒီ ငါးရက်အတွက် .. ပြီးတော့ အခု ငါခေါ်တာ မလာဘဲနေတဲ့ သုံးရက်အတွက်ရော၊ အားလုံးပေါင်း ရှစ်ရက်အတွက် အလုပ်ပြန်ဆင်းပါ ..”

“သူ့အမေ အသည်းအသန်ဖြစ်နေလို့ ဆေးရုံတင်ထားရတာကျတော့ နင်တို့မသိဘူးလား ..”

ချော က ဒေါသနှင့် ဝင်ပြောကာ ရာရာ ဘေးမှာ ယှဉ်တွဲရပ်လိုက်သည်။

“ပြီးတော့ လူလူချင်း နင်တို့ဆက်ဆံကြတဲ့ပုံက သိပ်ရိုင်းလွန်းတယ်”

“ရိုင်းတော့ ဘာဖြစ်လဲ၊ ရိုင်းချင်လို့ အဆမတန်ပေးထားတာ .. ခိုင်းချင်လို့ခေါ်ထားတာ ..”

“ဟွန် ..”

ရာရာ က နာကျင်မှုတွေကို နာကျည်းမှုတွေနဲ့ ဆတိုးပေါင်း၍ ဟွန်ခနဲမဲ့သည်။

“ဒီမှာ ဧက .. ရိုင်းချင်တိုင်းရိုင်းလို့ရတယ်၊ ဒါက နင့်မိဘ နင့်ကို မဆုံးမခဲ့တဲ့အပိုင်း ..”

“ဘာ!...”

“ဒါပေမယ့် ခိုင်းချင်တိုင်းခိုင်းလို့ရတဲ့ကာလကတော့ ကုန်သွားပြီ ..”

“ဘာဖြစ်လို့ ကုန်ရမှာလဲ .. နင် ဒီလခယူထားပြီးသား ကြိုထုတ်ထားတာတွေလည်း ..”

“အဲဒါတွေ နင်ပြောဖို့မလိုဘူး၊ ငါ နင့်အမေနဲ့ အလုပ်လုပ်တာ၊ မကျေနပ်စရာရှိရင် သူတို့ပြောလိမ့်မယ် ..”

“ဘာပြောတယ် ရာရာ .. နင်လူပါးဝလှချေလား ..”

“အေးလေ .. ခုကျမှဘာဖြစ်တာလဲ .. ရူးသွားတဲ့ခွေးကျနေတာပဲ ..”

ဧင် က ပစ်ပစ်နှစ်နှစ်ပြောသည်။ ရာရာ မျက်လုံးတွေလက်ခနဲ ဖြစ်သွား၏။

“လူပါးဝတတ်တာက အစတည်းကတတ်တယ်၊ ငါ့အမေရဲ့ ကျွန်းဆာ ရေးကြောင့် ငါလိုတဲ့ငွေကို ငါ့အင်အားနဲ့ လောလောဆယ်ဆယ်ရအောင် မရှာနိုင်သေးလို့ သည်းခံနေခဲ့တာ ..”

“ဪ .. ဟော .. ခုတော့ ရှာနိုင်သွားပြီပေါ့၊ ပြောပါဦး ဘယ်လို နည်းလမ်းတွေနဲ့လဲ ..”

ရာရာ က ဧက မျက်နှာကို စူးစူးရဲရဲကြည့်သည်။ တောက်လျှောက် ခံလာရသည့် နာကျင်မှုတွေက သူမကြောင့်ဆိုသည့် နာကြည်းမှုတွေဖြင့် စုပြုံကျပ်ခဲလာခဲ့ပြီး ..

“ငါ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ပဲ ငွေရှာရှာ၊ သူများကိုမကောင်းရာမကောင်းကြောင်း ချောက်တွန်းဖို့အတွက်နဲ့ မိဘလုပ်စာထင်သလိုသုံးဖြန်းနေတဲ့ နင့်ထက် အများကြီးသာတယ်၊ သူများကိုဒုက္ခပေးပြီး နေ့စဉ်အကုသိုလ် တက်နေတဲ့ နင်သာ တစ်နေ့နေ့ ခွေးတစ်ကောင်လို ရူးမသွားစေနဲ့ ..”

“ကောင်မ .. ‘ကျွန်’ မကများ လူပါးဝလို့ ..”

ဧက က နိုင်နေကျအတိုင်း ခိုင်ချင်သည့် လက်က ရိပ်ခနဲမြှောက် တက်သွားသည်။ လက်ပါလာပြီမှန်းသိလိုက်တာနှင့် ချော က ဧက ကို ကိုယ်လုံးချင်းပစ်တိုက်ချလိုက်၏။

“အံ့မယ် .. အံ့မယ် ဝင်မပါနဲ့လေ ..”

ဧက လမ်းပေါ်ကိုလက်မြှောက်လျက်သားနှင့် ပုံခနဲလဲကွဲသွား၏။ နှစ်ယောက်နဲ့ လေးယောက်ပေမယ့် ချော ဝင်ပါလိုက်တာနှင့် အ .. လေးတို့ လန့်ဖျပ်ကုန်၏။

ဘယ်သူမှ ရန်မဖြစ်ဝံ့ကြသဖြင့် ဧက ကိုသာ ကမန်းကတန်းဝိုင်း ထူးပေးကြလျက် ။

“တော်တော်စွာတဲ့ မိန်းမတွေ .. လာ ဧက ဖက်ဖြစ်မနေနဲ့ ..”

“ဟွန်း .. အဆင့်မရှိတဲ့ဟာကွ ..”

ရာရာ ခါးထောက်၍ ...

“ဘယ်သူက အဆင့်မရှိတာလဲ .. ပါးစပ်ကမနိုင်လို့ ဖက်ကိုက်ချင် တာ ဘယ်သူလဲ ..။ ခွေးရူးဆိုတာ အဲဒီမှာကြည့်သွား ..”

ဧက ဖင်နာသွားကာ ထရပ်လိုက်ပေမယ့် ယိုင်နဲ့နဲ့ဖြစ်နေခဲ့လျက် ။

“ကောင်မ .. နင် သိမယ်၊ နင် ငါ့ကိုနိုင်သွားပြီမထင်နဲ့ နင့်ဘဝကို စုတ်ပြတ်သတ်သွားအောင် ငါလုပ်ပြမယ် .. ကျွန်မ 'သူတောင်းစားမ' ..”

မျိုးစုံအောင် အော်ဆဲသွားသည်။ ကားနဲ့ကားကွယ်ထားသလိုဖြစ် နေပေမယ့် ရန်ဖြစ်နေကြမိန်းသိသည်နှင့် ပတ်ဝန်းကျင်က လူတွေဝိုင်း ကြည့်ကုန်ကြ၏။

ဧက တို့ တံခါးပိတ်သံတွေခပ်ကြမ်းကြမ်းနှင့် ကားကို ကမူးရူးထိုး မောင်းထွက်သွားကြလျှင် လူတွေရဲ့ကြည့်စရာပစ်မှတ်က သူမတို့ဆီမှာ ။

“လာ .. ငါတို့သွားရအောင် ..”

သူများတွေကြည့်ကြသည့် မြင်တွင်းကလွတ်အောင် ချော က ရာရာ လက်လေးကိုဆွဲခေါ်လာခဲ့၏။ လမ်းတစ်လျှောက်မှာ အကြိတ်ထားသည့် ကြားကနေ မျက်ရည်တွေ တပေါက်ပေါက်လိမ့်ဆင်းကျနေခဲ့ပြီး ။

“ငါ ဒီထက် ဘာတွေပေးဆပ်ရဦးမှာလဲ ။ အဲဒီပိုက်ဆံတွေပုံပေး ပြီး ငါ့ကို ဘဝပျက်အောင် ချောက်တွန်းခဲ့ပြီးပြီ။ ယောက်ျားတစ်ယောက် ကို မတန်မရာ တကောက်ကောက်လိုက်ကြည့် ကြိတ်ပိုးနေတဲ့ မိန်းမ လို လူလယ်ခေါင်မှာ သိက္ခာကျခဲ့ အရှက်ကွဲခဲ့တာလည်း အားမရနိုင်ဘူး။ ငါ ဘာတွေထပ်လုပ်ပေးရဦးမှာလဲ ..”

“ဖြစ်ရလေ ရာရာ ရယ် .. နင် အဲဒီလောက်ထိတောင်ဖြစ်နေတာ လား ။ ပြောသွားလိုက်တာလည်း 'ကျွန်' မချင်းကိုထပ်နေတာပဲ။ တောက် ..”

ဒီလိုမုန်းသိရင် လဲသွားရုံမဟုတ်ဘူး ပါးကိုဆွဲရိုက်ပစ်လိုက်တယ်။ တော် တော် အောက်တန်းကျတဲ့ဟာတွေ ..။ နေစမ်းပါဦး သူက ဘာဖြစ်လို့ နင့်ကို ဒီလောက်တောင်ဖွဲချင်နေတာလဲ ..”

ရာရာ က မျက်ရည်တွေငုံ့သုတ်ရင်း ခေါင်းခါပြသည်။

“မသိတော့ဘူး .. အစတုန်းကတော့ သူ့နားမှာနေတာမကြိုက်လို့ ငါ့ဘာသာ စိတ်ပျက်ပြီးထွက်သွားအောင် လုပ်နေတယ်ပဲထင်တာ ..”

“တောက် ..”

ချော က ဒေါသထွက်နေပေမယ့် ရာရာ ငိုနေတာကြောင့် ဘာမှ လည်း မပြောရက်ပဲရှိကာ ။

“ပြီးသွားပြီပဲဟာ .. ထားလိုက်တော့ .. ငါတို့ ..”

သူမ စကားမဆက်နိုင်ခင် ကားတစ်စီးက ဘေးမှာလာရပ်သွား သဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။

“ရာရာ ..”

စိုးထက် နဲ့ တည်ကြည် တို့ တစ်ဖက်စီကနေ ဆင်းလာကြကာ ။

“အတော်ပဲ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ဒီမှာလာတွေ့တာ ..”

“ဟိုနေတွေ့က ..”

စိုးထက် ၏ ပြုံးနေသည့်မျက်နှာ တို့လို့တန်းလန်းဖြစ်သွားသည်။

ရာရာ မျက်တောင်ဖျားနဲ့ နီနေသော မျက်ဝန်းထဲမှာ မျက်ရည်တွေကို မြင်သွားလျက် .. ချော ကို ကြည့်တော့လည်း သူမက မျက်ခုံးလေးတွေ တွန့်ကုတ်နေသဖြင့် ။

“ဟို .. ငါတို့က ပြောစရာရှိလို့ပါ။ ပြောလို့ရရဲ့လားမသိဘူး ..”

“အင်း ပြောလေ ..”

ရာရာ က တစ်ရှူးထုတ်ပြီး မျက်နှာကိုပွတ်ပစ်၏။ ပြီးမှတော့ ..

“ဘာပြောမလို့လဲ ..”

ပါးပြင်လေးတွေ နီရဲနေလျက် နှုတ်ခမ်းသားတွေလည်း ဆေး ှည် ှည်သလိုရဲနေလေသည်။ ပန်းနုရောင်လေးဝတ်ထားသဖြင့် ှည်နေခင်းအလှ

မှာ ရာရာ မျက်နှာလေးက အနီရောင်လွမ်းနေပေမယ့် ကလေးဆန်ပြီး လှနေ၏။

ဘာမှ မပြင်ဆင်မခြယ်သဘဲ မိန်းမလှလေးတစ်ယောက်စာရင်းဝင်အောင် နဂိုအတိုင်းလေးလှနေသည့် သူမကိုမှ ရာဝေဝေထဲက မင်းသားတစ်ပါးလို ခမ်းနားသည့်ဘဝထဲက ပြာသို က စိတ်ဝင်စားနေခဲ့သည်။

ဘဝနှစ်ခုက မိုးနဲ့မြေလို ခြားနားနေသည်။ သူမလေးကလည်း ချစ်ကြင်တာ မြတ်နိုးတာတွေကို စိတ်ဝင်စားပုံမပြခဲ့ပေမယ့် ..

“ဒီလိုပါ .. ဟို .. ငါတို့မှာ ဖိတ်စာတော့မပါဘူး၊ မနက်ဖြန် ပြာသို စေ့စပ်မှာလေ ..”

“ဟုတ်လား .. ဘာဖြစ်လို့လာပြောနေတာလဲ၊ အဲဒီလိုပွဲမျိုးတွေကို ရာရာ မတက်နိုင်ပါဘူး ..”

သူမ မျက်နှာပေါ်က ပြောင်းလဲခြင်းကို စိုးထက် တို့က တိတ်ဆိတ်စွာ အကဲခတ်နေကြ၏။ သူမက တကောက်ကောက်လိုက်ပတ်သက်နေခဲ့သမျှ ဧက တို့ရဲ့လုပ်ကွက်တွေဆိုတာ သူတို့သိခဲ့ကြပြီးပြီ။

ဒါပေမယ့် ပတ်သက်မိခဲ့ကြတဲ့အပိုင်းမှာ ပြာသို ရင်ထဲမှာတော့ ထိရှကုန်ရစ်ခဲ့လျက် သူမက ဘာမှမဖြစ်ဘူးလား .. ဖြစ်နေခဲ့သလား ..

စိုးထက် တို့က ကိုယ့်အတွေးနဲ့ကိုယ် တိတ်နေခဲ့ကြလျှင် ရာရာ ကိုယ်ထင်တဲ့အတိုင်း ပြောလိုက်ပြီးမှ ခပ်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားကာ ..

“ရှင်တို့ ရာရာ ကို ဖိတ်မလို့ပြောတယ်ထင်လို့ပါ ..”

“ဟုတ်တယ် .. ဖိတ်မလို့ပါ၊ နင့်ကို ပြာသို လိုက်ရှာနေသေးတယ်၊ ဘယ်လိုပုံစံနဲ့ဖြစ်ဖြစ် ပွဲတက်ပေးဖို့လေ၊ နင်နဲ့သူ မိတ်ဆွေဖြစ်သွားပြီလို့ပြောတယ် .. သူ့ပွဲမှာ သူငယ်ချင်းအားလုံး စုံစုံလင်လင်လာစေချင်တာ ..”

ရာရာ နဲ့ ချော မျက်လုံးချင်းဆုံသွားသည်။ ချော ရဲ့ မျက်လုံးထဲမှာ ပြာသို နဲ့ ဘယ်တုန်းက ရင်းနှီးသွားတာလဲလို့ မေးချင်နေသော အကြည့်တွေရှိနေခဲ့၏။

ကိုယ့်ဘက်ကတော့ သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေဆိုတဲ့စာရင်းထဲမှာ ပြာသို ကို ဘယ်တုန်းကမှ ထည့်မတွက်ခဲ့ပါ။ သူ့လိုလူနဲ့ ကိုယ်နဲ့ ရင်းနှီးခင်မင်နေပါသည်ပြောရင်တောင် ဟားတိုက်အရယ်ခံရနိုင်သည့် ကိုယ့်အခြေအနေကို နားလည်ပြီးသား ..

“နော် .. ငါတို့ကတွေ့ခဲ့ရဲ့သားနဲ့ မဖိတ်ဘူးအပြောခံရမှာစိုးလို့ပါ၊ ဆက်ဆက်လာခဲ့နော် .. နင်လာရင် ငါတို့ထွက်ကြိုမှာပါ .. ဘာမှ မျှော်နာငယ်ဖို့မရှိဘူး၊ ဒီအတိုင်းပဲ ထွက်လာခဲ့ ..”

“ဟေ့ကောင် ..”

“ပကာသနတွေမလိုဘူးလို့ပြောတာပါ၊ ငါတို့သူငယ်ချင်းအုပ်စုတွေချည်းပဲ လွတ်လွတ်လပ်လပ် စားသောက်ဖို့ သေချာစီစဉ်ထားပြီးသား ..”

“ဧက တို့အုပ်စုမပါဘူး ..”

တည်ကြည် က ရာရာ မျက်နှာကိုအကဲခတ်ပြီး အလိုအပ်ဆုံးကို ဆည့်ပြောသည်။ ထိုအခါကျမှ စိုးထက် က သတိရကာ ..

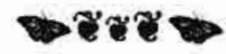
“ဟုတ်တယ် .. သူတို့က ဧည့်သည်ကဏ္ဍမှာပါရင်ပါလိမ့်မယ်၊ ငါတို့ရဲ့ Best Friends ထဲမှာ လုံးဝမပါဘူး ..”

ကိုယ်ကရော ဘယ်လိုကဏ္ဍကနေ Best Friends စာရင်းဝင်ဖြစ်သွားတာလဲ ..

ဒါက မဖြစ်နိုင်သည့်ကိစ္စပါ။

ခွပ်ထွေးနေသည့်စိတ်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းကြေကွဲစရာတွေအပြင် ဟိုအကြောင်းဒီအကြောင်းတွေပါ ကြားညှပ်ပီပီ ခဲ့လျက် သူမရဲ့ မြေလှမ်းလှေ့ကိုလှမ်းနေတာလား၊ နောက်ပြန်ဆုတ်နေခဲ့တာလား ..

ဒါမှမဟုတ် တွေဝေစွာရပ်နေမိခဲ့သလား ..

အခန်း (၃၀)

“ဘာတဲ့လဲ သမီး ..”

“လာမယ်လို့ပြောတာပဲ ..”

အလင်းအိမ် ရဲ့ မျက်နှာက သားက ပြုံးမဲ့မဲ့လေးဖြစ်နေကာ လူကြီးတွေ ဝိုင်းရံနေသည့်ကြားထဲမှာ ခြေဆင်းငိုတော့မယ့်အတိုင်း ..

“နေပါဦး သမီးရယ် .. အန်တီ သွားပြောပါဦးမယ် ..”

ခမည်းခမက်လောင်းတွေရဲ့မျက်နှာကို စေ့စေ့တောင်မကြည့်ရဲအောင် အားနာနေမိသည်။ စေ့စပ်ပွဲစလိုက်တုန်း ခဏလေးပဲ မြင်လိုက်ရကာ ပျောက်သွားလိုက်တာ ဘယ်ရောက်သွားမှန်းမသိ ..။

အလင်းအိမ် က ဂါဝန်လေးတမမနှင့် ခန်းမအပြင်ဘက်ထိ ထွက်ရှာမှ ရေကူးကန်ဘေးမှာဆိုသည့်သတင်းရသည်။

‘သူငယ်ချင်းတွေချိန်းထားတာ မလာသေးလို့’ ဆိုသည့်အကြောင်း ပြချက်က အခု စိုးထက် တို့လည်းရောက်နေကြပြီ၊ အထဲမှာလည်း သူငယ်ချင်းတွေ စားပွဲဝိုင်းနှစ်ဝိုင်းအပြည့် ..။

အခု သွားထပ်ခေါ်တာတောင် ပါမလာတာက ဘယ်သူငယ်ချင်း

ကို စောင့်နေသေးတာလဲ ..။

“သား ..”

စိတ်ကိုထိန်းပေမယ့် ဒေါသကတော့ ဆီလိုအပေါက်ရှာသလားမသိ ..။ ဒေါသထွက်နေပြီမှန်းသိကာ လှည့်ကြည့်လာသည့် ပြာသို့ မျက်နှာကလည်း မကြည်မလင် ..။

“လာဟာပေါ့ မေမေရာ .. လေးလေးကျော် တောင် မလာသေးတဲ့ဟာ ..”

“ဒါ အကြောင်းပြချက်ကောင်း မဟုတ်ဘူးနော် .. သား .. ၊ သားလုပ်ပုံတွေ လုံး .. မဟုတ်သေးဘူး ..”

“ကျွန်တော်တို့လည်း ခန်းမထဲပြန်သွားဖို့ပြောနေတာ အန်တီ..”

“အဟွန်း .. ကျွန်တော်တို့လည်း ဘာမှမစားရသေးလို့ ခေါ်နေတာ သူက မထတာ ..”

စိုးထက် တို့ မလုံမလဲဖြေရှင်းကြ၏။ ဒေါ်ပြာညိုရောင် က ခေါင်းညှိတ်ပြကာ သားဖြစ်သူကိုပဲ အကဲခတ်သည်။

အလင်းအိမ် နဲ့ ဆင်တူဝတ်ဖို့ အဖြူရောင်အောက်တိုင်းဝတ်စုံ စီစဉ်ပေးထားသည်။

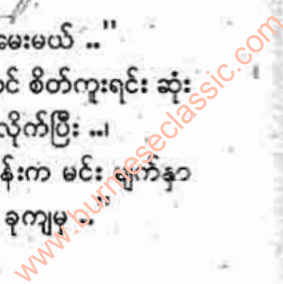
သူကတော့ မီးခိုးရောင်ကို အနက်ကျားလည်စည်းနဲ့ လုပ်ချလာ၏။ မိတ်ကပ်လေး နည်းနည်းပါးပါးလုပ်ဖို့ မိတ်ကပ်ဆရာခေါ်ပေးတော့ ခါးခါးသီးသီးခေါင်းခါးပြီး ပြန်လွှတ်၏။

တစ်ချိန်လုံး ဝှက်ကျတွေ့လျှောက်လုပ်နေကာ မျက်နှာက အပြုံးအရယ်တစ်စက်မှမရှိ ..။

“သားကို အခု ဘေးမှာ ဘယ်သူမှမရှိတုန်းမေးမယ် ..”

ဒါကို ရှင်းရှင်းသိချင်လာကာ ဒေါ်ပြာညိုရောင် စိတ်ကူးရင်း ဆုံးဖြတ်ချက်ချသည်။ ပြီးတော့ ပြာသို့ ဘေးမှာ ထိုင်လိုက်ပြီး ..။

“သား ဘာဖြစ်နေတာလဲ ..။ စေ့စပ်ခဲ့ကြတုန်းက မင်း မျက်နှာပေါ့ပါးလွန်းလို့ မေမေတောင် ရင်လေးခွဲရတာ .. ခုကျမှ ..”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ..”

“ဘာမှမဖြစ်ရင် ဧည့်ခံပွဲမှာ သားရှိနေမှဖြစ်မှာကို နားလည်ရမှာပေါ့ ..”

“စောစောဆိုလို့ စောစောလာနေပေးတာပဲ မေမေ ..”

“အဲဒါကလည်း မနေ့တည်းက သားမျက်နှာမကောင်းတာကို အကဲခတ်မိပြီး မေမေ စောခိုင်းလိုက်ရတာပဲ၊ ပွဲကြီး တခမ်းတနားလုပ်နေပြီဆိုမှ နောက်ကျတာတို့၊ ဘာအရေးညာအရေးကိစ္စတို့ ပေါ်လာပြီး လူကြီးချင်း မျက်နှာပျက်ရမှာတွေ ဖြစ်လာမှာစိုးလို့ ..”

“ရှင်းရှင်းပြောပါ မေမေရာ .. ကျွန်တော် မိန်းမခိုးသွားမှာစိုးလို့ မို့လား ..”

“လုံးဝမဟုတ်ဘူး သား .. သားမှာချစ်ရမယ့်သူ မရှိသေးဘူးဆိုတာ မေမေသိတယ်၊ ဒါပေမယ့် လူငယ်တွေကို လွတ်လပ်ခွင့်ပေးထားခဲ့တဲ့ အတွက် ဒီလွတ်လပ်မှုတွေရဲ့ နောက်ဆက်တွဲကို မေမေတို့ မသိနိုင်ဘူး။ ဒါကြောင့် သားကိုပဲ အရိပ်လုံကြည့်နေခဲ့တာ ..”

“ပြာသို့ မျက်နှာကပို၍ မှန်ကုတ်ကုတ်ရှူတည်တည်ဖြစ်သွားခဲ့လျက် ..”

“ကျွန်တော် ဘာမှမဖြစ်ဘူး ..”

“မဖြစ်ရင် ခုလိုက်ခဲ့လေ .. ဧည့်ခံပွဲက လူစုံလာပြီ ..”

“လာပါ့မယ် ..”

“လာပါ့မယ်ဆိုရင် ခုလိုက်ခဲ့တော့ .. မေမေ အလင်းအိမ် တို့မိသားကို အားနာနေပြီ ..”

“ကဲ .. မင်းကလည်း ထပါကွာ၊ ဟုတ်သားပဲ .. အလင်းအိမ် တို့ဘက်က တစ်မျိုးမြင်နေမှာပေါ့ကွ ..”

စိုးထက် က ပါးစပ်က ဒီတိုင်းပြောပေမယ့် လက်ကိုဆုပ်ကိုင်လိုက်သည့်နောက်မှာ ပြာသို့ ကို တံတောင်နဲ့တိုက် ပခုံးနဲ့တိုက် အသံတိတ်သတိပေးနေလျက် ..

“ထကွာ .. ထကွာ ..”

“ကိုယ်မရင်းနှီးတဲ့ မိန်းကလေးနဲ့ လက်ချင်းချိတ်ပြီးတော့ကွာ ..”

သူငယ်ချင်းက ဝင်ပါလာမှ ပြာသို့ ဆီက မကျေနပ်သည့်အကြောင်း လေးတစ်ချို့ ထွက်လာခဲ့၏။

“လက်ထပ်တာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ သိကြတာလည်းမဟုတ်ဘဲနဲ့ တကယ်ကြောင်တယ် ..”

“သားက မသိပေမယ့် အလင်းအိမ် က သားကိုအရမ်းရင်းနှီးတဲ့ လူချင်းလို ဆက်ဆံနေတာပဲ ..။ သူ့မိဘတွေကအစ သားကို ချစ်ချစ်ခင်ခင် ရှိကြတယ် ..”

“အဲဒါတွေ မလိုသေးဘူးမို့လား မေမေရာ၊ စေ့စပ်ပွဲကြီးကို မင်္ဂလာပွဲကြီးလို ဧည့်ခံနေရတာကိုက သေးသေးကွေးကွေးလေးလို့ ဘယ်လိုမှ သဘောထားလို့မရတာ ..”

“ဒါဆိုရင်တော့ စေ့စပ်ထားတာပဲဆိုပြီး လက်မထပ်သေးခင် လုပ်ချင်ရာလုပ်ဖို့ သားမှာ စိတ်ကူးရှိထားတာပဲ ..”

မငြင်းပေမယ့် စိတ်ညစ်သည့်မျက်နှာဖြစ်သွားသည့် ပြာသို့ ပုံစံက ထရပ်လိုက်တဲ့အထိ မကြည်လင်ရှုံ့တွဲတွဲ ..။

“ဟင်း ..”

ထိုပုံစံကိုအကဲခတ်ရင်း ဒေါ်ပြာညိုရောင် သက်ပြင်းရှည်ကြီးချလေသည်။ သားကို သူမ နားလည်ခွင့်မရသေးတာပဲ ရင်မောနေရပါ၏။ ဒီလို ဒီပုံစံတွေဖြစ်လာနိုင်တယ်ဆိုတာ အစတည်းက ကြိုပြီးပူနေလို့ အကဲခတ်နေခဲ့တာလည်း အလကား ..။

“မင်းကလည်း ပြာသို့ ရာ .. ငါတို့က မင်းနဲ့ပူးကပ်နေတာ၊ တော်ကြာ အန်တီ ငါတို့ကိုပါ တစ်မျိုးမြင်သွားရင်ဒုက္ခ ..”

“မင်းတို့ကို တစ်မျိုးမမြင်ဖို့အတွက်နဲ့ ညစ်နေတာကို ဘာပဲသွား သိမ်းထားရမလဲ .. လာပြီး ကွိုင်မရှာနဲ့ ..”

“မင်းက ဘာတွေညစ်နေတာလဲ ..”

"အေးလေ .. အစတည်းက ချစ်ချစ်မချစ်ချစ် သိသိမသိသိ မင်း ပဲ လက်ခံခဲ့တာ .."

"တော်ပါကွာ .."

ဒီတိုင်း ဟိုတယ်လဲထဲ ပြန်ဝင်ဖို့လုပ်တော့ တည်ကြည် က လက်ကို ဆွဲထားပြီး အနားကပ်ကာ ..

"မင်းညစ်နေတာ ရာရာ ကြောင့်လား .."

"ညစ်မနေနဲ့ .. လာရဲမှာမဟုတ်ဘူး၊ သူ့အမေကလည်း မကျန်းမာ ဘူးတဲ့ .. ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီမှာ ဧက တို့ရှိနေတာသိတည်းက လုံးဝသေချာ ပြီးသား .. လာမှာမဟုတ်ဘူး .."

"မင်းတို့ ဒီနေရာမှာ ပါးစပ်ပိတ်ရင် ဘယ်လောက်ပေးရမလဲ .."

"မပိတ်ဘူး .. ရွေးဦးမှာ .."

သူတို့တွေ ဘယ်လိုနောက်ကြ၊ စကြပေမယ့် ပြာသို့ မျက်နှာက အပြုံးအရယ်ကင်းမဲ့နေဆဲဖြစ်ကာ ..

"ပြာသို့ .."

ခန်းမထဲဝင်လိုက်တာနှင့် အလင်းအိမ် က သူ့လက်ကိုလာချိတ်သည်။

ဒါမျိုးလုပ်ဖို့ လိုလို့လား ..

အဖြူရောင် ခါးကျပ်ဂါဝန်ဖားဖားလေးနှင့် ဆံပင်တွေကိုပိပိပွပွ လေး သိမ်းလှန်ကာ စိန်သရဖူလေးတင်ထား၏။

ခေါင်းအုပ်နဲ့ လက်ကိုင်ပန်းသားပါလျှင် တကယ့်သတို့သမီးပုံစံ ..

"ဟေ့ကောင် .. ငါတို့ ဒီမှာနော် .."

"ဟိုမှာ ပြာသို့ .. ပြာသို့ သတို့သားထွက်လာပါပြီ .."

သူငယ်ချင်းတွေထဲက စကားသံတွေကြားလိုက်တော့ ပြာသို့ မျက်နှာ ပိုတည်သွား၏။

"လာ .. သား .. လာ .."

"သားနဲ့သမီးတို့ ဟိုဘက်က မိတ်ဆွေတွေကို သွားနှုတ်ဆက်ကြ ဦး .."

အလင်းအိမ် ဘက်က အုပ်ထိန်းသူတွေအားလုံးကအစ ပြာသို့ မှာ ဘယ်လိုရှိနေနေ ငြိုငြင်ဟန်ဘယ်သူမှ မပြ ..။

"ကွန်ဂရက်ကျူးလေးရင်း .. ပြာသို့ .."

ဧက က အနီရဲရဲဝတ်စုံပေါ်မှာ အနီရောင်ပဝါပါးလေးကို လှည့် င်း မှာသိုင်းလျက် သူမရဲ့ အပေါင်းအပါတွေနဲ့အတူ ရောက်လာသည်။ အားလုံးက ရှေ့ဆုံးတက်လာပြီး ထောင့်စားပွဲမှာထိုင်ကာ သူမကတော့ ပြာသို့ တို့ စုံတွဲဆီ တန်းတန်းမတ်မတ်သွားပြီး သေချာလက်ဆွဲနှုတ်ဆက် ၏။

ပြီးတော့ အလင်းအိမ် မျက်နှာနဲ့ တစ်ကိုယ်လုံးကို ခပ်ရိုင်းရိုင်း ကြည့်ကာ ..

"ထင်ပါတယ် .. အဟွန်း .. ခုခေတ်ယောက်ျားလေးတွေက မခေ ဘူးသိလား အလင်းအိမ် .."

"ဟင် .. ဘာဖြစ်လို့လဲ .."

သိလည်းမသိကြဘဲ နာမည်ခေါ်ပြီး တရင်းတနီးပြောနေသဖြင့် အလင်းအိမ် က ကြောင်တောင်တောင်ပြန်ကြည့်ပြီး မေးသည်။

ဧက က ရယ်လိုက်ပြီး ..

"ဪ .. ပြာသို့ က လိမ္မာတယ်လေ၊ အလင်းအိမ် က သားလိမ္မာ လေးရတာပါ .."

"ယူက ဘာကိုပြောချင်တာလဲ .."

"ပြာသို့ က ချောပေလှပေဆိုတဲ့ မိန်းမလှလေးတွေနဲ့ တွဲတယ်လေ၊ ဒါပေမယ့် အချိန်တန်တော့ မိဘသဘောတူတဲ့ မိန်းကလေးကိုပဲ ယူတာ အဟွန်း .. ကျွန်ရစ်ဖြစ်ကြတဲ့ မိန်းကလေးတွေကတော့ သနားစရာပဲ နော် .. ဒီဧည့်ခံပွဲထဲမှာတောင် သူတို့တွေ အများကြီးပါတယ် .."

"ဒီမှာ မိန်းကလေး .."

ဦးထွဋ်တင် နဲ့ ဒေါ်ပြာညိုရောင် တို့က ဧက နဲ့ စကားပြောနေ ခြင်းတည်းက အကဲခတ်နေကြတာမို့ ချက်ချင်းအနားရောက်တာကြောင့်

ကာ ..

“ဒါ မင်္ဂလာပွဲကျင်းပနေတာဆိုတော့ မင်းပြောတဲ့စကားက မင်္ဂလာ မမည်ဘူးဖြစ်နေတယ်။ မင်း အေးအေးဆေးဆေးသွားတိုင်မနေဘူးဆိုရင် တော့ ကျုပ်တို့ကလည်း အိမ်ရှင်ဝတ္ထရားပျက်ရလိမ့်မယ် ..”

ဧက မျက်နှာလေးနီရဲသွားတာ ဝတ်ထားသည့်ဝတ်နံနှင့် အပြိုင်ပင်။

“အဟွန်း .. သူက စေတနာနဲ့ သတင်းပေးတာနေမှာပါ။ ဒါပေမယ့် အိမ် အတွက်ကတော့ မလိုပါဘူး။ ဒီအရွယ်တွေမှာ ရည်းစားထားကြ တာ ဆန်းတာမှတ်လို့ တစ်ယောက်တစ်လေပဲ ထားဖူးတာနဲ့ ရည်းစား များကြတာပဲကွာတာ ..”

သူမမှာလည်းရည်းစားရှိတာပဲလို့ ပြောချင်တာလား သူမလည်း ရည်းစားများတဲ့သူပဲဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်လား .. ဒါမှမဟုတ်ရင် ဧက ကို တမင်မခံချင်အောင်ပြောနေတာလား ..။

အလင်းအိမ် ရဲ့ ရယ်မောမပျက် ပြန်ပြောလိုက်သည့်မျက်နှာလေး ကိုကြည့်၍ ဒေါ်ပြာညိုရောင် တို့လည်း မျက်နှာတွေပျက်ကုန်၏။ ပြာသို့ ကတော့ ဘယ်သူစကားကိုမှ မရှင်းဘဲ အေးစက်စက်ကြည့်နေခဲ့လျက်။

“ရာရာ ..”

သူ့မျက်လုံးတွေ စိတ်ပျက်စွာအမှတ်တမဲ့သွားခဲ့စဉ် အဖြူရောင် အရိပ်လေးတစ်ရိပ်ကို ဖျတ်ခနဲသတိထားမိလိုက်၏။

ရာရာ မှန်း သိလျက်နှင့် လာမည်မထင်ထားခဲ့သဖြင့် သူ မယုံနိုင်။။

ရင့်ဘတ်ကနေ လက်ဖျားထိ ဇာအဖြူလေးနှင့် ခါးကနေအောက်ထိ ပုံနေသော ဂါဝန်အဖြူလေးကို ဝတ်ထားသည်။ ဆံပင်တွေကို ဒီတိုင်း ချထားပေမယ့် ဘေးစောင်းမှာ ဖဲပွင့်အဖြူလေးပါသော ဘီးကုပ်လေးနဲ့ လှလှပပလေးသိမ်းထား၏။

စားပွဲတွေ အများအပြားနှင့် ဧည့်ခံပွဲခန်းမရှည်ကြီးရဲ့ ဟိုဘက်အဝင်ဝ မှာ သူမ ခဏရပ်သည်။ သူနဲ့ မျက်လုံးချင်းဆုံပြီးမှ ဖျတ်ခနဲပြန်ပျောက် သွား၏။

ဘယ်ရောက်သွားတာလဲ ..။

“သား .. ဘယ်ကိုလဲ ..”

“ဧကလေး .. မေမေ ..”

ပြာသို့ နောက်ပြန်မကြည့်တော့ဘဲ နေရာမှ လှစ်ခနဲထွက်သွား၏။ အားလုံး အမှတ်တမဲ့ပေမယ့် ဒေါ်ပြာညိုရောင် နဲ့ အလင်းအိမ် တို့ကတော့ သူ့ကျောပြင်ကို တစ်စတစ်ဆုံးလိုက်ကြည့်နေခဲ့ကြသည်။

သူ ထွက်လာတာမြင်လိုက်သည်နှင့် စိုးထက် တို့ကမန်းကတန်း ထလာကြကာ ..။

“ပြာသို့ ဘာဖြစ်လို့လဲ ..”

“ရာရာ လာတာ ငါမြင်လိုက်တယ် ..”

“ဟုတ်လား .. ဘယ်မှာလဲ ..”

သူတို့တွေ ဟိုကြည့်ဒီကြည့်နှင့် ခန်းမအပြင်ကိုရောက်လာကြ၏။ တကယ်တော့ ပြာသို့ ကိုသာ အရိပ်တကြည့်ကြည့်ရှိနေခဲ့ကြသည့် လူတွေ အားလုံး ဒါကို သတိထားမိကြလေသည်။

သူတို့ကတော့ ကိုယ့်အာရုံနဲ့ကိုယ် ..။

“ရာရာ ..”

ငွေမှင်ရောင်လက်ကိုင်အိတ်လေးကို လက်နှစ်ဖက်နဲ့ဆုပ်ကာ ဟိုဘယ်လ် ဝန်ထမ်းနှစ်ယောက်ကို သူမ ဘာတွေပြောနေသည်မသိ ..။

ပြာသို့ အသံကြားလိုက်တာနှင့် ဖျတ်ခနဲလှည့်ကြည့်သည်။

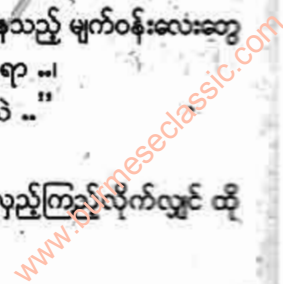
“ပြာသို့ ..”

ငိုချလိုက်တော့မလို မျက်ရည်ရောင်လှဲနေသည့် မျက်ဝန်းလေးတွေ နှင့် ပြုံးလိုက်တော့ မျက်နှာလေးက သနားစရာ ..။

“ဝင်မလာဘဲနဲ့ ဒီမှာ ဘာလုပ်နေတာလဲ ..”

“သူတို့ ..”

ရာရာ က ဝန်ထမ်းနှစ်ယောက်ကို ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်လျှင် ထို သူတို့က ပျာပျာသလဲလက်ကာ၍ ..။

“ကျွန်တော်တို့က တာဝန်အရပါ .. ဖိတ်စာပါမလာလို့ နည်းနည်း
မေးကြည့်တာပါ အစ်ကို .. တောင်းပန်ပါတယ်ခင်ဗျာ ..”

သူ ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ရာရာ လက်လေးကိုဆွဲယူလိုက်ကာ
ခန်းမထဲကို ဝင်ဖို့ ခြေလှမ်းပြင်လိုက်၏။

“ဟင့်အင်း .. ပြာသို ..”

ရာရာ က လက်ကိုပြန်ရုန်းလိုက်ကာ ..

“ဟို .. ရာရာ ကို တစ်ခုလောက်ကူညီပါ .. အဲ့ဒါလေး ပြာသို
ကိုပြောချင်လို့ ဒီထိလာခဲ့တာ ..”

“နင် .. ပြာသို နေ့စပ်ပွဲကိုလာတာမဟုတ်ဘူးလား ..”

ရာရာ က စိုးထက် ကိုလှည့်ကြည့်ပြီး ခေါင်းလေးခါပြု၏။ လာ
တည်းက ပြာသို ကို ခေါ်ထုတ်ပြီး ကိုယ့်အခက်အခဲကိုပြောပြချင်လို့ပါ။

ဒါတောင် ဝန်ထမ်းတွေက မဝင်ရပါဘူးဆိုပြီး ခေါ်ထုတ်ခဲ့သေး
သည်။

“ဆောရီးပါဟာ .. နင်နဲ့တွေ့တော့ ဖိတ်စာပါမလာတာနဲ့ကြုံလိုက်
လို့ ဒီတိုင်းဖိတ်ခဲ့တာပါ။ အဲ့ဒါကြောင့် ငါတို့ကို စိတ်ဆိုးသွားတာလား..”

“ဟင့်အင်း .. မဟုတ်ဘူး၊ ရာရာ ဒီပွဲမျိုးကို ဧည့်ခံပွဲတက်ဖို့သက်
သက်နဲ့ မလာပါဘူး၊ အခုလေ .. ရာရာ အရမ်းအရေးကြီးနေလို့ပါ ..”

“အေး .. ဘာဖြစ်တာလဲ ပြောဦးမှာပေါ့ ..”

“ကိုယ့်ကို လိုအပ်နေလို့လား .. ပြောလေ ..”

ခေါင်းညိတ်ရမှာတော့ အားနာပေမယ့် ရာရာ ခေါင်းညိတ်ပြရင်း
မျက်ရည်တွေဝဲလာခဲ့၏။ ပြီးတော့ စိုးထက် တို့ကိုပါ တောင်းပန်သလို
ငဲ့ကြည့်လျက် ..

“ရာရာ ရှင်းပြချိန်လည်း မရှိလို့ပါ .. ထပ်ပြီးတော့လည်း တစ်မျိုး
မထင်ပါနဲ့ .. ဟို .. ရာရာ နဲ့ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံလောက် တွဲရိုက်ပေးပါလား
ဟင် ..”

“ဘယ်လို ..”

ပြာသို မျက်မှောင်ကုတ်သွားတာမြင်သည်နှင့် ရာရာ မျက်နှာလေး
တစ်ပြင်လုံး ရဲတက်သွားသည်။ ရုက်လွန်းသည့် ခံစားချက်က လူကို
ညွတ်ခွေမတတ်ဆွဲချသွားခဲ့ပြီး မျက်ရည်တွေ ချက်ချင်းပြည့်သိပ်လာ၏။

“ရာရာ ကို အထင်မလွဲပါနဲ့နော် .. အမေက ရာရာ ကို အိမ်ထောင်
ပြုပေးချင်တဲ့စိတ်နဲ့ ဒါကိုပဲ စွဲလမ်းနေလို့ပါ။ အခု .. အခု အမေအခြေ
အနေက နောက်ဆုံးအချိန်ဖြစ်နေလို့ အမေ့ကို စိတ်ချမ်းသာစေချင်တာ
ပါ။ မရိုးသားတဲ့စိတ် လုံးဝမပါပါဘူး ..”

ဒီလိုအခက်အခဲမျိုးဖြင့် နေနိုင်သည်လို့ ထင်မထားသဖြင့် အားလုံး
အံ့ဩသွားကြ၏။ ပြီးတော့ ရာရာ ဝတ်စားလာပုံကို သတိတပြန်ကြည့်
မိကြသည်။

သူမ ပခုံးလေးကျုံ့သွားမှ ပြာသို ကပျာကယာခေါင်းညိတ်မိကာ..

“ဓာတ်ပုံရိုက်ပြီးတာနဲ့ မင်းအမေကို ဘယ်လိုပြန်ပြောမှာလဲ ..”

ရာရာ မျက်နှာလေးမောလာသည်။ သူမ ပါးပြင်မှာ မျက်ရည်ကြောင်း
လေးတွေ စွန်းထင်းနေခဲ့လျက် ..

“အမေက သတိမရသေးဘူး .. သတိပြန်လည်တော့မှာ မဟုတ်
ဘူးလို့လည်း ..”

သူမ အသံလေးတိမ်ဝင်သွားရှာသည်။ ထိုပြင် မျက်ရည်တွေပိုးပိုး
ပေါက်ပေါက်ကျလာခဲ့ပြီး ..

“အမေ .. အမေက ရာရာ ကို နောက်ဆံတင်းနေတာ၊ ကိုကြီး
လည်းမရှိဘဲ ရာရာ တစ်ယောက်တည်းကျန်ခဲ့မှာကို သူ စိတ်မချဘူး၊
အမေ သတိမေ့နေပေမယ့် ရာရာ အိပ်ပျော်သွားတိုင်း အမေ ရာရာ ကို
လာပြောတယ် ..”

“အိမ်ထောင်ပြုဖို့လား ..”

ပြာသို က ဖြတ်မေးသည်။

“အိမ်ထောင်ပြုတယ်ဆိုတာ ခုသွားယူပါလို့ခိုင်းတိုင်းရတာမှ မဟုတ်
ဘဲ အဲဒါကို နင့်အမေက ..”

“မေးဘူး .. ဘယ်လိုရောက်လာတာလဲဆိုတာ မေးဘဲနဲ့သိတယ်။
ယူကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့ရရ လိုချင်နေကြတဲ့ သူ့လိုမိန်းမတွေ တစ်ပုံကြီး
ပဲ .. လူတိုင်းသိတယ် ..”

“နေကြဦး .. နေဦး သမီး ..”

ဒေါ်ပြာညိုရောင် တို့ မောင်နှမတွေရောက်လာကြကာ အလင်းအိမ်
ကို သူမရဲ့အုပ်ထိန်းသူတွေဘက် အသာတွန်းပို့လိုက်ပြီး ရာရာ ကို ရင်ဆိုင်
လှည့်ကြည့်၏။

သူမလေးကလည်း သတို့သမီးဝတ်စုံနဲ့ပါလား၊ ပြီးတော့ လက်ထဲ
မှာ လက်ကိုင်ပန်းတွေနဲ့ ..

“မင်းက ဘယ်သူလဲ .. ဒီပုံစံနဲ့ ဒီကိုဘာကိုစွဲလဲ ..”

“မေမေ ..”

“မေမေ သူ့ကိုမေးနေတာ ..”

“အဲဒါ ကျွန်တော်ဖြေလို့မရဘူးလား မေမေ၊ သူ ဘာလိုရောက်
လာတာလဲ ကျွန်တော်သိတယ်။ ဘယ်သူဖြေဖြေ အကြောင်းရင်းကဒါပဲ..”
ကိုယ့်သားရဲ့ ဒေါသအရှိန်ကို ကြားလိုက်ရကာ ဒေါ်ပြာညိုရောင်
က အံ့သြဟန်နှင့် လှည့်ကြည့်၏။

“ပြာသို့ ..”

ဦးထွဋ်တင် က ဘယ်တော့မဆို ပြတ်သားခဲ့တဲ့ သူ ..။

“ဒါဆို ခုမေးပြီကွာ .. သူ ဘယ်သူလဲ၊ မင်းနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်
တာလဲ ..”

“အဲဒါ ကျွန်မသိတယ် ..”

ဧက အသံက အောင်မြင်ခန့်ညားမှုမရှိပေမယ့် ကျယ်လောင်ပြတ်
ရှနေလျက် ..

“သူ့အကြောင်းကို ပြာသို့ ထက် ကျွန်မကပိုသိတယ်။ အခု လာရ
တဲ့အကြောင်းရင်းထိ ..”

အားလုံးအကြည့်တွေ သူမဆီရောက်လာသလို၊ နောက်ကနေ ထွက်

လိုက်ပါလာသည့် ဧည့်ခံပွဲထဲက ပရိသတ်တွေကိုပါ မြင်သွားခဲ့ကြ၏။

ဦးထွဋ်တင် မျက်နှာကြီး နေလောင်ခရမ်းချဉ်သီးလို ညိုရဲရွံ့တွသွား
ခဲ့၏။ ဦးကျော်ထင် ကတော့ ခုထိ အံ့သြမပြေစွာရှိနေခဲ့လျက် ..

“နင့်သားက ဘာတွေလျှောက်လုပ်နေတာလဲ .. ပြာပြာ ..”

“ကောင်လေး ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ ..”

မေးခွန်းတွေက ကိုယ့်ကိုမေးပေမယ့် ဒေါ်ပြာညိုရောင် ဘာမှမဖြေ
နိုင်ဘဲ ပြောပြနိုင်သည်ဆိုသော ဧက ဆီကိုပဲ လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။

“အဲဒီတစ်ယောက်က ကြင်ရာတော် တဲ့ .. သူ့အမေက အချူး..”

ဟင် ..

ဟင်ခနဲ အသံသည် ဒေါ်ပြာညိုရောင် က ဦးဆောင်လျက် ပရိသတ်
ထဲကလည်း တိုးတိုးသဲ့သဲ့ ..။

“မျိုးရိုးစဉ်ဆက်က ဆင်းရဲခဲ့တာပါ။ ဒါကြောင့် ပြာသို့ ကို သူဌေး
သားဆိုပြီး အတင်းကပ်နေတာပေါ့။ သင်တန်းမှာလည်း အမျိုးမျိုးလိုက်
ချိတ်တာပဲ .. သူ ဘယ်လောက်ဣန္ဒြေပျက်လောက်အောင်လိုက်သလဲဆို
ရင် မသိတဲ့လူကိုမရှိဘူး ..”

“ဟုတ်တယ် ..”

“ဟုတ်ပဲ .. အရှက်မရှိတာ လူတိုင်းသိတယ် ..”

ဦးထွဋ်တင် အကြည့်တွေက ဧက နှင့် နောက်လိုက်နောက်ပါတွေ
ဆီ တစ်ယောက်ချင်း စူးစိုက်နေခဲ့၏။ ဒီမိန်းကလေးကို ခုနကပဲ စကား
ပြောမဆင်ခြင်မှုနဲ့ သူ သတိပေးထားခဲ့သေးသည်။

ပြာသို့ ဆေးက မိန်းကလေးကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ မျက်ရည်
ပြည့်ဝိုင်းနေသည့် မျက်ဝန်းတို့နှင့်ရှိနေကာ ဧက ကို မျက်လုံးအပိုင်သား
နှင့် ကြည့်နေပုံက မယုံနိုင်ခြင်း၊ အံ့သြထိတ်လန့်ခြင်းတွေနှင့် ..

သူမတို့ချင်း ဘယ်လိုချိတ်ဆက်တွေနဲ့လဲ ..။ သူတို့ချင်း မကျေနပ်
မှုတွေက အရင်းခံအကြောင်းရင်းလား၊ ခုဖြစ်နေတဲ့ ပြဿနာကို
ထုတ်ချင်တာက အဓိကလား ..။

သို့သော် .. ရှိခဲ့ဖူးသော အတွေ့အကြုံများအရ ဒီလိုပါဝင်စွပ်ထွေး
စေသူကို အကြွင်းမဲ့ယုံလို့မဖြစ် ..။

“သူ့ရှုပ်လေးက ချောတောမောတောလေးဆိုတော့ ပြောရင် ဘယ်ယုံ
မလဲ ..။ အဲဒီလို မျက်ရည်လည်ရွှဲလေးနဲ့ သူက အပျော့ဆွဲဆွဲယူတာလေ၊
ပြာသို့ က သူ့လိုအဆင့်လောက်ကို မမှန်းဘူးဆိုတာသိတော့ နည်းမျိုးစုံ
နဲ့ သနားအောင်လုပ်ပြီး တွယ်ကပ်နေတာ အားလုံးသိတယ် ..”

“ဧက .. ခင်ဗျားကလဲလည်း စကားပြောတာ တော်တော်ကိုလတ်
နေပြီဗျာ .. မိန်းကလေးချင်း ..”

စိုးထက် ..
လိုက်မိ၏။

“ဟုတ်တယ် .. ပြာသို့ ရော့ ငါတို့ရော သူများဖြားယောင်းတာခံရ
လောက်အောင် မတုံးသေးဘူး၊ ခင်ဗျား သူများအကြောင်းကို ဒီလောက်
ဒက်ထိကွက်ကျကြီး ..”

“ဒက်ထိကွက်ကျသိနေလို့ ပြောနေတာပေါ့ ..။ သူက ဧက တို့ရဲ့
ခိုင်းဖတ်ပဲ .. အဲဒီအတွက် လစပေးပြီး ခေါ်ထားတာလေ ..”

“ဧက ..”

ပြာသို့ အသံက ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခွင်ကို ငြိမ်သက်ကျသွားလောက်
အောင် ဩဇာသံညောင်းနေခဲ့လျက် ..။

“မင်းပြောနေတာတွေမှန်နေလို့ နားထောင်နေတာမဟုတ်ဘူး၊ ငါ
ပိတ်ဝင်လိုက်မှ အားလုံးပိုပြီး စိတ်ဝင်စားကုန်မှာစိုးလို့ ကြည့်နေတာ၊
သူ့ကို မင်း ဒီလိုပြောရဖို့အတွက် ဘယ်လိုအကွက်တွေရွှေ့ပြီး လုပ်ကြံ
အောင်မြင်ခဲ့သလဲဆိုတာ ဘယ်သူမှ မသိပေမယ့် မင်းကိုယ်မင်းသိတယ်..”

“တို့က ပြာသို့ ဘက်က မမျှတလို့ဝင်ပြောပေးတာ ..”

“မလိုဘူး .. မင်းကို ခုနက ဘာတင် ဝမ်းတိန်ပေးထားပြီးပြီဆို
တော့ အခု မင်းမသွားရင် ငါဆွဲထုတ်ရလိမ့်မယ် ..”

ပြာသို့ စကားကြောင့် ဧက ဒေါသတွေ ယမ်းပုံမီးကျဖြစ်သွားသည်။

သို့သော် ကြောက်တတ်သည့် သူမရဲ့ နောက်ပါတွေက ပြဿနာကြံ ခွား
လာဖွယ်မြင်တာနှင့် သူမကို ပြန်ထွက်ဖို့ တွင်တွင်ဆွဲနေကာ

“နင့် အမေ ဖုန်းခေါ်နေတာ လေးခါရှိပြီ၊ လာ .. ထွက် .. လာလိုက်
ဦး .. လာပါ ..”

ဖုန်းက တကယ်မြည်နေသဖြင့် အလျှောက်ကောင်းတော့ အထောင်း
သက်သာဆိုသလို အံ့ကြိတ်လျက် သက်သက်သာသာလေးထွက်ခွင့်ရ
သွား၏။

ပြာသို့ က ဦးထွင်တင် ဘက်ကိုလှည့်၍ ..။

“ဘာကင် .. ကျွန်တော်တို့က ..”

“နေဦး .. နေဦး .. ဒီကိစ္စအတွက်နဲ့ ဒီလိုဖြစ်ဖို့မလိုပါဘူး၊ အားလုံး
ဟုတ်တယ်နော် ..”

အလင်းအိမ် ရဲ့ အမေက အသံစူးစူးနှင့် ရုတ်တရက်ဖြန်ဖြေသလို
ဝင်ပြောလိုက်ပြီး အကုန်လုံးကိုလည်း တစ်ပတ်ဝေကြည့်၏။

ပြီးတော့မှ ..။

“ဘာမဟုတ်တဲ့ ကိစ္စလေးအတွက်နဲ့ ပွဲပျက်လောက်အောင် မဖြစ်
ပါဘူး၊ လူငယ်တွေသာဘာဝကို တမင်ချန်လုပ်ပြီး စေ့စပ်ထားတဲ့သဘော
ထိုက် ဘာကိစ္စမျိုးဖြစ်ဖြစ် နှစ်ဖက်လိုအပ်ချက်တွေရှိလာရင် ပြင်ဆင်
ဖို့ပါ ..”

ပြောပြီးတာနှင့် ရာရာ ကို ခပ်စူးစူးလှမ်းကြည့်သည်။ ပြီးမှ ဒေါ်ပြာညို
ဆောင် တို့ကိုကြည့်ကာ ..။

“ဟုတ်တယ်မို့လား ဒေါ်ပြာညိုရောင် ရယ် .. ဘား ပြာသို့ ကို
ဘာသံသယမှ ဖြစ်ဖို့မရှိဘူး ..”

ပြောရင်း ရာရာ ကို ထပ်စောင်းကြည့်ကာ ..။

“ကြည့်လိုက်တာနဲ့ သိသာနေတာကို ဒါမျိုးအတွက်နဲ့ ကျွန်မလည်း
ကြီးချင်းလည်း ခင်မင်ပျက်ဖို့မလိုဘူး ..”

တစ်ဖက်က ကျေနပ်ပြေလည်နေတော့လည်း ဒေါ်ပြာညိုရောင်

သက်ပြင်းချမိလေသည်။ သို့သော် ..

“အိမ် မကျေနပ်ဘူး .. သူ့ကို အခု ဆွဲထုတ်ပစ်လိုက်ပါ ..”

အလင်းအိမ် က ရာရာ ကို လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုး၍ ထောင်း ဆိုလိုက်သည်တွင် ..

“သူ့ကြောင့် အိမ် အရှက်ရခဲ့ရတယ်၊ ဒီလိုဝတ်စုံဝတ်ပြီး ရောက် လာတည်းက သူ ရည်ရွယ်ချက်က အရှင်းကြီး ..”

“မဟုတ်ဘူး .. အဲဒီလိုမဟုတ်ပါဘူးရှင် .. ရာရာ က .. ဟို ..”

“အို .. အိညှပ် .. အိညှပ်နဲ့ ဘာတွေရှင်းပြနေတာလဲ .. မလိုချင် ဘူး သွား .. ပြာသို့ ဘက်က ဘာမှမဟုတ်တာမှန်ရင် သူ့ကို ချက်ချင်း ဆွဲထုတ်လိုက်ကွာ ..”

“မှန်တာ မမှန်တာ ဘာကိုပြောတာလဲ အလင်းအိမ် ..”

ပြာသို့ မျက်နှာက တည်ငြိမ်အေးစက်နေ၏။ အခြေအနေကို ဒေါ် ပြာညိုရောင် တို့ တွက်လိုက်မိကြကာ ..

“သားကို မေမေ ပြောမယ် ..”

ပြာသို့ လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး အမိနဲ့ပေးသည့် အကြည့် ကနင့် ..

“ပြာတာ စကားလုံးကြမ်းသွားပါ။ ဒါပေမယ့် သား လုပ်သင့် တာက အခု သူ့ကို ပြန်လွှတ်လိုက်ဖို့ပဲ ..”

“ရတယ် ပြာသို့ .. ရာရာ ပြန်တော့မယ် ..”

ရာရာ မျက်နှာလေးငဲ့ကာ အသံကွေ့ပါတုန်ယင်အက်ရုနေခဲ့၏။ ဘယ်သူ့ကိုမှ မကြည့်ပေမယ့် မျက်နှာလေးပြန်ငဲ့ကာ ..

“ရာရာ ကြောင့် အဆင်မပြေဖြစ်ကုန်ရတဲ့အတွက် တောင်းပန်ပါ တယ် .. ရာရာ က ..”

ဘာမှမဆိုပါဘူးလို့ ရှင်းပြမယ့်စကားက ငိုသံတွေပါလာခဲ့ခြင်း မှာ ဘယ်လိုမှပြောမရတော့ ဝဲ ခေါင်းခါရင်း အားထုတ်ရင်းဖြင့် ..

“ပြာသို့ နဲ့ ဘာမှဆိုပါဘူး ..”

စကားသံတွေ ပီပီသသဖြစ်ခဲ့ရဲ့လား .. မဖြစ်ဘူးလား မသိတော့ ပေ။ နေရာမှ ချာခနဲလှည့်ပြေးလာခဲ့လျှင် ဟိုတယ်လ်အထွက်မှာ တုန် ယင်နေသည့် ခြေလှမ်းတွေက လှေကားထစ်ငါးထစ်မှာ ဒလိမ့်ခေါက် ကွေးပြုတ်ကျလေသည်။

တံခါးဝမှာ ရပ်နေသည့်စဉ်ကြိုက ကပျာကယာပြေးလာပေမယ့် ရာရာ ကိုလည်း မတွဲရဘဲ ဘေးမှာပဲရပ်နေပြီး ..

“ရဲ့လား ညီမ ထလိုရလား ..”

“ဟုတ် ..”

ခေါင်းညှိလိုက်ပေမယ့် သူမ မျက်နှာမော့ရဲ့ခဲ့ပေ။ ဘေးလူတွေ လှမ်းကြည့်နေကြလိမ့်မည်။ သူမ ထရပ်တာမမြင်လျှင် မထနိုင်ဘူးထင် ပြီး လာတွဲပေးကြမှာဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် ဘယ်ကိုမှမကြည့်ဘဲ ကိုယ့်ဘာသာပြန်ထရပ်ဖို့ကြိုးစား မိသည်။ ရက်သည့်စိတ်ကြောင့် နာမှန်းကျင်မှန်းမသိလောက်အောင်ဖြစ် နေခဲ့၏။

တစ်ကိုယ်လုံး မတ်တတ်ရပ်မိကာမှ ကုတ္တီပါခုံမြင့်ဖိနပ်လေးက လိမ့်စောင်းသွားသဖြင့် နာနေသည့်ခြေထောက်က သူမတစ်ကိုယ်လုံးကို ထိုင်လှုံပစ်လိုက်သလိုပင် ..။

“အား ..”

မထိန်းလိုက်နိုင်သည့်ကိုယ်က ပစ်စလက်ခတ်ခွေကျသွားပေမယ့် ခြေပြင်ကိုမဟုတ်ဘဲ ပြာသို့ ရင်ခွင်ထဲမှာ ..

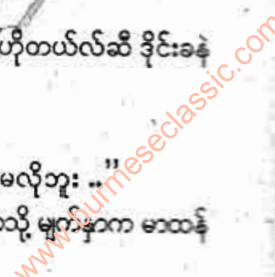
“ပြာသို့ ..”

ရာရာ ထိတ်လန့်သွားကာ မျက်လုံးတွေက ဟိုတယ်လ်ဆီ ဒိုင်းခနဲ ရောက်သွား၏။

“ဘာမှစိုးရိမ်မနေနဲ့ .. သွားမယ် ..”

“ဟင့်အင်း .. မသွားဘူး .. ရှင် လိုက်စရာမလိုဘူး ..”

ရာရာ အတင်းအကျပ်ပြန်ရုန်းတော့သည်။ ပြာသို့ မျက်နှာက မာထန်

နေကာ အထဲမှာ ဘယ်လိုတွေဖြစ်ပျက်လာခဲ့သည်ကို ဖော်ပြနေ၏။

“ပြာသို .. ရှင် အဲလိုမလုပ်ပါနဲ့၊ ရာရာ ကို ချပေးပါ ပြာသို ရယ်၊ ရှင်အသိုင်းအဝိုင်းကလူတွေနဲ့ ရာရာ ထပ်ရင်မဆိုင်ပါရစေနဲ့ .. တောင်းပန်ပါတယ် .. ဟင့်အင်း ..”

လူကိုစွေခနဲပွေ့ချိုလိုက်သဖြင့် ရာရာ ခြေထောက်လေးတွေ လွှဲယမ်းပြီးချပေးဖို့ပြောနေမိ၏။ ပြာသို က စကားတစ်ခွန်းမှမဆိုဘဲ ကားနားရောက်မှ ရာရာ ကို ချလိုက်ကာ တံခါးဖွင့်၍ ..

“ခဏထိုင် ..”

အပြင်ဘက်မှာ ခြေထောက်တွေချထားလျက် ဆိုဖာမှာ တစောင်းလေးတင်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ သူမဘေးကနေ လှမ်းကျော်ပြီး ကားထဲက ပစ္စည်းတစ်ခုကိုထုတ်ယူလိုက်ပြီး ရာရာ ခြေထောက်ရှေ့မှာ မှဆိုးဒူးထောက်ထိုင်၍ ..

“ဒါလေ .. မင်းအတွက် ကိုယ်ဝယ်ထားတာ ..”

မြင်ကွင်းကိုလှမ်းမြင်လိုက်သည်နှင့် မောင်နှမသုံးယောက်စလုံး ခြေလှမ်းတွေတုံ့သွားကြ၏။ ကြင်ရာတော် ဆိုသည့်မိန်းကလေးကို ကိုယ်တိုင် ဖိနှပ်စီးပေးနေသည့် ပြာသို ကို မြင်နေလျက်နှင့် မယုံနိုင် ..

“သိမလေး နင့်သား ဘာမှမဟုတ်ပါဘူးဆို ..”

“သား .. သားကို ကြိုက်နေတာ ..”

“ဟေ့ .. ဘာခေါင်းခါနေရင်း ..”

“ဟေ့ ..”

ဦးထွဋ်တင် မျက်နှာကြီးတင်းမာနေကာ ..

“တောက် .. မိဘကိုအရှက်ခွဲတဲ့ သတ္တဝါလေး ..”

“ကိုကြီးကလည်းဗျာ .. မမ ကိုကြီးကို သတိပေးနေသားပဲ၊ ကိုကြီးက လုပ်စရာရှိရင် ဇွတ် ..”

“ဘာလဲ .. ဘာကိုသတိပေးတာလဲ .. ပြာပြာ ..”

“ရှင် ..”

“ညည်းက ဘာကိုသတိပေးတာလဲ၊ ကောင်လေးမှာ ရည်းစားရှိနေတယ်ဆိုတာ ကိုကြီးကို တိုက်ရိုက်မပြောဘဲ ဘယ်လိုနည်းတွေနဲ့ ကွယ်ရာမှာ ညည်းတွားနေတာလဲ ..”

“အဲလို မသိခဲ့ပါဘူး ကိုကြီးရယ် .. ကိုကြီးတူ ရည်းစားတွေများတာ ကိုကြီးလည်း ကြားနေတာပဲ ..”

“ကိုကြီးပြောတော့ အဲဒါတွေမဟုတ်ဘူးလေ၊ အခု ဒါလေးကို သူက မြတ်နိုးနေတာ ..”

“ညီမလေးတော့ အဲဒီလိုမထင်ပါဘူး၊ အခြေအနေက ဒီထိဖြစ်သွားအောင် တွန်းပို့နေတာပါ .. ဒီကောင်မလေးကို သနားလို့ ကူညီဖေးမနေရင်း .. အခု နင်ပဲငါ့ဆွေ့ ဝိုင်းပြောကြလို့ပဲ သနားပြီး ..”

“တော်စမ်း .. တော်စမ်း .. အခြေအနေတွေ အချိန်အခါတွေ ကိုကြီးမလိုချင်ဘူး၊ အခြေအနေအချိန်အခါတွေကို လူကသတ်မှတ်ထားတာ၊ သူတို့ကြောင့် လူက ဘာမှပြောင်းလဲဖို့မလိုဘူး၊ အဲဒါ အကန်းရေတွင်းကျ စကားပြောကြတာတွေ ..”

ဦးထွဋ်တင် က တစ်ထစ်ချသမားပီပီ တက်ခေါက်ပြီးရင်း တံက်ခေါက်ကာ မြင်ကွင်းကို မျက်နှာလွှဲသည်။

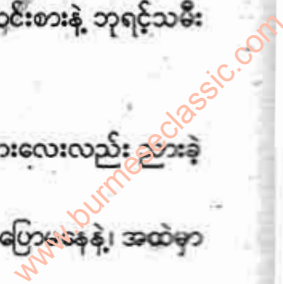
ဒေါ်ပြာညိုရောင် က ထိုဆီသွားမလို ခြေလှမ်းပြင်လျှင် ဦးကျော်ထင်က လက်ကိုဆွဲထားလိုက်ကာ ..

“ဆင်းရဲတဲ့လူကို ချမ်းသာတဲ့လူက ယူခွင့်မရှိဘူးလား ..၊ ဘုရင့်သမီးနဲ့ ခိုးသား၊ အညတရနဲ့ ရွှေမင်းသမီး၊ ပြီးတော့ .. မင်းတို့စကား ခိုးကြီးသွား” ဆိုတဲ့အတိုင်းတည်ဖို့အတွက် သူတောင်းစားနဲ့ ဘုရင့်သမီး ညားခွဲသေးတယ် ..”

“ကျော် ..”

“ထောက်ပြတာပါ .. စင်ဒရဲလားနဲ့ မင်းသားလေးလည်း ညားခွဲတာပဲ ..”

“ငါကလေးမဟုတ်ဘူးနော် .. ပုံပြင်တွေလာပြောနေနဲ့၊ အထဲမှာ

၂၃၈

လရောင်ကျူးရင့်

ငါတို့ဂုဏ်သိက္ခာတွေကို ဖိချေနင်းမယ့်ပတ်ဝန်းကျင်တွေစောင့်နေကြတယ် .. အဲဒါကို ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ ..”

“နင်းဖို့ပြင်တဲ့လူတွေက ပြင်နေတယ်၊ ဒါပေမယ့် အလင်းအိမ်ကတော့ မမသားကို အသေရရ အရှင်ရရ လိုချင်လို့တမင်ပြဿနာရှာနေတာပါ .. သူ့အမေကလည်း သမီးအလိုကိုတော်တော်သိတဲ့ အမေ..”

“ပြဿနာရှာတာမဟုတ်ဘူး .. ပြဿနာကို လျှော်ပစ်ဖို့ကြိုးစားပေးနေတာ ..”

“ကြိုးစားမှာပေါ့ .. ပြင်းထန်ရင်ပေါက်ကွဲကုန်မှာလေ၊ ခုပဲကြည့်ပါလား .. မအေးက ညင်သာစွာဖောက်ခွဲဖို့ကြိုးစားတယ်၊ သမီးက ‘ဆွဲထုတ်ပစ်ပါ .. မောင်းထုတ်ပစ်ပါ’ နဲ့ ဝုန်းဒိုင်းထဲကြိုလိုက်တော့ ကောင်လေးက သူ့ဟာလေးသူ့ ဆွဲထုတ်ခေါ်သွားပြီ ..”

“ကျော် ..”

“ဗျာ ..”

“မောင်လေးကို သားနောက်လိုက်သွားဖို့ မမ ခုပဲခိုင်းမလို့၊ မင်းက..”

“လိုက်သွားမယ်လေ .. တစ်ခါတည်း လက်မှတ်ထိုးပေးခဲ့ရမှာလား ..”

“ကျွတ် .. မင်း တော်တော့ ..”

ဒေါ်ပြာညိုရောင် ထမိတစ်စ ‘မ’ ဤ လှည့်ဝင်သွားလျှင် ဦးကျော်ထင်က ပြုံးနေ၏။

ကျွန်တော်က လူပျိုကြီးပေမယ့် ဒီနေရာမှာ မမထက် ပိုပြီး စာနားတတ်တယ် .. ဆရာ ခေါ်လိုက်တော့ ..”

အခန်း (၃၁)

ဟင်!...

ရာရာ နဲ့ ပြာသို့ ကို မြင်လိုက်တာနှင့် ချော နဲ့ ဒေါ်စန်းမြမြ တို့ မိသားစုတွေ မျက်လုံးတွေပြူးကုန်ကြ၏။ နှုတ်ခမ်းတွေနောက်ဆက်တွဲ ပွင့်ဟလာကြကာ ..

“ရာရာ ..”

“ရာရာ .. ညည်း .. ညည်း တကယ် ..”

“အမေ ..”

ရာရာ ဘယ်သူ့ကိုမှ မဖြေဘဲ အမေ့ဆီကို စိတ်စောပြီး ပြေးသွားဖို့ပြင်လိုက်မိ၏။ သို့သော် လှေကားထစ်ပေါ်က ဒလိမ့်ခေါက်ကွေးကျထားသည့် ဒဏ်ရာတွေကြောင့် လူက ညွတ်ခနဲယိုင်ကျသွား၏။

ပြာသို့ က ရာရာ ပခုံးလေးကို ဖမ်းထိန်းပေးထားကာ သူပဲ ခုတင်နားထိတဲ့ခေါ်သွားခဲ့၏။ အများ၏ အမြင်မှာ မိခင်အတွက် စိတ်ထိခိုက်နေသော မိန်းကလေးကို သူ့ခင်ပွန်းက ယုယကြင်နာစွာ တွဲခေါ်လာသလိုလို ..

လရောင်ကျူးရင့်

သတို့သား သတို့သမီးဝတ်စုံတွေနှင့် သူမတို့နှစ်ယောက်ကို ဆရာဝန်တွေနဲ့ သူနာပြုဆရာမတွေကတော့ အံ့သြ၍ အထင်မြင်ဆေးသလိုရှိကြလျက် ..

“မအေက ဒီလောက်ဖြစ်နေတာကို သူက မင်္ဂလာဆောင်နေတယ်ကြည့်စမ်း ..”

“သမီးမိန်းကလေးတွေ သိတတ်လှချေရဲ့ဆို ..”

“ဟုတ်ပဟယ် .. အံ့သြစရာ ..”

ဆေးရုံမို့ လူတွေက မိုးတိုးမတ်တပ်တွေလည်း အများကြီးရှိနေကြ၏။ နောက်ထပ် ရာရာ ကို အပြစ်တင်ကဲ့ရယ်မည့်ဆွေမျိုးစုတွေ ထပ်ရောက်လာကြလျှင် ဆရာဝန်ကြီးက မသက်သာသောသက်ပြင်းတစ်ရှိုက်နှင့် ခုတင်နားက ခွာ၏။

သူပြုတွေကတော့ ဘေးလူတစ်ချို့ပြောနေသံတွေကိုကြားကာ ‘ဟုတ်တာပဲ’ ဆိုသည့်အကြည့်တစ်ချက်နှင့် ဆရာဝန်ကြီးနဲ့အတူ ထွက်ခွာသွားကြလေသည်။

ဘယ်သူတွေသိသိ မသိသိ ချော နဲ့ ဆွေမျိုးတစ်စုကတော့ ရာရာဘာလုပ်လာတာကို သိလည်းသိနေကြသည်။ အဓိပ္ပာယ်မရှိတာကို တကယ်အကောင်အထည်ဖော်လာသဖြင့် အမြင်မတော်တာတွေကို ပြောချင်နေကြ၏။

ထို့ပြင် လူကြီးတွေကို ဂရုမစိုက်စွာ လူနာခုတင်နားကို ပြေးကပ်လိုက်တော့ မေးချင်တာ ဆူချင်တာတွေကို မျှီသိပ်၍ အသည်းတယားယားနှင့် ..

“အမေ .. အမေ .. သမီး အသံကိုကြားလားဟင် ..”

အမြဲတမ်းငိုနေရပေမယ့် မျက်ရည်တို့က အားအင်ကုန်ခမ်းသွားသည်မရှိ ..။ ရင်ဘတ်ပေါ်ထိတင်ထားသည့် စောင်ကို ခါးထိခွာချလိုက်ကာ မျက်ရည်စိုနေသည့် ပါးပြင်နှင့် အမေ့ရဲ့ ဘယ်ဘက်ရင်အုံမှာ ဖေးကပ်၍ ..

အဲဒီမှာ စဉ်တာ

“အမေ .. အမေ့ကို သမီး ပြောပြချင်လို့ပါ။ မျက်လုံးတွေ ဖွင့်ပါဦးအမေရယ် .. အမေ သမီးကိုစောင့်နေတာမို့လားဟင် ..”

“မြင်စရာလားအေ - သူ့သားကြီးက အဝေးမှာဥစ္စာ .. လူစုံစေချင်တာဖြစ်မှာပေါ့။ ဘယ်နှယ့် ညည်းကြောင့် ညည်းတာဝန်ချည်းပဲ မှတ်နေရတာလဲ ..”

ဒေါ်စိုးစိုး က မတ်တပ်ကနေ ဝင်ပြောလျှင် ပြာသို က လှည့်ကြည့်ကာ ..

“ဘယ်သူကြောင်ပဲဖြစ်ဖြစ် သူ စိတ်ကျေနပ်အောင်ပြောပါစေ အန်တီ။ လူနာရင်ထဲမှာ ဘာတွေရှိနေသလဲဆိုတာ ဘယ်သူမှသိနိုင်တာမဟုတ်ဘူး။ သူစိတ်သူ ဘယ်လိုပဲဖြေဖြေ ကြည့်နေလိုက်ပါ ..”

ဒေါ်စိုးစိုး စိတ်တိုသွားသည်။ ဒီကောင်လေးက ဘာလဲ ..။ ဘယ်သူ့သဘောမှမပါဘဲ ဒီကမိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ကောက်ရသလို လက်ထပ်ယူလာပြီး လူကြီးတွေကို ဘာမှတ်နေလို့လဲ ..။

ပြာသို ကတော့ ဂရုမစိုက်ပါ။ ရာရာ တကယ်ဒုက္ခတွေ့နေတာကို တကယ်မြင်လိုက်ရသဖြင့် သူ အထင်လွဲခဲ့သမျှအတွက် ဖြစ်တည်လာခဲ့သည့် ကရုဏာစိတ်တွေက ဝှုံးပေါလအော ..။

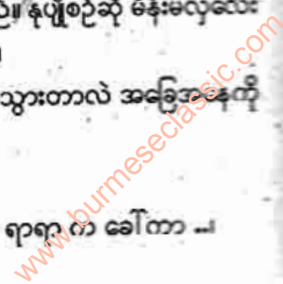
ထို့ကြောင့် ရာရာ နဲ့ တစ်ဖက်စီမှာ သွားထိုင်လိုက်ကာ လူနာတို့ သေသေချာချာ ငိုကြည့်မိ၏။ လူမမာမို့ ပိန်လို့ဖျော့ကျနေပေမယ့် ထင်းနေသော နှာတံရိုးနှင့် မျက်တောင်ကော့တို့က ပေါ်လွင်နေဆဲ ..။

ပြီးတာ ဆံပင်တွေကို ခေါင်းအုံးပေါ်မှာတစ်ချို့ ပုံချထားပေမယ့် ကကြီးပုံမဟာနဖူးလေးကလည်း ပေါ်နေသည်။ နုပျိုစဉ်ဆို မိန်းမလှလေးတစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့မှန်း သံသယရှိဖို့မလို ..။

“ငိုမနေနဲ့ ရာရာ - ဆရာဝန်ဘာပြောသွားတာလဲ အခြေအနေကို မေးကြည့်ရအောင် ..”

“ပြာသို ..”

ပြာသို ပြန်ထရပ်ဖို့ပြင်လိုက်တာနှင့် ရာရာ က ခေါ်တာ ..

“ဒီနားမှာပဲနေပါ ..”

အသံတုန်လေးနှင့်ဆိုရင်း ခေါင်းခါပြစဉ် မျက်ရည်စက်တွေ စင်ထွက်သွားကြ၏။ ဆရာဝန်လက်လျှောထားခဲ့တဲ့ လူနာဘဝမှာပဲ အမေ့ရဲ့ နောက်ဆုံးထွက်သက်မချုပ်ငြိမ်းနိုင်တာ သူမ သိနေသည်။

ဒါကြောင့် အမျိုးမျိုးသောနည်းတွေနဲ့ အဖြစ်ဆိုးသွားနိုင်တာသိပေမယ့် အမေ့ဆန္ဒပြည့်ဝဖို့ သူမ ကြိုးစားခဲ့မိတာဖြစ်သည်။

“သမီး အမေ့ဆန္ဒကို ဖြည့်ဆည်းပေးခဲ့ပြီလေ .. အမေ သမီးကို အိမ်ထောင်ပြုစေချင်တယ်ဆို မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်ပါဦး အမေ .. သမီး ခုပဲ လက်ထပ်ပြီးခဲ့ပြီ သိရဲ့လား ..”

ရာရာ အမေ့မျက်နှာနားမှာ ကပ်ပြောရင်း ပါးပြင်လေးကို တယုတယ ပွတ်သပ်နေမိသည်။ ပြီးတော့ ရင်ဘတ်ပေါ်တင်ထားသည့် အမေ့လက်ကို လက်ဖဝါးချင်းထပ်ဆုပ်၍ မချီတရီအံကြိတ်ထားမိရင်း ..

“အမေ သမီးကို စိတ်ချတော့နော် .. အမေ ဖြစ်စေချင်တဲ့အတိုင်းပဲ အခု သမီး .. သမီးမှာ အရိပ်ကောင်းတစ်ခုရှိနေပြီလား။ သူက သမီးကို ဂရုစိုက်တယ်၊ လိုက်လျောတတ်တယ်၊ ပြီးတော့လူ .. မိဘနဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့လူ၊ သမီးဘဝ ကောင်းစားသွားပြီဆိုပြီး အန်တီမြတို့ကလည်း ချီးမွမ်းနေကြတယ်။ အမေ ကျေနပ်လားဟင် .. အမေ့ကို ပြောပြနေတာတွေ အမေ ကြားနေရတယ်မို့လား။ ပြောပါဦး .. အမေ ကြားပါတယ်ဆိုတာ တစ်ခုခုအချက်ပြဦး အမေ့ရယ် ..”

ရာရာ မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ ဟီးခနဲငိုချလိုက်မိ၏။ ထိုစဉ် ..

အမေ့လက်ချောင်းလေးတွေ လှုပ်ရှားသွားသလိုခံစားလိုက်မိ၏။ ရာရာ ငိုသံ ချက်ချင်းတိတ်သွားကာ နှစ်ဖက်ထပ်ဆုပ်ထားသည့် လက်ကို အားရဝမ်းသာငုံကြည့်မိလေသည်။

သူမ၏ ထူးခြားမှုကြောင့် ချော တို့ ဒေါ်စန်းမြမြ တို့အားလုံးပါ ရှေ့တိုးလာကြပြီး ဝိုင်းကြည့်ကြ၏။

“ဟော .. လက် .. လက်တွေလှုပ်နေတယ် ..”

“ရာရာ ကို ပြန်ဆုပ်ကိုင်ချင်တာတွေလား ..”

“အမေ .. အမေ သိနေတယ်နော်၊ ရာရာ ပြောတာတွေ အမေ ကြားတယ်ပေါ့ ..”

ရာရာ အရူးမလေးလို တတွတ်တွတ်မေးရင်း ရယ်သည်။ ပြီးတော့ အမေ ပြန်ဆုပ်ကိုင်ဖို့ကြိုးစားနေသည့် လက်လေးကို ငုံကြည့်နေရင်း-

“အမေ့ ..”

ခြောက်ချားသော ရာရာ ခေါ်သံလေးကြောင့် အားလုံးဟင်ခနဲဖြစ်ကုန်ကြ၏။ ကြည့်လိုက်တော့ ဒေါ်ကြင်ကြင် လက်က ရာရာ လက်ထဲကနေ ညင်သာစွာလျှောကျသွားခဲ့ပြီး ..

“အမေ့ ဟင့်အင်း .. အမေ အဲလိုမြန်မြန်ဆန်ဆန်ကြီးထွက်မသွားပါနဲ့ ..။ ရာရာ တစ်ယောက်တည်းမထားခဲ့ပါနဲ့ .. အမေ့ ..”

ဒေါ်ကြင်ကြင် တကယ်ပဲ ကျေနပ်စိတ်ချာသွားခဲ့ပြီထင်၏။ ဆွေမျိုးအားလုံး မျက်ရည်စတို့ ဝေသီကာ တကယ်ဖြစ်သွားတော့လည်း ဘယ်သူမှ စိတ်မကောင်းနိုင်ကြပေ။

“မကြင် သနားပါတယ် ..”

“ရာရာ စိတ်စွဲနေတာမဟုတ်ဘူး .. သူ့အမေက သမီးကိုတကယ် စိတ်မချရှာတာ ..”

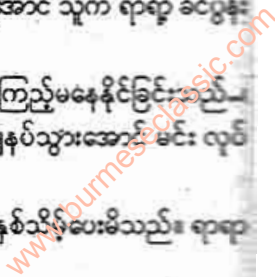
“ခုတော့ စိတ်ဖြောင့်ဖြောင့်သွားပြီပေါ့အေ .. ရာရာ လက်ထပ်လာတာကို သူ သိသွားတာပဲ ..”

ရာရာ ငိုသံကြောင့် ထိုင်ရမလိုထရမလိုနှင့် ကယောင်ကတမ်းဆွေဖြစ်နေခဲ့တာ ပြာသို့ ဖြစ်သည်။ ပွေ့ဖက်ချောရအောင် သူက ရာရာ ခင်ပွန်းလည်းမဟုတ် ..။

ဒါပေမယ့် သူမ ငိုနေတာကို သူ ဒီတိုင်းကြည့်မနေနိုင်ခြင်း-

“ရာရာ .. စိတ်ကိုဖြေပါကွာ .. သူ ကျေနပ်သွားအောင် မင်း လှုပ်ပေးနိုင်ခဲ့တာပဲ ..”

သူမဘေးမှာ ပခုံးလေးကို ဖွဖွကိုင်ရင်း နှစ်သိပ်ပေးမိသည်။ ရာရာ

လရောင်ကျူးရင့်

က ဘယ်လိုမှချော့မရပေ .. မအေကို ဖက်၍တအားရှိကိုင်နေလျက်..!

“ကောင်မလေး ငြိမ်သွားတယ်၊ ဟဲ့ .. ကြည့်စမ်း .. ဘာဖြစ်သွားတာလဲ ..”

“ရာရာ ..”

ချော့က ပြေးကပ်လာပြီး ပခုံးလေးကို လှုပ်ခေါ်၏။ ပြာသို သူမ ပခုံးလေးကိုကိုင်၍ အလောင်းပေါ်ကဆွဲခွာလိုက်မှ သတိလစ်မေ့မျောနေသည့် မျက်နှာလေး သူ့ရင်ခွင်ထဲ ငိုက်ကျလာ၏။

“ဟောတော ..”

“ရာရာ ..”

“ရာရာ .. သမီး ..”

ရာရာ ကို ပွေ့ထားသည့် ပြာသို ဘေးမှာလူတွေဝိုင်းနေခဲ့စဉ် ..!

“အမေ ..”

နောက်ထပ်က ယောက်ျားသံတစ်သံကို ကြားလိုက်ရပြီး ..!

“အမေ ဆုံးပြီ ဟုတ်လား .. ရာရာ ရော .. ညီမလေး ..”

ရှိနေသည့်လူတွေမှာ အံ့သြခြင်းတွေတစ်ခုပြီးတစ်ခု မြင်တွေ့နေကြရလျက် ..!

“မောင်မောင်ဦး ..”

“အောင်မယ်လေး .. မင်း လာတယ် ဟုတ်လား ..”

“ညီမလေး ..”

ပခုံးထက်မှာ ရွှေရောင်ကြယ်ပွင့်လေးနှင့် ဒုရဲအုပ်ဝတ်စုံဝတ်ဆင်ထားသော လူတစ်ယောက်က ဝိုင်းရံနေသည့်လူတွေထဲ တိုးဝင်လာကာ ပြာသို လက်ထဲက ရာရာ ကို ကတုန်ကယင်ဆွဲပွေ့လိုက်၏။

“ရာရာ .. ညီမလေး ..”

ရာရာ မေးဖျားလေးကို လှုပ်ခေါ်ရင်း ငိုသံပါလာခဲ့၏။ ရာရာ မျက်ဝန်းလေးတွေ တဖြည်းဖြည်းပွင့်လာခဲ့လျက် ..!

“ဟင်!..”

အဲဒီမှာ စဲတော

မောင်မောင်ဦး ကို မြင်လိုက်သည်နှင့် မျက်ဝန်းတွေ ရုတ်ခနဲ ပြူးကျယ်သွားကာ ..!

“ကိုကြီး ..”

“ဟုတ်ပါတယ် ညီမလေးရယ် .. ကိုကြီးပါ ..”

“ကိုကြီး အမေ .. အမေ ဆုံးပြီ ကိုကြီးရဲ့ ..”

မောင်မောင်ဦး မျက်ရည်တွေစေ့စေ့နေရင်း ခေါင်းတွင်တွင်ညီတစ်သည်။ ပြီးတော့ ညီမလေးမျက်နှာလေးကို ရင်ခွင်ထဲမှာ ပွေ့ပိုက်ဖက်ထားလိုက်၏။

အမေ သေဆုံးနေပြီပေမယ့် အမေ မျက်နှာကိုတောင် ပြေးမကြည့်ဝံ့တဲ့သားပါ။ အမေနဲ့ ညီမလေးကို သူ ပစ်ထားခဲ့မိသည်။

ခုလည်း ပြန်တော့ပြန်လာဖို့ပေမယ့် တရားခံဖမ်းရခြင်းအကြောင်း ပေါ်လာ၍သာ အမေရဲ့ နောက်ဆုံးခရီးကို ကံကောင်းထောက်မစွာ မီနိုင်ခဲ့တာဖြစ်၏။

မဟုတ်လျှင် အမေကိုတောင် သူ သဂြိုဟ်ပေးလိုက်နိုင်မှာမဟုတ်။ ဒီအဖြစ်တွေကိုသာ သိသွားကြရင် သူ့ကို ဘယ်လိုပြောကြမလဲ ..!

ပြာသို ကတော့ ရာရာ ခေါ်သံကြားဖူးသည့် ‘ကိုကြီး’ ဆိုသူကို ခုမှမြင်ဖူးတာဆို မောင်နှမနှစ်ယောက်အဖြစ်ကို ကြည့်နေရင်း သူက ပွဲကြည့်ပရိသတ် ..။

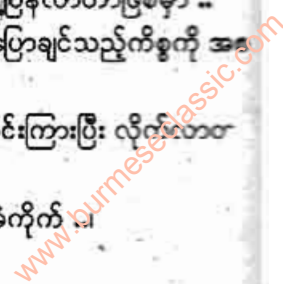
“ဒါနဲ့ မေးပါရစေဦး၊ မင်းက ယူနီဖောင်းနဲ့ဆိုတော့ မအေ့သတင်းကြားလို့လာတာမှ ဟုတ်ရဲ့လား ..”

“ငါတော့မထင်ပါဘူး .. သူ တာဝန်နဲ့ပြန်လာတာဖြစ်မှာ ..”

ဝမ်းကွဲဦးလေးနဲ့ အဒေါ်တွေက သူ မပြောချင်သည့်ကိစ္စကို အနဖော်လိုက်ကြ၏။

“ကြည့်ရတာ အိမ်ရောက်မှ ဒီကသတင်းကြားပြီး လိုက်လာတယ်ထင်တယ် ..”

မှန်းချက်တွေက နှမ်းထွက်နဲ့လည်း အံ့ကိုက် ..!

မောင်မောင်ဦး က ဒေါ်ကြင်ကြင် အလောင်းဘေးမှာရပ်ငေးနေရင်း အားလုံးရဲ့မေးခွန်းတွေ ပြီးဆုံးငြိမ်သက်သွားမှ ...

“ဟုတ်ပါတယ် .. ကျွန်တော့်အမေ ကျန်းမာရေးကို ဒီလိုမြန်မြန် ဆန်ဆန် ထဖောက်လာမယ်လို့ လုံးဝကိုမထင်ခဲ့တာပါ ..”

“ဆရာ ..”

ရဲဝန်ထမ်းတစ်ယောက်အထဲဝင်လာပြီး မောင်မောင်ဦး ကို အရိုအသေပေးလိုက်ပြီး ..

“တရားခံရဲ့သမီးက သူ့အဘွားဆေးရုံတင်လိုက်ရလို့ သူ့မိဘတွေ ကို ဆေးရုံခဏလိုက်ကြည့်ခွင့်ပေးဖို့ တောင်းဆိုနေတယ်ဆရာ ..”

“မဖြစ်ဘူး ပြစ်မှုကြီးနဲ့ တရားခံကို ငါတို့မှာ အစောင့်ထည့်လိုက်ဖို့လည်း မလုံလောက်ဘူး ..”

“အစ်ကို .. အစ်ကိုကြီးရယ် .. ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ် ..”

လာသတင်းပေးနေသည့် ရဲကို တိုးတိုက်ဝင်လာကာ မျက်ရည်တွေ အရွှဲသွားနှင့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်က ရုတ်တရက်ဘယ်သူ့ကိုမှ သတိမထားမိဘဲ မောင်မောင်ဦး ဆီကိုပဲ တန်းတန်းမတ်မတ်ပြေးသွားခဲ့ပြီး..

“အစ်ကိုကြီးရယ် .. ဘွားဘွားက အစတည်းက မကျန်းမာဖြစ်နေတာပါ။ အခု ဖေဖေနဲ့ မေမေကို သူ့ရှေ့မှာ ဖမ်းမိသွားတော့ ..”

စကားတွေအားပါးတရပြောပြီး ဒူးထောက်မတတ်ငိုကြွေးနေရင်း မျက်လုံးတွေက ဘေးကိုရောက်သွားခဲ့လျှင် ..

ဟင် ...

“ရာရာ ..”

အဆက်မပြတ်ထိန်းချုပ်မရခဲ့သည့် မျက်ရည်တွေ ချက်ချင်းရပ်တန့်သွားခဲ့၏။

“ပြာသို့ ..”

ဒီဝတ်စုံတွေနဲ့အတိုင်း နှစ်ယောက်စလုံးကိုမြင်လိုက်ရကာ ခုတင်ပေါ်က လူနာလား၊ လူသေအလောင်းလား၊ ပြီးတော့ .. လူတွေဒီမှာစုဝေး

နေတာ နည်းတာမဟုတ် ...။

“ငါတို့ စုံစမ်းခဲ့သမျှ လုံးဝအမှန်တွေချည်းပဲ ဧက ...။ သူ့အစ်ကိုက ဒုရဲအုပ်၊ မအေကြီးက ရူးနေတယ် ...။ သူ့အစ်ကိုကြီးက အဝေးကြီးမှာ တာဝန်နဲ့သွားနေတယ်တဲ့။ အခု အဘွားကြီး တော်တော်ဖြစ်နေလို့ ဆေးဖိုးဝါးခလိုပြီး ဒီမိန်းမ ပျာယာနေတာ ..” တဲ့ ...။

“အင်း .. ဒါဆို သူ့အမေ ဆေးကုဖို့အတွက် ငါ့ဆီမှာလာပြီး ကျွန်ခံတာပေါ့။ အားပါးပါး .. တကယ့်သမီးမြတ်လေးပါလား ..”

လို့ သူမပြောလိုက်မိတာကိုလည်း သတိရနေပါသေးသည်။ ဧကရဲ့ အကြည့်တွေ ရာရာ နဲ့ ပြာသို့ ထဲမှာ စူးစိုက်နေစဉ် မောင်မောင်ဦး စာနာစိတ်လေးတစ်ချက်ဝင်သွားတာက ဒီမှာလည်း အမေ့အသက်ကို သူ မမိလိုက်သည့်အဖြစ်ကြောင့် ..

“စိုင်းမောင် ..”

“အမိနဲ့ရိုပါ ဆရာ ..”

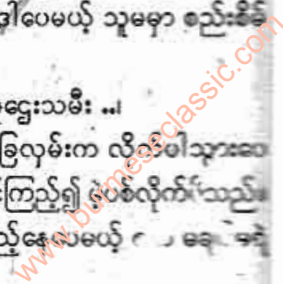
“ခေါ်သွား .. အပြင်မှာစောင့်ခိုင်းထားလိုက် ..”

“ဟုတ် ..”

ရဲက ကိုယ့်အနားရောက်လာကာမှ ဧက ပစ္စုပ္ပန်ကိုပြန်သတိရသွားသည်။ လောကသံဃာရာဟာ ဗုံလုံတစ်လှည့် ငါးပျံတစ်လှည့်ပါလား...။ ရှက်ရွံ့နာကျည်းသည့် မျက်ရည်တွေ နောက်ထပ်ပြည့်တက်လာပေမယ့် တရားရသွားတာတော့ မဟုတ်ပေ ...။

ဖေဖေနဲ့ မေမေ ထောင်ကျတော့မည်။ ဘွားဘွားလည်း နောက်ဆုံးထွက်သက်ကို ရင်ဆိုင်နေရပြီဖြစ်၏။ ဒါပေမယ့် သူမမှာ ဧည့်ခံခံ ဥစ္စာတွေ အပြည့်ရှိသေးသည်။

ဘာလို့ ဝင်လည်ရမှာလဲ .. ငါက သူ့ဌေးသမီး ...။ ဦးဆောင်ခေါ်ယူမည့် ရဲနောက်ကို ခြေလှမ်းက လိုင်းမပါသွားပေမယ့် ရာရာ မျက်နှာကို လည်ပင်းလိမ်အောင်ကြည့်၍ ဖြစ်လိုက်သည်။ ရာရာ က မတုန်မလှုပ်ဒီတိုင်းရပ်ကြည့်နေပေမယ့် ..

တက်ခေါက်မိ၏။ ပြီးတော့ တံခါးဘက်ကိုမျက်နှာပြန်လှည့်လိုက်လျှင်...
ဟင်!..။

သူမ ခြေလှမ်းတွေ တုံ့ခနဲဖြစ်သွား၏။ အထဲကို လှမ်းဝင်လာပြီဖြစ်
သည့် ဦးထွဋ်တင် နဲ့ ဒေါ်ပြာညိုရောင် တို့ မောင်နှမသုံးယောက်ကလည်း
သူမကိုကြည့်ကာ တအံ့တဩ ..။ စေ့စပ်ဖို့က ပျက်သွားခဲ့သည်လား ..။
ဒီမှာ ဒီလူတွေဘာလို့ လာစုနေကြတာလဲ ..။ ဧက ယောက်ယက်ခတ်
အောင်တွေးနေရင်း မကောင်းခြင်းဘက်မှာပဲ အားပါနေခဲ့သည့်စိတ်က
ကိုယ့်ရဲ့ပူပင်သောကတွေကိုတောင် မေ့လျော့သွားခဲ့၏။ စေ့စပ်ပွဲမှာ
ဖုန်းလာတုန်းက ဘွားဘွားဆီကနေ မေမေ ဆက်တာဖြစ်သည်။

မေမေတို့ မဲဆောက်နဲ့ မြဝတီ ကူးသန်းရောင်းဝယ်နေကြတာပဲ
သိခဲ့သည်။ ဘာတွေလုပ်နေခဲ့တာလဲ။ ဘယ်တုန်းက ရန်ကုန်ရောက်နေ
ခဲ့ပြီး ရဲတွေဘယ်လိုလိုက်လာခဲ့တာ ဖမ်းဆီးတာတွေ သူမ ဘာမှမသိခဲ့
ပေ ..။

ဒါကြောင့် ဖုန်းရတာနှင့် အိမ်ကိုချက်ချင်းပြန်ပြေးခဲ့ရသည်။ စေ့စပ်
ပွဲရဲ့ဇာတ်သိမ်းကို မသိလိုက်ရသည့်အဖြစ်ဟာ သူမအတွက် အတွေးများစွာ
ကို ဖြစ်စေခဲ့လျက် ..။

“ဒီကောင်မလေးက ရဲတွေနဲ့ ဒီမှာ ဘာလာရုပ်နေတာလဲ ..”

ဒေါ်ပြာညိုရောင် က ကိုယ့်ဘာသာရှေ့ရွတ်သလိုဆို၏။ ဦးထွဋ်တင်
ကတော့ တစ်ချက်ပဲစိုက်ကြည့်မိကာ သူများအရေးကိစ္စကို ချက်ချင်း
ခေါင်းထဲက ထုတ်ပစ်လိုက်တာမျိုး ..။

ဆေးရုံကြီးထဲက အရေးပေါ်လူနာဆောင်မှာ လူနာရှင်တွေနှင့် စည်
သည်တွေ အများအပြားဖြစ်သွားခဲ့လျက် ..။

“ဘာတင် ..”

သူတို့ရှေ့ကို ဦးဆုံးရောက်လာသူက ပြာသို ဖြစ်ကာ၊ ဦးထွဋ်တင်
ရှေ့မှာ ပိုကပ်အောင်ရပ်လိုက်ပြီး ..။

“ရာရာ အမေ ခုလေးတင်ဆုံးသွားတယ် ဘာဘာ .. သူ့ကိုကျွန်တော်

တူညီနေတာပါ။ မဖွယ်မရာတွေဘာမှမပြောမိဖို့ တောင်းပန်ပါတယ်..”

ဦးထွဋ်တင် မျက်မှောင်ကုတ်သွားကာ အလောင်းရဲ့ဆေးမှာ ရှိနေ
သည့် ရာရာ နဲ့ ဒုရဲအုပ်ဝတ်စုံနဲ့ လူရွယ်ကို လှမ်းကြည့်သေးသည်။

ဆေးရုံဝင်းထဲမှာ တရားခံဖမ်းသည့်ကားနှင့် ရဲကားတစ်...ကိုလည်း
တွေ့သည်။ ရဲတွေလည်း ရှိနေကြ၏။ ဝင်လာတော့မှ ဒီအခန်းထဲမှာလည်း
ခဲတွေရှိနေခဲ့သဖြင့် ..။

“မဖွယ်မရာမပြောမိဖို့က မပြောသင့်တဲ့အကြောင်းရှိမရှိ သိရမှ
ဖြစ်မယ် ပြာသို .. ဒီမှာ မအေက ဆုံးနေတာကို ဟိုမိန်းကလေးက မင်္ဂလာ
ဘတ်စုံနဲ့ မင်း...ပြေးလာပြီး ဓာတ်ပုံရိုက်နေတာက ဘာလုပ်တာလဲ ..”

“သူက ဓာတ်ပုံပဲလိုချင်တာပါ ..”

“ဘာကိစ္စနဲ့လဲ ..”

“သူ လက်ထပ်ပြီးတဲ့အကြောင်း သူ့အမေကို သိစေချင်လို့ ..”

“ဘာ!..”

ဦးထွဋ်တင် နားလည်သွားလား မလည်ဘူးလား ပြာသို ပြန်လှည့်
ကြည့်တော့ပေ ..။ သူ ဒီလောက်ထိ ရပ်တည်ပေးထားတဲ့ မျက်နှာစာ
ဘက်ကို မေမေတို့ ဘယ်လိုမှ ဆုတ်ဖြူချေမွပစ်မှာမဟုတ်မှန်း ယုံကြည်
ဘာ ရာရာ တို့ မောင်နှမဘက်ကို ပြန်လှည့်လာခဲ့၏။

“ကြည့်ပါဦး .. ပြောတော့ ဘာမှမဟုတ်ဘူးဆိုတာချည်းပဲ။ သတ္တိ
တွေကောင်းနေတဲ့မျက်နှာကို ကြည့်ပါဦး ..”

ဦးထွဋ်တင် က ညီမဖြစ်သူကို မှန်ကုတ်ကုတ်လှည့်ကြည့်၍ ..။
“အဲဒါ နင့်သားပဲ ..”

ဒီဘက်ကိုပြန်လှည့်လိုက်သည်နှင့် အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်နဲ့
အိမ်ကလေးတစ်ယောက်က ပြေပြစ်သည့်မျက်နှာတို့ဖြင့် ပြုံးသည်ရယ်
သည်မဟုတ်ဘဲ သူတို့သုံးယောက်စလုံးကို ခြုံငုံကြည့်လိုက်ရင်း ..။

“ဒီက အစ်မကြီးတို့က ပြာသို ဆိုတဲ့ကလေးရဲ့ အုပ်ထိန်းသူတွေ
...ရှင် ..”

ဦးငွေတင် တို့က ရုတ်တရက်မဖြေဘဲ ကြည့်နေခဲ့ကြလျှင် ..

“ကျွန်မက ဒေါ်စန်းမြမြ ပါ .. ‘စန်းမြမြ’ ရွှေဆိုင်ပိုင်ရှင်ပါရှင်..”

“သမီးက ချောစုယဉ် ပါ .. ရာရာ .. အဲ့ .. ကြင်ရာတော် ရဲ့ သူငယ်ချင်းဆိုလည်းဟုတ်တယ်၊ ညီအစ်မဝမ်းကွဲလည်းတော်ပါတယ် ..”

ထိုစဉ် ဒေါ်စိုးစိုးကလည်း လှမ်းမြင်ပြီး ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်လာ၏။ သူမတို့အားလုံး ရာရာ အတွက် ရှင်းပြစရာတွေရှိနေကြသည်မို့ သေသွားပြီးသည့် လူကို ခဏတစ်ဖြုတ်တော့ ဥပေက္ခာထားရဦးမှာဖြစ်သည်။

ကိုယ်က မပေးကမ်း မထောက်ပံ့နိုင်ပေမယ့် ကူကယ်ရာမဲ့ဖြစ်နေသည့် ဒီမောင်နှမအတွက်၊ အထူးသဖြင့် ရာရာ ဘဝလေးကို လူတကာတံတွေးခွက်ထဲမှာ အမျောမခံနိုင်ပါ။

ဒီနေ့ သူမလေး ဤသို့ပြုမူဆောင်ရွက်ရခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ သေချာရှင်းပြကြဖို့ ဆုံးဖြတ်ချက်တို့ဖြင့် ..

အခန်း (၃၂)

“ကိုကြီး မှားပါတယ် ညီမလေးရယ်၊ ခုလည်း ကိုကြီးပြန်သွားရင် သူ့ကို ညီမလေးနဲ့လာနေဖို့ခေါ်မယ်၊ သူ မလိုက်နိုင်ရင် ကိုကြီးပဲ ပြန်လာခဲ့မယ် .. ငါ့ညီမကို တစ်ယောက်တည်း ကိုကြီး မထားပါဘူး..”

“အဲ့ဒါတွေကို ဘာမှမလုပ်ခင်က မင်း စဉ်းစားရမှာ မောင်မောင်၊ သူဟာသူ လူကြီးသမီးဖြစ်ဖြစ် သူ့ကြွယ်သမီးဖြစ်ဖြစ် မင်းကို ဘယ်သူက အားနဲ့မိုးပြီး ခြိမ်းခြောက်လို့လဲ .. ပြောတော့ အလုပ်က အိမ်ထောင်ပြုခွင့် မေးသလိုလို .. မပြုသေးဘူးလို့လို ..”

နာရေးကိစ္စပြီးသွားသည်နှင့် ရာရာ က သက်မဲ့ရုပ်လေးလို ငေးတိငေးခိုင်ဖြစ်ကျန်ခဲ့လျက် .. အလုပ်တစ်ဖက်နဲ့ မောင်မောင်ဦး ဘယ်လိုပဲ ဘာပြေးချောပေမယ့် အခြေအနေက ပြောင်းလဲမလာခဲ့ပေ ..။

“ကဲပါလေ .. ဖြစ်ပြီးတာတွေကို ပြန်ပြင်မရမှတော့ အနာဂတ်ရာ .. ကြပါနဲ့တော့ .. မင်းလည်း ရာထူးဌာနနဲ့ အိမ်ထောင်နဲ့ဖြစ်သွားပြီး အသက်အရွယ်အလုပ်ကိုင်အရ မင်းအိမ်ထောင်ပြုတာကိုလည်း အပြစ်ဆိုလို့မရပါဘူး ..”

ဆွေမျိုးတွေထဲက အရင်းနှီးဆုံးဖြစ်သည့် ချော တို့့ မိသားစုနဲ့ အိမ်ကိုရောက်လာကြတာဖြစ်ကာ လူငယ်နှစ်ယောက်၏ ရှေ့ရေးအတွက် အုပ်ထိန်းသူတွေအနေနဲ့ အတတ်နိုင်ဆုံး အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် စီစဉ်ပေးဖို့ ရည်ရွယ်ချက်တွေနဲ့ဖြစ်၏။

“ပြီးတော့ .. ပြာသို့ ရဲ့ မိဘတွေကိုလည်း ရာရာ အကြောင်း ရှင်းပြလိုက်တယ်။ နောက်ထပ်ပြီး ကိုယ့်ဘက်က သူများအထင်သေးစရာ ဖြစ်အောင် မနေတော့ဖို့ပဲလိုတာ ..”

“ဟဲ့ .. သိလား ရာရာ၊ ကိုကြီးမောင် တို့့ ဖမ်းလိုက်တဲ့ ဧက ရဲ့ အဖေနဲ့အမေက မူးယစ်ဆေးရော၊ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတွေ တရားမဝင် ရောင်းဝယ်မှုတွေရော အမှုတွေမှ အများကြီး ကျူးလွန်းထားတာ ..”

ချော က မောင်မောင်ဦး ကိုလည်း သက်သေထုသလိုလှမ်းကြည့် သေးသည်။ ပြီးတော့ အားပါးတရပြောပြနေတာ ရှုန်းရှုန်းဝေနေတော့သည်။

မောင်မောင်ဦး က ခေါင်းတော့ညိတ်ပေမယ့် ရာရာ ဆီနွယ်လေး တွေကို ငုံ့ကြည့်ပွတ်သပ်နေရင်း ..

“မိချော ဘယ်လောက်စပ်စုလာလဲမသိဘူး .. ကျွန်တော်တို့က ဘာရားခံဖမ်းပေးရတာလေ၊ ကျန်တဲ့အမှုကိစ္စတွေက ဥပဒေရှိတဲ့အတိုင်း

ားမှာပေါ့၊ ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းတာ ကျွန်တော့် ညီမလောက် အရွယ် မိန်းကလေးက ခိုကိုးရာမဲ့တစ်ကောင်ကြွက်ဖြစ်ကျန်ခဲ့တာကို..”

“ဟာ .. အဲ့ဒါ ဝမ်းသာစရာပဲ ကိုကြီးမောင် ကလည်း၊ အဲဒီ ဧက က ရာရာ ကို ဘယ်လောက်နှိပ်စက်ထားသလဲ သိရဲ့သားနဲ့ ..”

အားလုံးသိပြီးသားပေမယ့် စာနာစိတ်ကတော့ ဖြစ်မိတာမို့ မောင် မောင်ဦး က သက်ပြင်းချကာ ..

“အဲ့ဒါ ဝမ်းသာရမှာမဟုတ်ဘူး .. သံဝေဂရစရာလို့ မှတ်ရမှာ..”

ချော က ရာရာ အတွက် ခံပြင်းခဲ့ရတာမို့ မျက်နှာလွှဲပစ်လိုက်ပြီး မဲ့နေဆဲနှင့် ..

“ရာရာ ကိုများ 'ကျွန်' ဆိုတာ ပါးစပ်ကမချဘူး၊ ဒီလူတွေ သူတို့

အကုသိုလ်နဲ့သူတို့ဖြစ်တာ ..”

မောင်မောင်ဦး က နှစ်သိမ့်သည့်အပြုံးနှင့် ရာရာ ဘက်ပြန်လှည့် ကာ ..

“ညီမလေးကရော သူ အဲ့ဒီလိုဘဝရောက်သွားတာကို ကျေနပ် နေလား ..”

ရာရာ က ရီဝေဖျော့ကျနေသည့်အကြည့်တို့နှင့် မောင်မောင်ဦး ကို မော့ကြည့်သည်။ မောင်မောင်ဦး က မေးဆတ်၍ ..

“ဟင် .. ကိုကြီး မေးတာဖြေပါဦး ..”

ရာရာ က ခေါင်းခါ၍ ..

“ရာရာ အရမ်းခံစားခဲ့ရတာ ကိုကြီးရယ် ..”

“အင်း .. ချော တို့့ ပြောပြပါတယ် ..”

“ဒါပေမယ့် ..”

ရာရာ ဒါပေမယ့်ကြောင့် ချော က အံ့ဩဟန်လေးနဲ့ကြည့်နေ၏။

“အမေ မသေခင် ရာရာ ဆေးကုပေးလိုက်ရတာတွေ၊ ကျွေးမွေး ပြုစုခွင့်ရခဲ့တာတွေက သူတို့ပေးတဲ့ပိုက်ဆံတွေကြောင့်ပါ ..”

“အလကားရတာကျနေတာပဲ ..”

ချော က မကြားတကြားလေးပြော၍ မျက်နှာကွယ်ပစ်၏။ ဒေါ်ဦးဦး ထ လှည့်ကြည့်ကာ ..

“ငါ့သမီးရယ် .. အဲဒါ မြင့်မြတ်တဲ့မေတ္တာစကားပဲ .. ဒါမျိုးက စိတ်ထဲမှာရှိမှပြောထွက်တာ၊ ဇာရာ ကို အစက အန်တီလည်းတစ်မျိုး ထင်ပြီး စိတ်တိုခဲ့တာပဲ ..”

ပြောနေရင်း ရာရာ ဘက်ပြန်လှည့်သွားကာ ..

“ဒါပေမယ့် သားသမီးနဲ့ မိဘ စိတ်ချင်းဆက်သွယ်နေတာ အနှစ် မိလေး၊ သူ့အမေ ဘာကြောင့်စိတ်အစွဲကပ်နေတယ်ဆိုတာ ဇာရာ သိ တယ်။ ကောင်လေးနဲ့ တွဲပြီး ဝင်လာလိုက်တာနဲ့ တစ်ခါတည်း ကျေတော့ နပ်နပ် အသက်ထွက် ..”

“မေမေရယ် ဟိုမှာ ရာရာ ငိုနေပြန်ပြီ .. တော်ပါတော့ ..”

“ဪ .. အေး .. အေး .. ပြောရင်း အားပါသွားလို့ပါ ..”

ရာရာ က မောင်မောင်ဦး ရင်ခွင်ထဲမှာ မျက်နှာလေးကပ်ထားပြီး ရှိုက်ငိုနေ၏။

“တိတ်ပါ ညီမလေးရာ .. ကိုကြီး သိပ်မကြာဘူးပြန်လာမှာပါ..”

“ဟုတ်တယ် ရာရာ .. မကြင် သေသွားပေမယ့် သိပ်လည်းအား ငယ်မနေပါနဲ့၊ ညည်းအစ်ကို ခရီးထွက်တဲ့အခါ ငါတို့နဲ့ လာနေလို့ရတယ်။ ဆွေမျိုးဆိုတာကတော့ နီးတကျက်ကျက် ဝေးတသက်သက်ပေါ့အေ.. မတည့်တဲ့အခါရှိသလို တည့်တဲ့အခါလည်းရှိမှာပဲ .. ပြန်ခေါ်လိုက် ရန် ဖြစ်လိုက်ပေါ့ ..”

“အံ့မယ် .. ရာရာ သမီးတို့နဲ့ လာနေလို့ကတော့ ရန်မဖြစ်ပေါင်..”

“အဟမ်း .. အဟမ်း ..”

ဟင် !..!

ကိုယ့်အုပ်စုနဲ့ကိုယ် စကားကောင်းနေကြတုန်း ဧည့်သည်တွေ အိမ် တံခါးဝထိ ရောက်လာတာကို မသိလိုက်ပေ ..။ တံခါးဝမှာ ဒေါ်ပြာညိုရောင် နဲ့ ဦးကျော်ထင် ..။

“ဟယ် .. အန်တီတို့ .. ကြွပါရှင့် ..”

ချော က လူငယ်ပီပီ ဖင်ပေါ့သည်။ ဖျတ်ခနဲထသွားကာ ပျာပျာ သလဲကြို၏။ ရာရာ မျက်တောင်ဖျားလေးတွေစင်းကြည့်လိုက်ပေမယ့် လူတွေကိုမြင်လိုက်ရလျှင် ရင်ထဲမှာ ဒိန်းခနဲတုန်ခါသွား၏။

ကိုကြီး ရှိနေတုန်း ဘာတွေလာပြောကြတာလဲ ..။

အန်တီမြ တို့အားလုံးရှင်းပြလိုက်ပြီးပြီဆိုတာ မကျေနပ်သေးလို့ လား ..။

“ကိုကြီး ..”

ရာရာ လက်ဖျားလေးတွေ ချက်ချင်းအေးစက်လာတာကို မောင်မောင်ဦး က သတိထားမိသွားကာ နိုးရိမ်စိတ်နှင့် ငုံ့ကြည့်၏။ ပြီးတော့ နဖူးလေး

တစ်ချက်သပ်ကာ ..။

“ဘာမှမဖြစ်ဘူး .. ကိုကြီး ရှင်းပေးမယ် ..”

ကိုကြီး ရာရာ ကြောင့် သိက္ခာကျ အရှက်ရမှာကိုပဲ သူမ ကြောက် တာပါ။

မောင်မောင်ဦး က မလွှတ်တမ်းဆွဲထားသည့် ရာရာ လက်လေးကို အသာလေးမြှုတ်ချခဲ့ပြီး ..။

“ထိုင်ပါ အန်ကယ်လ် .. အန်ကယ်လ် တို့က ပြာသို့ ရဲ့ ..”

“ဟုတ်ပါတယ် .. အန်ကယ်လ်က ဦးကျော်ထင်၊ မေမေတော့ ပြာသို့ အမေ ဒေါ်ပြာညိုရောင်..”

“ဟုတ်ကဲ့ .. ကိစ္စအထူးရှိရင် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောပါ။ ကျွန်တော် က ညီမလေး ကြင်ရာတော် ရဲ့အစ်ကို မောင်မောင်ဦးပါ။ အလုပ်နဲ့ နယ် ခဏထွက်နေရလို့ ညီမလေးနားမှာ အမြဲမရှိနိုင်ခဲ့ဘူး။ အဲဒါကြောင့် တစ်ချို့ ဆို ကျွန်တော့်ကို သိပ်မသိကြဘူး ..”

“အန်တီတို့ကတော့ မကြာခင်ကပဲ သိခဲ့ပြီးပါပြီ၊ ဒီမှာလည်း နားရေး ကိစ္စတွေ ပြီးကာစဆိုတော့ ကိုယ်စိတ်နှလုံးတော့ ကြည်ကြည်သာသာ ရှိကြမှာမဟုတ်ဘူးပေါ့နော် ..။ ဒါပေမယ့် အန်တီတို့ကလည်း ဒီအချိန် မှာ ပြောသင့်တဲ့စကားလို့ ထင်တာနဲ့လေ ..”

“အန်တီ ..”

ရာရာ က ထိတ်လန့်စိုးရွံ့နေသော မျက်နှာလေးနှင့် မောင်မောင်ဦး တေးက ကြိမ်ကုလားထိုင်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ကာ ..။

“အဲဒီနေ့ကကိစ္စတွေကို ရာရာ ပြန်ရှင်းပြမယ်။ ကိုကြီးက အမေ ဆုံးပြီးမှ ရောက်တာ အသက်တောင်မမိလိုက်ပါဘူး။ ကိုကြီးက ဘာမှ မသိပါဘူး။ ရာရာ အမေ့အတွက် အရဲစွန့်ပြီး ..”

“နေဦး သမီး .. အန်တီတို့က သမီးပြောပြနေတာတွေကို နောက် တစ်ခေါက်ပြန်နားထောင်ဖို့ လာတာမဟုတ်ဘူး ..”

“ဟုတ်တယ် .. ဒီက အစ်မကြီးတွေ အန်ကယ်လ်တို့ကို ပြောပြ

ပြီးပြီ၊ ပြီးတော့ ဒီပတ်ဝန်းကျင်က စကားသံတွေကိုလည်း တီးခေါက်မိပါတယ်။ အန်ကယ်လ်တို့လာတာ စေ့စပ်ပွဲနေ့က ကိစ္စတွေနဲ့မဆိုင်ဘူး ..”

ဟင် ..!

အားလုံး စိတ်ဝင်စားသွားကြ၏။ ရာရာ ကတော့ နောက်ထပ်ဘာအကြောင်းလဲဆိုသည့်ပေါ်မှာ စိုးရိမ်စိတ်တို့နှင့် ရင်ခုန်နေဆဲပင်။

ဒေါ်ပြာညိုရောင် ကလည်း ရာရာ မျက်နှာလေးကိုပဲ စူးစိုက်ကြည့်နေလျက် ..!

“အန်တီတို့က သမီးကို အမွေစားအမွေခံသမီးအဖြစ် မွေးစားချင်လို့ ..”

“ရှင် ..”

“ဗျာ .. ဘယ်လို ..”

ဒေါ်ပြာညိုရောင် က ပြုံးလိုက်၏။ ဒီမောင်နှမအကြောင်းကို သူတို့သိခဲ့ပြီးသည့်နောက် မိခင်အတွက် ကြိုးစားရုန်းကန်ခဲ့ရာတွဲ ကြင်ရာတော် ဆိုသူလေးကို ရင်ထဲမှာ နှစ်နှစ်ကာကာ လေးစားသွားမိသည်။

မိခင်အတွက်ပေးမယ့် ဒီလိုနည်းနဲ့ငွေရှာတာက သတ္တိကြောင်တာပဲလို့ ပြောစရာရှိသည်။ သို့သော် မိဘကျေးဇူးသိတတ်ခြင်းအတွက် သူတို့မောင်နှမအားလုံးကတော့ အမှတ်ပြည့်ပေးခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

တို့ပြင် သူမတို့ ဒီအိမ်တံခါးနားကိုရောက်လာတော့ အထဲက စကားသံတွေကိုကြားကာ ခြေလှမ်းတုံ့သွားခဲ့ကြသည်။ နားရေးပြီးကာစ သူမနှစ်ယောက် မိသားစုတွေ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာတိုင်ပင်ပြောဆိုနေကြတုန်း ဝင်သွားလို့ကောင်းပါ့မလားလို့ စိတ်ထင်သွားတာဖြစ်၏။

ဒါကြောင့် ရာရာ စိတ်ဓာတ်နူးညံ့တာလေးကို သေချာထပ်ကြားခဲ့ရ၏။ ဒီလိုမိန်းကလေးမျိုးက တစ်ပါးသော သူတစ်ယောက်၏ ကျေးဇူးတရားကိုလည်း ဘယ်တော့မှ ကျေးဇူးစွပ်မှာမဟုတ် ..!

ယုံကြည်မှုတွေ ပိုမိုခိုင်မာလာရကာ ခုလိုဝင်ရောက်လာခဲ့တာဖြစ်

လျက် ..!

“ငါ့တူက အလုပ်နဲ့ အိမ်ထောင်နဲ့ အဝေးမှာဆိုလား .. ဒီမှာလည်း အရင်းအချာမရှိကြတော့ သမီးအတွက် အားလုံးစိတ်မအေးရဘူးလေ။ အန်တီမှာလည်း သားလေးတစ်ယောက်ပဲရှိတာ။ သားကလည်း သူ့သူငယ်ချင်းကို ဘယ်လောက်ထိ ကူညီချင်ခဲ့သလဲ အားလုံးသိတဲ့အတိုင်းပဲလေ ..”

ချော မျက်နှာမှာ ဝမ်းသာအားကြီးတရိပ်ရိပ်တက်လာကာ ရာရာကို လှမ်းကြည့်ပြီးရယ်ပြဖို့ပေးမယ့် ရာရာ က ပြုံးကြောင်ငေးငိုင်နေဆဲ ..

“သမီးကို အပိုင်မွေးစားမယ်။ သူ သင်ယူချင်သမျှ ပညာတွေအားလုံး သင်ပေးမယ်။ သားနဲ့ တန်းတူအခွင့်အရေးရစေရမယ်။ ငါ့တူလည်း အိမ်ကို အချိန်မရွေးဝင်ထွက်လို့ရပါတယ် ..”

အခန်း (၃၃)

“နင်ကလည်း ရာရာ ရယ် .. တောင်းပန်မှ ဖြောင်းဆန်နေတယ် ဆိုတာလိုပဲ ..”

“ငါ ခံစားနေရတာ ငါပဲသိတယ် ချော၊ ဘယ်သူမဆို ဒီအခွင့် အရေးမျိုးကို လက်လွတ်ခံမှာမဟုတ်ပေမယ့် ငါ မလိုချင်ဘူး ..”

ရာရာ မျက်နှာလေးကို နားမလည်စွာကြည့်ရင်း နားလည်ပေးရ တော့မှာဖြစ်သည့်သက်ပြင်း ခိုးချမိ၏။ ဘေးလူအနေနဲ့ မချင့်မရဲဖြစ်ရရုံ အပြင် ဘာမှတတ်နိုင်တဲ့ကိစ္စလည်းမဟုတ် ..။

“ကိုကြီးမောင် ခမျာလည်း နားလည်ပေးရှာဘယ်နှော် .. နင် စိတ် ချမ်းသာရင်ပြီးတာပဲတဲ့၊ အန်တီမြ တို့က နင့်ကိုပိုင်းပြီးနာချပေးဖို့ပြော သေးတယ်၊ ဒါပေမယ့် နင် သူ့ကိုတစ်မျိုးထင်သွားမှာ တော်တော် စိုးရိမ် နေတာ ..”

“နင်သွားစရာရှိတာ သွားလေ .. ငါ ဒီမှာနေခဲ့မယ် ..”

“နေခဲ့ပြီး ဘယ်ဆက်သွားဦးမှာလဲ .. တစ်ယောက်တည်း ..”

ရာရာ က ခုံတန်းလေးရဲ့ ကျောမှီမှာ ခိုလိုက်ပြီးမှ ရေပြင်ဘက်ကို

လှည့်၍ခေါင်းခါသည်။

“ဘယ်မှမသွားဘူး .. ငါ ဒီနေရာလေးကို လိုချင်လို့ တင်အဆော ကြီးလိုက်လာတာ ..”

ကန်တော်ကြီးဥယျာဉ်ရဲ့ တစ်နေကုန်အရိပ်ကျနေတတ်သည့် ခုံတန်း လေး ..။

ဒီနေရာမှာ မနက်စောစောပဲ နေရောင်ခဏလေးကျသည်။ နေပူရင့် လာတာနှင့် အရိပ်ကျသွားတာ တစ်နေကုန် ..။

“ရာရာ ..”

“ဟင် ..”

“နေရာတကာ သူ့အတွဲတွေနဲ့သူ ပြီးနေတာမဟုတ်ဘူးနော် .. ဗရတ်သုတ်ခတွေ့လည်း လာကြတာပဲ ..။ နင် ဒီမှာ တစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေရင် ..”

“ငါ စိတ်ညစ်တိုင်း ဒီမှာ လာထိုင်နေကျ၊ ပြီးတော့ .. ရေပြင်ကို ကြည့်ပြီး ငိုလည်းငိုဖူးတယ် ..”

“ဖြစ်ရလေ ..”

“စနောက်သွားကြတာရှိပေမယ့် ကိုယ်က ဂရုမစိုက်ရင် ဘာမှဖြစ် ဘူး၊ ဖတ်စရာစာအုပ်လည်းပါတယ် ..”

“နင်က စာအုပ်ဖတ်ဖို့လာတာလား ..”

“ဒီလိုပဲ လူရှိန်အောင်လို့ ဟိုလှန်ဒီလှန်လုပ်ပြလိုက်တာပေါ့၊ အနား မှာ လူသူကင်းရှင်းသွားတာနဲ့ ပိတ်ထားလိုက်ပြီး ငေးချင်တာငေး တွေး ချင်တာတွေ့လို့ရတယ် ..”

ဘာမှမတတ်နိုင်တော့ဘဲ ချော ခေါင်းညိတ်လိုက်ရသည်။ သို့သော် သူမဘက်ကိုကျကျလှည့်ထိုင်လိုက်ပြီး မျက်နှာကိုသေချာကြည့်၍ ..

“တစ်ခုတော့ ငါ့စိတ်ထဲရှင်းသွားအောင် ဖြေစမ်းပဲ ရာရာ ရဲ့ .. နင် ဒေါ်ပြာညိုရောင် တို့ မွေးစားဖို့ကမ်းလှမ်းတာကို လက်ခံလိုက်တဲ့ အကြောင်းရင်းတစ်ခုလောက် ..”

“ငါက ကလေးလေးမှမဟုတ်တာ၊ မိဘမဲ့ဂေဟာမှာ နေနေတာ လည်းမဟုတ်ဘူး ..”

“နင့်မှာ အဲဒီလိုမာနမျိုးမထားပါဘူး .. ငါသိတယ်၊ ပြီးတော့ နင် တို့မောင်နှမအတွက် အဆင်ပြေနေနိုင်ဖို့က တကယ်ခဲယဉ်းနေတာ လည်း နင် နားလည်နေတယ်၊ နင့်ကြောင့် ကိုကြီးမောင် အနေခက်၊ အသွားခက်ဖြစ်နေတာတွေအားလုံးက ဒါကို လက်ခံလိုက်ရင် အဆင် ပြေသွားနိုင်တာပဲ၊ ငါတို့ကတော့ နင် ကောင်းစားသွားမှာကို ကျေနပ် နေကြတာ၊ အမွေစား အမွေခံဆိုတာက ..”

“ဟုတ်တယ် .. ငါ မချမ်းသာချင်ဘူး၊ ငါ့ဘဝကို ငါ ပြည့်စုံချင် တာက အဲဒီလိုတစ်စုံတစ်ယောက်က ကယ်တင်လိုက်တာကြောင့် ဟုန်း ခနဲပြောင်းလဲသွားတာမျိုးမဟုတ်ဘူး၊ နောက်ပြီး သူတို့ကအရမ်းချမ်း သာတာ ..”

“အရမ်းချမ်းသာတော့ နင့် အများကြီးရတာပေါ့ ..”

ရာရာ က ချော မျက်နှာကို နားလည်ရခက်သည့်မျက်ဝန်းတို့နှင့် ငေးကြည့်နေ၏။ ပြီးတော့ ခေါင်းခါသည်။

“သူတို့ကို လေးစားပေမယ့် သူတို့ပေးမယ်ဆိုတာတွေကို ငါမယုံ ကြည်ဘူး ချော ..”

“ဟင် .. ဘာကိုမယုံတာလဲ..”

“ငါ့ဘဝ အဲဒီလောက်ထိ ချမ်းသာပြီးပြောင်းလဲသွားတော့မယ်ဆို တာ နင်တို့ကဝမ်းသာနေပေမယ့် ငါ့ကိုယ်ငါ မယုံဘူး၊ ပြီးတော့ ..”

“ပြီးတော့ ဘာဖြစ်လဲ ..”

“ချမ်းသာပြည့်စုံတဲ့ မိန်းကလေးနဲ့ စေ့စပ်ခဲ့တဲ့ယောက်ျား ..”

“နင်ကလည်း အဲဒါက ပျက်သွားပြီလေ ..”

“နောက်ထပ်လည်း ရွေးချယ်ခံချင်ကြတဲ့ သမီးရှင်တွေ မိန်းမလှ တွေ ပြာသို့ ဘေးမှာ ဝိုင်းနေတာပဲ ..၊ စေ့စပ်ပွဲမှာ ပြာသို့ နဲ့ ငါ့ကို လူတွေ ဟိုလိုဒီလို ထင်သွားကြတဲ့အတွက် ငါ့ကို မွေးစားလိုက်ခြင်းအားဖြင့်

အများကတော့ သူ့သားနဲ့ သဘောတူလို့ ဒီလိုစီစဉ်တာပဲထင်ကြမှာ..”

“ဖြစ်နိုင်တာပဲ ရာရာ .. ပြာသို့ က နင့်ကိုသံယောဇဉ်ရှိနေတာ လေ .. အနေနီးသွားရင် ..”

“သူတို့ ဒါကို သိမှာပေါ့ ချော ရယ် .. ဒါကြောင့် ငါ့ကို အမွေ စားအမွေခံမွေးဖို့ ကြိုးစားကြတာပါ ..”

“ဘယ်လို .. နင်ပြောတာကို ငါ နားမလည်ဘူး ..”

“ငါ နားလည်တာတော့ အဲဒီအတိုင်းပဲ ..”

“အေးပါ .. ငါ နားလည်အောင်ပြောပြစမ်းပါ .. ဘာတွေလဲ ..”

“သမီးအဖြစ် မွေးစားလိုက်တာနဲ့ မိဘတို့ဝတ္တရားရှိသည်နှင့်အညီ သူတို့ ငါ့ကို တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်ပေးကြတော့မှာ ..”

“ဟင် ..”

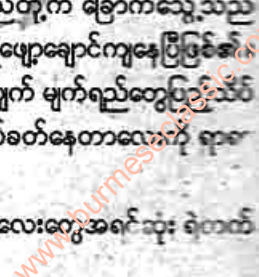
ဒီလိုထိဖြစ်နိုင်လို့လား ..၊ ဖြစ်နိုင်တာကို သိလိုက်တော့ ရာရာ တွေးယူလိုက်တာကို တအံ့တဩဖြစ်သွားမိ၏။ ဒါက ဟုတ်သည်ဖြစ်ပေ၊ မဟုတ်သည်ဖြစ်စေ ဖြစ်လာနိုင်မလားလို့တောင် သူမတို့ မတွေးမိခဲ့တဲ့ ကိစ္စ ..။

“သူတို့နဲ့ အနီးဆုံးမှာ ရှိနေမှ ပြာသို့ နဲ့ အဝေးဆုံးရောက်အောင် ငါ့ကို စီရင်ပေးလို့ရမှာကိုး ..”

“ရာရာ ရယ် .. အဲဒါ ဟုတ်တော့ဟုတ်ပါတယ်၊ နင် အများကြီး တွေးနေတာများ ဖြစ်နေမလားဟယ် ..”

သေချာကြည့်တော့မှ ရာရာ မျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်တွေ ထုသိနေ တာကိုမြင်လိုက်ရ၏။ နေ့နေ့ညည မျက်ရည်တို့က ခြောက်သွေ့သည် မရှိကြပေမယ့် သူမ မျက်နှာလေးကတော့ ဖြူဖျော့ချောင်ကျနေပြီဖြစ်၏။ မျက်တောင်ဖျားလေးတွေ ကော့ညွတ်လျက် မျက်ရည်တွေပြည့်သိပ် လာတိုင်း မျက်တောင်မခတ်ဘဲ တုန်ယင်လှုပ်ခတ်နေတာလေးကို ရာရာ မျက်နှာလေးမှာပဲ မြင်ရတတ်လေသည်။

သူမလေး ငိုတော့မယ်ဆို မျက်ခမ်းစပ်လေးတွေအရင် ဆုံး ရဲတတ်

လာကြကာ မျက်ရည်မကျသေးဘဲ နှုတ်ခမ်းထောင့်လေးတွေ မဲ့ကျသွား တတ်၏။

ကလေးဘဝတုန်းက ဘယ်လောက်ထိ အင်အားပြင်း ကလေးလေး တွေငိုတတ်တဲ့ပုံအတိုင်း ဒီအရွယ်ထိ ငိုနေတာလဲတော့မသိ ..။

သူမ မျက်နှာလေးငိုဖို့ ပတ်ပျိုးနေပြီဆို ကြည့်နေရတဲ့လူက တတယ် ကို နေမထိထိုင်မသာ ..။

“ဒီလောက်ထိ သောကများခဲ့ရတာကို ထပ်မံငိုပါနဲ့တော့ဟာ ..။ နင် စိုးရိမ်တာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ..”

“ဖြစ်နိုင်ချေက ‘နှစ်’ ရာခိုင်နှုန်းလောက်ပဲရှိနေရင်လည်း ငါမစွန့် စားဘူး ချော .. ပြာသို့ နောက်ကို ငါတကောက်ကောက်လိုက်နေတယ် ဆိုတဲ့အဖြစ်နဲ့ ငါ ရပ်တည်ခဲ့ရပြီးပြီ။ သူ့မိဘတွေလည်း ဒီလိုထင်ပြီး ငါ့ကို သိမ်းထုပ်လွှင့်ပစ်ဖို့ကြိုးစားလာရင် ငါ ရှက်လို့သေသွားနိုင်တယ်..”

ချော က ခေါင်းညှိတ်နေ၏။ ပြီးတော့ ရာရာ ပခုံးလေးကိုဖက် ထားလိုက်ကာ ..။

“ဟုတ်တယ် .. နင် ရိုးသားတာကို ငါသိပါတယ်။ အဲဒီလို တကယ် ဖြစ်လာခဲ့ရင် စိန်ပုံရွှေပုံပေါ်ဆွဲတင်ပြီး လူကို ကတုံးတုံးပေးလိုက်တာနဲ့ အတူတူပဲပေါ့ ..”

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်ကြည့်၍ ခေါင်းတွေညှိတ်ရင်း နာကျင်မှုကို မျှဝေခံစားနေမိ၏။

“ငါ့ကို နားလည်တယ်ဆိုရင် သူတို့နဲ့ပတ်သက်ပြီး နောက်ထပ် ဘာမှ မတိုက်တွန်းပါနဲ့တော့ .. အန်တီတို့ကိုလည်း ..”

“အေးပါ .. စိတ်ချ .. မေမေတို့ကတော့ နင့်ကို ကောင်းစားစေ ချင်တာပါ။ ပြာသို့ နဲ့ နီးစပ်သွားရင်လည်း ကောင်းတာပဲလို့တောင် ပြော နေသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် ငါကတော့ နင် အဲဒါကိုလက်မခံဘူးဆိုရင် ကိုကြီးမောင် နဲ့ လိုက်သွားမှာသိနေလို့ မလိုက်စေချင်တာ ..”

“ငါ လိုက်သွားရင်လည်း ဟိုမှာ အမြဲမနေပါဘူး။ လောလောဆယ်

ငါ ကျန်ခဲ့ရင် ကိုကြီး စိတ်ပူနေမှာစိုးလို့၊ ငါလည်း အန်တီမြ တို့နဲ့ လိုက်မနေချင်ဘူးလေ။ နင်တို့အိမ်ကျတော့လည်း လူတွေများတယ်၊ ပြီးတော့ နောက်တစ်ခုက အမေနဲ့ နှစ်ယောက်တည်းနေလာခဲ့တဲ့ အိမ် ထဲမှာ အမေ မရှိဘဲနဲ့ ငါ ဘယ်လိုလုပ်နေရမလဲ ..”

“သိတယ် .. ဟုတ်ပါတယ်။ မငိုပါနဲ့တော့ဟယ် .. ကောင်းပါ တယ်။ ခရီးသွားလိုက်တော့ စိတ်ပြေလက်ပျောက်ဖြစ်တာပေါ့။ ဟိုမှာ ယောက်မချောလေးလည်းရှိနေတာပဲ။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ရင်းနှီး ခွင့်ရတာပေါ့ ..”

“အင်း .. ဒါဆို နင်သွားတော့လေ။ မလတ် တို့နဲ့ ချိန်းထားတာ နောက်ကျနေဦးမယ် ..”

“အေး .. ဒါပေမယ့် နင် တစ်နေကုန်ကြီး ဒီမှာ ဖြစ်ပါ့မလား..”

“ဖြစ်ပါတယ်ဆိုမှ ..”

အဖြူရောင် အမွှေးပူအိတ်လေးထဲမှာ စာအုပ်တွေထည့်လာတာကို ပုတ်ပြရင်း သွားတော့ဖို့ လက်ကာပြ၏။

တကယ်တော့ တစ်ယောက်တည်းနေရဖို့သာ စိတ်ကတောင့်တ နေမိတာဖြစ်သည်။

ခုချိန်မှာ သံယောဇဉ်တွေ .. တွယ်တာတာတွေထက် ဆုံးရှုံးခြင်း တွေကသာ ရင်ထဲကို ပြင်းထန်စွာ နှိပ်စက်နေခဲ့တာဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် တိတ်ဆိတ်တဲ့နေရာတစ်ခုမှာ တစ်ယောက်တည်းနေ ချင်သည်။ ဒါမှမဟုတ် ကိုယ်သိခဲ့မြင်ခဲ့ပြီးသော အရာရာနှင့် အဝေးဆုံး မှာ မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်သွားနေချင်၏။

ကိုကြီးနဲ့လိုက်သွားဖို့ပေမယ့် ကိုကြီးကလည်း ဧက တို့ အမှတ်နဲ့ တွေ့နှင့် ချက်ချင်းကြီး ထပြန်လို့ကမရသေး ..။

“တီ ..”

ရုတ်တရက် ကျောနောက်က ကပ်မြည်လိုက်သည့် ကားဟွန် ကြောင့် လန့်သွားမိသည်။ ဒါပေမယ့် ကားတွေဒီလိုပဲ ကန် ..”

ထိုးကပ်ရပ်နေကျဆို လှည့်မကြည့်ဘဲနေလိုက်၏။

ထိုစဉ် ကားတံခါးပိတ်သံတွေနဲ့ သူမဘေးကို လူရိုက်တွေကျလာတာ ..။

“ရာရာ ..”

စိုးထက် က ရာရာ လုံးဝလှည့်မကြည့်သဖြင့် ကန်စပ်ထိဆင်းကာ ရာရာ ကို မျက်နှာချင်းဆိုင်ကြည့်၍ ..။

“နင် တော်တော်ကို နေနိုင်တာပဲ ရာရာ ..”

“ကိုစိုးထက် ..”

“ဟုတ်တယ် .. ငါလည်းပါတယ် ..”

“ဟင် ..”

ရာရာ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ တည်ကြည် ကလည်း မျက်နှာက ခပ်တည်တည် ..။ နောက်မှာ ဘယ်သူမှပါမလာတော့မှ ရာရာ သူတို့ကို မော့ကြည့်မိကာ ..။

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင် .. ဘာကိုနေနိုင်တယ်လို့ပြောတာလဲ ..”

“အန်တီတို့ လာပြောတဲ့ကိစ္စကို နင် လက်မခံခဲ့တာ ငါတို့ဘာမှ မပြောပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ပြာသို ဖုန်းဆက်တာကိုတော့ နင် ကိုင်သင့်တယ် ..”

“ရာရာ ကိုင်ပါတယ် ..”

“မဟုတ်ဘူး .. နင် မျက်ချလိုက်တာ ..”

“မျက်ချတာမဟုတ်ပါဘူး၊ လိုင်းပြတ်ကျသွားတာပါ၊ ပြီးတော့.. ရာရာ ဟန်းဆက်က သိပ်မကောင်းဘူး ..။ အဲဒီနေ့က ဖုန်းထဲမှာ ပိုက်ဆံလည်းမရှိတော့လို့ ရာရာ ပြန်မခေါ်တာပါ ..”

“ပြန်ခေါ်ချင်တဲ့စိတ်ရော တကယ်ရှိလို့လား ရာရာ .. ငါတို့ မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး မြေကြည့်ပါဦး ..”

ခနဲသလို ရွဲသလိုပြောနေပေမယ့် စိုးထက် မျက်နှာက တကယ့်ဒေါသတွေကို ရာရာ မြင်နေရ၏။ နှစ်ယောက်စလုံး ဘာကြောင့် ဒီလို

စိတ်တွေတိုနေကြသလဲဆိုတာ သူမ မသိပေမယ့် ..။

“ရာရာ ညာနေတာမဟုတ်ပါဘူး .. ဖုန်းပြန်မခေါ်တာက ..”

“အဲဒါကို ပြာသို ကပဲ သိချင်လိမ့်မယ်၊ ငါတို့သိချင်ရင်လည်း မေးဖို့မသင့်တဲ့ မေးခွန်းမျိုးမို့လို့ ထားလိုက်တော့ .. ပြာသို ကို အဆက်အသွယ်မလုပ်ချင်တဲ့အထိ ဖြစ်သွားတာက ဘာကြောင့်လဲ ..”

“ဟုတ်တယ် .. အဲဒါကို ငါတို့နားမလည်နိုင်ဘူး၊ အန်တီတို့က နှင့်ဆီလာပြီး ပြာသို နဲ့ ကင်းကင်းနေပေးပါလို့ ပြောသွားတာတော့ မဟုတ်သောက်ဘူးမို့လား ..”

ရာရာ ခေါင်းပဲခါပြမိသည်။

“နင့်ကို သမီးအဖြစ် အမွေစားအမွေခံ မွေးစားဖို့ သွားပြောတယ်ဆိုတာ ငါတို့သိတယ်၊ အဲဒီမှာ ဘယ်လိုမဖွယ်ရာမှုတွေပါသွားလို့လဲ..”

“ကျွတ် ..”

သူတို့ချည်းပဲ လှည့်ပတ်မေးနေရင်း စိုးထက် စိတ်မရှည်ဖြစ်လာပြီး စုတ်သပ်မိ၏။

“နင်လုပ်ပုံက ပြာသို ဘာကောင်ဖြစ်သွားလဲ နင်သိလား ..”

“ရာရာ နဲ့ ကင်းကင်းနေလေ ကောင်းလေပဲလို့ထင်တာ ..”

“ဘာဟ ..”

“ဟား .. သွားပြီ ..”

ရာရာ အဲလိုတွေဖြစ်အောင်လုပ်တာမဟုတ်ဘူး ကိုစိုးထက် ..။ နာသိပါ .. ကိုယ့်ဘာသာတော်ရာမှာပဲနေချင်တာ၊ နောက်ထပ် လူတွေထဲသွားမိစရာ၊ ပြောစရာဆိုစရာတွေ ဘာမှမလုပ်ချင်တော့ဘူး၊ ရှင်းရှင်းချင်းချင်တော့ဘူး၊ ရာရာ ကြောင့် ပြာသို လည်း ..”

“အင်း .. ပြောပါဦး၊ နင့်ကြောင့် ပြာသို ဘာဖြစ်သွားလဲ ..”

“ခေတ်ပွဲပျက်သွားတယ်၊ ရာရာ လို မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ ချစ်ခဲ့တာတွေခံခဲ့ရတယ် ..”

“အဲဒါကြောင့် နင်က အခု ကိုမောင်မောင်ဦး နဲ့ လိုက်သွားတော့

ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာပေါ့ ..”

ဟင် ..

အဲဒါတွေ သူတို့ဘယ်လိုလုပ် သိသွားကြတာလဲ ..

ရာရာ အံ့သြသွားသည့်မျက်နှာကို သူတို့က ကြည့်ပြီး ခေါင်းညိတ်ကာ ..

“အေးပေါ့ .. ကိုယ်ထင်တာ ကိုယ်လုပ်ရရင် စိတ်ချမ်းသာတာပဲ၊ အခု ပြာသို့နဲ့ သူ့အိမ်နဲ့ ကျွိုင်တက်နေတာ နင်သိလား ..”

“ဟင် ..”

“နင် ဆုံးဖြတ်လိုက်တာကြောင့် မိသားစုချင်း ဘာလိုလိုတွေဖြစ် ကုန်တာလေ၊ လူကြီးတွေ လာပြောကြတာအကောင်း၊ နင်က ဟင့်အင်း ငြင်းလိုက်တာလည်း ပြဿနာမရှိဘူး၊ ဟိုကောင်က ရှက်ပြီး အခန်း အောင်းနေတော့ ကျွိုင်တွေတက်ကုန်ရော ..”

“တော်တော့ စိုးထက် .. ဟိုကောင် လာနေပြီ .. သူတို့ဘာသာ ပြောလိမ့်မယ် ..”

ရာရာ က တည်ကြည် ကပ်ပြောလိုက်တာကိုသိပေမယ့် ဘာပြော ကကို မကြားလိုက်ပေ ..။

ကယ်တော့ ချော ဒီကထွက်သွားချိန်မှာပဲ မနက်ပိုင်း ကန်ပတ် လမ်းအတိုင်းပြေးပြီး စားသောက်နားနေကြသော စိုးထက် တို့နဲ့ ဆုံမိခဲ့ ခြင်းဖြစ်၏။

ရာရာ ဒီမှာရှိနေသည်ဆိုတာ သိလိုက်ကာမှ ပြာသို့ ကို သူတို့ဖုန်း ဆက်ထားလိုက်ပြီး ဒီကိုလာခဲ့ကြတာဖြစ်သည်။ ပြာသို့ ကားရောက် လာတာရော အနားရောက်လာတာကိုရော ရာရာ ဘာမှမသိ ..

“ကိုစိုးထက် .. အခု သူတို့အိမ်မှာ ဘာတွေဖြစ်နေလို့လဲဟင် ..”

စိုးထက် က ကြည့်ပဲကြည့်နေပြီး ဘာမှမဖြေ ..

ပြီးတော့ လှည့်ထွက်သွား၏။ တည်ကြည် ပါ လိုက်သွားကာမှ ရာရာ နားမလည်နိုင်ဘဲ လိုက်ကြည့်မိလျှင် ..

“ပြာသို့ ..”

“အိမ်မှာ ဘာဖြစ်နေလဲ သိချင်တယ် .. ဟုတ်လား ..”

ပြာသို့ က နက်ပြာရောင်ခေါင်းစွတ်ဆွယ်တာပွပွနှင့် ဘောင်းဘီ ရှည်အနက်ကို ဝတ်ထားကာ မျက်နှာပြင်က ခါတိုင်းလိုဖြူဝင်းနေတာ မဟုတ်ဘဲ ပန်းနုရောင်သိသာနေ၏။

သူကလည်း အဖြူရောင်ကော်လံအထောင်လေးနဲ့ တီရှပ်လက်ပြတ် ကို ဆင်ဖွယ်ရောင်သရိုးကွာတားလေးနဲ့ ဝတ်ထားသည့် ရာရာ ကို ငုံ့မိုး ကြည့်နေခဲ့၏။

ဟိုတွေ့တုန်းက ဖရိုဖရဲဆန်ဆန် ဆံပင်အုပ်အုပ်လေးက ကော်စီ ရောင်ရင့်ရင့် ပျော့ပျော့စင်းစင်းလေးဖြစ်သွားတည်းက ဖွေးနေသည့် သူမ မျက်နှာလေးမှာ နဂိုရှိရင်းစွဲအလှတရားတို့က ထင်ရှားလာခဲ့၏။

ဂါဝန်ရှည်လေးတွေ ဝတ်ထားတိုင်း၊ ဘောင်းဘီရှည်ပွပွ တီရှပ် လက်ပြတ်ခါးပွလေးတွေ တွဲဝတ်ထားတာမြင်ရတိုင်း သူမရဲ့ နှုတ်သီး ချစ်စဖွယ်အမူအရာလေးတွေက ရင်မှာထင်ကျန်ရစ်၏။

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စူးစိုက်ငေးကြည့်နေမိပြီးမှ ရာရာ ဖျတ်ခနဲမျက်နှာလွှဲပစ်၏။ ပြီးတော့ ကမန်းကတန်းထရပ်လိုက်သဖြင့် ပေါင်ပေါ်ကနေ ပြုတ်ကျကုန်သည့် အိတ်နဲ့ဖုန်းကို ဖရိုဖရဲလိုက်ကောက် ရရင်း ..

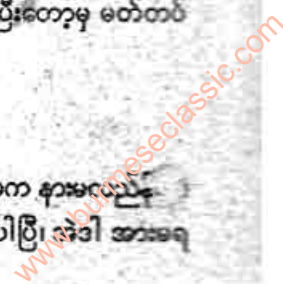
“ထိုင်လေ ပြာသို့ .. ထိုင် ..”

အလုပ်ရှုပ်နေရင်း မောကြည့်ဖို့ ကြီးစားပေမယ့် မျက်နှာဆီအကြည့် မရောက်ဘဲ တစ်ယောက်တည်းအလုပ်ရှုပ်နေ၏။ ပြီးတော့မှ မတ်တပ် ကောင်းကောင်းရပ်နိုင်ခြင်းသို့ရောက်ကာ ..

“ပြာသို့ ထိုင်လေ ..”

“နေပါစေတော့ ..”

ပြာသို့ မျက်နှာပေါ်က ခပ်ချဉ်ချဉ်မဲ့ပြီးကိုပဲ သူမက နားမလည်ဘဲ “မင်းမာနတွေကို မေမေတို့အားလုံး သိသွားပါပြီ၊ အဲဒါ အားမရ

သေးဘူးလား ..”

“ဟင် .. ဘာဖြစ်လို့လဲ ..”

“မင်း ငါ့ကို မဆက်ဆံချင်လောက်အောင် ..”

“အဲဒါ မဟုတ်ပါဘူး ပြာသို့ ရယ် .. ရာရာ တကယ်ပြောတာပါ။ ကိုယ့်ဘက်က ဆင်ခြင်သင့်တာကို ဆင်ခြင်လိုက်တယ်။ ဒါကြောင့် ဘာမှ ဖြစ်ကြဖို့မရှိဘူးလို့လည်း ထင်ခဲ့တာ။ အခု ရာရာ က ဘယ်သူ့ကို ဇော်ကား သလိုဖြစ်သွားလို့လဲ ..”

“ငါ့ရင်ဘတ်ကြီးကိုပဲ ..”

“ဟင်!...”

“မင်းနဲ့ငါက မသိခဲ့ဘူးတဲ့ သူစိမ်းတွေလား ..”

ရာရာ လွယ်အိတ်လေးကို ဒီတိုင်းပိုက်ထားရင်း ဘာမှမပြောနိုင်...။

“မင်း ငါ့ရှေ့ကိုရောက်ရောက်လာပြီး မင်းဒုက္ခနဲ့ မင်း ဘာတွေ ဖြစ်နေနေ ငါ့ဘက်က မဆိုင်သလိုနေခဲ့ဖူးသလား ..”

“ပြာသို့ ..”

“ဘာလဲ .. ပြောပြလိုက်မှ ကျေးဇူးတင်သင့်ပါလားဆိုပြီး အားနာ သွားတာလား ..”

“ဟင့်အင်း ..”

“တကယ် မထင်ခဲ့ဘူး ရာရာ .. မင်း သိပ်ကို မာနကြီးလွန်းတယ်..”

“ရာရာ မှာ မာနကြီးစရာဘာရှိလို့ မာနကြီးတယ်စွပ်စွဲနေတာလဲ။ ပြာသို့ ပြောတာတွေကို ရာရာ ဘာမှမတွေးမိခဲ့ဘူး။ ရာရာ ကို ကူညီခဲ့ တာပေးအပွက် ကျေးဇူးတင်ထိုက်တာတွေမှန်းသိတယ်။ ဒါပေမယ့် အားလုံးက ရာရာ အနေအထိုင်မတတ်ခဲ့တဲ့ ဗရုတ်သုတ်ခတွေပဲ ..”

“ဒါဆို အဲဒီ ဗရုတ်သုတ်ခတွေထဲ ဝင်ပါပြီး ဆရာကြီးလုပ်ခဲ့တာ ငါက အရူးပေါ့ ..”

“ရာရာ တောင်းပန်ပါတယ် .. ရာရာ ကို မငေါ့ပါနဲ့ ပြာသို့ ရယ်..”
ငိုချင်လာတာပဲ။ ပါးပေါ်က ပါးကွက်လေးနှစ်ဖက်ကို သတိရလိုက်၏။

“နင်တစ်ယောက်တည်းနေတဲ့အချိန်တွေမှာ တစ်မိမိမိတွေးပြီး မငို ပါဘူးလို့ ကတိပေး၊ ဟောဒီ ပါးကွက်တွေပေါ်မှာ မျက်ရည်ကြောင်းတွေ လို့ကတော့ ကတိဖျက်တဲ့ပုဒ်မနဲ့ ရှင် မလွယ်ဘူး ကြင်ရာတော် ..”

သနပ်ခါးဘူးလေးဖွင့်၍ ချော က ကိုယ်တိုင်ပါးကွက်လေးကွက် ပေးပြီး သတိပေးထားခဲ့၏။

ဒါပေမယ့် သူမ ငိုချင်နေပြီဖြစ်၏။

“ရာရာ တွေးမိတာက မဆိုင်တဲ့လူတွေကို ရာရာ ဒုက္ခတွေအများ ကြီးပေးခဲ့တယ်။ ခုကစပြီး အစစအရာရာ ဆင်ခြင်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ တယ်။ အဲဒီအတွက် အားလုံးကျေနပ်သွားကြမယ်လို့ပဲ ..”

“ကျေနပ်တယ် .. ဟွန်း ..”

ပြာသို့ က သံယောင်လိုက်ရွတ်ပြီး မဲ့သည်။

“မေမေတို့က မင်းရဲ့ဘဝနဲ့ စိတ်ဓာတ်ကိုအများကြီးနားလည်သွား လို့၊ ပြီးတာ့ ကိုယ့်ကိုလည်း သူတို့နားလည်သွားကြတယ်။ အဲဒါကြောင့် မင်းကို အပိုင်မွေးစားဖို့ရည်ရွယ်ချက်တွေထားခဲ့တာ။ ဒါတွေကိုလည်း မင်း ငြင်းလိုက်တဲ့အတွက် ကျေနပ်သွားကြတယ်ပဲ ထင်တယ်ပေါ့ ..”

ရာရာ မျက်ဝန်းလေးတွေ အေးစက်စက်လေးဖြစ်သွားခဲ့၏။ ပြီး တော့ ပြာသို့ ကို ငေးကြည့်ကာ ..

“အဲဒါကိုရော ရာရာ က ငြင်းခွင့်မရှိဘူးလား ..”

“ရှိပါတယ် .. အဲဒီမှာ မင်းရဲ့ မာနတွေကို အားလုံးသိသွားကြတာ။ ဒါပေမယ့် ဒီထဲမှာ မင်း ငါ့ကိုထည့်တွက်လိုက်တာ တကယ်ခံရခက် တယ် ..”

“မဟုတ်ဘူး .. ပြာသို့ ကို ဘာမှမဟုတ်ဘူး။ ကျေးဇူးတင်ခဲ့တာ တွေရော၊ ပြာသို့ ကို ခင်မင်လေးစားခဲ့တာတွေရော အားလုံးက အရင် အတိုင်းပဲ ..။ ရာရာ သူဌေးသမီးမဖြစ်ချင်တာကို အံ့ဩပါ။ ဒါပေမယ့် မာနပြတာလို့တော့မထင်ပါနဲ့ .. ပြာသို့ ကို မဆက်သွယ်ချင်လို့လည်း မဟုတ်ဘူး .. အားလုံးက .. အားလုံးက ဘာမှမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ယုံပါ

ပြာသို ရယ် .."

"တောက် .."

ပြာသို ရာရာ ရှေ့ကို ဖျတ်ခနဲကပ်လာကာ ပခုံးလေးနှစ်ဖက်ကို စိတ်လိုက်မာန်ပါ ဆုပ်ကိုင်ပစ်လိုက်သည်။

"ဘာမှမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ဘာလဲ .. ဒါကိုပဲ ဘာဖြစ်လို့ ထပ်ခါထပ်ခါ ပြောနေတာလဲ။ မင်းက ဘာမှမဟုတ်ပေမယ့် မင်းပေးတာတွေနဲ့ ငါ့ရင် ဘတ်ထဲမှာ ဘယ်မိန်းမကိုမှ ထည့်လို့မရတာဘူး။ အဲဒါ မင်းက ဘာမှ မဟုတ်ဘူးပဲလား .."

"ပြာသို .."

"မင်းကို ငါအရမ်းချစ်တယ် .."

ရာရာ နှုတ်ခမ်းလေးတွေ ပွင့်ဟသွားသည်။ သူ့ကို မယုံနိုင်စွာမော့ ငေးနေရင်း ခေါင်းခါငြင်းသည်။ ပန်ကာဒလက်တွေလို တဖြည်းဖြည်း ကနေ သွက်သွက်ခါရမ်းလာခဲ့ပြီး ..

"မဖြစ်နိုင်ဘူး .. အဲဒါ မဟုတ်ဘူး .."

ကိုင်ထားသည့် သူ့လက်တွေကို အတင်းဖြုတ်ချပစ်ကာ ရာရာ နောက်ဆုတ်ရပ်၏။

"ရာရာ အိမ်မက်မက်နေတာမဟုတ်ရင် ရှင် မက်နေတာပဲ .. ဒါမှ မဟုတ်ရင် ရှင် ထမင်းလုံးတစ္ဆေခြောက်ခံနေရပြီ .."

"ဘာပြောတယ် ရာရာ .."

"ဟင့်အင်း .."

သူ ရှေ့ထပ်တိုးတော့ ရာရာ က နောက်ထပ်ဆုပ်ကာ ..

"ရှင်အချစ်ကို လက်ခံဖို့မပြောနဲ့ .. ရာရာ ရှင်ပတ်ဝန်းကျင်မှာ နေရဲတဲ့သတ္တိတောင်မရှိဘူး။ အဲဒါ ညာပြောနေတာမဟုတ်ဘူး။ ရင်ထဲမှာ ရှိတဲ့အတိုင်းပဲ .."

မျက်ရည်တို့သည် မျက်ဝန်းမှာ အကြောင်းမဲ့နေရာယူနေကြလျက် မျက်တောင်ပြင်ပြင်းဖိတ်လိုက်တာနဲ့ ခုန်ချကြဖို့ အချိန်မရွေးအဆင်

သင့် ..။

"ရာရာ .. ရာရာ ကို အားလုံးမှန်းတီးကြတာ၊ လက်တို့ခိန်ခါကြ တာ .. လူထူထူမှာ အရှက်ခွဲချင်ကြတာ .. အဲဒါတွေက ရှင်ကိုချစ်တဲ့ မိန်းမတွေပဲ။ ရာရာ ဘာမှမသိလိုက်ခင်မှာ သူတို့တွေ မျိုးစုံပစ်ခတ်ကြတဲ့ လက်နက်တွေနဲ့ .."

"ရာရာ .. မင်းကို ကိုယ် အဲဒါတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး .."

"မပြောပါနဲ့ .. ရှင်က ကောင်းကင်ကရွှေမင်းသားပါ။ ရှင်နဲ့လိုက် ဖက်တင့်တယ်တဲ့မိန်းမတွေက ရှင်ရဲ့သားကို မတန်မရာရောက်လာတဲ့ ရာရာ ကို ကြည့်မရတာ သဘာဝကျပါတယ် .."

"ကိုယ် ရည်းစားများခဲ့တာတွေအတွက် ဒဏ်ခတ်လိုက်တာလား ရာရာ .. အဲဒီလိုနည်းနဲ့တော့ မနှိပ်စက်ပါနဲ့ ချစ်တဲ့စိတ်ဆိုတာ .."

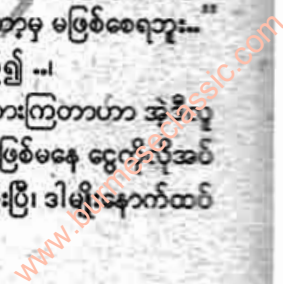
"ရာရာ လို မိန်းမရဲ့အချစ်က အဝေးကြီးပဲ ပြာသို .. အားဆေးသွင်း တယ်ဆိုတာလည်း ဆေးရှိန်ကိုလက်ခံနိုင်တဲ့အင်အားရှိမှ သွင်းလို့ရတာ။ ရာရာ သူဌေးသမီးအဖြစ် နတ်ရေကန်ထဲကျသလို ဘွားခနဲထဖြစ်လာဖို့ ဘယ်တော့မှ စိတ်ကူးမယဉ်ဘူး။ အဲဒါ သူဌေးကမွေးစားလို့ဖြစ်စေ၊ သူဌေး သားနဲ့ လက်ထပ်လိုက်လို့ဖြစ်စေ .. ဘာကြောင့်ဖြစ်ဖြစ် .."

"ဒါဆို ကိုယ် သူဌေးသားဖြစ်နေတာက မင်းကို ဟန့်တားနေတာ လား .."

"ရှင် မဟုတ်ပါဘူး။ ရာရာ အချစ်ကိုမွေးမြူဖို့ စိတ်ကိုမကူးခဲ့တာ။ အဲဒါတွေက ခု ကြံ့ခဲ့ရတာတွေနဲ့ ရင်းနှီးလိုက်ရတော့ ပိုပြီးခိုင်မာသွား တယ်။ ဒီလိုအဖြစ်ဆိုးမျိုးကို နောက်ထပ်ဘယ်တော့မှ မဖြစ်စေရဘူး.."

ရာရာ က ပြာသို မျက်နှာကို ရဲဝံ့စွာကြည့်၍ ..

"ဆင်းရဲတဲ့လူတွေကို ငွေရှိတဲ့လူတွေ နိုင်စားကြတာဟာ အဲဒီသူ ဆင်းရဲသမားက ချမ်းသာချင်နေလို့ပဲ .. ရာရာ မဖြစ်မနေ ငွေကိုလိုအပ် ခဲ့လို့ ဘဝ မာနတွေကို သူများနင်းချေတာခံခဲ့ရပြီးပြီ။ ဒါမျိုးနောက်ထပ် မရှိစေရဘူး .."

“ဒါဆို .. မင်းရဲ့သတို့သားအဖြစ် ကိုယ့်ကိုအသုံးချခံလိုက်တာ မင်းအတွက် သုံးပြီးတဲ့ တစ်ရှူးတစ်စကိုလွှင့်ပစ်လိုက်သလောက်ပဲပေါ့-”

ရာရာ ဟင်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ ပြာသို့ မျက်နှာကို တောင်းပန်အားနာ သောအကြည့်တို့နှင့် ငေး၍ ..

“အဲလိုမဟုတ်ပါဘူး .. အဲ့ဒါတွေက အချစ်နဲ့မသက်ဆိုင်ပေမယ့် ရာရာ ဘဝမှာ မမေ့နိုင်လောက်တဲ့ ကျေးဇူးတရားတွေပါ။ ပြာသို့ ကို ရာရာ ကျေးဇူးအရမ်းတင်ခဲ့တာ ..”

“ကိုယ်လိုချင်တာ ကျေးဇူးတွေမဟုတ်ဘူး ..”

ပြာသို့ က ပြောပြီးထိုင်ခုံမှာ ထိုင်ချလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ရာရာ လက်ဖဝါးလေးကို လှမ်းဆွဲလိုက်ပြီး ..

“ဒီမှာ ခဏထိုင် ..”

“အ ..”

ရာရာ က ခုံနဲ့အလှမ်းကွာနေသဖြင့် လက်ကိုဆွဲလိုက်တော့ ဒယ်မီး ဒယ်မီးပြိုကျလာ၏။ ပြာသို့ က သူမကိုယ်လေးကို ဆီးပွေ့ထားလိုက်ကာ..

“မင်းနဲ့ဒီမှာ အပြီးသတ်ဆွေးနွေးမယ် ..”

“လွှတ်ပါ ပြာသို့ ရယ် .. အဲ့လိုကြီးမလုပ်ပါနဲ့ ..”

ရာရာ ငိုသံလေးပါလာသဖြင့် သူ အသာလွှတ်ပေးလိုက်ကာ လက် ချင်းတော့ အတင်းဆွဲချိတ်ထားလိုက်၏။

“မင်းမသိပေမယ့် မင်းအတွက် ကိုယ် ဘယ်လောက်အလေးထား ဂရုစိုက်ခဲ့သလဲဆိုတာ ကိုယ့်နားက လူတိုင်းသိတယ်။ အဲ့ဒါ ဘာဖြစ်လို့ လဲ သိလား .. ကိုယ် ဘယ်သူ့ကိုမှ မင်းလောက်ဂရုမစိုက်ခဲ့လို့ ..”

သူ့မျက်နှာကပ်လာတော့ ရာရာ တစ်ဖက်လှည့်ပစ်သည်။ ကန်ရေ ပြင်ရဲ့ အလယ်ကျွန်းဆွယ်လေးမှာ ဗီဒီယိုရိုက်နေကြတဲ့အဖွဲ့တွေရှိသည်။ စုံတွဲတွေလည်း ပန်းချင်းထပ်၊ ခေါင်းချင်းကပ်ပြီး ချစ်ခွန်းတို့တင်နေ ကြတာမြင်နေရ၏။

ထိုပြင် ကိုယ့်ဆားမှာလည်း သစ်ပင်စိမ်းစိမ်းလေးတွေ ဝိုင်းရံနေ

ကာ၊ နောက်မှာ ပြာသို့ ကားက ရပ်ထား၏။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးက ကိုယ့်အာရုံနဲ့တိုယ် ရှိနေကြသည်။

ဘယ်သူ့ကို ဘယ်သူကမှ ဂရုစိုက်သတင်းထောက်မနေကြပေ - ဒါပေမယ့် သူမ ခံစားနေရတာက ကိုယ့်ကို မျက်လုံးပေါင်းများစွာကြည့် နေကြသည်ဟု ..

“ပြာသို့ ကို ကြိုက်ပြီး တကောက်ကောက်လိုက်နေတာ - လူတိုင်း သိတယ် ..”

“မျိုးရိုးစဉ်ဆက်က ဆင်းရဲကြတာပါ။ ဒါကြောင့် သူဌေးသားကို အမိအရလိုချင်နေတာပေါ့ ..”

“ပြာသို့ ကိုယ်တိုင် သူ့ကိုဆွဲထုတ်ပစ်လိုက်မိပါ ..”

နားထဲမှာ ပုံရိပ်တွေ စကားသံတွေက အဖန်တလဲလဲကြားသောင် နှိပ်စက်နေကြ၏။

“ရာရာ ကိုယ့်ဘက်ကိုလှည့်ကွာ ..”

“ဟင့်အင်း ..”

ပြတ်သားစွာ ငြင်း၍ ရာရာ ဆတ်ခနဲထရပ်လိုက်မိသည်။ ဒီသောတို့က ကို သူမ ဘယ်တော့မှ မချစ် ..

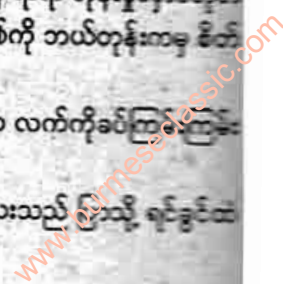
“ရာရာ ..”

ပြာသို့ က လက်ကိုလှမ်းဆွဲလိုက်တော့ ရာရာ ခါးသီးစွာခါချပစ် လိုက်၏။

“ရှင် ချစ်တာတွေ ဘယ်လောက်ပြောနေနေ ရာရာ တုန်လှုပ်မှာမဟုတ်ဘူး ပြာသို့၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အချစ်ကို ဘယ်တုန်းကမှ စိတ် မဝင်စားခဲ့လို့ပဲ ..”

ပြောပြီး လှည့်ထွက်သွားလျှင် ပြာသို့ က လက်ကိုခပ်ကြပ်ကြပ် ဆွဲပစ်လိုက်ကာ မတ်တပ်ထရပ်လိုက်၏။

ချာခနဲ ပြန်ပါလာသည့် ရာရာ ကိုယ်လေးသည် ပြာသို့ ရင်ခွင်ထဲ သို့ ထွေးခနဲပစ်ကျသွားခဲ့ပြီး ..

“ပြာသို .. ဟင့်အင်း .. လွှတ် ..”

အဓမ္မခြေခုံသော အနမ်းများကြောင့် သွေးပျက်ရှက်ရွံ့ခြင်းသည် ရာရာ ပါးပြင်ပေါ်သို့ မျက်ရည်စက်တို့အဖြစ် ပိုးပိုးပေါက်ပေါက်ကြွ ဆင်းလာကြ၏။

“ကိုယ်တောင်းပန်ပါတယ် ..”

“ဟင့်အင်း ..”

ရာရာ သူ့လက်ကိုပုတ်ချပစ်ကာ ထိုင်ခုံမှာထိုင်လိုက်ပြီး ဟီးခနဲ ငိုချပစ်၏။ ပြာသို က ဆေးမှာထိုင်လိုက်လျှင် ရာရာ က စွေ့ခနဲကျော ခိုင်းထိုင်ပစ်၏။

ကလေးချင်းမခေါ်ကြသလို ပုံစံလေးကြောင့် ပြာသို ပြူးလိုက်မိကာ ရာရာ ခါးလေးကိုနောက်ကနေ သိမ်းဖက်ထားလိုက်၏။

ဒါလည်း ရာရာ ဆတ်ဆတ်ခါတွန်းဖယ်ရုန်းနေလျက် ..

“ရာရာ မကြိုက်ဘူးသိလား၊ မကိုင်ပါနဲ့ .. ဟင့်အင်း ရာရာ ပြန်မယ် ..”

“မပြန်ရဘူး ..”

“ဘာ ..”

လူကိုအတင်းဆွဲဖက်ပစ်လိုက်သဖြင့် သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ ကျောလေး ကပ်သွား၏။ တကယ်ဖမ်းချုပ်ခံလိုက်ရသလိုထင်ကာ ရာရာ ထိတ်လန့် သွား၏။

“ဒါ .. ဘာလုပ်တာလဲ၊ ရာရာ စိတ်ဆိုးမှာနော် .. လွှတ်ပေးပါ ..”

“မတတ်နိုင်ဘူး .. မင်း မကြိုက်တာတွေ ကိုယ် ဇွတ်လုပ်ပစ်လိုက်မိတာ၊ ကိုယ့်ရှေ့ကို မင်း နောက်ထပ်ဘယ်တော့မှ ပြန်ရောက်လာမှာ မဟုတ်တော့ဘူး .. အဲဒါကြောင့် မပြန်ရဘူး ..”

“ဘာပြောတယ် .. ဘယ်လို ..”

“အစက ကိုယ်တို့ဆွေးနွေးဖို့အချိန်ပေးနိုင်တယ်၊ မင်း ကိုယ့်အတွက် ဘာမှမခံစားခဲ့ဘူးဆိုတာ သိလိုက်ရတော့ မပေးနိုင်တော့ဘူး ..”

ပြောနေရင်း ပြာသို က လက်တစ်ဖက်ကနေ ဖုန်းထုတ်ကိုင်လိုက်ကာ ..

“စိုးထက် .. သူ့ အစ်ကိုကို ပြောလိုက်တော့ သူ့ညီမကို ငါနဲ့သွားပြီလို့ ..”

“အို .. မဟုတ်တာတွေ ..”

ရာရာ ဖုန်းကိုအတင်းလိုက်လုကာ ..

“ပြာသို အဲလိုမလုပ်ပါနဲ့ .. ရာရာ ကို သနားပါဦး၊ မလုပ်ပါနဲ့ တောင်းပန်ပါတယ် ..”

“မရတော့ဘူး .. ခုလောက်ဆို ဟိုကောင်ဖုန်းဆက်နေပြီ ..”

ရာရာ လိုက်လုနေသဖြင့် လက်ချင်းတိုက်ကာ ဖုန်းကပြုတ်ကျ သွား၏။ ပြာသို က ဖုန်းကိုပြန်မကောက်ဘဲ ရာရာ ပခုံးလေးကို အတင်းဖက်ထားလိုက်ပြီး ..

“မေမေတို့က သမီး သွားတောင်းတော့ မင်း လက်မခံဘူးလေ ဒါကြောင့် အခု ချွေးမသွားတောင်းကြလိမ့်မယ် ..”

“ရှင် .. လျှောက်လုပ်မနေနဲ့ သိလား၊ အဲဒီလိုလုပ်တာတွေ လူကြီးတွေကြိုက်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ရှင်အမေတွေကလည်း ..”

“မေမေနဲ့ ကိုယ် အဆင်မပြေဖြစ်ကြတော့ .. လေးလေးတောင် က ဘာပြောလဲသိလား၊ လူကြီးတွေက ပညာတွေထပ်စုံအောင် သင်ပြီး”

မှ တခမ်းတနား လက်ထပ်ပေးဖို့ကြိုးစားတာကို မင်းတို့တစ်ယောက်တစ်ချိုးစိတ်စွဲလွှဲလှဲလှဲလုပ်နေကြတာတဲ့၊ အဲလောက်ဖြစ်နေရင် ခရုရုအောင် သွားခိုးတဲ့ ..”

ဟင် ..

ရာရာ တစ်ချက်ငိုငိုသွားတုန်း နှာတံချွန်ချွန်လေးကို ပြာသို က မနာအောင်ဆွဲလိမ်ပစ်ထိုင်ကာ ..

“ပြောသေးတယ် .. တစ်ခါတစ်လေ လုပ်သလိုဖြစ်ရင် ပြန်သလို လုပ်ပစ်လိုက်ရတယ်တဲ့ ..”

လရောင်ကျူးရင့်

သူ့ရဲ့ အုပ်ထိန်းသူတွေ ကိုယ့်ဆီကို စိမ့်ကိန်းကြီးနဲ့ ရောက်လာကြတာ မဟုတ်ဘူးလား ..။

“ရာရာ ကိုယ့်ကိုစိတ်ဆိုးနေလား ..”

“စိတ်မဆိုးပါဘူး .. ပြဿနာတစ်ခုကို အဲလိုကြီးဖြစ်သလိုဖြေရှင်းတာတော့ မကြိုက်ဘူး ပြာသို ရှင် ဘာလုပ်လုပ် တင့်တယ်နေရင်တောင် ရာရာ က မိန်းကလေး ..”

“ကိုယ့်ဇနီးဖြစ်သွားရင် မင်းလည်းဘာလုပ်လုပ် တင့်တယ်သွားမှာပါ ..”

“အဲလိုပြောတာမဟုတ်ဘူး၊ အခု ရာရာ ပြန်ပါရစေ .. နောက်မှ ..”

“အဟွန်း ..”

ပြာသို က ပခုံးတွေလှုပ်အောင်ရယ်ကာ ရာရာ မေးဖျားလေးကို လက်သီးဆုပ်နဲ့ ကပ်တွန်းပစ်၏ ။ ပြီးတော့ ..။

“လူလည်ကျဖို့ကြိုးစားမနေနဲ့ ..။ မင်းကိုယ့်ကို နည်းနည်းလေးမှ ထည့်မတွက်ခဲ့ဘဲနဲ့ ခုမှ အချို့သပ်ပြီးတော့ ..”

“ဟင့်ဆင်း .. မဟုတ်ဘူး ..”

“ဟုတ် .. ဟုတ် .. မဟုတ်ဟုတ် ..”

“ပြာသို .. ရာရာ အိမ်ထောင်ပြုဖို့ ဘယ်တုန်းကမှကို မတွေးဘူးတာ၊ ဘယ်လိုလုပ် အဆင်သင့်ဖြစ်မှာလဲ .. လွှတ်ပါ .. ရာရာ ပြန်ပါရစေ ..”

“မပြန်ရဘူးဆိုမှကွာ ..”

“ရှင်ကို မချစ်ပါဘူးလို့ ဒီလောက်ပြောနေတာ ရှင် လက်ထပ်ရဲလို့လား၊ ရှင်နဲ့ ရာရာ မချစ်ကြဘဲနဲ့ ..”

“ကိုယ် သင်ပေးမယ် ..”

ပြာသို က နည်းနည်းလေးမှ လျှော့မပေးဘဲ ဖုန်းလာတော့လည်း ကောက်မကိုင် ။

ဘယ်ကဖုန်းလဲလို့ အောက်ကျနေသည့်ဖုန်းကို ရာရာ ငုံ့ကြည့်

ပေမယ့် သူက မကြည့်ဖြစ်အောင် အတင်းဆွဲဖက်ထားတာ ..

“ကြိုးစားမနေနဲ့ .. မင်းကို ခုတစ်ခါတည်း ခိုးပြေးမလို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးသား ..”

“ဒါဆို ရှင် ရာရာ ကို အနိုင်ကျင့်တာပဲ ..”

“ချစ်တာမှန်းသိအောင် ကိုယ် သက်သေပြနိုင်တယ် ..”

ရာရာ သူ့ကိုကြည့်နေရင်း ကိုယ့်အဖြစ်ကို နားလည်လာတာ နောက်ထပ် ငိုပွဲဆင်းရဲလေသည်။ ရင်ထဲမှာ အဆမတန်ကြေကွဲမိရတာက သူ့ကို သူမ မယုံနိုင်ခြင်းကြောင့် ..။

“ကလေးကိုမှန်ပေးကြိုက်နေရသလိုပဲကွာ .. မင်း ကိုယ့်ကို နည်းနည်းလေးတောင် သံယောဇဉ်မဖြစ်ခဲ့ဘူးလား ..”

“သံယောဇဉ်ရှိတာနဲ့ပဲ လက်ထပ်လို့ရရောလား ..”

“ရတယ် ..”

“ဟုတ်တယ် .. မရှိဘူး ..”

“ဟား .. ဟား .. ဟား ..”

“ရှင်နော် ..”

ပြာသို က ရာရာ ပါးလေးနဲ့ သူ့ပါးကပ်ထားပြီး ရယ်နေတာမပြီးနိုင် ။

“ကိုယ့်ကို မင်းမယုံတာမို့လား ..”

“ရာရာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း မယုံဘူး၊ ရှင်နဲ့ ရာရာ တို့က လက်ထပ်လိုက်ရင် ဘယ်သူမှ စိတ်ချမ်းသာရမှာမဟုတ်ဘူး ပြာသို ..”

“ချမ်းသာပါတယ် ..”

“ဘာ ..”

“မင်း ကိုယ့်နားမှာရှိရင် ကိုယ့်လောက် စိတ်ချမ်းသာတာ သယ်သူရှိမှာလဲ ..”

“ဪ .. ရှင့်ကျတော့ ..”

“မင်းကိုလည်း ကိုယ်ပျော်အောင်ထားနိုင်တယ် ..”

ရာရာ မျက်နှာလေး သနားစဖွယ် ငိုငိုကျသွားတော့ သူမရဲ့ပါးပြင်လေးကို စာယုတယပွတ်သပ်ပေးမိကာ ..

“စိတ်ညစ်သွားတာလား ..”

ရာရာ မဖြေဘဲ တစ်ဖက်လှည့်ပစ်၏။ ပြာသို က အတင်းပြန်လှည့်ယူ၍ ..

“မင်းကို ကိုယ်ကချစ်နေဖို့ပဲလိုတာ ရာရာ .. သောကဒုက္ခတွေနဲ့ လုံးထွေးသတ်ပုတ်လာခဲ့ရလို့ အချစ်က မင်းအတွက်တာမှန်းမသိပေမယ့် ကိုယ့်အချစ်တွေနဲ့ မင်းဆီက အချစ်ကို သိမ်းပိုက်နိုင်တယ်၊ ပြီးတော့ မင်းဘဝကို အကောင်းဆုံးတွေဖြစ်လာအောင် ကိုယ် ဖန်တီးပေးချင်တယ် ..”

ရာရာ မျက်လွှာလေးပင့်ကြည့်လာ၏။ ဒါပေမယ့် သူ့စကားတွေကြောင့် ဝမ်းသာအားတက်သွားတာမျိုးမဟုတ်ဘဲ စိတ်လျှော့၍ ခြေကုန်လက်ပမ်းကျခဲ့တာမျိုး ..

သူ ရာရာ မျက်နှာလေးကို နီးသထက်နီးအောင် တိုးကပ်စိုက်ကြည့်ရင်း ..

“မင်းလို မိန်းကလေးမျိုး ကိုယ် ထပ်မရနိုင်တော့ဘူး၊ လူတိုင်း ချမ်းသာကြွယ်ဝခြင်းကိုပဲ အလိုရှိနေကြတာမဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုယ့်မိဘတွေလည်း စာနာတတ်တဲ့လူတွေပါ၊ ကိုယ်က မြတ်မြတ်နိုးနိုးချစ်တတ်တယ်၊ မင်းနဲ့ကျမှ မြတ်နိုးတတ်ခဲ့သလို မင်းကိုပဲ မြတ်နိုးချင်တာ၊ ဘာဖြစ်လို့ မယုံမကြည်တွေဖြစ်နေတာလဲ ..”

“ဟင့်အင်း ..”

ဘာမှ ပြန်မဖြေတော့ဘဲ ရာရာ ခေါင်းပဲခါ၏။ ပြီးတော့ မျက်နှာလွှဲပစ်သည်။

“ဒီတစ်ခါ ဟင့်အင်းဆိုရင်တော့ ဒီကားရဲ့ဟိုဘက်လမ်းလယ်ခေါင်ခေါ်သွားပြီး အကြာကြီးဖက်နမ်းပစ်မယ် .. ဘယ်လိုလဲ ..”

“ဟင် ..”

“ကိုယ့်ကို လက်ထပ်မယ်မို့လား..”

“ဟင် ..”

“လာ .. ထ ..”

“အို ..”

‘ဟင့်အင်း’ ပြောမလိုပေမယ့် စကားမဆုံးသေးဘဲ ပြာသို လက်ကို ဆွဲလိုက်ပြီး ထရပ်ဖို့ပြင်သဖြင့် ရာရာ အလန့်တကြားပြန်ရုန်း၏။

ပြာသို က ခပ်တည်တည်မျက်နှာနှင့် အနားကပ်လာပြီး ..

“ထပ်မေးမယ် .. ကိုယ့်ကို လက်ထပ်မှာလား ..”

“အခု .. ခိုးမပြေးဘူးဆိုရင်လေ ..”

“ကိုယ်ကလည်း မင်းကိုမှမယုံတာ ..”

“ရာရာ ကတိပေးပါ့မယ် ..”

“မင်းအစ်ကိုနောက်လိုက်သွားပြီး ကိုယ်ယောင်မျောက်သွားရင် ကိုယ် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ..”

“မလိုက်တော့ဘူး ..”

“တကယ်လား ..”

ရာရာ ခေါင်းလေးညိတ်ပြတာ သေလူမျောပါး ..

ထို မျက်ဝန်းလေးတွေကို စူးစိုက်ကြည့်ရင်း ပြာသို ရင်ခုန်သံတွေ မြန်နေတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သိနေသည်။

ပြီးတော့ သူမ မျက်နှာလေး ကိုယ့်ဘက်ယိမ်းလာအောင် လက်လေးကို ဆွဲယူလိုက်ပြီး ..

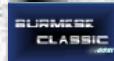
“မင်း ပါးတစ်ဖက်မှာ ပါးကွက်လေးပျက်နေပြီ ..”

“ဟင် ..”

“ကိုယ်နမ်းတာမဟုတ်ဘူးနော် .. မင်း မျက်ရည်တွေကြောင့် ..”

ရာရာ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြစ်သွားပုံလေးနှင့် ပါးနှစ်ဖက်ကို လက်ပေးလေးတွေနဲ့ သေချာအုပ်စမ်းနေ၏။ ပြီးတော့ ရှက်သွေးဖျန်းလာကာ ပါးပြင်လေးတွေ ရဲ့တက်လာကာ ..

“ဒုက္ခပါပဲ ..”

လရောင်ကျူးရင်

“ဘာခုကွတာလဲ .. ဘက်ညီသွားအောင် နောက်တစ်ဖက်ကို ဖျက်ပေးမယ် ..”

“အင်း .. ဖျက်ပေး ..”

ရာရာ က သူမ အိတ်အဖြူလေးထဲက တစ်ရှူးထုပ်လေးထုတ်နေတော့ ချစ်ရသူလေးကို မြတ်နိုးမဝစ္စာကြည့်မိ၏။ ပြီးတော့ တစ်ရှူးပေးသည့် သူမလက်လေးကို ထပ်ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်ပြီး ..

“သနပ်ခါးဖျက်ပေးဖို့ တစ်ရှူးမလိုဘူး ..”

“ဟင် .. အာ .. မလုပ်နဲ့တော့ ..”

ရာရာ ရှောင်လိုက်ပေမယ့် သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာမို့ သူပဲအနိုင် ..။ ကိုယ်ဟာ အချစ်နဲ့စိမ်းသက်ခဲ့ပေမယ့် အနမ်းတွေကတော့ နွေးနေခဲ့၏။

ရင်ခွင်သည်လည်း နွေးနေသော်ငြား သူမရင်ထဲမှာတော့ တလှုပ်လှုပ် တုန်ယင်အေးခဲ့နေခဲ့သည်သာ ..။

ဤသို့ နွေးစေအေးစေခြင်းကို ဘယ်လိုရာသီလို့ခေါ်ပါသနည်း..။

ဒါပေမယ့် ရင်ခုန်သံတွေက အဲဒီမှာစခဲ့တာတင်သည် ..။

သူ မကြားပါစေနဲ့ ..။

လရောင်ကျူးရင်

